

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Ford a Stalin: O tom, jak žít lidsky

Alternativní principy globalizace

Petrohrad
2002

- © Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury, a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací, *a to včetně pro komerční účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy. ¹

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRANĚTE.

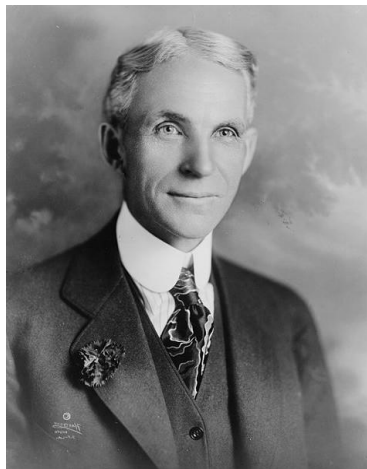
Obsah

Předmluva	5
1. Globalizace jako prostředek globalizace	8
2. Henry Ford a industrializace v SSSR	11
3. Marxismus o „fordismu“	15
4. Agitace za co? Za kapitalismus nebo za socialismus?	19
4.1. Humanismus v životě a v řečích	19
4.2. V čem je záruka zkázy?	27
Odbočení od tématu 1: O systémově závažných chybách	43
Odbočení od tématu 2: Axiomatika současné ekonomické vědy	50
4.3. Fordismus – první příchod bolševismu do Ameriky	54
Odbočení od tématu 3: Objektivní práva a subjektivní zákony	56
Odbočení od tématu 4: Mravně-etické důsledky proburžoazních reforem v Rusku	68
4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících	77
Odbočení od tématu 5. Bezprostředně produktivní práce a práce pomocná; řídicí práce a mzda	87
Odbočení od tématu 6: politická ekonomie industriální civilizace	106
4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické	136
Odbočení od tématu 7: Post-stalinský SSSR byl antisocialistický stát	138
5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu o bolševismus	

ve 20. století.....	173
6. Smysl a důsledky stalinského bolševismu	194
6.1. Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy	194
6.2. O pozadí revoluce roku 1917	209
6.3. Nový kurs „světového zákulisí“: socialismus v jedné samostatné zemi.....	215
6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky ..	230
6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání moci marxismu	237
6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus v druhé světové válce 20. století.....	265
6.7 Obrana budoucnosti před “světovým zákulisím“	285
6.8. Odkaz J.V.Stalina budoucím generacím bolševiků	324
6.8.1. Zřeknout se marxismu	324
6.8.2. Překonat ateismus.....	340
6.8.3. Vyřešit problémy	356
7. Perspektivy bolševismu.....	405
Přílohy	408
1. Biblická doktrína zavedení otrokářství v globálním měřítku	408
2. Rozhovor s Josephem E. Stiglitzem.....	418

Předmluva

V této práci bude řeč o tom, jaký měli pohled na ekonomiku a život společnosti dva lidé, o kterých se má za to, že si byli na hony vzdáleni:

Henryho Forda, zakladatele a šéfa Ford Motors, jedné z největších světových korporací automobilového průmyslu; a Josifa Vissarionoviče Stalina, politika, sociologa a ekonoma, jehož světónázor a vůle se promítly do formování a rozmachu Svazu sovětských socialistických republik, který se tak jako stát-superkoncern stal ve 20. století „supervermocí č. 2“.

Navzdory tomu, co bychom asi předpokládali na základě všeho, co nás ve škole učili o vzájemném boji „kapitalismu“ a „socialismu“, mají tito dva lidé v podstatě stejné názory na to, jak by měl vypadat normální život společnosti. Rozdíl je jen v tom, že H. Ford se zaměřoval především na mikroekonomickou úroveň a pracovní vztahy lidí v jednom podniku, přičemž otázkám organizace makroekonomiky a budování státních institucí se vyhýbal, a J. V. Stalin se soustřeďoval na problémy rozvoje politické ekonomie jako vědy, na přetváření kultury a *organizace makroekonomiky ve státě jako superkoncernu*, a přenechával mikroekonomické otázky svobodné tvořivosti samotné společnosti.

Takže se v podstatě tito dva lidé navzájem doplňovali a svou

prací otvírali cestu ke sjednocování národů Ruska a Ameriky i ostatního světa v kultuře, která by jim všem byla společná a vyjadřovala mravnost a etiku poctivě pracujícího člověka.

Nicméně jejich současníci ani potomci jim nechtěli porozumět. A za tento jejich nezáměr svět zaplatil 2. světovou válkou 20. století, po ní následující „studenou válkou“ mezi NATO a SSSR, a konečně i „globalizací“ v její současné – zvrhlé – podobě.

Přestože jsou v této práci v nezbytné míře uváděny někdy i dost rozsáhlé úryvky s citacemi H. Forda a J. Stalina z tisku, jsou to pořád pouze úryvky. Dědictví, které nám zanechali, je nutné hodnotit především z jejich prací, a ne z pouhých úryvků, aby člověk dokázal získat ucelenou představu o tom, v čem měl kdo z nich pravdu a v čem se mýlil.

Jestliže toto dědictví H. Forda a J. V. Stalina pochopíme, rozvineme jej a uvedeme do života, nabydou historické výhledy všech národů nové lepší kvality...

Část I.

SPOLEČENSKY UŽITEČNÉ **principy hospodaření** *jsou již dávno známy*

1. Globalizace jako prostředek sloužící proti globalizaci

„Antiglobalisté“ jsou lidé, kteří z různých důvodů brojí proti „globalizaci“. Většina z nich si však vůbec nedá tu práci, aby si zjistila, *zač a proti čemu vůbec ve skutečnosti bojuje*, takže toto jejich úsilí končí tak maximálně masovým pouličním výtržnictvím. Tímto svým výslovně nihilistickým protestním postojem ke „globalizaci“, aniž by znali její podstatu, se „antiglobalisté“ stávají zlem, které není o nic menší než sama, jimi tak nenáviděná, historicky reálná „globalizace“. Abychom se tedy vyvarovali obou těchto zel, musíme porozumět nejen společenskému významu slov, ale i životním jevům, které se za nimi skrývají.

„Globalizace“ je politologický termín, který se dostal do povědomí všech, kteří se v posledních několika letech zajímají o politiku a ekonomiku. „Globalizací“ se začal nazývat souhrn ekonomických a společensko-kulturních jevů působících na historicky zformované kultury národů v různých regionech (i na jejich ekonomické systémy) tím způsobem, že je částečně ničí a částečně integruje do jakési – zatím se teprve formující – globální kultury, která by se v určité historické perspektivě měla stát jednotnou kulturou celého lidstva.

Bude tato kultura dobrá nebo špatná? To je otázka, která zůstává dosud z velké části otevřená.

Jenže je to právě ta otázka, kterou si vůbec nepokládají „antiglobalisté“, protože jsou přesvědčeni, že globalizace jim prostě nemůže přinést nic dobrého. Jenže samotný tento přístup je špatný. Jde o to, že:

Globalizace se historicky reálně zakládá na různorodé činnosti mnoha lidí sledujících své osobní a skupinové zájmy, přičemž tyto zájmy samy o sobě ve své většině vůbec nedosahují globálních měřítek.

To, co se nyní nazývá „globalizací“, probíhalo i v minulosti, jen se tomu tak neřikalo. Během celých známých dějin měla „globalizace“ podobu procesu vzájemného prolínání národních kultur. V minulosti ji stimuloval mezinárodní obchod a dobovačná politika podmaňování si nových území, nyní je bezprostředně stimulována technicko-technologickým sjednocováním národních hospodářství různých států do

jednoho světového hospodářství celého lidstva. Ekonomická složka tohoto procesu spočívá v koncentraci řízení výrobních sil společnosti. Současné lidstvo už nemůže existovat bez systémů výroby a přerozdělování produkce řízených určitým způsobem. Jinými slovy, **globalizace je proces historicky objektivní, který probíhá nezávisle na přáních a vůli kohokoliv** z protivníků „globalizace jako takové“.

A protože se globalizace zakládá na činnosti mnoha lidí, kteří si z vlastní iniciativy zabezpečují své vlastní dílčí zájmy – nikoli ty globální – není reálně možné s ní bojovat. Pokud byste ji chtěli zastavit, museli byste zamezit všem exportním a importním operacím, zlikvidovat turismus, zabránit migraci obyvatel, nenechat jezdit rozličné umělce na turné, nepořádat umělecké ani žádné jiné výstavy, nepřekládat obchodní korespondenci, umělecká díla ani vědecká pojednání, minimalizovat diplomatickou činnost a vykořenit mafii.

Z tohoto pohledu ty upřímné pokusy bojovat proti globalizaci jako takové – ve smyslu životního principu, jež je nedílnou součástí rozvoje civilizace na planetě – nejsou ničím jiným než jistým druhem šílenství. Nicméně smířit se s globalizací v té podobě, v jaké reálně historicky probíhá, by znamenalo vystavit budoucnost lidstva těžkým pohromám.

Ono se to totiž má tak, že ačkoli se globalizace zakládá na sociálně živelné činnosti mnoha lidí sledujících své osobní cíle, které vůbec nemají globální rozměry, tak historicky reálně je globalizace řízená. Je to tak proto, že vedle obyčejných lidí žijících svým každodenním životním shonem, kteří obvykle nemají ve zvyku hodnotit své osobní ani celospolečenské záležitosti z pohledu globálních měřítek, tu vedle nich odpradáвна existují více či méně početné sociální skupiny, jejichž členové v návaznosti celých pokolení sledují určité cíle ve vztahu k celému lidstvu, a za tímto účelem vypracovávají prostředky, které potom používají k dosahování svých vytyčených úkolů. A poněvadž výběr cílů a prostředků je podmíněn subjektivní morálkou „globalistů“, znamená to, že globalizace jako taková může být různými lidmi orientována na dosahování vzájemně se vylučujících cílů a realizována vzájemně se vylučujícími prostředky na základě vzájemně se vylučujících scénářů.

Ale protože je globalizace založena na činnosti mnoha lidí, kteří mezi globalisty nepatří a zastavit ji není možné, tak nezbyvá než té, která se

rozvíjí nežádoucím směrem a je realizovaná podle nežádoucích scénářů a nežádoucími prostředky, čelit kvalitativně jinou globalizací, která je přijatelná z hlediska svých konečných cílů, výběrem prostředků pro jejich dosahování a scénářů, v nichž se za pomoci zvolených prostředků dosahuje vytčených cílů.

Tento přístup k problému historicky reálné globalizace a jejich možných alternativ nás bezprostředně dovádí k otázce objektivního Dobra, tj. Dobra předurčeného pro člověka i lidstvo Shora, a také k otázce objektivního Zla.

2. Henry Ford a industrializace v SSSR

Téměř celé 20. století se v globálním měřítku hodnocení otázek objektivního Dobra a Zla v životě lidstva historicky zredukovalo na to, jakou z těchto kategorií lépe představuje „americký způsob života“ s jeho „americkým snem“, a jakou „sovětský způsob života“ s jeho „ideály bolševismu“.

Mnozí – včetně představitelů vysoce sečtělé inteligence – žijí i po 11. září 2001² v přesvědčení, že dějiny daly na tuto otázku konečnou a jednoznačnou odpověď: „americký způsob života“ s jeho „americkým snem“ více odpovídá přirozenosti lidí i lidské společnosti, a proto je právě on univerzální a životaschopný; zatímco sovětský způsob života s jeho ideály bolševismu byl plodem nepřirozeného sociálního experimentu, a tudíž se ukázal být historicky nezpůsobilým, o čemž svědčí – pro mnohé přesvědčivý – důkaz v podobě konečného a nevratného státního, sociálního i společensko-kulturního krachu SSSR. Přičemž postavení „bývalého SSSR“ a USA na začátku 21. století je jedním z faktů globalizace, který je určující pro její další perspektivy.

Zároveň jsou od poloviny 19. století až do současné doby průběh

² Den, kdy došlo k útoku „mezinárodního terorismu“ proti „americkému způsobu života“ s jeho „americkým snem“: budovy Světového obchodního centra v New Yorku a jedna strana budovy Pentagonu byly zničeny přímými nárazy unesených dopravních letadel. Čtvrté unesené letadlo, jak informovala americká média i oficiální místa, údajně nic nezničilo a spadlo někde v oblasti Pittsburghu v důsledku ztráty řízení kvůli vzpouře rukojmích na jeho palubě.

Mohlo k tomu všemu dojít bez úmyslné nečinnosti tajných služeb USA nebo dokonce bez jejich přímé účasti? To, nechť každý posoudí sám.

globalizačního procesu *a jeho kvalita (cíle, prostředky jejich realizace a scénáře)* podmíněny tím, do jaké míry je obyvatelstvo USA a Ruska schopno vzájemně si pomáhat a spolupracovat v rozvoji kultur obou států. Abychom tedy zjistili, jaké jsou perspektivy globalizace a našli tu její *variantu, která je objektivně uskutečnitelná pro dobro všech národů světa*, nemůžeme se spokojit prohlášením, že SSSR krachl a USA čekají rádobu růžové perspektivy (a to především po 11. září 2001); a proto se musíme vrátit do minulosti a podívat se na naše společné dějiny.

Pokud chce někdo uvést příklad pozitivní zkušenosti spolupráce Ruska a USA, tak obvykle uvádí 2. světovou válku 20. století. Nicméně toto období spolupráce Ruska (SSSR) a USA, není dle našeho názoru ničím, co by mělo být dáváno za příklad současným a budoucím pokolením politiků, podnikatelů i obyčejných lidí obou těchto států. Důvodem pro to je ta skutečnost, že soudržnost SSSR a USA byla v letech 2. světové války 20. století zajištěna pouze existencí společného nepřítele, jehož *hypoteticky* možné vítězství by znamenalo konec dějin obou států a jejich národů. Chceme-li najít možné perspektivy *mirové světlé budoucnosti všech národů lidstva*, musíme si především odpovědět na otázku: „Ve jménu jakých ideálů se spojíme a jak tyto ideály uvedeme do života?“ a nikoli „Proti komu se spolčíme?“ Proto je třeba v minulosti hledat jiný příklad plodné spolupráce.

Industrializace SSSR, tedy zakládání nových a rekonstrukce již dříve existujících odvětví domácího průmyslu, připadla na období „velké hospodářské krize“ v USA a světové ekonomické krize. V těchto krizových podmínkách paralyzujících ekonomiky všech průmyslově rozvinutých států byla práce pro sovětský trh, po které byla poptávka kvůli probíhající industrializaci SSSR, pro mnohé západní firmy jediným způsobem jak ekonomicky přežít. To potom ty takzvané „třídní zájmy“, „třídní solidarita“ kapitalistů v boji se „světovým komunistickým zlem“ ustupovaly často na druhou kolej, a mnozí z nich byli připraveni podílet se na socialistickém budování v SSSR, jen aby jejich firmy vyžily a oni si udrželi své společenské postavení.

V letech předcházejících „velké hospodářské krizi“ se ještě neprojevila *antimarxistická podstata stalinského bolševismu*³, a proto byl boj trockistů

³ Viz práce vnitřního prediktoru SSSR Nastal čas o Stalinovi pohovořit... a Krátký kurs.

Tyto i další práce zmiňované dále v textu jsou k dispozici na webu

a stalinistů uvnitř mocenského aparátu Všesvazové komunistické strany (bolševiků) i mimo něj o vliv na smýšlení lidí v sovětské společnosti mnohými (i v zahraničí) vnímán jako obvyklý boj lídrů a jejich týmů, který je bez výjimky tak či onak vlastní všem politickým stranám. A protože byla změna státního zřízení v Rusku podle principů marxistického „socialismu“ součástí globálního projektu přeměny světových vnitřních společenských vztahů, máme důvod se domnívat, že i samotná „velká hospodářská krize“ z roku 1929 byla záměrně vyvolána „světovým zákulisím“⁴, aby pod hrozbou bankrotu přinutila soukromý kapitál průmyslově rozvinutých zemí spolupracovat na budování vzorové výkladní skříně „socialismu“ v SSSR *podle Marxe*. Takové byly nejbližší úkoly „globalizace“ v tomto historickém období.

Díky tomu industrializace SSSR probíhala za aktivní zákulisní politické podpory části zednářů⁵ a podílel se na ní i zahraniční soukromý kapitál, a to včetně toho amerického, přestože USA oficiálně na diplomatické úrovni uznaly SSSR až v listopadu 1933. Za těchto podmínek měla sovětská vláda možnost vybírat si v každém oboru z mnoha firem, které se chtěly podílet na socialistickém budování SSSR, mezi těmi nejúspěšnějšími. Ve skupině předních výrobců automobilů zaujímala firma Ford Motors (založená v roce 1903) stabilní postavení po celou první čtvrtinu 20. století, a proto nebylo nic překvapivého na tom, že byla upřednostněna a bylo jí umožněno, aby se podílela na zakládání automobilového průmyslu v SSSR.

V důsledku toho byl automobilový a traktorový průmysl SSSR v epoše stalinismu budován za aktivní technické a výukově-metodické spolupráce s Henrym Fordem (1863 – 1947), jedním ze světově nejproslulejších soukromých podnikatelů první poloviny 20. století: první sériový sovětský traktor Fordson-Putilovec (1923) byl pro výrobu v SSSR přepracovaný fordovský traktor Fordson, který byl vyvinut a do výroby uveden v letech

www.dotu.ru, a také jsou šířeny na CD v podobě plné informační databáze vnitřního prediktoru SSSR k sociologii. (Materiály vnitřního prediktoru SSSR jsou v češtině a slovenštině dostupné na stránce leva-net.webnode.cz)

⁴ O tom, co a jak je schopno vyvolat finančně-ekonomickou krizi a depresi na zakázku, viz práce vnitřního prediktoru SSSR Krátký kurs, „Kýla“ ekonomiky musí být „vyříznuta“, teze K pochopení makroekonomiky státu a světa.

⁵ Fakta, vztahující se k tomuto tématu, přináší Douglas Reed ve své knize Spor o Sionu.

1. světové války 20. století; výstavba Gorkovského automobilového závodu (1929 – 1932), rekonstrukce Moskevského ZiLu⁶ během první pětiletky a příprava personálu pro oba závody, to vše bylo prováděno za všestranné *klíčové* pomoci H. Forda a odborníků z jeho firmy Ford Motors.

Ovšem z celé té plejády soukromých firem, které se podílely na industrializaci SSSR, zaujímá Ford Motors zvláštní postavení díky osobnosti svého zakladatele H. Forda, který ji řídil déle než čtyřicet let. Ta skutečnost, že se jeho osobnost na pozadí ostatních kapitalistických průmyslníků první poloviny 20. století velmi vyčleňovala, měla zvláštní odezvu i v propagandě sovětské epochy.

3. Marxismus o „fordismu“

FORDISMUS je systém organizace masové pásové výroby, který se v USA rozvinul v první čtvrtině 20. století. (...) Základem fordismu a jím podmíněných nových metod organizace výroby a práce je montážní linka. (...) Každý z dělníků rozmístěných podél linky provádí jednu operaci skládající se z několika (nebo také jen jednoho) pracovních úkonů (například utažení matice klíčem), k jejichž vykonání není zapotřebí prakticky žádná kvalifikace. Podle Fordova tvrzení stačila 43% dělníků na zaučení doba do jednoho dne, 36% doba od jednoho dne do týdne, 6% doba jednoho až dvou týdnů a 14% od měsíce do jednoho roku⁷.

Zavedení pásové výroby vedlo spolu s některými dalšími technickými novinkami (typizace produkce, standardizace dílů, jejich

⁶ Ředitelem společnosti ZiL (Zavod imeni Lichačova), v té době ZiS (Zavod imeni Stalina), byl v letech 1926 – 1939 a 1940 – 1950 Ivan Alexejevič Lichačov (1896 – 1956), člověk rolnického původu, který od roku 1908 pracoval jako dělník v Putilovském závodě. Během 1. světové války sloužil jako námořník v Baltském loďstvu, za občanské války byl krasnogvardějcem, velitelem Rudé armády a čekistou – Čeka (Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí a sabotáží při Radě lidových komisařů RSFSR), od roku 1953 byl ministrem automobilové a silniční dopravy SSSR.

⁷ Statistická data z této věty jsou převzata z knihy H. Forda – Můj život, mé úspěchy. Jak dále vyplyne, jedná se fakticky o zdokumentovaný důkaz toho, že marxisté tímto článkem H. Forda očerňují, přestože znají pravdu, neboť v opačném případě by to znamenalo, že jsou beznadějně slaboduší a nejsou schopni pochopit smysl z textu ani z průběhu životních událostí.

vzájemná zaměnitelnost apod.) k prudkému zvýšení produktivity práce a snížení vlastních nákladů⁸, což položilo základy k rozjetí masové výroby (...). Zároveň fordismus vedl k nebývalému zvýšení intenzity práce, její jednotvárnosti a automatizaci. Fordismus je zaměřen na proměnu pracujících v roboty a vyžaduje od nich maximální nervové a fyzické vypětí. Nucený pracovní rytmus udávaný dopravníkem vedl k nutnosti změny úkolové mzdy na mzdu hodinovou⁹. Fordismus se stejně jako před ním taylorismus stal synonymem pro metody vykořisťování pracujících, které jsou vlastní monopolnímu stádiu kapitalismu a zabezpečují kapitalistickým monopolům zvýšení jejich zisků.

Ve snaze potlačit nespokojenost dělníků a zabránit jejich organizovanému boji za ochranu svých práv a zájmů, zavedl Ford v podnicích kasárenskou disciplínu, systém vzájemné špionáže a vydržoval si vlastní policii pronásledující aktivisty mezi pracovníky. Dlouhá léta Ford v podnicích nepřipouštěl činnost odborů.

Ve své knize *Můj život, mé úspěchy* se Ford stavěl do role jakéhosi „sociálního reformátora“ a tvrdil, že jeho metody organizace výroby a práce mohou změnit buržoazní společnost ve „společnost hojnosti a sociální harmonie“. Velebil svůj systém jako péči o pracující, obzvláště vyšší mzdu ve svých podnicích v porovnání s průměrem v oboru. Nicméně tyto vyšší výdělky souvisely především s obzvláště vysokým pracovním tempem, rychlým opotřebáváním pracovní síly a měly za účel lákat stále nové dělníky místo již opotřebovaných.

Protesty pracujících proti destruktivním sociálním následkům fordismu jsou buržoazními ideology hodnoceny jako protivení se

⁸ V porovnání s jeho tehdejšími konkurenty.

⁹ Je to formulováno tak, jako by úkolová mzda byla tím nejlepším a nejspravedlivějším způsobem určování mzdy. A ta skutečnost, že je právě tento způsob mzdového hodnocení nezpůsobilý v podmínkách kolektivního obsluhování technologických procesů v současném průmyslu, kde je vše *založeno na odborné specializaci pracovníků*, jak to bude doloženo dále, marxisty očividně nezajímá. Pro ně je, kvůli jejich bezcharakternosti a slaboduchosti, důležitější dodržovat čistotu *třídního přístupu, při kterém zásadně zavírají oči před rozdíly v mravnosti konkrétních lidí*, a obvinít H. Forda z toho, že jeho úsilí bylo výslovně zaměřeno na účinnější vykořisťování dělníků.

technickému pokroku. Ve skutečnosti však pracující třída nebojuje proti technickému pokroku, ale proti kapitalistickému využívání jeho výsledků. V podmínkách současné vědecko-technické revoluce a zvyšování všeobecné vzdělanosti i odborné úrovně pracující třídy a jejího silícího boje se fordismus stal brzdou růstu produktivity práce.

Na začátku sedmdesátých let prováděly některé kapitalistické firmy experimenty s modifikací pásové výroby za účelem snížení jednotvárnosti práce, zvýšení její smysluplnosti a přitažlivosti, a tím i její efektivity. Upravovaly se dopravníkové linky: zkracovaly se, provádělo se najednou více operací, praktikoval se pohyb pracovníků podél dopravníku, aby vykonávali celý cyklus operací atp. Podobná opatření často buržoazní sociologové vyobrazují jako projevy starostlivosti podnikatelů o „humanizaci práce“. Leč ve skutečnosti jsou vedeny snahou přizpůsobit fordismus současným podmínkám a zdokonalit tak metody vykořisťování pracujících.

Jen v socialismu se dosahuje skutečné humanizace práce: člověk se stává tvůrčí osobností, která zná společenskou hodnotu své práce; je obeznámena s řízením¹⁰ výroby, státu i společnosti. Jakékoliv formy technického pokroku, jako třeba i výrobní pás, se aplikují v podmínkách takové intenzity práce, jaká je ve společnosti brána za běžný průměr, a jsou doprovázeny usnadněním a zlepšením podmínek práce. (Velká sovětská encyklopedie“, 3. vydání, 27. svazek, str. 537, 538)

Třetí vydání Velké sovětské encyklopedie (dále VSE) se vyznačuje velkou hojností hesel, ze kterých se dozvíme pouze to, jaké názory máme mít na ty či ony jevy přírody nebo společenského života, abychom zůstávali loajálními stagnujícímu režimu, ze kterých se však **nedozvíme vůbec nic o podstatě samotného jevu, kterému je heslo věnováno.**

Mezi taková náleží i výše uvedené heslo Fordismus, jehož obsah jsme jen nepatrně zkrátili. A samozřejmě v něm není ani slovíčko poděkování H. Fordovi za jeho účinnou pomoc při mechanizaci zemědělství a za jeho

¹⁰ Kdepak najdeme v marxismu *metrologicky průkaznou* (jiné ani nejsou) vědu o řízení jako takovém a jmenovitě o řízení výroby, přerozdělování produkce, státu a společnosti jmenovitě?

vklad při utváření automobilového průmyslu SSSR na principech „fordismu“, tak odsuzovaného těmito marxistickými žvanily. Z logiky autorů hesel VSE vyplývá, že v podnicích samotného H. Forda jsou principy „fordismu“ špatné, ale na Gorkovském závodě, ve kterém byla výroba od samého počátku organizována také tak, jsou tyto principy dobré, přestože jsou v obou případech stejné: dopravník, jehož rychlost se ředitelství závodu snaží zvyšovat, udává rytmus práce celého kolektivu; při výrobě je nutná disciplína, protože v opačném případě se dopravník buď zastaví, nebo z něj budou vycházet zmetky; technologický proces je rozdělen na jednoduché operace, jejichž vykonávání během pracovního dne je monotónní a k zácviku není zapotřebí moc času ani vysoká vzdělanostní úroveň atd.

A obecně je dané heslo typickým vzorkem marxistického očerňování těch, kteří jsou v myšlení samostatní, nenechávají se svazovat marxismem, a proto jsou schopni tvůrčím způsobem řešit problémy, jež přináší život. A to je jen jedna z věcí, které spojují H. Forda a J. V. Stalina. Pokud bychom uvěřili pěstovanému historickému mýtu, pak by H. Ford a J. V. Stalin byli velice odlišnými lidmi, které by spojovalo snad jen to, že žili ve stejné době. Ve skutečnosti je spojuje něco jiného: to, k čemu je vedly jejich duše i to, co díky tomu dokázali, je shodně a cílevědomě v převládající kulturní tradici ponecháváno upadat do zapomnění nebo utápěno v oparu lží. A víra v tyto lživé mýty znemožňuje porozumět cílům jejich života i práce, což je příznačné jak pro ty, kteří se jim klaní, tak i pro ty, kteří jimi opovrhují nebo je nenávidí.

Abychom pochopili jejich místo v dějinách, význam jejich snah i toho, co dokázali pro budoucnost, je třeba se zaměřit na to, co řekli oni sami. To nám totiž otevře dveře ke globalizaci kvalitativně jiného typu, proti které mohou vědomě vystupovat jen parazité.

4. Za co budeme agitovat? Za kapitalismus nebo socialismus?

4.1. Humanismus reálný a slovní

Podívejme se na knihu H. Forda – *Můj život, mé úspěchy*¹¹, která vyšla

¹¹ Knihu H. Forda citujeme ze souboru převzatého z internetu, proto uvádíme

v USA v roce 1922 a v SSSR byla v ruštině poprvé vydána už v roce 1924. Začneme jednodušší otázkou – „humanizace práce“ – přičemž musíme mít neustále na paměti, že sám H. Ford nebyl „fordistou“ stejně jako K. Marx nebyl „marxistou“ a Mohamed „mohamedánem“.

Jinými slovy, tvůrčí přístup samotného H. Forda k životu a práci ho odlišuje od plejády těch, kteří ho napodobovali, používali výrobní linku, „vědecké metody“ organizace práce atp., ale vůbec se nezamýšleli nad tím, že se vlastně tenkrát Ford skutečně snažil zlepšit život prostých lidí s pomocí prostředků, kterými disponoval, že se v jeho případě nejednalo o úsilí nestydatě hrabivého chamtivého finančníka prezentovat se lidem jako humanista, reformátor a „dobrodinec“.

Vztah zdravých členů společnosti k nemocným a invalidům a reálný život nemocných a invalidů mezi zdravými lidmi je jedním z všeobecně uznávaných ukazatelů „humanismu“ společnosti, a také humanismu práce v ní. O tomto problému, který se v současné civilizaci stává stále aktuálnějším, i díky zvyšujícím se možnostem *donutit lidskou duši zůstat při životě v nemocném nebo zmrzačeném těle*, píše H. Ford následující:

S nemocnými a invalidy se setkáváme všude. Většinou vládne celkem ušlechtilý názor, že všichni takto práce neschopní jsou již ze své podstaty břemenem společnosti a musí být udržováni ze společenské dobročinnosti. Je pravda, tedy pokud vím, že třeba v případě slabomyslných se to bez společenské dobročinnosti neobejde, nicméně to je výjimka. V té různorodosti pracovních úkonů, jaké máme v našem podniku, se nám podařilo téměř každému zajistit živobytí vykonáváním užitečné práce. I slepec nebo invalida, pokud ho dáte na vhodné místo, může provádět prakticky to samé jako úplně zdravý člověk a dostávat ten samý plat. Není to tak, že bychom invalidy upřednostňovali, jen jsme předvedli, že si mohou vydělat plnou mzdu.

Bylo by to v rozporu se všemi našimi zásadami, kdybychom si vybírali lidi kvůli jejich nedostatkům, spokojili se s jejich nižší

citáty pouze s odkazem na její hlavy bez uvedení čísel stránek. Citovaný soubor naleznete v adresáři nazvaném Jiní autoři v sestavě Informační databáze vnitřního prediktoru SSSR, která je šířena na CD.

produktivitou a platili jim méně. Byl by to také způsob, jak pomáhat lidem, jenže ne moc dobrý. Tím nejlepším způsobem pro tyto lidi je umožnit jim vyrovnat se svou úrovní zdravým a produktivním pracovníkům. Domnívám se, že na světě zůstane málo místa pro dobročinnost, přinejmenším pro tu v podobě rozdávání milodarů. V každém případě jsou práce a dobročinnost neslučitelné; cílem fabriky je výroba.

A ta špatně slouží společnosti, jestliže nevyrábí na nejvyšší hranici své možné vytíženosti. Lidé jsou příliš často toho názoru, že jen člověk v plné síle je tou hlavní podmínkou pro maximální produktivitu při každém druhu vykonávané práce. Abychom přesně vymezili ty skutečné podmínky, nařídil jsem detailně klasifikovat různé pracovní úkony v naší výrobě z hlediska požadované přesnosti, jde-li o fyzickou práci lehkou, střední nebo těžkou, zda je mokrá nebo suchá, a pokud je mokrá, tak o jakou jde kapalinu; zda je to práce čistá nebo špinavá, zda je vykonávána v blízkosti pece, a to obyčejné nebo vysoké, zda se pracuje v čistém nebo znečištěném vzduchu; zda je to práce pro jednu nebo dvě ruce, zda se pracuje ve stoje nebo v sedě; zda je ta práce hlučná nebo tichá, zda se pracuje v přirozeném nebo umělém osvětlení; zda vyžaduje přesnost; podle doby potřebné pro zpracování jednotlivých dílů, podle hmotnosti pracovního materiálu zatěžujícího dělníka. Ukázalo se, že v té době bylo ve fabrice 7882 úkonů různého druhu. Z nich 949 bylo označeno jako těžká práce vyžadující absolutně zdravé, silné lidi; 3338 úkonů vyžadovalo lidi s normálně vyvinutou fyzickou silou. Zbylých 3595 úkonů nevyžadovalo žádnou větší tělesnou námahu; mohly by být vykonávány těmi nejvíce neduživými, slabými muži, a dokonce se stejným úspěchem i ženami nebo výrostky. Tyto lehké práce byly dále klasifikovány, abychom určili, které z nich vyžadují normální funkci končetin a smyslových orgánů, a konstatovali jsme, že 670 prací mohou vykonávat beznozí, 2637 jednozoozí, 2 bezrucí, 715 jednorucí a 10 slepí. Ze 7882 různých druhů úkonů jich 4034 vyžadovalo vynaložení určité, i když ne plné fyzické síly. To znamená, že plně rozvinutý průmysl je schopen poskytnout plně placenou práci většímu počtu pracujících se sníženou pracovní

schopností¹², než je jejich průměrný výskyt v lidské společnosti. Může se stát, že analýza práce v jiném průmyslovém odvětví nebo výrobě bude mít zcela jiné proporce; přesto jsem přesvědčen, že pokud se provede dostatečné rozdělení práce, a to především z hlediska nejvyšší racionálnosti pracovních úkonů, nebude nikdy nedostatek práce pro fyzicky omezené lidi, kteří si tak za plnou míru vymezené práce mohou vydělat plnou mzdu. Z hlediska národního hospodářství je maximálně nevhodné nakládat na společnost břemeno zaopatřování fyzicky neplnohodnotných lidí, nechat je vykonávat pomocné práce jako třeba pletení košíků nebo jiné nízkopříjmové ruční práce, které nemají za účel je uživit jen něčím zaměstnat.

Když naše osobní oddělení přijímá nového člověka, vždy má za úkol přidělit mu práci odpovídající jeho fyzickým schopnostem. Pokud už práci má a zdá se, že není ve stavu ji plnit, nebo neodpovídá jeho předpokladům, dostane převodní lístek pro přechod na jiné oddělení a po zdravotním vyšetření zkouší práci, která více odpovídá jeho tělesnému stavu a předpokladům. Když se lidé s podprůměrným fyzickým stavem dají na odpovídající pracovní místo, mohou si vydělat stejně jako fyzicky zcela zdraví lidé. Tak například jeden slepý byl přidělen do skladu, aby odpočítával příslušné počty šroubů a matic posílaných do provozu. Tuto práci vykonávali i další dva zdraví lidé. Za dva dny vedoucí dílny poslal na osobní oddělení žádost, aby byla oběma zdravým lidem přidělena jiná práce, protože slepý pracovník byl schopen na svém místě zastat i práci těchto dvou zdravých pracovníků.

Tento ekonomický systém pomoci a úspor může být ještě dále rozšířen. Vcelku se samo sebou rozumí, že v případě úrazu musí být pracovník uznán za pracovníě neschopného a musí mu být vyčleněna určitá úrazová renta. Ale skoro vždy následuje po určité době uzdravení, obzvláště v případě zlomenin, kdy je opět plně práce schopný, a také obvykle o práci stojí, protože ani nejvyšší

¹² V citovaném souboru je uvedeno místo „se sníženou pracovní schopností“ „vyhovujících“, přestože z kontextu vyplývá, že řeč je o pracovníě sníženou pracovní schopností. Ten překlad textu z angličtiny do ruského jazyka z citovaného souboru by bohužel mohl být lepší i v mnoha jiných případech.

úrazová renta se nevyrovná běžnému týdennímu výdělku. Jinak by to znamenalo další zvyšování výrobních nákladů, které by se nepochybně odrazily na tržní ceně výrobku. Produkt by měl menší odbyt, a to by vedlo ke snížení poptávky na pracovní sílu. Toto jsou nevyhnutelné důsledky, které je třeba mít neustále na zřeteli. Dělali jsme pokusy s pacienty ležícími v posteli, kteří mohli vzpřímeně sedět.¹³ Rozprostřeli jsme na posteli černé voskované pokrývky a navrhli lidem, aby připevňovali šrouby na malé svorníky, což je práce, která se musí dělat rukama, a dělá ji obvykle 15 – 20 lidí na oddělení nazvaném magneto. Ukázalo se, že pacienti ležící v nemocnici jsou plně schopni vykonávat tuto práci stejně dobře jako ti, co to dělali ve fabrice, a mohli si tak tímto způsobem vydělávat svou obvyklou mzdu. Jejich produktivita byla dokonce, pokud vím, o 20% vyšší než nad ta obvyklá v továrně. Nikoho jsme pochopitelně takto k práci nenutili, ale všichni o ni stáli. Ta práce jim pomáhala ukrátit čas, zlepšila se jim chuť k jídlu i spánek, a velmi rychle se uzdravovali.

(...) Během posledního statistického sčítání u nás pracovalo 9563 lidí, jejichž fyzický stav byl horší, než je průměr. 123 z nich bylo se zmrzačeným či amputovaným zápěstím nebo rukou. Jeden přišel o obě ruce, 4 byli zcela slepí, 207 téměř slepí na jedno oko, 37 hluchoněmých, 60 epileptiků, 4 bez chodidla nebo nohy. Ostatní měli zdraví poškozeno méně.¹⁴ (7. hlava, Teror stroje).

¹³ H. Ford ve své knize *Můj život, mé úspěchy* píše o tom, že společnost Ford Motors měla i svou nemocnici. Zdravotní služby v ní byly placené, ale jejich ceny a mzda personálu byly udržovány v takovém poměru, aby si pracující mohli tyto služby dovolit platit ze své mzdy. Jinými slovy, byla jim tak zajišťována dostupná zdravotní péče a ekonomicky se stimulovala i starostlivost o vlastní zdraví: přestože byla zdravotní péče dostupná, udržovat si dobrý zdravotní stav bylo nejen příjemnější, ale i ekonomicky výhodnější.

¹⁴ Za tímto odstavcem následuje úryvek, ze kterého byly převzaty statistické údaje o přípravě personálu v dříve citovaném heslu *Fordismus* z *Velké sovětské encyklopedie*:

„Pro zaškolení do různých druhů prací je vyžadována následující doba, pro: 43% z celkového počtu prací stačí jeden den; 36% od jednoho do osmi dnů; 6% od jednoho do dvou týdnů; 14% od měsíce do jednoho roku; 1% od jednoho do šesti let. Poslední druh prací, jako například výroba nástrojů a pájení, vyžaduje navíc zvláštní zručnost.“

Nestydatý marxistický propagandista po přečtení řekne, že se hnusný kapitalista přižívoval na práci invalidů a zastíral svůj snadný zisk úvahami o lidské důstojnosti zaměstnávaných invalidů, srovnáváje „své“ invalidy s těmi s plným sociálním zabezpečením (jak by to údajně mělo být ve společnosti vítězného socialismu a komunismu).

Jenže v realitě vede úplné sociální zabezpečení při nezájmu o osobnostní tvůrčí potenciál invalidy k jeho úpadku, kterému dokážou čelit jen velmi silné osobnosti. Je tomu tak proto, že člověk je tvor společenský a pokud se nejedná o přesvědčeného parazita, může se cítit normálním člověkem pouze v případě, že společnost stojí o jeho práci a uznává její plnohodnotný přínos. Nezájem o jeho osobu, odmítání lidí z jeho okolí akceptovat jeho přání pracovat a jejich neschopnost a neochota pomoci mu uplatnit se v plnohodnotné práci v podmínkách údajného „plného sociálního zabezpečení“ vedly k osobnostní degradaci mnoha z takových nemocných a invalidů; a tak je v podstatě to sociální zabezpečení jen dorazilo. Už vůbec nemluvě o tom, že historicky reálně „dobročinné“ fondy často slouží jen k „praní“ peněz a jako zdroj obživy všelijakých parazitů bez ohledu na to, zda je to v kapitalismu nebo socialismu.

Ve svém přístupu k pracovnímu zařazení nemocných a invalidů byl H. Ford spravedlivější než celá ta byrokratická praxe sovětského sociálního zabezpečení, velmi dobře ironicky popsaná už v roce 1927 Ilfem a Petrovem ve Dvanácti židlích. Zatímco na druhé straně byl značný podíl marxistické politické práce (propagandy) parazitismem na práci jiných, přičemž s plným sociálním zabezpečením přiměřeně k funkční pozici zastávané v hierarchii úředníků stranicko-byrokratického aparátu státu, v oborech společenských věd i ve vzdělávacím systému. Proto je pochopitelné, že marxisté pomlouvají H. Forda, který si nepřál pod rouškou „sociálního zabezpečení“ a „odborů“ pěstovat parazitismus, který by i jim umožnil někde se k něčemu hezky přisát.

Navíc H. Ford pracoval i na tom, aby podnik pod jeho vedením sám nerozmnožoval řady nemocných úrazy a „nemocemi z povolání“. Mnozí znají vtip o tom, že v provozech jeho závodů visely plakáty: „Dělníku, pamatuj na to, že Bůh stvořil člověka, ale nestvořil k němu náhradní díly!“

Celkový kontext materiálu, ze kterého byly převzaty údaje uváděné ve slovníku, ukazuje, že autoři hesla Fordismus očerňovali H. Forda vědomě, tedy že ze zlého úmyslu nebo tak kvůli své amorálnosti plnili sociální objednávku.

Jestliže tam tyto plakáty skutečně visely, pak byly jen součástí systému bezpečnosti práce na pracovišti, a vůbec ne tím jediným „prostředkem“ zajišťování bezpečnosti a výmluvou skrblíka ve stylu: „Pomoz si sám, pak ti i shůry bude pomoheno“, pro kterého je šetření na bezpečnosti práce jedním z nejdůležitějších principů podnikání.

Ford přistupoval k otázce bezpečnosti práce zcela jinak:

Ochranná zařízení na strojích, to je kapitola sama o sobě. Ani jeden stroj, a to bez ohledu na jeho výkonnost, není u nás považován za vyhovující, není-li absolutně bezpečný. Nepoužíváme ani jeden stroj, který bychom nepovažovali za bezpečný. Ovšem přesto i u nás někdy k pracovním nehodám dochází. Speciálně k tomu určený, vědecky vzdělaný pracovník potom zkoumá příčiny každé takové nehody a stroje se nově upravují, aby byly do budoucna takové případy vyloučeny.

(...)

Práce v továrně přece vůbec nemusí být nebezpečná. Pokud je dělník nucen příliš se namáhat a příliš dlouho pracovat, vede to k jeho duševnímu vyčerpání, a v přímém důsledku i k možným pracovním nehodám. Takže jedna část úkolu při jejich předcházení spočívá v tom, abychom se tomuto duševnímu stavu vyhnuli; druhá pak v tom, abychom předcházeli nesvědomitosti a ochránili stroje před hloupým zacházením s nimi. (7. hlava, Teror stroje)

Nestydatí marxisté mohou říci, že i toto je lež a pusté žvanění. Nicméně tento Fordem popsaný přístup k zabezpečování průmyslového zařízení a organizaci jeho práce v sobě zahrnuje obě části hesla vyhlášeného KSSS v šedesátých letech: „Od techniky bezpečnosti k bezpečné technice!“ Přičemž Ford – na rozdíl od žvanilů z ÚV KSSS z období stagnace – nestaví „bezpečnou techniku“ proti „*technice bezpečnosti*“ (tj. *proti bezpečným metodám organizace práce v průmyslových provozech*), ale vidí v nich dvě složky důležité pro zajišťování bezpečnosti práce ve výrobě, kde musí být bezpečná jak technika, tak i organizace práce. Navíc H. Ford i prakticky pracoval nad problémem bezpečné techniky práce a dosahoval v tom úspěchů půl století před tím, než KSSS vymyslela tento svůj slogan, aniž by se ho namáhala realizovat v praxi. A nebylo by od věci, kdyby si ti mravokárci obviňující z protilidskosti ten fordismus, jaký byl v době samotného H. Forda, přečetli, čím končí sedmou hlavu své knihy:

Pracovníci nechtějí ani za nic odložit nevhodné oblečení,

například kravaty, široké rukávy zachytávající se v kladkostroji.¹⁵ Je neustále třeba na to dohlížet a odchyťovat spoustu hříšníků. Nové stroje se testují ze všech hledisek, než jsou zavedeny do výroby. V důsledku toho u nás téměř nikdy nedochází k těžkým úrazům. Průmysl nevyžaduje lidské oběti.

Fordem popsaný postoj zaměstnanců ke své vlastní bezpečnosti ukazuje, že ten **skutečný humanismus práce a společenských vztahů jako takových** vůbec nezávisí plně a výlučně jen na nějakém majiteli nebo úřednících toho či onoho podniku, ale je určován rozvojem kultury jako takové a obzvláště pak tou pracovní kulturou jaká se zformovala v konkrétním podniku.

Jestliže pracovník považuje za možné pracovat v nevhodném oblečení, opilý nebo „lehce namazaný“; ignorovat ochranné prostředky (ochranné masky, brýle atd.), narušovat technologickou a *organizační pracovní kázeň při výrobě (normy „techniky bezpečnosti práce“)* pod záminkou zrychlení práce s cílem zvýšit si tak příjmy „přímo teď hned“, nebo pod záminkou „zjednodušení“ technologie a organizace práce s cílem „ulehčit“ si vlastní práci na úkor kvality produkce a bezpečnosti; považuje-li za možné produkovat zmetky, které mohou vést ke zmrzačení jiných lidí či přinést nějakou jinou škodu spotřebiteli či dalším osobám – je potom zbytečné připisovat vinu těmto najatých zaměstnanců, takových, jací reálně jsou (včetně dělnické třídy, která je v marxismu bez jakéhokoliv opodstatnění idealizována), za pracovní úrazy, za „nemoci z povolání“, za produkci zmetků a tak dále, vedení podniku nebo kapitalistům – ať už za socialismu či kapitalismu.

H. Ford byl – na rozdíl od marxistů, kteří ovládli hospodářský systém Ruska a dali vzniknout celé kultuře skrývání masových pracovních úrazů a

¹⁵ Zařízení skládající se ze dvou nebo více kladek mezi nimiž je provlečeno lano, jehož jeden konec je v jednom pevném bloku a druhý – pohyblivý – se ovládá při práci s břemeny buď ručně nebo navijákem. Jeden blok je upevněn na nosníku a druhý visí na laně, které mezi nimi prochází několika kladkami. Na volném bloku se upevňuje buď hák nebo úchyt. Kladkostroje slouží ke zvedání a přesunu břemen. Při práci s nimi musí být pracovní oděv takový, aby nevznikalo riziko jeho zachycení bloky.

Kravaty a široké rukávy mohou vést k úrazům i v případě, že je zachytí některá z pohyblivých částí strojů: vrták, hřídel, fréza, soustruh a tak dále.

nemocí z povolání – skutečným humanistou – protože přímo ukládal za povinnost dohlížitelům, aby „odchytávali hříšníky“ a starali se tak o jejich zdraví, a tím i o blahobyt jejich rodin, navzdory domýšlivému a nezodpovědnému přístupu k účelnosti ze strany jich samotných. **A to je velmi těžký úkol – ochránit hlupáky před nimi samotnými a napomáhat tomu, aby pokud možno zmoudřeli.**

4.2. Co zaručí zkázu?

To, že byl H. Ford automobilovým průmyslníkem, vědí všichni. Někdo proto může nabýt dojmu, že se mu pouze šikovně povedlo včas obsadit nově vznikající „mikroekonomickou“ oblast, kterou potom monopolně úspěšně desetiletí obhospodařoval, takže mimo tuto úzkou specializaci nejsou jeho zkušenosti a principy použitelné, a proto se od něj není čemu učit. Jenže Ford uspěl nejen jako automobilový průmyslník, ale také jako provozovatel železnice, i když to nebylo z jeho vlastní podnikatelské iniciativy ale jen pod tlakem okolností. Šlo o to, že na výrobním cyklu Ford Motors se podílela Detroit-Toledo-Irontonská železná dráha, jejíž přepravní služby zajišťovaly sloučení navzájem vzdálených specializovaných výrobních do jednotného technologického procesu výroby automobilů. O kvalitě těchto přepravních služeb píše Ford následující:

Před několika lety jsme se pokoušeli posílat po této železnici naši produkci, protože měla pro nás velmi výhodnou polohu, ale kvůli neustálým zpožděním jsme ji prostě nemohli využívat v širším měřítku. Nedalo se počítat s tím, že by něco dopravili dříve než za 5-6 týdnů. Stálo nás to příliš mnoho peněz, a navíc ta zpoždění narušovala náš výrobní plán. Přitom nebyl žádný důvod, proč by železnice nemohla dodržovat stanovaný jízdní řád. Zpoždění vedla k neustálým stížnostem, úředním jednáním <o ztrátách způsobených železnicí přepravním kvůli zpoždění dodávek nákladů>¹⁶ a železnice pravidelně musela vyplácet náhrady. Ale takto to dál prostě nešlo. My jsme vnímali každé zdržení ve výrobě jako nedostatek naší práce a vždy se snažili přijít na jeho důvod. Tomu já říkám přístup k práci. (16. hlava, Železnice)

¹⁶ Zde i dále v textu je vše umístěné <v těchto závorkách> naší vysvětlivkou a komentářem. *A [a v těchto závorkách] vysvětlením překladatele.*

Kvůli únavě z neustálého boje se správou železnice a problémům, které působilo společnosti Ford Motors její mizerné fungování, ji nakonec H. Ford koupil:

Museli jsme tu železnici koupit, protože její předpisy stály v cestě některým našim zlepšovákům v River-Rouge. Neudělali jsme to kvůli investování kapitálu, ani pro získání pomocného prostředku pro náš průmysl, a dokonce ani kvůli jejímu strategickému umístění. To výjimečně výhodné umístění té železnice se projevilo až po její koupi. Ale to je teď vedlejší. Prostě jsme tu železnici koupili, protože stála v cestě našim plánům. No a teď bylo zapotřebí něco s ní provést a jedinou správnou cestou byla její přeměna v produktivní podnik za uplatnění těch samých principů, jaké fungovaly ve všech oblastech naší výroby. (16. hlava 16, Železnice)

O fungování železnice a její situaci v období „před“ a „po“ její koupi společností Ford Motors píše Ford následující:

Detroit-Toledo-Irontonská železná dráha byla postavena před 20 lety¹⁷ a od té doby v ní probíhala reorganizace každé dva roky, přičemž ta poslední byla v roce 1914. Válka a kontrola ze strany Svazu Států¹⁸ tento reorganizační cyklus přerušily. Délka kolejí železnice činila 343 anglických mil¹⁹, 52 mil měly vedlejší trati a 45 anglických mil činily úseky v cizím vlastnictví.

Trať železnice směřovala od Detroitu téměř přímou linkou na jih, podél řeky Ohio do Irontonu a dotýkala se tak uhelných dolů Západní Virginie. Křížila většinu velkých železničních drah, a tak by z podnikatelského hlediska měla být velmi zisková, a to také byla, pro finančníky. V roce 1913 její kapitál dosahoval 105 000 dolarů na míli. Při následující změně vlastníků ta částka spadla na 47 000

¹⁷ Tj. na samém začátku 20. století.

¹⁸ Mínil se tím administrativa USA.

¹⁹ 343 anglických mil je o něco méně než 550 kilometrů, přičemž náklady byly po této trati převáženy v některých případech 5 až 6 týdnů, jak uvádí H. Ford. To znamená, že průměrná rychlost přepravy nákladů v takovém případě dosahovala 0,65 km/hod. a to za těch podmínek, že už v těch letech nákladní lokomotiva dokázala utáhnout 20 – 30 vagónů (byť třeba jen dvounápravových) rychlostí řádově 40 – 50 km/hod. Tento poměr vypovídá o tom, jaká byla kvalita řízení železnice do doby, než ji koupila společnost Ford Motors.

dolarů na míli. Nevím, kolik se celkově už na tuto dráhu bralo půjček. Víím jen, že akcionáři byli při reorganizaci v roce 1914 podle odhadu nuceni vložit do fondu téměř 5 milionů dolarů, tedy částku, kterou jsme zaplatili za celou železnici. Zaplatili jsme 60 centů za dolar zástavních závazků, ačkoli cena nedlouho před skutečným prodejem činila pouze 30 – 40 centů za dolar <jmenovité hodnoty akcií>. Navíc jsme zaplatili za kmenové akcie po jednom dolaru za kus, a za prioritní akcie po pěti dolarech za kus, z čehož plyne, že jsme vyplatili velmi slušnou částku, vezme-li se v úvahu, že závazky nikdy nevnášely úroky a výplata dividend akcionářům byla fakticky vyloučena. Vozový park Společnosti činil 70 lokomotiv, 27 osobních vagónů a 2800 nákladních. Všechno to bylo ve velmi žalostném stavu a většinou zcela nepoužitelné. Všechny budovy byly špinavé, nenatřené a celkově zanedbané. Železniční koleje byly téměř jen pásem rzi a moc železnici nepřipomínaly. V servisních dílnách bylo příliš mnoho lidí a příliš málo strojů. Všechna výroba byla, takřikajíc, jen maximální šlendrián, zato tam měli neobvykle početné řídicí a správní vedení, a samozřejmě vlastní právní oddělení. Jen to stálo více než 18 000 dolarů měsíčně. Železnici jsme převzali v březnu 1921 a hned tam začali zavádět naše principy. V Detroitu stále byla Řídicí kancelář, tu jsme zavřeli a vše předali do řízení pouze jednomu jedinému člověku, který úřadoval na polovině pracovního stolu. Právní oddělení se vzápětí odebralo za Řídicí kancelář. Železnici je k ničemu spousta jalových právníků. Naši pracovníci raz dva zlikvidovali mnoho sporů táhnoucích se léta. Všechny nové stížnosti začaly být řešeny obratem podle okolností, takže náklady na ně málokdy přesáhly 200 dolarů měsíčně. Vše spojené s přebujelým účetnictvím a zbytečným byrokratickým úřadováním bylo hozeno přes palubu i se ztrátami, které to působilo, a počet zaměstnanců železnice snížen z 2700 na 1650 lidí.

V souladu s naší pracovní politikou byly zrušeny všechny pozice a funkce, s výjimkou těch <povinných> předepsaných zákonem.

Fakticky je organizace železnice velmi strohá, každý příkaz musí projít řadou instancí a nikdo nesmí konat bez konkrétního příkazu svého nadřízeného. Jednou ráno jsem se ocitl na železnici a našel tam vlak připravený k odjezdu, s natlakovanou lokomotivou i s posádkou, který půl hodiny čekal na pokyn k odjezdu. Tak jsme

došli, kam bylo zapotřebí a vyřídili všechno dříve, než přišel příkaz; to bylo ještě předtím, než si cestu prorazila myšlenka osobní odpovědnosti. Ze začátku nebylo vůbec lehké zlomit ten zvyk čekat na „příkaz“, lidé se báli odpovědnosti. Ale s postupem času našemu plánu porozuměli lépe a nyní už se nikdo neschovává za hradby svých povinností. Lidé jsou placeni za osmihodinový pracovní den, ale vyžaduje se od nich, aby si celou tu dobu odpracovali. Pokud je daný člověk strojevodcem a své povinnosti si splní za 4 hodiny, musí zbylé 4 hodiny odpracovat tam, kde je to v dané chvíli zapotřebí. Pokud někdo pracoval déle než 8 hodin, nedostane zaplacené přesčasy, ale jednoduše se mu ty hodiny odečtou z dalšího pracovního dne nebo si je může střídat, dokud tak nezíská celý volný den, který je mu plně proplacen. Náš osmihodinový pracovní den je skutečně osmihodinovým pracovním dnem, nikoliv základem pro výpočet mzdy.

Nejmenší plat je u nás 6 dolarů za den. Mimořádné nabírání externího personálu nevedeme. Omezili jsme počet lidí zaměstnaných v kancelářích, dílnách i na dráze. V jedné dílně nyní 20 lidí zastane víc práce, než dříve udělalo 59 lidí. Před nějakou dobou jedna z našich pojízdných dílen, skládající se z jednoho vedoucího a patnácti pracovníků, pracovala poblíž jiné, paralelně vedoucí kolejové větve, na které jiná pojízdná dílna v počtu čtyřiceti lidí dělala naprosto stejnou práci, pokládala pražce a opravovala koleje. Během dne naše dílna své soupeře předehnala o délku dvou telegrafních sloupů.

Dráha se postupně začala vzpamatovávat; téměř všechny koleje byly nově opraveny a bylo položeno mnoho mil nových. Lokomotivy a vagóny se opravují v našich vlastních dílnách a jen s malými náklady. Zjistili jsme, že zásoby nakoupené našimi předchůdci, se nedají použít; nyní šetříme tak, že si vše připravujeme sami, pracujeme s kvalitními materiály a dbáme na to, aby nic nepřišlo nazmar. Personál je vždy připraven pomáhat vymýšlet, jak ještě více ušetřit. Co je výhodné, to se zavádí. Položili jsme železničáři otázku: „Co se dá ušetřit na lokomotivě?“ A on odpověděl rekordem její bezporuchovosti. Přitom do podniku nevkládáme velké částky, vše je v souladu s naší podnikatelskou politikou pokrýváno z našich příjmů.

Spoje vlaků musí být přímé a jezdit včas. Nákladní dopravu se

podařilo urychlit o třetinu původní doby. Vagón odložený na čekací koleji je něco mnohem závažnějšího, než by se mohlo na první pohled zdát, stojí tam jako obrovský otazník. Někdo musí vědět, proč tam jen tak stojí. Předtím bylo zapotřebí 8 – 9 dnů na přepravení nákladu z Philadelphie do New Yorku, nyní to trvá tři a půl dne. Společnost nyní odvádí skutečnou práci.

A všichni budou to, co se stalo vysvětlovat tak, že se místo ztrát objevil zisk. (16. hlava, Železnice)

Pokud vezmeme rychlost přepravy nákladu z bodu A do bodu B jako jeden z ukazatelů produktivity železnice, pak pod řízením H. Forda vzrostl 2 – 2,5krát, nemluvě o více než jeden a půl násobném snížení početního stavu zaměstnanců. Ačkoliv H. Ford neuvádí údaje o objemech nákladní dopravy, dá se předpokládat, že objektivní poptávku v regionu *za daných cenových tarifů* dráha dokázala plně uspokojit.

Mohlo by se zdát, že je to krásný příklad agitace za volnotržní kapitalismus... to bychom ale napřed museli zapomenout, co se na té železné dráze dělo v podmínkách stejného volnotržního kapitalismu, než ji koupila společnost Ford Motors a H. Ford převzal její řízení.

USA byly v poslední čtvrtině 19. a v první čtvrtině 20. století, kdy se také postupně pokryly sítí železnic, zemí výslovně liberálně-tržní ekonomiky, ve které se úředníci vládnoucí v jednotlivých státech (regionech) nebo i na federální úrovni málo vměšovali do záležitostí soukromého byznysu. Takový stav je podle dnešních ruských liberálů jedním z ideálů, který touží realizovat v Rusku, a tu skutečnost, že „prostí lidé“ nepocítili žádný ekonomický přínos z reforem realizovaných od roku 1991, vysvětlují právě tím, že tento stav doposud nebyl plně ustanoven.

Ale z toho, co píše H. Ford o situaci na Detroit-Toledo-Irontonské železné dráze před její koupí ze strany Ford Motors, je zřejmé, že tržní mechanismus dokonce ani v takových údajně ideálních podmínkách, jaké panovaly v USA na přelomu 19. a 20. století, není automatickou zárukou kvality služeb nabízených spotřebiteli, stejně jako není bezpodmínečným stimulem k efektivnímu podnikání na základě rentability zajišťující dividendy akcionářům, kteří do daného podniku investovali své prostředky. To znamená, že příčiny úspěchů a neúspěchů v podnikání, a to včetně těch měřených finančním prospěchem, leží někde mimo více či méně

svobodných tržních vztahů.

Vysvětlovat v daném konkrétním případě úspěchy železnice pod řízením H. Forda tím, že se změnila konjunktura na trhu, a proto se „začala vyplácet, a ze ztrátové se stala ziskovou“, by znamenalo zaměřovat příčinu a následek. Před tím, než ji koupila společnost Ford Motors, nebyla důvodem ztrátovosti železnice špatná tržní konjunktura, a zisk poté nezačala přinášet proto, že by se konjunktura změnila. O příčinách žalostného stavu Detroit-Toledo-Irontonské železnice v době, než ji koupil, píše H. Ford následující:

Nejhorším příkladem toho, jak může podnik přestat poskytovat užitečné služby, jsou právě železnice. Jejich problém je u nás stále na pořadu dne a jeho řešení je věnováno nemálo úvah a řečí. Se službami poskytovanými železnicemi není spokojen nikdo. Nejsou s nimi spokojeni lidé, protože ceny na osobní i nákladní dopravu jsou příliš vysoké. Nejsou spokojeni jejich zaměstnanci, protože jejich platy jsou příliš malé a pracovní doba příliš dlouhá. Nejsou spokojeni jejich majitelé, kteří tvrdí, že peníze investované do nich jim nevyváží úroky <z investovaného kapitálu>. Jenže funguje-li podnik správně, měli by být spokojeni všichni. Jestliže nepřináší prospěch svým zaměstnancům ani majitelům, už vůbec nemluvě o lidech, kteří chtějí využívat jeho služeb, pak to znamená, že není dobře řízen.

Vůbec si tu nechci hrát na odborníka na železniční dopravu. Pravda, máme tu lidi, kteří tomu prý rozumí, jenže pokud jsou služby, které poskytují americké železnice <lidem, společnosti>, výsledkem jejich nahromaděných vědomostí, pak musím říct, že můj respekt k nim není příliš veliký. Naprosto nepochybuji o tom, že ředitelé železnic i lidé, kteří tam pracují, by byli schopni je řídit ke všeobecné spokojenosti. Jenže je bohužel zcela nepochybné, že jejich reální ředitelé k tomu nemají kvůli celému řetězci různých okolností žádnou reálnou pravomoc. A to je to bolavé místo, protože lidé, kteří skutečně věci rozumí, se k jejich řízení <ve zformovaném systému> nedostanou.

(...) Šéfem železničního podniku totiž nebyl jeho ředitel, ale finančník.²⁰ Dokud měly železnice dobré jméno, vydělalo se více

²⁰ „Finančník“ zde ve své podstatě, jak to vyplývá z dalšího kontextu, ve

peněz emisemi akcií a spekulacemi s cennými papíry než poskytováním jejich služeb lidem. A jen zanedbatelná část peněz vydělaných železnicemi byla vynakládána na jejich upevnování, aby mohly sloužit svému skutečnému účelu. Jestliže se díky jejich dobrému řízení zvedl čistý zisk natolik, že mohly být akcionářům vyplaceny slušné dividendy, tak zhýčkaní spekulanti a železniční magnáti využívali tyto dividendy k tomu, aby napřed díky nim spekulovali na zvyšované a snižované ceně akcií, a nakonec na základě důvěry založené na zisku z provozu železnice vydali nové akcie. Pokud zisky skutečně nebo umělým způsobem padaly, pak spekulanti skupovali akcie zpět, aby po čase zinscenovali nové zvýšení ceny akcií a znovu je prodali. V celých Spojených Státech se sotva najde jediná železnice, která by jednou nebo vícekrát nezměnila své majitele, aby zainteresovaní finančníci mohli vydávat jednu emisi akcií za druhou až do té doby, dokud systém nepřijde o svou rovnováhu a nesepere se. Aby se potom ty samé finanční kruhy za hubičku zmocnily těchto železnic, nadělali na lehkovážných akcionářích těžké peníze, a znovu se pustily do budování předchozích pyramid.

Přirozeným spojencem lichváře je právník. Triky prováděné s železnicemi by nebyly možné bez účasti právníků. Právník, stejně jako lichvář, není žádným odborníkem²¹ na železniční dopravu. Podle jejich názoru správné podnikání prostě jen nesmí překračovat zákony, pokud se ovšem zákony nedají přizpůsobit nebo vyložit tak, aby vyhovovaly sledovanému cíli. Právníci žijí podle ustanovených norem. Lichváři vyrvali z rukou ředitelů železnic finanční politiku. Dosadili si tam své právní zástupce, aby dohlíželi na to, že železnice budou porušovat zákony jen zákonným způsobem. Díky tomu uvedli

většinu případů znamená „burzovní spekulant“.

Také téměř všude tam, kde H. Ford píše „bankér“, je zapotřebí číst to jako „lichvář“. Proto jsme dále v tomto citátu slovo „bankér“ nahradili slovem „lichvář“ všude tam, kde se jednoznačně jedná o úvěrování za lichvářské úroky. To je totiž ve fungování bankovního systému USA normou, a tak tou výměnou jen uvádíme věci na pravou míru, když tyto jevy společenského života nazýváme jejich pravými jmény.

²¹ A tím spíše jím není „finančník“ – burzovní spekulant, jehož činnost se zakládá především na parazitování na výrobě a procesech řízení makroekonomiky.

do života obrovské právní firmy. Místo toho, aby se řídily zdravým lidským rozumem a okolnostmi, musely všechny železnice začít pracovat podle rad svých advokátů. Oběžníky zavalily všechna podniková oddělení. K tomu všemu se přidaly ještě státní a federální zákony, a nyní vidíme, jak se železnice zmítají v pavoučí síti paragrafů. Právníci a finančníci <tj. lichváři/bankéři a burzovní spekulanty> z jedné strany a vláda z druhé strany naprosto svázali ruce ředitelům železničních drah. Jenže věci se nedají řídit takto shora <a zvenčí, aniž byste se namáhali seznámit se s jejich podstatou, což je příznačné pro většinu státních úředníků, a také pro lichváře-bankéře a finanční spekulanty>. (začátek 16. hlavy, Železnice)

Až příliš mnoho železničních drah místo praktických odborníků řídí bankovní instituce <tj. lichvářské firmy a jejich právníci>; všechny pracovní metody, sám přístup k řízení, to vše je organizováno z hlediska finančnictví místo z hlediska funkčnosti železniční dopravy.

Ke krachu <železničního odvětví> došlo proto, že hlavní pozornost nebyla zaměřena na užitek, který železné dráhy lidem přinášejí, ale na jejich hodnotu na akciovém trhu²². Přežitky se v nich potom úporně drží, zatímco pokrok <technický a organizační> skomírá, a lidé schopní v oboru železniční dopravy jsou připraveni o možnost dále se rozvíjet.

Může miliarda dolarů²³ odstranit ztrátovost? Ne, miliarda dolarů jen zvýší potíže o miliardu dolarů. **Taková miliarda dolarů má totiž za cíl jen zabetonovat řídicí metody dosud panující ve vedení železnic, v jejichž důsledku jsou ztrátové.** (tučně jsme zvýraznili my)

²² Stejná diagnóza stanovená H. Fordem s ohledem na železniční dráhy v USA platí i pro zvýšení železničních tarifů v Rusku o jednu třetinu od 15. ledna 2002, a také pro pokles výroby v průběhu reformy ve většině podniků v Rusku, přičemž obzvláště ve vysoce technologických a vědecky náročných odvětvích jeho národního hospodářství.

²³ Takto je to uvedeno v citovaném překladu. V anglojazyčné kultuře, a tedy i v USA, slovo „bilion“ odpovídá naší „miliardě“. Navíc se tam ale slovo „bilión“ používá v hovorové řeči jako nadsázka pro „nesčíslné množství“ (v tomto případě nejspíš ve smyslu „hromada peněz“).

Ted' na nás dopadají negativní důsledky všech těchto chyb a nehorázností dopuštěných před mnoha lety. Když se začaly ve Spojených státech zavádět železnice, veřejnost se měla nejprve seznámit s jejich užitečností, jako tomu bylo třeba v případě telefonu. Navíc měly být nové železnice zaváděny a řízeny tak, aby mohly plnit svůj účel <aby si na sebe vydělaly>. Protože však financování železnic probíhalo v jedné z ekonomicky nejvíce ožebračujících epoch naší minulosti, zakořenilo se u nás mnoho „zlořádů“, které od té doby slouží za vzor v celé železniční dopravě. (16. hlava, Železnice)

Takto Henry Ford vyjádřil svůj názor na příčiny problémů v železniční dopravě a povyprávěl, jak je sám překonal *díky používání zdravého rozumu, VŽDY orientovaného na to, aby to společnosti přinášelo užitek*. Tyto své zkušenosti se železnicemi shrnul následovně:

V tom také spočívá zásluha spravedlnosti, která vše staví na své místo, že podnik, který neplní svůj skutečný účel, dlouho nepřetrvá.

Zjistili jsme, že díky uplatňování své obvyklé pracovní politiky můžeme na Detroit-Toledo-Irontonské železné dráze zlevnit ceny, a navíc poskytovat stále lepší služby. Proto jsme mnohokrát ceny snižovali, jenže Všesvazová²⁴ obchodní komise <tj. americká obdoba sovětské a ruské Státní komise sazebníků a cen> nám to odmítala povolovat. Cožpak je možné za takových podmínek považovat železné dráhy za podnikatelskou společnost či za prostředek veřejné služby? (16. hlava, Železnice)

Na jiném místě své knihy H. Ford ještě daleko tvrději a konkrétněji píše o parazitické nadvládě bankovního lichvářského kapitálu nad celou ekonomikou států Západu, a především samotných USA:

Nejsme proti tomu půjčovat si peníze, nejsme ani proti bankéřům. Jsme jen proti pokusu postavit úvěr na roveň práci.²⁵

²⁴ Tak je to uvedeno v překladu do ruského jazyka.

²⁵ To znamená, že byl Ford proti tomu, aby společnost (včetně její právní úpravy, ekonomické i právní vědy) nedělala rozdíl mezi ziskem:

- z lichvářských úroků z půjček a
- z obchodního obratu výrobního sektoru ekonomiky.

A také byl proti pokusům povýšit parazitismus prováděný prostřednictvím

Jsme proti každému bankéři, který se dívá na podnikatele jako na předmět vykořisťování <tj. jako na objekt lichvářského parazitismu>. Je jen nutné peníze, půjčky a kapitalizaci udržovat ve vnitřně vymezených hranicích. Aby toho bylo dosaženo, je nutné si přesně rozmyslet, na co jsou peníze zapotřebí, a jak je bude možné splatit. Peníze nejsou ničím jiným než výrobním nástrojem. Jsou jen součástí fabriky. Je zcela jedno, zda si v těžké situaci půjčíte 100 000 obráběcích strojů nebo 100 000 dolarů. Ten přínos v podobě strojů je stejně tak málo schopen napravit situaci jako přínos v podobě peněz. Jen používáte-li hlavu a s rozvahou a obezřetnou odvahou to dokážete.

Podnik, který špatně využívá své vlastní prostředky, bude špatně využívat i půjčky. Odstraňte zlořády, to je to hlavní. Pokud to uděláte, bude podnik znovu přinášet zisk, a to úplně stejně, jako když vyléčené lidské tělo produkuje dostatečné množství zdravé krve.

Půjčka je častým fíglem toho, kdo nechce pohledět do očí ztrátám. Cizí peníze často podporují lenost. Mnozí podnikatelé jsou příliš líní na to, aby si nasadili pracovní zástěru a pořádně se podívali, co ty ztráty způsobuje, nebo jsou příliš hrdí, aby si přiznali,

točení peněz na jednu z nejváženějších „prací“. Porovnejte si tento Fordův názor s koránem, súra 2:

276 (275) Ti, kdož tyjí ze zisku z lichvy, vstanou z mrtvých <soudného dne> stejní jako ti, které satan potřísnil svým dotekem. A to proto, že říkali: „Vždyť obchodování je to samé, co lichva!“ Bůh však dovolil obchodování, ale zakázal lichvu. Tomu, komu dostane se varování od Pána jeho a on se toho zdrží, tomu (bude odpuštěno), co tomu předcházelo: rozhodnutí o něm bude patřit Bohu. Ti však, kdož vrátí se k lichvě, ti se stanou ohně obyvateli <pekla> a budou věčně v něm přebývat!

277 (276) Bůh ničí lichvu, avšak úročí milodary. Vskutku, Bůh nemiluje kdekakého špatného hříšníka. (277) Ti, kdož uvěřili, blahé skutky konali, v modlitbě setrvali a očistu poskytovali, dostanou odměnu od Pána svého a nemusí mít strach a nebudou zarmouceni!

Jinými slovy, všechny minulé, současné a budoucí problémy ve vztazích mezi USA a islámskými státy, a vlastně i s ostatním světem, jsou naprogramovány tím, že USA nebudovaly kapitalismus podle H. Forda ale navzdory jemu podle bible, kde je lichvářství přisouzeno židům v podobě globálního systémového faktoru (Deuteronomium, 23:19, 20 a 28:12), zaměřeného na dosahování zcela určitých cílů (Izajáš, 60:10 – 12). Viz příloha na konci knihy.

že se jim něco nepodařilo. Jenže zákony práce se podobají zákonům gravitace: kdo se jim protiví, pocítí na sobě jejich sílu.

Vzít si půjčku na založení podniku je něco zcela jiného, než půjčovat si za účelem nápravy špatného stavu a zbytečného plýtvání²⁶. K tomu se peníze nehodí z toho prostého důvodu, že ničemu nemohou pomoci. Plýtvání se dá napravit jen hospodárností a špatné hospodaření rozvážnějším přístupem. K tomu nejsou peníze potřebné, za takové situace jsou spíš na překážku. (...) Zaštopovat díry a nedostatky v díle je stokrát výhodnější než jakákoliv půjčka na sedmiprocentní úrok.

Právě vnitřní neduhy podniku zasluhují té největší pozornosti. „Výroba“ ve smyslu výroby produkce pro lidi spočívá především v uspokojování jejich potřeb. Vyrábíte-li něco, co většina lidí potřebuje a prodáváte to levně, pak budete mít práci tak dlouho, dokud to sami vydržíte. Lidé kupují to, co je pro ně užitečné. To je stejná pravda, jako že lidé pijí vodu. (11. hlava, Peníze a zboží)

Kdybychom si půjčili peníze s šestiprocentním úrokem, což by se ještě navýšilo o různé ty poplatky a tak dále, zaplatili bychom tedy ještě více. Jen ty úroky by při roční výrobě 500 000 automobilů vedly ke zdražení o 4 dolary na jedno auto. Krátce a dobře, namísto zlepšení metod výroby bychom si na krk uvázali jen velký dluh. Naše auta by stála přibližně o 100 dolarů více než nyní²⁷, naše výroba by

²⁶ To je narážka na to, že banky nemají být „kolchozy“ lichvářů (mezi které nepatří jen jejich majitelé, akcionáři, ale i prostí vkladatelé dostávající svůj podíl z lichvářských příjmů bank v podobě úroků ze svých vkladů), ale mají sloužit jako investiční fondy pro všechny podnikatele, kteří ke svému podnikání přistupují jako k veřejně prospěšné službě, aby si mohli založit nový podnik nebo rozšířit ten stávající.

²⁷ Zvýšení ceny o 100 dolarů je s ohledem na nutnost uhradit nejen úroky z půjčky (to jsou ty 4 dolary), ale i jistinu půjčky. A k čemu by vedlo zvýšení ceny auta o 100 dolarů, vyplývá z tabulky, kterou H. Ford uvedl ve své knize, a kde se odráží dynamika výroby aut a snižování jejich cen v průběhu dvanácti let:

Roky	Cena v dolarech	Počet vyrobených aut
1909 – 10	950	18 664
1910 – 11	780	34 528
1911 – 12	690	78 440
1912 – 13	600	168 220
1913 – 14	550	248 317

se tím snížila, protože i okruh zákazníků by se zúžil. Práci bychom tak měli pro méně lidí, a tím pádem méně sloužili společnosti. Bylo již zmíněno, že finančníci chtěli napravit ztráty peněžní půjčkou namísto zvýšením výroby. Chtěli poslat pokladníka místo inženýra. **Pro průmysl je ta spolupráce s lichváři²⁸ neštěstím. Bankéři <lichváři> přemýšlejí jen v peněžních vzorcích. Podnik pro ně není zařízením pro výrobu zboží ale pro výrobu peněz.** (tučně jsme zvýraznili my) Nedokážou pochopit, že podnik nikdy nestojí na jednom místě, že buď jde kupředu nebo upadá. Snížení cen vnímají spíše jako zahozený zisk než jako základ pro zlepšení práce podniku.

Lichváři hrají v průmyslu příliš velkou roli. To tajně přiznává většina podnikatelů. Otevřeně to lidé přiznávají zřídka kvůli strachu z

1914 – 15	490	308 213
1915 – 16	440	533 921
1916 – 17	360	785 432
1917 – 18	450	706 584
1918 – 19	525	533 706
1919 – 20	od 575 do 440	996 660
1920 – 21	od 440 do 335	1 250 000

Jako by se doslova omlouval za růst cen a snížení výroby v letech 1918 – 1919 doprovodil Ford tabulku komentářem: „Tyto poslední dva roky, to byla válečná léta, kdy podnik plnil vojenské zakázky.“ (10. hlava, Jak moc levně se dá vyrábět zboží?)

Druhou polovinu 20. století charakterizovaly zcela jiné makroekonomické parametry a dynamika cen na automobily byla jiná: na začátku šedesátých let *sériová auta* (tj. bez úprav podle přání kupce) Lincoln a Cadillac (luxusní americké automobily třídy naší Čajky z Gorkovského automobilového závodu, pokud si je pamatujete) stály řádově 5 000 dolarů; na začátku sedmdesátých let řádově 7 000 dolarů; v devadesátých letech sériová auta této třídy stála řádově 60 000 – 70 000 dolarů. To je jen jeden z příkladů zrychlujícího se růstu cen v průběhu čtyřiceti let, který vyvolalo systémové bankovní lichvářství, a který navíc probíhal na pozadí vědecko-technického pokroku, díky němuž by se přece měla výrobní cena naopak snižovat. Růst cen vyžadoval nové emise dolarů, aby se podpořila koupěschopná poptávka obyvatelstva, které snižovaly kupní sílu dolaru a byly jednou z příčin globálních finančně-ekonomických otřesů na konci 20. století a na začátku 21. století.

²⁸ Fakticky se jedná o závislost na lichvářích. Zde i dále v tomto citátu bude všude, kde se jednoznačně jedná o úvěrování za lichvářské úroky, slovo „bankér“ z již dříve zmíněných důvodů nahrazeno slovem „lichvář“.

lichvářů <organizovaných na principech mafie>. **Velký balík peněz se dá snadněji vydělat finančními spekulacemi než prací ve výrobě** (zvláště námi, stejné podmínky vytvořili ti ničemní reformátoři²⁹ i v Rusku). Úspěšný lichvář je v průměru hloupější a méně předvídavější než úspěšný podnikatel, a přesto v reálu prakticky panuje ve společnosti nad podnikatelem díky tomu, že má pod svou kontrolou úvěrování³⁰.

Moc bank <lichvářských firem> za posledních 15 – 20 let, a zvláště od války, velmi vzrostla a Federální rezervní systém jim poskytoval někdy téměř neomezený úvěr. Lichvář naprosto není schopen díky svým znalostem³¹ a především díky svému postavení hrát vedoucí roli v průmyslu. Není tedy ta skutečnost, že vládci nad úvěry dosáhli v poslední době tak ohromné moci, příznakem, že v našem finančním systému je něco shnilého? Lichváři se nedostali do

²⁹ Americký spisovatel Gore Vidal (příbuzný bývalého viceprezidenta USA Alberta Gora, soupeře George Bushe mladšího v prezidentských volbách v roce 2000 a nevlastní bratr Jacqueline Kennedyové) v rozhovoru RTR (vysíláno v noci z 15. na 16. března 2002) projevil svůj nesouhlas s aforismem, který v posledních letech tak rádi omílají ruští reformátoři a připisují ho L. N. Tolstému: „Vlastenectví je posledním útočištěm darebáků“. Gore Vidal řekl, že v naší dějinné epoše „je reforma tím posledním útočištěm darebáků.“

³⁰ Využije-li se matematická disciplína známá pod názvem „*teorie her*“ k popisu a modelování finančně-ekonomických procesů ve společnosti, tak se ukáže, že v *jejích termínech* je institut úvěru s úrokovou sazbou *hrou s nenulovým součtem*. To je hra, ve které je samotnými jejími principy vše naprogramované tak, že výhru vždy nevyhnutelně získá pouze jedna ze stran účastnících se hry: v daném případě lichvář a historicky reálně mezinárodní mafianská korporace lichvářů.

Lichvář (korporace lichvářů) udržuje úrokovou sazbu na úrovni, která převyšuje tempa růstu výroby měřené v neměnných cenách a přesouvá si tak do vlastních kapes platební schopnost dlužníka a těch, kteří u něj něco nakupují, protože aby vrátil půjčku i s úroky, musí to promítnout do výrobní ceny své produkce. Takto lichvářská korporace parazituje na celé společnosti nezávisle na tom, zda společnost používá kreditně-finanční systém nebo provozuje směnný obchod/barter.

³¹ Příprava bankéře, který nebude lichvářem, musí vypadat jinak. Ten musí myslet a pracovat v rámci víceodvětvové výroby a přerozdělování produkce s orientací na uspokojování mravně zdravých zájmů: lidí, státních institucí a společenských organizací; a vidět v investičně-kreditní a pojišťovací politice prostředek řízení této víceodvětvové výroby a přerozdělování produkce, které musí pracovat tak, aby *společnosti přinášely prospěch*.

vedoucích pozic v průmyslu kvůli tomu, že by této oblasti byli tak schopní. Spíše tam byli téměř nechtěně zavlečeni systémem³². Takže co se mne týká, řekl bych, že finanční systém, podle kterého pracujeme, vůbec není tím nejlepším.

Musím však upozornit, že moje výtky vůbec nejsou osobního charakteru. Nemám nic proti bankéřům jako takovým. Naopak, potřebujeme zkušené a inteligentní lidi³³, kteří se vyznají ve finanční technice. Potřebujeme peníze a potřebujeme půjčky, jinak by nebyl možný oběh zboží, výrobní produkce. Jinou věcí však je, zda náš bankovní a úvěrový systém stojí na těch správných základech.

Nemám v úmyslu útočit na náš finanční systém. Nejsem v situaci člověka, který byl tím systémem poražen a nyní touží po pomstě. Mně osobně může být zcela jedno, co udělají bankovní magnáti, protože my už dokážeme vést svůj podnik bez pomoci bank. Proto se ve svém výzkumu nebudu řídit žádnými osobními pohnutkami. **Já chci jen zjistit, zda stávající systém přináší maximálně možný užitek většině obyvatel.** (12. hlava, Peníze jako pán nebo sluha?)

Není těžké rozpoznat, že H. Ford ve své knize na příkladu skličujícího stavu Detroit-Toledo-Irontonské železné dráhy v době, než ji koupila společnost Ford Motors, a na vlastním příkladu spolupráce s lichvářským sektorem a sektorem burzovních spekulací vlastně poskytuje vyčerpávající vysvětlení, proč v Rusku žádná z těch početných reforem prováděných po roce 1991 nepřinesla „prostým lidem“ žádný užitek: „finančníci“ a právníci ve své většině (s velmi zřídkavými výjimkami) – tj. jako profesionální korporace, které vzaly věci do svých rukou – nejsou schopni zajistit

³² To je správný postřeh. V dějinách současné globální civilizace je takové postavení bankéře-lichváře v kapitalistickém systému podle západního vzoru systémovým faktorem naprogramovaným sociologií bible, jak se na to nejednou poukazovalo v pracích vnitřního prediktora SSSR: Krátký kurz..., „Kýla“ ekonomiky musí být „vyříznuta“ i v dalších. V tomto smyslu je postavení lichváře nucenou nadvládou. Samotná jeho nadvláda je založena na tom, že institut úvěru s úrokovou sazbou je „hrou“ s nenulovým součtem, která je naprogramovaná na bezvýhradnou výhru korporace lichvářů. Ale nejsou to oni, kdo tuto „hru“ řídí, sami jsou jen nástrojem.

³³ Tedy takové, kteří by byli schopní řídit meziodvětvové proporce investic a rytmiku investic v odvětvích v procesu jejich technicko-technologické obnovy, nic víc se od bankéřů-ne-lichvářů nežádá.

mravně-etický ani technicko-technologický pokrok jednoduše proto, že samotní „finančníci“ ani právníci neznají přírodní vědy ani technologie z nich vyplývající, že neznají vnitřní organizaci podniků a systémy jejich vnějších vazeb v každém z celé té množiny odvětví, ani psychologii zaměstnanců a společnosti jako takové, a ke slovům skutečných znalců ve zmíněných oblastech zůstávají arogantně hlouš³⁴.

Tím vším, co tu řekl, H. Ford fakticky vystoupil proti samotným principům organizace finančního systému USA a zároveň i proti kapitalismu západního typu. Jeho slova o tom, že „nemá záměr útočit“ proti jejich finančnímu systému, byla z jeho strany jen daní formální slušnosti a hlouposti určité části jeho čtenářů, se kterou přišel až poté, co obnažil všechny neřesti kreditně-finančního systému biblického typu, pečlivě skrývané nebo zušlechtované panující tradicí ekonomické vědy.

Na několika stranách těchto námi citovaných úryvků H. Ford vypověděl o západním kapitalismu to hlavní, co ponechal nevyřčeno a skryl v prázdných řečech svého Kapitálu Karel Marx a co dodnes ponechávají nevyřčeno, skrývají za svým pustým tlacháním či pod rouškou své omezenosti marxisté, kteří se staví do role protivníků kapitalismu jako systému parazitování menšiny na většině, a přitom tento systémový parazitismus svou omezeností a pustým tlacháním jen dál podporují.

Tato Fordova *odhalení* o systémové roli lichvářství a burzovních spekulací v ekonomice západního kapitalismu jsou také jednou z příčin, proč ho ti praví marxisté-esoteristé a jejich pánové, mírně řečeno, neměli rádi za jeho života a ani půl století po jeho smrti. Proto se také marxisté tak usilovně snaží za každou cenu sflikovat z Henryho Forda obraz krutého vykořisťovatele dělnické třídy³⁵.

³⁴ Je to projev jejich hlouposti. Upírají jiným lidem inteligenci na základě principu: „Když jsi takový chytrý, tak proč nemáš prachy?“

Odpověď na tuto otázku by měla mnohdy znít takto: „Protože je mám u tebe, to ty je mně i mnohým dalším lidem dlužíš!“

³⁵ Viz román amerického spisovatele Uptonu Sinclaire (1878 – 1968) *Automobilový král* (z roku 1937), který byl mnohokrát vydán v SSSR, zatímco knihy samotného H. Forda byly uzamčeny ve speciálních archívech. V. I. Lenin charakterizoval Sinclaire takto: „...socialista svým cítěním, bez teoretického vzdělání“ (Úplné sebrané spisy, 5. vydání, 26. díl, str. 270) – citováno z Velké sovětské encyklopedie, 3. vydání, 23. svazek, str. 420).

Na druhou stranu tím nepotěšil ani liberální „milovníky ruky trhu“ buržoazní „demokraty“: to, co píše H. Ford, jim znemožňuje udělat z něj propagandistickou ikonu kapitalisty-podnikatele, „který se vlastní prací sám vyšíhnu“³⁶ a stal se tak zosobněním reálného naplnění „amerického snu“ v „americkém způsobu života“... ono by se to tedy udělat dalo, ale jen pošpiněním samotného H. Forda, tím, že by o něm v lidech vyvolali falešné představy, o jeho vztahu k práci i lidem, o tom, oč v životě usiloval. Jim by se ale velmi hodilo vzít si za spojence jeho autoritu, ta osobnost H. Forda je totiž velice výrazná. A tak se tržní liberálové snaží, seč jim síly stačí, jak dokládá článek Henry Ford v Rusku od Alexandra Jakovleviče Livšice³⁷ v novinách Izvestija z 11. ledna 2002 (str. 2, Zpravodajský sloupek):

„Američan Henry Ford proměnil dílnu na jízdni kola ve fabriku na výrobu aut. Vynalezl běžící pás³⁸. Naladil výrobu tak, aby mohl vyrábět levná auta. Motorizoval národ, takže se musely začít stavět silnice, což dále pozvedalo celou ekonomiku. Sám Ford velmi zbohatl. Kdyby se narodil v SSSR, nejspíš by se ocitl v závodě obranného průmyslu. A co by bylo dál? Vynalezl by nejlepší obrněný transportér na světě. Dostal by řád. Čtvrtletní premie. Obchodní tah na branku by musel potlačit, jinak by šel kácet stromy na Sibiř³⁹.”

³⁶ V angličtině (americké) je takový výraz „self-made man“, doslova „člověk, který se sám udělal“, tj. člověk, který dosáhl svého vysokého postavení ve společnosti sám, nezískal ho z milosti ani ho nezdědil po někom jiném.

³⁷ V minulosti poradce prezidenta Ruské federace B. N. Jelcina pro ekonomické otázky, v letech 1996 – 1997 ministr ekonomiky, v současné době (první čtvrtletí roku 2002) externí poradce vlády Ruské federace pro ekonomiku.

³⁸ Abychom to upřesnili, tak běžící pás nevynalezl H. Ford, ale úspěšně ho použil. Běžící pás byl znám a používal se odedávna. Například v jednom z historických pramenů o dějinách lodního stavitelství se uvádí, že výrobní linku galér (k posílení loďstva v co nejkratší době) fakticky zřídili v Benátkách už ve středověku: měli propracovaný projekt, ve velkém vyráběli standardizované stěžňové díly a díly lodního trupu (stěžen a další součásti plachtového vybavení), poté, co byl trup sestaven na skluzu a spuštěn na vodu, byl vlečen podél kanálu, na jehož břehu byly rozmístěny sklady a dílny, ze kterých na palubu podávali zařízení a vybavení, které bylo hned montováno. Taková stavba bojové jednotky „na klíč“ trvala méně dnů.

³⁹ A proč by se nemohl stát předsedou Státního plánování SSSR? Fordův světonázor více odpovídal poctivému a svědomitému vykonávání právě této funkce než *zneužívání služebního postavení za účelem osobního obohacování v pozici ředitele závodu. To je totiž to, čemu A. Livšic říká „obchodní tah na branku“.* Ta

Ford by to neměl lehké ani v současném Rusku. Jak by měl vyrábět auta, když banky nedávají dlouhodobé úvěry? Ale to není to hlavní. Forda by udusila ruská byrokracie. Ta není jen sveřepá, žádá ještě i nemalé peníze. A to, co podnikatel tratí na hodnostáře, se kompenzuje cenou⁴⁰. (...)

Pro civilizovaný kapitál je placení desátek nepřijatelné. Proto také Rusko obchází obloukem. A my investice potřebujeme jako sůl. Vládní moc si to snad konečně uvědomila a byly přijaty tři protibyrokratické zákony, kterými se velmi zjednodušila registrace a udělování licencí právníkům osobám. (...)

Co jsme získali díky těmto vládním inovacím? Zatím je jen jasné, že byly podniknuty kroky správným směrem. To ostatní je zatím těžké hodnotit. Vše závisí na tom, zda se budou nové zákony plnit. A ještě důležitější je, zda si regiony nezačnou předělávat byrokratické předpisy podle zásady: „Federální zákon nám zakazuje komandovat a náš místní to povoluje“⁴¹. Samozřejmě jinak podané a jinak uplatňované. (...)

Nejsem žádný zpátečník, to mi věřte. Ani nejsem proti reformám. Jednoduše jsem přesvědčen, že lidé mají vždycky pravdu⁴². Pokud

skutečnost, že úřadu Státního plánování SSSR a svazových republik, vysokým školám i vědě chyběli lidé se světonázorem Henryho Forda, a ne se světonázorem A. G. Aganbegjana, A. Ja. Livšice, Je. T. Gajdara, M. Friedmana a jim podobných „zločineckých pohlavárů“ od „vědy“, bude předvedeno dále.

⁴⁰ Cožpak v Rusku lichvářská mafie – ve své sestavě převážně židovská – nějak ve své sveřeposti pokulhává za ruskou byrokracií, ve které nejsou pozice židovstva (jak to předpisuje doktrína Deuteronomia hl. 23:19, 20; hl. 28:12 a Izajáš hl. 60:10-12, viz příloha) také nijak slabé? A ty částky, které výroba, žádný abstraktní „byznys“, tratí na lichvářských bankéřích, jsou kompenzovány asi čím? Úrokové sazby dosahovaly za Livšice – Černomyrdina v Rusku až 240% ročních úroků i více a nikdy nespadly pod 20%. Co je to jiného než zlovolné záškodnictví?

⁴¹ Tady by se Livšic měl odvolat na Lenina: „Nesmíte komandovat!“ To byl jeden z leninských požadavků na partajní vedení hospodářské činnosti, který byl vytyčen na samém úsvitu socialistického budování. Takže formy a hesla se mění a problémy zůstávají stejné...

⁴² V davo-„elitářské“ společnosti, ve které je sama „elita“ také *davem*, *žijícím podle tradic a přebírajícím názory autorit* (to je definice sociologického pojmu „dav“), toto tvrzení znamená: dav má vždy pravdu. To může vést k velkým nepřijemnostem, takové přitakávání morálně rozloženému a pokřivenému davu, jestliže se tancuje, jak on píská...

se jim díky reformám bude dařit lépe, znamená to, že vše bylo provedeno správně⁴³ a pokud hůře, tak naopak.

Život ukáže. Není však vyloučeno, že časem bude třeba tu registraci i udělování licencí zpřísnit. Nic hrozného na tom není. Systém státní kontroly se buduje léta. I v Americe to tak bylo. A když to úřady nakonec daly dohromady, objevil se Henry Ford a věci se daly do pohybu.

Naskýtá se otázka: četl Livšic předtím, než toto napsal, práce samotného Forda, takže lze záměrně? Nebo ho nečetl a DRZE kvůli svému ignorantsví a mdlému rozumu setrvává v zajetí pomluv a mýtů o Fordovi, a proto píše nesmysly o tom, jak se společnost Ford Motors rozjížděla a pracovala navzdory tomu, co napsal sám Ford?⁴⁴

A to je doktorem věd, profesorem... A takových doktorů-profesorů máme v Rusku mraky, to oni jsou „elitou“. **Není tedy načase zrušit Nejvyšší atestační komisi a celý ten hierarchický systém vědeckých stupňů, aby vědečtí pracovníci neměli žádné jiné tituly kromě vlastního dobrého jména?**

Ve skutečnosti osobnostní formování H. Forda v roli organizátora průmyslu a formování společnosti „Ford Motors“ jako prosperující *VÝROBNĚ-finanční* korporace, nikoliv jako *FINANČNĚ*–“průmyslové“ skupiny!!!, proběhlo bez dlouhodobých bankovních půjček na principu finanční návratnosti společensky prospěšného díla. V té době byly úrokové sazby v USA umírněné, díky čemuž koupěschopnost obyvatel a z toho vyplývající poptávka umožňovaly kvalitně rozvíjet byznys a rozšiřovat jeho možnosti díky efektivnímu řízení, které zajišťovalo dostatečnou finanční

⁴³ To je odmítání zabývat se otázkou objektivit Dobra a Zla a snaha lidem na nevědomé úrovni vnútit jako jejich objektivní podobu něčí autoritářské subjektivní představy o nich.

⁴⁴ A. Livšic si pokládá rétorickou otázku:

„*Jak by měl vyrábět auta, když banky nedávají dlouhodobé úvěry?*“

Henry Ford mu odpověděl ve své knize dlouho předtím, než se Livšic vůbec narodil:

„*Vzít si půjčku pro založení podniku je něco zcela jiného, než půjčovat si za účelem nápravy špatného stavu a zbytečného plýtvání. K tomu se peníze nehodí z toho prostého důvodu, že ničemu nemohou pomoci. Plýtvání se dá napravit jen hospodárností a špatné hospodaření rozváznějším přístupem. K tomu nejsou peníze potřebné.*“

návratnost a soběstačnost.

Ale i v těchto relativně příznivých podmínkách pro obnovování a růst výroby Henry Ford rozpoznal paralyzující vliv kreditně-finančního systému, založeného na principech svobodného mafiánsky organizovaného burzovního spekulantství a bankovního lichvářství, na výrobní rozvoj a spotřebu parazitického charakteru.

Ale ani A. Livšic (bývalý ekonomický poradce prezidenta Ruské federace a následně externí poradce vlády Ruské federace), ani často se měnící předsedové Centrální banky Ruska, ani ekonomická věda a tradiční sociologie v Rusku nejsou schopni dohromady uvidět⁴⁵ ten paralyzující vliv lichvářství a burzovních spekulací na ekonomiku jak na mikro, tak i makro úrovni. Proto v podmínkách těch úrokových sazeb, jaké tu byly po celou dobu provádění reformy, a neustále mnohokrát převyšovaly možné *tempo růstu výroby počítané v neměnných cenách*, žádné efektivní řízení nemohlo proměnit „garážovou dílnu“ ve vyspělý podnik celostátního významu, a tím spíše ne globálního významu. Navíc je při takových úrokových sazbách a takovém rozmachu operací s „cennými papíry“ každá výroba, byť by byla vyspělá v technologické i organizační rovině, zaručeně odsouzena k postupné totální degradaci.

* * *

Odbočení od tématu č. 1: *O systémových klamech*

V souvislosti s touto otázkou by bylo hříchem nepřipomenout, jak velice systémový charakter má věda⁴⁶ a vysoké školství:

⁴⁵ A přesněji, nepřejí si ten problém vidět a odvracejí se od něj, i když jim někdo na něj poukáže přímo. Analytické zprávy vnitřního prediktoru SSSR – O charakteru bankovní činnosti a růstu blahobytu a O kontrolních parametrech makroekonomického systému a organizaci jeho samorízení ve společensky přijatelném režimu – byly rozdány už v roce 1994 ve Státní dumě a odeslány na ministerstvo ekonomiky, v jehož čele tenkrát stál profesor Je. G. Jasin a jedním z jeho náměstků byl Ja. M. Urenson (oba čistou náhodou – židé). Státní дума nezareagovala vůbec a z ministerstva ekonomiky přišla zdvořilá odpověď v tom smyslu, že věnujeme-li se problému publikací dizertací, máme se obrátit na Akademii věd a univerzity, a ne na jejich ministerstvo.

⁴⁶ Zvláštní místo v tomto systému zaujímá Institut ekonomiky přechodného období, v jehož čele několik let stál Je. T. Gajdar. Ve skutečnosti by se tento institut

Je slepota k paralyzující roli úrokových sazeb a spekulací s „cennými papíry“ ve vztahu k národnímu hospodářství – nejen A. Ja. Livšice, ale i dalších státních úředníků, politiků, podnikatelů, ekonomických mediálních komentátorů, vědců-ekonomů a těch, kteří přednášejí finančně-ekonomické obory na vysokých školách – upřímným pomýlením podmíněným jejich omezeností, mdlým rozumem a neprofesionalitou? Nebo jde z hlediska jejich profesionality o očividně zlý úmysl zaprodaných darebáků a pokrytců s cílem držet zbytek společnosti pod ohlupující narkózou v postavení nevolníků ve finanční oprátce oligarchie lichvářských bankéřů, burzovních spekulantů a jejich zákulisních pánů? To ať si rozhodne každý sám a jedná potom v životě v souladu se svými závěry.

Je také užitečné si povšimnout, že ta finančně-ekonomická „slepota“ činitelů politiky, vědy i vysokého školství má velice výběrový charakter, neboť prakticky titíž „slepí“ projevují udivující ostříží zrak a aktivitu při svých výpadech proti státu za jeho daňově-dotační politiku. Po všechna ta léta provádění reformy média podněcována vědeckými autoritami vykřikují, že vysoké státní daňové sazby dusí výrobu, jsou důvodem odlivu kapitálu do zahraničí a toho, že lidé vedou dvojí účetnictví a skrývají tak své příjmy, aby jako fyzické a právnické osoby platily nižší daně, a tak dále. Takže tu otázku daní a její vzájemné souvislosti s lichvářstvím je také nutné správně objasnit.

Zásadní rozdíl mezi „daňovým útiskem“ ze strany státu a lichvářským upírstvím protilidské mafie spočívá v tom, že od doby, kdy se objevily peníze jako směnný prostředek:

- odebírá se od výrobce na daně v penězích určitý podíl z toho, co reálně vyprodukoval, a potom se tento podíl, není-li rozkraden, používá v zájmech státu. *A pokud stát hájí zájmy drtivé většiny svědomitě pracujících obyvatel, pak se vše, co od nich formou daní získá, vrací stejným obyvatelům formou různé státem organizované sociální zabezpečení jedince.* Jinými slovy, v takovém státě „daňový útisk“ nikoho neutiskuje, protože vše, co se vybere na daních, se tak či onak

podle své činnosti měl nazývat jinak: *Institut TVORBY PROBLÉMŮ v ekonomice*, na jejichž vyřešení kvůli své tuposti není schopen poskytovat recepty.

vrací jeho obyvatelům.

- lichvářství odsává v penězích z obyvatel předem stanovený podíl z toho, co vyprodukují, který je historicky reálně téměř vždy vyšší, než užitečný efekt – v jeho nominálním účetním vyjádření – dosažený díky úvěru. V důsledku toho se obyvatelstvo ocitá v postavení nevolníka nadstátní mezinárodní lichvářské korporace krvepíjců – rasistických lichvářů.

Slepotu k tomuto rozdílnému vlivu daňových a úrokových sazeb na produkci a spotřebu, který nemůže být odstraněn zdaněním bankovního sektoru, vypovídá o tom, že ekonomická věda a tradiční sociologie v Rusku mají protistátní a protilidský charakter, protože hájí zájmy nadnárodní lichvářské mafie a „vědecky teoreticky“ pravdě-**podobným** (ale nikoliv pravdivým) způsobem zdůvodňují pro ni žádoucí finančně-investiční a politické strategie.

Přitom je ve společnosti široce rozšířen ve své podstatě neopodstatněný názor, že *úroková sazba u úvěrů je ve finančním systému údajně nutná jako zdroj financování bankovní činnosti, která je společensky skutečně potřebná*⁴⁷.

⁴⁷ Bankovní systém jako takový řeší následující úkoly na makroúrovni ekonomiky:

- slouží jako účetní evidence na makroúrovni (vede bankovní účty a zajišťuje převod peněžních plateb v rámci obchodování většiny výrobních subjektů mikroekonomiky, přinejmenším v takzvané „ekonomicky vyspělých“ státech);
- poskytováním krátkodobých úvěrů ve výrobní oblasti tlumí výkyvy v platební schopnosti hospodářských subjektů a urychluje tak oběh zboží, zvyšuje operační rychlost, stabilitu a výkon víceodvětvového výrobně-spotřebního systému společnosti;
- poskytováním dlouhodobých úvěrů ve výrobní oblasti zajišťuje překonávání investičních vrcholů v nákladové křivce podniků, čímž zajišťuje obnovu starých a vytváření nových výrobních kapacit v odvětvích a udržování meziodvětvových poměrů výrobních kapacit (tj. vzájemně sladování výrobních kapacit různých odvětví);
- poskytováním úvěrů rodinám pro uspokojování jejich spotřebitelských požadavků napomáhá tomu, aby se nominální koupěschopná poptávka přizpůsobovala aktuálním cenovým hladinám na trhu, což urychluje odbyt vyrobené produkce a zvyšuje množství služeb poskytovaných obyvatelstvu (je-li ekonomická politika orientovaná na uspokojování mravně zdravých potřeb obyvatelstva, umožňuje to urychlovat zvyšování životní úrovně společnosti).

Bankovní systém je při řešení těchto úkolů nenahraditelný, jenže jeho účelem

Takže požadavek principiálního zákonného zákazu úroků (*včetně úročení bankovních vkladů*⁴⁸) je podle názoru těch, kteří zastávají toto hledisko, antisystémovým požadavkem „nevzdělaných extremistů“, který je údajně schopný zlikvidovat institut úvěrování a makroekonomiku jako takovou. Ruská 240% roční úroková sazba z časů Černomyrdina a Livšice, je podle jejich názoru jeden extrém, a 0% roční úroková sazba jako systémový požadavek pro organizaci úvěrově-finančního systému budoucího hospodaření celého lidstva, nejen Ruska, je podle nich druhý extrém.

V „normální“ makroekonomice mají být podle jejich názoru jakési „umírněné“ úrokové sazby, které by na jedné straně dovozovaly bankám financovat svou činnost a řešit příslušné úkoly, a také vyplácet vkladatelům úroky z jejich vkladů, aby tím stimulovali lidi k ukládání úspor jako zdroje pro financování rozvoje podniků, z nichž se skládá makroekonomický systém společnosti; a na druhé straně by umožnily většině podniků ve všech odvětvích průmyslu být rentabilními a nedusily koupěschopnou poptávku obyvatelstva.

Konkrétní hodnoty maximálně přípustných úrokových sazeb se obvykle uvádějí v rozmezí 5 – 7% ročních úroků⁴⁹.

nemá být jeho existence jako taková, ale právě řešení těchto úkolů v podobě prostředku, který umožňuje dát dohromady a co nejlépe skloubit ucelenou makroekonomiku z množiny mikroekonomik, jejichž technologická činnost je zaměřena na vyřešení většiny výrobních úkolů v životě společnosti a lidí v ní.

⁴⁸ Bankovní vklad je fakticky poskytnutím půjčky bance, takže úroky z takového vkladu jsou určitým druhem úroku. Většina bank úroky z vkladů vyplácí z příjmů, z nichž značný podíl tvoří lichvářské příjmy z úvěrových služeb poskytovaných bankou. Jinými slovy, každý vkladatel se tak podílí na lichvářském okrádání společnosti. Rozdíl mezi vkladateli spočívá jen v tom, že většina z nich ztrácí na cenách kupovaného zboží a služeb více, než získává v podobě příjmů ze svých vkladů; a menšina získává příjmů ze svých vkladů více, než ztrácí na cenách kupovaného zboží a služeb, do nichž se promítá i nutnost splacení úvěrů včetně úroků z nich.

⁴⁹ Abyste porozuměli tomu, proč se jako maximální hranice úrokových sazeb uvádějí právě tyto hodnoty, musíte vědět následující. Průměrné roční tempo růstu energetického potenciálu technosféry činilo po dobu sto padesáti let do začátku 21. století s ohledem na růst těžby uhlí 5% ročně. A vzhledem k tomu, že objemy výroby jsou omezeny objemem energie spotřebovávané v technologických procesech, nemůže výše úrokových sazeb bezpečná pro stabilitu kreditně-finančního systému a technicko-technologického obnovování makroekonomiky

Ve skutečnosti stoupenci takových pohledů míchají dohromady dvě ve své podstatě kvalitativně zcela odlišné otázky:

- otázku financování fungování infrastruktur společnosti, kam patří i bankovní infrastruktura, přes kterou se uskutečňuje platební styk a vůbec všechny převody peněžních prostředků a fakticky vede globální účetní evidenci víceodvětvového výrobně-spotřebního systému na makroúrovni;
- otázku něčího práva na příjmy, které ve své podstatě nejsou pracovní (za odvedenou práci), a které díky tomu nejsou úhradou odvedeného a budoucího pracovního vkladu, jakým ostatní lidé přispívají k růstu blahobytu společnosti; a *na sociální zabezpečení nepodmíněné vlastním podílem na práci.*

Pracují lidé, ne peníze. Lidé vyrábějí produkci a poskytují služby, jejichž spotřeba se platí penězi.

Jestliže má tohle člověk na paměti, tak musí zcela jasně uvidět, jak tyto dvě různé otázky stoupenci uvedených názorů míchají dohromady. V životě společnosti, v politice státu ani ve společenských vědách není míchání těchto dvou otázek dohromady přípustné, protože se tím *zaměňuje* otázka **otrokářství, které ve společnosti plodí „umírněné“ úrokové sazby** a je

převyšovat tempa růstu energetického potenciálu výrobní oblasti (o tom viz teorie podobnosti víceodvětvových výrobně-spotřebních systémů v pracích vnitřního prediktoru SSSR Krátký kurs... a *Mrtvá voda, počínaje redakcí z roku 1998*).

S ohledem na tato tempa růstu energetického potenciálu výrobní oblasti činilo uvedené omezení úrokových sazeb ve výši 5% ročních úroků celých těch 150 let tu bezpečnou hranici pro makroekonomiku většiny států. Hranice 7% byla bezpečná pro makroekonomiku států-lichvářů (států-kreditorů), jimž příjmy z úvěrů poskytovaných jiným státům umožňovaly díky importu pokrývat rozdíl mezi růstem energetického potenciálu (počítaného v neměnných základních cenách) a lichvářskými požadavky v podobě úrokových sazeb z půjček.

To právě díky těmto příjmům státy-lichváři ožebračily ekonomiky států „třetího světa“ (převážně bývalých kolonií), čímž zabránily jejich kulturní přeměně a vyvolaly v jejich národech nenávisť vůči sobě. Jenže problém je v tom, že kromě výlučně finančně-ekonomických faktorů jsou v životě společnosti významné i jiné faktory, jejichž zkoumání se přívrženci „umírněných“ úrokových sazeb vyhýbají. A právě z těchto faktorů vyplývají nefinanční reakce národních společností, a také reakce těch či oněch lidí jednotlivě na porobení celých regionů Země a jejich obyvatel, a to i díky uzákoněnému systémovému lichvářství, které se opírá o to, že byla původně uznána oprávněnost těch „umírněných“ úrokových sazeb.

historicky reálně uskutečňováno prostřednictvím systémového bankovního lichvářství, otázkou potřeby financovat bankovní infrastrukturu. A to potom vede k tomu, že se tato zásadní věc v organizaci života společnosti, díky míchání těchto dvou otázek dohromady, vyřazuje ze společenské diskuse⁵⁰.

Kromě toho, že je systémové bankovní lichvářství prostředkem uskutečňování mafiánského finančního otrokářství, protože institut úvěru s úroky je „hrou na jednu branku“, ve které vždy finanční zisk slíznou lichvářští věřitelé a prohraje celá společnost, *jsou dokonce i „umírněné“ úrokové sazby pro společnost zhoubné ještě z jiných důvodů.*

Ve společnosti s bankovním systémem, který úročí vklady, se statistika *úspor uložených do bank občany* navyšuje o úroky z těchto vkladů. Tyto úroky z vkladů u určitého podílu vkladatelů dosahují výše jejich pracovních příjmů. A u určitého podílu vkladatelů převyšují příjmy potřebné pro úhradu jejich spotřeby ve velmi vysokém životním standardu, a to dokonce i při „umírněných“ úrokových sazbách, které neohrožují stabilní fungování systémové integrity makroekonomiky. Navíc tyto vklady dědí potomci původních vkladatelů. A ačkoliv se potomci nijak pracovní nepodíleli na jejich vytvoření, zdědili je a mají zákonné právo na tyto nepracovní příjmy⁵¹.

Pokud tedy souhlasíme s „umírněnými“ úrokovými sazbami (včetně

⁵⁰ Není-li samozřejmě vyřazení ze společenské diskuse otázky otrokářství, které je realizováno prostřednictvím finančních prostředků, jedním z cílů politiky, z čehož obviňujeme ekonomickou vědu zděděnou z epochy formování a rozvoje kapitalismu podle západního vzoru; a také veřejnou ekonomickou publicistiku, která se odvolává na její autoritu.

⁵¹ Přestože každá rodina musí mít bezesporu právo na vlastnictví, které se v ní předává od pokolení k pokolení: a jmenovitě určitý objem peněžních úspor, bydlení a tak dále, protože to zajišťuje stabilitu vnitřní rodinné „infrastruktury“ i samotné rodiny v návaznosti pokolení.

V narušení těchto přirozených práv rodiny (ta sbírka právníků v Dumě zná jen práva jedince, ale nemá ani ponětí o nutnosti bránit kolektivní práva: rodiny, pracovních kolektivů, národů, lidstva) současná platná právní úprava RF fakticky předepisuje **daň ze smrti rodičů**, která se vybírá od jejich dětí a vnuků, když přebírají obydlí v jejich vlastnictví, jestliže sami bydlí jinde.

Je to jen další z příkladů špinavosti buržoazních reformátorů v Rusku, kteří nejsou schopni kvůli své omezenosti zorganizovat společenskou výrobu a její přerozdělování tak, aby to zajišťovalo normální životní podmínky občanů a zároveň plnilo příjmové položky státního rozpočtu, a proto **státnost buržoazních reformátorů nestydatě vydělává úplně na všem.**

úročení vkladů) a uzákoníme je, potom se ve společnosti místo účty k čestné a poctivé práci a podnikování k ní *podporuje parazitismus nejbohatší části vkladatelů*, přiznává se jim právo na nepracovní příjmy, čímž získávají ze společenského přerozdělování navíc produkci, kterou vytvořili svou prací ti, kteří žádné vklady nemají, nebo mají v bankách jen nevysoké úspory s tak malými úroky, že v jejich osobním ani rodinném rozpočtu fakticky nehrají žádnou roli.

V mravně zdravé společnosti mají příjmy náležet do jedné z následujících kategorií:

- mzdy a odměny za účast v pracovní činnosti;
- platby sociálního zabezpečení z účelových státních a veřejných fondů, nepodmíněné účasti v pracovním procesu;
- příjmy získané jako *pomoc* od jiného člověka na základě jeho osobní motivace a vzájemné *domluvy, která však neporušuje práva strany, jež tuto pomoc přijímá* (ve smyslu, že ji tato pomoc osvobozuje od problémů a nevytváří jí nové).

Zatímco příjmy v podobě úroků, včetně úročení vkladů v bance, jsou uzákoněnou krádeží, anonymním vymáháním peněz v tom smyslu, že vymahatel nevstupuje do přímého kontaktu s těmi, které okrádá, což jim znemožňuje, aby se bránili přímo jemu.

Ti, kteří nesouhlasí s takovým přístupem k otázce „umírněných“ úrokových sazeb, včetně úročení vkladů občanů v bankách, by měli pracujícímu člověku vysvětlit:

- Proč jedny druhy nepracovních příjmů jsou uznávány za legitimní a jsou uzákoněny, a jiné druhy nepracovních příjmů se považují za protiprávní a jsou trestné?
- Proč je odnětí uzákoněných nepracovních příjmů na základě osobní iniciativy také řazeno k trestným činům a stíhá se podle zákona?

Objasnit je to zapotřebí výslovně běžnému pracujícímu, a ne „běžnému daňovému poplatníkovi“, protože daňový poplatník v historicky reálně zformované ekonomice nemusí sám být pracujícím, ačkoli může čestně platit daně z nepracovních příjmů uzákoněných ve společnosti. A pracující je nucen žít, odívat a vybavovat vším potřebným všechny, včetně daňových poplatníků, kteří „čestně“ a podle zákona žijí z nepracovních

příjmů. Tudíž má pracující právo⁵² vědět, proč údajně musí zabezpečovat život těch, kteří jsou schopni pracovat, ale nepracují; přičemž zabezpečit ho často na vyšší úrovni spotřeby, než je dostupná jemu samotnému a jeho rodině.

Úsilí vytvořit takzvanou „střední třídu“ je vlastně úsilím největších parazitů-investorů, kteří žijí převážně z nepracovních příjmů, vytrátit se v té anonymní mase „střední“ třídy, která sice pracuje, ale ten podíl jejích příjmů z těch nepracovních (z různých těch „cenných papírů“) je již dostatečně velký, aby si na něm maloměšťácky zakládala a hromadně vystupovala na obranu celého toho rozvratně-parazitického systému.

Jedním z příkladů, kdy nemyslíci maloměšťáci z řad „střední třídy“ fakticky povstali na obranu rozvratně-parazitického systému, jsou jejich námitky proti reorganizaci úvěrově-finančního systému tak, aby z něj bylo vyloučeno úročení, včetně úročení vkladů v bankách.

Námitky toho druhu, že zrušení úroků (včetně úročení vkladů lidí v bankách) sníží úvěrové zdroje bankovního systému, protože lidé nebudou vkládat peníze do bank, což podlomí institut úvěru jako takový (a jako důsledek celé národní hospodářství), jsou také neopodstatněné.

Za prvé, cenové hladiny všech trhů jsou podmíněny nominální koupěschopností společnosti, včetně její úvěrové složky, a reagují na dynamiku její změny. Jinými slovy, čím vyšší je podíl vydaných a nesplacených úvěrů v objemu placených nákupů, tím vyšší jsou nominální ceny.

Za druhé, existují i další prostředky makroekonomické regulace, které umožňují podporovat nominální bonitu (úvěrovou schopnost) bankovního systému na úrovni potřebné pro jeho efektivní fungování⁵³.

⁵² Odkazováním se na „běžného daňového poplatníka“ nahradili v publicistice běžného pracujícího, což je jen další záměna jedné podstaty za jinou. Cožpak jsou všichni ochránci práva v Rusku tak beznadějnými kretény, že to nechápou? A nejsou-li kretény, tak proč tuto otázku nepozvedají v Rusku ani před „mezinárodní veřejností“?

⁵³ To se dá stroze účetně předvést na základě teorie podobnosti víceodvětvových výrobně spotřebních systémů, která je vyložena v pracích vnitřního prediktoru SSSR: *Krátký kurs..., Mrtvá voda v jejich redakcích počínaje rokem 1998.*

Legislativní zákaz úročení ve všech jeho podobách by mravně ozdravil společnost, její hospodářskou a finanční činnost, a navíc by to bylo doprovázeno i účtne nevyčíslitelnými pozitivními efekty v jiných oblastech života civilizace.

Ve výsledku převládne v řízení makroekonomických systémů rozumná vůle lidí, která je nyní vytěšňovaná z oblasti makroekonomického řízení a potlačovaná bezduchým automatismem vybírání úroků zaručujícím lichvářské korporaci finanční prosperitu přes jakékoliv její chyby a zlořády v úvěrově-investiční makroekonomické politice.

Proto jsou **v podmínkách, kdy působí úrokové sazby**, a zvláště v podmínkách „ne-umírněných“ úrokových sazeb, které jsou používány s vědomím, že povedou ke vzniku nesplacitelných dluhů, tj. k dluhové porobě ve smyslu systému otrokářství na finančně-dluhovém základě:

- **daňové úniky jedním ze způsobů odporu proti lichvářskému zotročení**, a to tím spíše v tom případě, kdy je pořádná část státního rozpočtu, kam jdou vybrané daně, vynakládána na „obsahu“ jeho dluhových závazků vůči vnějším a vnitřním lichvářům a spekulantům s „cennými“ papíry;
- a daňová policie je tak i se svou obslužnou justicí v mnohém analogická „policajtům“, které němečtí fašističtí okupanti rekrutovali z místních obyvatel, aby jim pomáhali realizovat jejich plány zotročení národů Ruska.

Mnoho podnikatelů a zaměstnanců, ačkoli třeba nemohou objasnit výše uvedené o rozdílu mezi lichvářstvím a daněmi, a o jejich vzájemných vazbách, cítí jak tyto rozdíly, tak jejich vzájemné vazby, a proto svou finanční politiku na mikroúrovni národního hospodářství budují v souladu s výše uvedeným.

Proto jsou sebeklamem naděje některých politiků legalizovat příjmy fyzických a právnických osob, vrátit zběhlé kapitály do Ruska, aniž by předtím „zakroutili krkem třeba i na hajzlíku“* systémové lichvě a spekulacím s „cennými“ papíry, a také „vědeckému teoretickému“ odůvodňování údajné nutnosti a nevyhnutelnosti jejich existence ve finančně-ekonomickém systému civilizace. [**narážka na emocionální výrok Vladimíra Vladimiroviče Putina o tom, jak je třeba nakládat s teroristy po několika obludných teroristických činech provedených v Rusku*]

Takto to cítíme, takto to vnímáme, Rusko se nemůže do budoucna rozvíjet s uzákoněnými nepracovními příjmy. Pokusy jednat násilně v tomto směru jen zhoršují situaci a prodlužují nynější krizi, a nic dobrého nepřinesou těm, kteří to násilí uplatňují, ani jejich přísluhovačům.

Odbočení od tématu č. 2: *Axiomatika současné ekonomické vědy*

Aby bylo vidět, v jakém rámci koncepcí řízení výrobních sil lidstva pracoval Henry Ford, je nutné zřetelně a přesně vyjádřit některá tvrzení vztahující se k současnému systému výroby a přerozdělování produkce a služeb ve společnosti.

Převážně jsou očividná, neboť jde o objektivní vlastnosti společensko-ekonomického života naší epochy. *Avšak navzdory tomu* jsou vládnoucí ekonomické teorie postaveny tak jakoby v těch otázkách, které tu předkládáme a rozebíráme, platily jiné názory a ty níže vyjádřené byly scestné.

Nebudeme se zabývat dobou Adama Smitha, či ještě starší dobou; necháme na pokoji Robinsona Crusoe i Pátka na vymyšleném neobydleném ostrově a podíváme se na normální každodenní život libovolné současné společnosti, která rozvinula technosféru a *upadla do závislosti* na ní. O jejím životě a hospodářské činnosti je možné tvrdit následující:

ZA PRVÉ. V podstatě jen kromě malých výjimek nemohou být žádné produkty nebo služby, které jsou předmětem naší spotřeby, vyprodukovány samostatně jedním člověkem. Produkce jakékoliv věci nebo služby, počínaje záměrem a konče nabídkou spotřebiteli, vyžaduje kolektivní práci přímo zaměřenou na produkci samotné věci nebo služby, a kromě toho práci nepřímou zaměřenou na její produkci (výroba a nastavení technologického vybavení, vytvoření nutných doprovodných podmínek například vytápění atd.).

Jinými slovy, základem celkového blahobytu společnosti, jejích sociálních skupin i jednotlivců, je kolektivní práce mnoha lidí, často v návaznosti několika pokolení. V této kolektivní práci představuje každá individuální práce součet: práce bezprostředně výrobní, práce řídící při koordinaci činnosti členů jednoho kolektivu, a také při koordinaci činnosti mnoha kolektivů.

ZA DRUHÉ. Pokud bychom znázornili cestu od hotového výrobku v podobě technologického řetězce etap jeho výroby zpět přes polotovary, komponenty, technologické vybavení, těžbu nezbytných prvotních surovin a energetických surovin, získá tento technologický proces podobu rozkošatělého stromu, jehož různé fragmenty mají pod svou kontrolou výrobní ředitelství, která si nejsou navzájem podřízena.

Tato ředitelství, i kdyby byla zastoupena jedním člověkem, řídí direktivně-adresně v rámci své „jurisdikce“:

- fragmenty technologického procesu (kdo a co má dělat);
- výrobní koloběh (co kde vzít, co komu předat po vykonání své části práce).

Základem pro obchod byla po všechny časy a ve všech regionech ta skutečnost, že nebylo z těch či oněch příčin možné realizovat efektivní řízení oběhu produkce direktivně-adresným způsobem⁵⁴.

ZA TŘETÍ. *Trh polotovarů/meziproductů a „investičních“ produktů*⁵⁵ s více či méně volnou tvorbou cen, který obsluhuje oblast výroby, je svého druhu „lepidlem“, které různé fragmenty technologického procesu direktivně-adresně řízené různými ředitelstvími (v soukromém vlastnictví různých fyzických a právnických osob) „slepuje“ do uceleného technologického procesu. V té míře, v jaké trh přestává plnit funkci „lepidla“ – se složité technologické procesy, (kterých se účastní mnoho ředitelství a administrativně jim podřízených kolektivů) začínají rozpadat na jednotlivé nevyužité fragmenty – které vzhledem k tomu, že nejsou soběstačnými systémy ve smyslu výroby a spotřeby, začínají degradovat, až mohou časem vymizet úplně.

⁵⁴ V důsledku toho, že nebylo možné fakticky nebo právnicky zasahovat do cizích vlastnických nebo administrativních práv, nebo v důsledku narušení direktivně-adresného řízení kvůli neefektivní výměně informací v procesu řízení kvůli příliš rozsáhlým administrativním strukturám (úřednický šiml), a také při práci se vzdálenými „pobočkami“, kde mají místní ředitelství fakticky větší moc, než to centrální (Bůh je vysoko a car daleko).

⁵⁵ „Investiční produkty“ — to je termín pro označení výrobních prostředků, trvalých staveb a tak dále, používaný západní ekonomickou vědou.

- ZA ČTVRTÉ. **Kromě trhu plní roli takového „lepidla“, které slepuje mnoho dílčích výrob (mikroekonomik) do jednoho makroekonomického celku, i kultura obecně, a to především jazyková kultura⁵⁶, jmenovitě systém standardů platných ve společnosti⁵⁷.**
- ZA PÁTÉ. **Odbyt zboží a služeb *koncovým spotřebitelům (jedincům, domácnostem, nevýrobním veřejným organizacím, státním institucím a tak dále)* není zajišťován jen množstvím samotné produkce, které je potřebné pro uspokojení různých potřeb spotřebitelů, ale i koupěschopností potenciálních spotřebitelů a její očekávanou dynamikou.**
- ZA ŠESTÉ. **Peněžní oběh jen napomáhá výměně meziproduktů v procesu výroby a spotřebě produkce konečnými spotřebiteli a je ve vztahu k výrobě a přerozdělování procesem řídicím. Vliv peněžního oběhu na výrobu a přerozdělování, tj. na schopnost nebo neschopnost trhu být „lepidlem“, je výsledkem politiky subjektů, které mají moc nad financemi společnosti, mezi které patří: státnost (emise, daňově-dotační politika), bankovní sektor (emise, úrokové sazby a úvěrové objemy), pojišťný sektor (objem pojištění a cena za rizika) atd.**
- ZA SEDMÉ. **Výroba a spotřeba ve společnosti tvoří ucelený systém, který se formuje historicky a zahrnuje v sobě technologické procesy v roli kostry, která obrůstá systémem průvodních mravně podmíněných vzájemných vztahů lidí (ideologických a těch, které z dané ideologie pramení: neformalizované tradičně-právní a právně kodifikované, finanční a další).**
- ZA OSMÉ. **Blahobyt společnosti a její perspektivy jsou zabezpečovány SUBJEKTIVNĚ prostřednictvím tohoto – OBJEKTIVNĚ existujícího a měnícího se – celkového systému (v jehož základu**

⁵⁶ Jak vypráví bible, tak stavba Babylónské věže, ať už její skutečný projekt vypadal jakkoliv, byla zastavena kvůli tomu, že účastníci projektu přišli o společný jazyk (došlo ke zmatení jazyků).

⁵⁷ Matku s palcovým závitem nenašroubujete na šroub s metrickým závitem a tak podobně.

leží **technologie**), a jmenovitě:

- vytyčováním cílů ve vztahu k fungování tohoto systému;
- organizací a vyladěním systému a jeho prvků se zaměřením na:
 - realizaci vytyčených cílů,
 - potlačení procesů vedoucích k realizaci nežádoucích cílů,
 - adaptaci (včetně té, která je prováděna v předstihu k událostem) s ohledem na nově vznikající problémy a cíle;
- sladěním práce každého *spolupracovníka* (žádného pracovníka-individualisty) s cíli a parametry nastavení tohoto jednotného víceodvětvového výrobně-spotřebního systému.

ZA DEVÁTÉ. V souladu s tím vším tedy **všechny ty politicko-ekonomické a ekonomické teorie – které se místo toho, aby začínaly zkoumáním ekonomické tematiky identifikací systémové ucelenosti víceodvětvové výroby a spotřeby v současné společnosti a vytyčením úkolu řídit samoregulaci tohoto víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, zabývají zkoumáním jednotlivých jeho složek a vyhýbají se přitom tomu, že tyto složky ve svém souhrnu tvoří hierarchicky vyšší systémovou ucelenost ve vztahu ke každé té jednotlivé složce, a také se vyhýbají tomu, jak organizovat řízení samoregulace tohoto systémového celku – nejsou v současných podmínkách ničím jiným než odváděním od podstatného a šarlatánstvím.**

Toto odvádění od podstatného a šarlatánství je založeno v historicky zformované kultuře na profesionálním korporativně mafiánském základu a v mnoha případech už se nejedná o upřímné pomýlení ekonomů a sociologů⁵⁸ – akademiků, členů korespondentů, doktorů, profesorů, kandidátů věd, docentů, vědců a učitelů na nižších úrovních – ale o přímý projev jejich parazitické sobeckosti a amorální

⁵⁸ Protože od roku 1994 byla nejednou publikována práce vnitřního prediktoru SSSR Krátký kurs..., ve které je vyložena teorie podobnosti víceodvětvových výrobně-spotřebních systémů, na jejichž základě je možné řešit úkol řízení samoregulace výroby a spotřeby ve společnosti jak z hlediska společensky prospěšných, tak i škodlivých cílů. Tato práce byla předložena mnohým sociologům a „profesionálním“ ekonomům, kteří nejen působí v oblasti výzkumu, ale také vyučují na vysokých školách.

prodejnosti (ochoty přizpůsobit „vědecko-teoretickou základnu“ jakékoliv sociální zakázce těch, kteří za to zaplatí, a přednášet ve školách dorůstajícím pokolením jako hodnověrné znalosti to, co si někdo objednal).

ZA DESÁTÉ. Realizace globalizace, která by byla *alternativní té biblické otrokářsky lichvářské* a vyloučila by katastrofu kultury nynější civilizace a propad národů do divoštví podobného té „budoucnosti“, jak ji vykreslují americké postapokalyptické filmy/noční můry, není možná, aniž by se vyřešil problém organizace řízení samoregulace globálního výrobně-spotřebního systému v zájmu zajištění lidské důstojnosti všem lidem.

Takových je *deset přikázání* pro hodnocení veškeré ekonomické publicistiky a vědy. Taková je i *axiomatika* ekonomické vědy, která má právo v dnešní době na existenci a další rozvoj.

To vše musíme mít na paměti a nyní se vrátíme k pohledům H. Forda na organizaci výroby a přerozdělování produkce a služeb ve společnosti.

4.3. Fordismus byl prvním příchodem bolševismu do Ameriky

Podstatu základního ekonomického zákona kapitalismu definoval Josif Vissarionovič Stalin následovně:

Hlavní rysy a požadavky základního ekonomického zákona soudobého kapitalismu by bylo možné formulovat asi takto: zabezpečení maximálního kapitalistického zisku vykořisťováním, zbídačováním a soustavným ožebračováním většiny obyvatelstva daného státu, zotročováním a soustavným olupováním národů jiných států, zejména zaostalých států, a konečně válkami a militarizací národního hospodářství pro zajišťování nejvyšších zisků. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 7. část – Otázka základních ekonomických zákonů kapitalismu a socialismu⁵⁹).

⁵⁹ Práci J. V. Stalina – Ekonomické problémy socialismu v SSSR citujeme podle počítačového souboru, proto citáty z ní uvádíme jen s odkazem na kapitoly

soukromý podnikatel neodpovídal typu soukromého podnikatele, jehož vlastnosti utvořily základ pro definici hlavního ekonomického zákona kapitalismu euroamerického stříhu, neboť H. Ford tu jasně a jednoznačně dává najevo svůj negativní vztah k „hamounění“ – tj. k dosahování maxima zisku v podnikání a *jeho přisvojování si do vlastní kapsy (o tom bude řeč dále)* jako k cíli, který sleduje každý „normální člověk“ ve společnosti. H. Ford odmítá tehdejší historicky zformovaný *kapitalismus jako systém*, a proti zjištěné honbě za ziskem *v podobě celospolečenské normy chování* staví cíl SLOUŽIT svou práci ostatním lidem, celé společnosti.

Avšak *na rozdíl od těch pravých marxistů-antikapitalistů* není H. Ford revolucionář, nesnaží se rozvrátit historicky zformované společensko-ekonomické zřízení, chce ho transformovat. Přičemž *při jeho transformaci odmítá násilí jako způsob dosažení společenského pokroku*. Je učitelem: to, co zjistil a pochopil o organizaci výroby a přerozdělování produkce ve společnosti, to, jak celkově porozuměl politice (včetně globální politiky⁶¹), svědomitě popsal ve svých

⁶¹ Vysvětlení některých termínů:

- **globální politika, to je činnost zaměřená na dosahování cílů ve vztahu k celému lidstvu a planetě Zemi.** Ve své podstatě jde především o řízení celého spektra dlouhodobých tendencí, což v mnohých případech vylučuje shodu aktuální globální politiky s již zformovanými tendencemi. Při jejím formování je samozřejmě možné Zemi připodobnit k „Velké šachovnici“, jako to udělal Z. Brzezinski ve své stejnojmenné knize (Veliká šachovnice Nadvláda Ameriky a její geostrategické imperativy, Moskva, Mezinárodní vztahy, 1998; originální název: Brzezinski Z. – The Grand Chessboard. American Primacy and Its Geostrategic Imperatives, Basic Books), jenže na takovou „šachovnici“ je nutné umístit všechny státy, včetně svého vlastního;
- **vnější politika, to je činnost zaměřená na dosahování cílů vládnoucí třídy států mimo hranice jeho území a jurisdikce;**
- **vnitřní politika, to je činnost zaměřená na dosahování cílů vládnoucí třídy států na jeho území v hranicích jeho jurisdikce.**

Vládnoucí třídy absolutní většiny státních útvarů v dějinách nebyly nikdy stejnorodé, což vede k tomu, že různé jejich podmnožiny mohou mít různé zájmy a rozdílně rozvrhovat své úsilí mezi globální, vnější a vnitřní politiku. Z tohoto důvodu se globální politika, vnější politika a vnitřní politika jednoho a toho samého státu může rozcházet a vzájemně jít proti sobě. Jak to může vypadat v praxi je možné bez vysoké politologické přemoudřelosti uvidět v románu polského spisovatele Bolesława Prusa – Faraon (vyšel v roce 1895), a nejednou byl vydán v Rusku, naposledy v roce 1991 (recenze vnitřního prediktoru SSSR – soubor 960828rc-O_романе_Болеслава_Пруса-Фараон.doc v Informační

knihách⁶², aby i ostatní – *kteří stejně jako on přistupují k životu, k jeho stávajícím i vznikajícím problémům tvořivě* – mohli využít jeho znalosti a prakticky získané zkušenosti pro blaho současníků i budoucích pokolení.

Ale dříve, než začneme citovat z knihy H. Forda – *Můj život, mé úspěchy*, uděláme další malou odbočku od tématu do oblasti vědy o právu a o zákonech, což není jedno a totéž, aby bylo možné lépe ocenit hloubku toho, co řekl.

* * *

Odbočení od tématu č. 3: *Objektivní práva a subjektivní zákony*

Právo – to znamená možnost otevřeně dělat něco se zárukou, že to nepovede k odplatě za učiněné vedoucí ke škodě.

V ruském vnímání a chápání světa jsou pojmy „právo“ a „pravověrnost“ navzájem spojené a příslušná slova mají společný kořen. V důsledku toho *právo* vyjadřuje *objektivní pravověrnost předurčenou Bohem*, takže ve výsledku stojí právo nad zákony přijímanými státností, které mohou v životě společnosti vyjadřovat i nepravověrnost. Tvzení, že „Právo“ a „Zákon“ jsou synonyma, pramení z amorálnosti a je fakticky

databázi).

⁶² Druhá široce známá kniha Henryho Forda – *Mezinárodní židovstvo*, poprvé vyšla také v roce 1922. Ve dvacátých letech 20. století byla v SSSR vydána několikrát v ruském jazyce. Jak je ale uvedeno v anotaci k ní v jejím vydání v roce 1993 (Moskva, vydavatelství Moskvitjanin), byla následně stažena dokonce i ze zvláštních archívů ústředních knihoven.

„Spec-chran“ – zvláštní archív. Tak se v SSSR nazývaly knihovnické fondy, kde byly uskladněny knihy vydané v zahraničí nebo v SSSR, které, přestože přímo nepodléhaly utajení, nebyly z těch či oněch důvodů uvolňovány do fondů knihoven s volným přístupem, nebo z nich byly stahovány. Přístup k literatuře těchto „zvláštních archívů“ byl umožňován pouze pověřeným odborníkům s příslušnou vědeckou specializací na základě jejich žádosti a přímluvy místního partajního výboru po získání povolení výše stojících partajních instancí, a dá se předpokládat, že po povolení ze strany KGB.

Méně známá je jeho třetí kniha *Dnes a zítra*, ve které Ford navázal na téma započaté v knize *Můj život, mé úspěchy*.

podsováním společnosti směřování těchto pojmů s cílem záměny *práva* za nepravověrný zákon.

Jestliže potom osvětlujeme otázky v systému myšlení, které navzdory tomu vnímá „Právo“ a „Zákon“ jako synonyma, je nutné v životě společnosti rozlišovat dvě kategorie práv:

- práva objektivní, darovaná člověku a lidstvu Shora, přičemž první z nich je souhrnně nadřazené všem ostatním, a tím je právo každého člověka být zástupcem Boha na Zemi v souladu se svědomím a se smyslem Zjevení⁶³;
- „práva“ subjektivní, zaváděná do života společnosti samotnou společností, její vlastní mravně podmíněnou svévolí, která může vyjadřovat jak Pravost (pravověrnost), tak i nepravost (amorálnost).

V důsledku toho jsou ve společnosti možné a reálně existují konflikty mezi právy objektivními, v jejichž následování se projevuje Boží Záměr, a „právy“ subjektivními v těch případech, kdy se tvůrci zákonů, jejich vykladači a vykonavatelé pokouší vlastními prosazovanými bludy bránit realizaci Záměru. V situacích podobného druhu je Právo nadřazeno zákonu, jak o tom odedávna vypovídá ruské přísloví: „Nehřešíš-li před Bohem, nemáš vinu před carem“. Takový přístup se kvalitativně odlišuje od kanonicky novozákonní mravní rozdvojenosti: „Odevzdejte tedy to, co je Císařovo, Císaři, a co je boží, bohu.“⁶⁴

Kromě toho se všechny psané zákony, které jsou vlastní společnosti v každé historické době – *pokud se na ně podíváme z pohledu teorie řízení* – dají rozdělit do tří tříd informačních modulů:

⁶³ Ateisté to mohou brát tak, že „objektivní práva“ vyplývají z „genetických programů“ člověka a z „přírodních zákonů jako takových“ v tom nejširším smyslu těchto pojmů. V kontextu této práce je důležité, že „objektivní práva“ existují objektivně, a spory o tom, jaký je jejich zdroj a o variacích v jejich nazvání již nesouvisí s touto prací.

Otázky náboženství a ateismu jsou dostatečně podrobně probrány v jiných pracích vnitřního prediktoru SSSR: Ke Království Božímu...; Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon?; Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry; Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty a další.

⁶⁴ Mravně-etické rozdvojenosti psychiky jedince v novozákonní kanonické kultuře odpovídá právě tento způsob psaní velkých písmen: bohu a Císaři. [*Matouš 22:21, Lukáš 20:25, Quae sunt Caesaris Caesari et quae sunt Dei Deo.*]

- algoritmy⁶⁵ normálního řízení podle nějaké konkrétní koncepce života společnosti a života a činnosti fyzických a právnických osob v této společnosti;
- algoritmy ochrany řízení podle této koncepce před pokusy realizovat v téže společnosti řízení podle jiné koncepce, *která s ní není slučitelná*;
- algoritmy odstraňující vnitřní ztráty, které jsou vlastní té koncepci, na kterou pracují algoritmy *normálního řízení a plodí přitom ve společnosti napětí a konflikty*.

Ta problematika rozlišení koncepcí a projevů každé z nich ve formě rozličných fragmentů jedné a té samé právní úpravy společně celému státu; a z toho vyplývající problematika *překračování platných zákonů* – zůstává mimo chápání většiny poslanců, sociologů a občanů, díky čemuž se právní úprava většiny států zakládá na defektní algoritmice. Tato defektnost algoritmiky právní úpravy je dvojího charakteru:

- v konceptuálně nevyhraněném Rusku není jasné, jaké zákony a paragrafy vyjadřují normální řízení podle zvolené koncepce, a co v zákonech představuje obranu před pokusy realizovat v ruské společnosti koncepce řízení, neslučitelné s tou panující. Právě proto je nynější ruská právní úprava krajně vnitřně rozporuplná, smyslově nevyhraněná nebo jednoduše nesmyslná⁶⁶;

⁶⁵ Algoritmus – to je zkrácené jméno Al-Chorezmí – jméno středoasijského matematika ze středověku. To jeho jménem byla pojmenována návazná posloupnost kroků, jejichž vykonání vede k dosažení určitých cílů. Algoritmem se nazývá i popis takové posloupnosti kroků. Algoritmus, to je:

- soubor informací popisujících charakter přeměny vstupního toku informací v každém z bloků algoritmu, a
- měr (měřítek) řídicích přenos toků přeměny informací od jednoho bloku k druhému.

Algoritmikou se rozumí celý souhrn dílčích funkčně specializovaných algoritmů.

Mezi pojmy, které jsou vlastní subkultuře s humanitním vzděláním, se termín „algoritmus“ a „algoritmika“ nejvíce podobá termínu scénář, přičemž mnohovariantní.

⁶⁶ Dokonce i komentátoři rádia Svoboda si povšimli, že poslanci Státní dumy na základě svého chápání účelnosti dost často přicházejí se zákonodárnými iniciativami a přijímají zákony, které jsou v rozporu s ústavou Ruské federace a s již dříve přijatými zákony. Jenže ten bláznec v tom rádiu není natolik svobodný, aby tam mohli probírat téma rozdílnosti možných koncepcí organizace života

- v konceptuálně vyhraněných zemích Západu část jejich právní úpravy vyjadřuje normální algoritmiku řízení podle biblické doktríny (viz Příloha) a další část jejich právní úpravy je zaměřena na potlačování vnitřních ztrát, které jsou vlastní biblické koncepci panující na Západě, ve které společnost přebývá ve finanční oprátce židovského korporativního nadnárodního lichvářství.

Díky nutnosti překonávat a kompenzovat vlastní ztráty podobá se právní úprava v oblasti hospodářské a finanční činnosti ve státech Západu budování labyrintu ve stylu „babylonské věže“, v němž jedni soukromí podnikatelé mají právo pořádat štvance za pomoci advokátů a soudců pod záštitou prokuratury a v podobě kořisti ze svého lovu ukrájovat z příjmů jiných soukromých podnikatelů, z příjmů všech najímaných zaměstnanců i státnosti, aniž by se zamýšleli nad následky chamtivosti kultivované v jejich prostředí a nad tím, kdo a jak bude potom řešit následky toho všeho. Větší část právnické praxe Západu se tak skládá z právnických kliček ve stylu „urvi si co můžeš“ v souladu se zákonem nebo „nenech se oškubat“. A na těchto neustálých soudních sporech parazituje a živí se z nich celá smečka chamtivých právníků a „znalců práva“.

Rozvoj druhé části právní úpravy, kterou je obrana řízení podle panující koncepce před nekompatibilními alternativními koncepcemi, probíhal jak v Rusku, tak i na Západě v období od roku 1917 do konce padesátých let 20. století, tj. do té doby, než byl v SSSR pošpiněn Josif Vissarionovič Stalin a jeho epocha, načež pod vedením nového pokolení trockistů, bezduchých byrokratů a kariéristických sobců upadl SSSR do stagnace, a ideály socialismu tak byly v kruzích inteligence Západu diskreditovány, ve společnosti se přestaly těšit dostatečně široké podpoře a přestaly tak ohrožovat samotnou existenci kapitalismu euroamerického typu.

V SSSR tuto část právní úpravy ve Stalinově epoše představoval nechvalně známý paragraf 58 předepisující tresty za různorodou kontrarevoluční a antisovětskou činnost. Na Západě patří: v USA „hon na

společnosti a otázku, která z nich je ta nejlepší. Jenže právě tyto otázky jsou začátkem cesty k překonání konceptuální nevyhraněnosti společenského samořízení a osvobození se od idiotismu.

čarodějnice“ z doby „mccarthismu“⁶⁷ a v SRN (Spolková republika Německo) „zákazy na vykonávání profese“ pro stoupence „levicových“ přesvědčení v 70. letech a na začátku 80. let také do tohoto rámce politiky ochrany normálního řízení podle panující koncepce před jejími alternativami.

V podmínkách existence množství koncepcí, které se ucházejí o výhradní moc nad společností, je vznik této části právní úpravy nevyhnutelný, a potom je zase v davo-„elitářské“ společnosti nevyhnutelné i její zneužívání, protože v tak masovém počtu soudních sporů mezi obyvateli vždy začne určitá část z nich maskovat svou sobeckost a různorodou mizantropii ideály a hesly té či oné koncepce.

Hovoříme-li o epoše potlačování řízení společnosti podle biblické koncepce a o organizaci samořízení společnosti v rámci Království Božího na Zemi, jsou potom *profesionální právníci a obzvláště zákonodárci, kteří se nezamýšlejí nad konceptuální podmíněností právní úpravy, těmi nejškodlivějšími osobami*. Jsou škodlivější než soukromí podnikatelé, kteří se více či méně poslušně přizpůsobují platným zákonům a mezerám v nich (včetně současných lichvářských bankéřů a burzovních spekulantů), protože soukromý podnikatel (jako třída) se přizpůsobí jakékoliv právní úpravě, která z jeho úhlu pohledu jen vyjadřuje „pravidla hry“. A změnil-li se „pravidla hry“ společně všem, pak se jim většina soukromých podnikatelů, které nezajímá nic než jejich vlastní byznys, a tudíž nepřemýšlí o globálních problémech sociologie, opět přizpůsobí, zvláště nebude-li ohrožen jejich život a nebude jim hrozit konfiskace („znárodnění“) jejich majetku a podniků. **No, a zatímco v dnešní době má podnikatel alespoň nějaké tradiční – nepsané – právo nezamýšlet se nad konceptuální podmíněností právní úpravy, tak profesionální právníci a zákonodárci už o takové právo v dnešní době zcela přišli.**

*

*

*

⁶⁷ Podle jména senátora USA Josepha McCarthyho (1908 – 1957), který zaujímal funkci předsedy senátní Komise kongresu USA pro otázky činnosti vládních institucí a také její stálé Komise pro vyšetřování „protiamerické činnosti“ (od roku 1953). Rozjel kampaň omezování v právech a pronásledování všech, kteří byli podezřelí z toho, že by mohli být prokomunisticky naladěni, a také všech, kteří byli proti závodům ve zbrojení a „studené válce“.

Po tomto odbočení se teď vrátíme k tomu, co řekl Henry Ford:

Nemám nic proti všeobecné tendenci vysmívat se novým myšlenkám. Je lepší přistupovat ke všem novým myšlenkám skepticky a vyžadovat důkazy jejich správnosti, než se honit za každou novou myšlenkou a mít v hlavě zmatek z neustálého koloběhu nových a nových. Skepticismus je stejně jako obezřetnost tím správným civilizačním kompasem. Neexistuje taková myšlenka, která by byla dobrá jen proto, že je stará nebo špatná, protože je nová; jestliže se však stará myšlenka osvědčila, pak je to významné svědectví v její prospěch. Myšlenky jsou samy o sobě cenné, ale každá myšlenka je konec konců stále jen myšlenka. Úkol spočívá v tom, realizovat ji v praxi.

Především bych chtěl dokázat, že myšlenky, které používáme, mohou být použity všude, že neplatí jen pro oblast automobilů nebo traktorů, ale jsou součástí jakéhosi obecného kodexu. Jsem pevně přesvědčen, že ten kodex je zcela přirozený a chtěl bych to dokázat s takovou nevyvratitelností, jaká by vedla k uznání našich myšlenek, jenže ne jako něčeho nového, ale jako přirozeného kodexu. (Úvod, Má hlavní myšlenka)

Tento odstavec je při vší své krátkosti velmi obsažný, pokud za termínem „kodex“ a tím spíše „přirozený kodex“ vidíme něco jiného než trestněprávní kodex, „gentlemanské kodexy“ kriminálního světa a dalších tajných mistrů, „kodex cti“ různých korporací individualistů, „morální kodex“ budovatelů komunismu nebo kapitalismu a další psané a nepsané „kodexy“ davo-, „elitářské“ společnosti.

V podstatě Henry Ford v posledním citovaném odstavci oznamuje, že se ve své práci řídí upřímně a podle svého svědomí sbírkou objektivních práv člověka, v té míře, v jaké se mu je podařilo objevit, uvědomit si je a porozumět jim. V souladu s tím ve své knize popisuje svůj pohled na normální algoritmiku řízení výroby a přerozdělování produkce ve společnosti podle koncepce, která je alternativou k biblické koncepci vládnoucí v západní regionální civilizaci, založené na skupování světa prostřednictvím mafiánsky organizovaného korporativního nadnárodního lichvářství. Jen to Henry Ford nedělá v právnícky strohé formě návrhu balíku zákonů *O hospodářské a finanční činnosti, pracovních vztazích a sociálním zabezpečení* nebo formou sociologického traktátu, strukturovaného podle obšírného soupisu významných i méně významných

otázek, ale formou obyčejného vyprávění, ve kterém jsou různé otázky ekonomie, psychologie, kulturologie, sociologie navzájem provázány podobně, jako jsou provázány v reálném životě. Vyprávění Forda je – při dobré vůli – schopen pochopit každý, kdo se zajímá o tuto problematiku a uvědomil si její význam pro zajištění jak svého blahobytu, tak i blahobytu jiných lidí (*ovšem s výjimkou prosperujících agresivních parazitů, paraziti totiž nemají co prosperovat*).

Přitom Henry Ford oznamuje své pevné přesvědčení, že:

Ty možnosti řízení výroby a přerozdělování produkce, které objevil a realizoval, budou stejně jako cesty řešení společenských problémů spojených s výrobou a přerozdělováním produkce společností uznány za normu.

Takže se vše, co bylo poprvé úspěšně realizováno *jako systém* pracovní činnosti ve společnosti Ford Motors, stane pro všechny přirozeným řádem individuálního i kolektivního podnikání, stejně jako individuální i kolektivní práce v podnicích vedených jinými lidmi, kteří se budou držet stejných norem.

Významné je také to, že tyto mravně-etické a organizační normy řízení práce dokázaly svou životaschopnost na úrovni mikroekonomiky, a to v podmínkách biblicko-talmudické makroekonomiky vybudované na principech mafiánsky organizované nadvlády lichvářů a burzovních spekulantů podporovaných celou mocí státu a jeho právní mašinérie⁶⁸.

⁶⁸ Tato makroekonomika je nepřátelská vůči pracujícím jak v roli toho, kdo produkci vyrábí, tak i v roli jejího spotřebitele. Henry Ford neměl moc nad makroekonomikou USA. A ti, kdo nad ní moc měli, záměrně vyvolali „velkou hospodářskou krizi“, ve které zanikla spousta podniků a mnoho dalších jich utrpělo škody. Mezi těmi, kteří utrpěli škody, byla i společnost Ford Motors: ze 36 závodů jich byla nucena zavřít 25.

A došlo k tomu vysloveně v důsledku makroekonomických faktorů, nikoliv v důsledku chyb vedení Ford Motors ve volbě a realizaci strategie pracovní činnosti.

Na druhou stranu kniha H. Forda – *Můj život, mé úspěchy* – vyšla 7 let před začátkem „velké hospodářské krize“ v roce 1929. 7 let je doba zcela dostačující k tomu, aby se měla společnost čas zamyslet nad tím, co je v ní řečeno a začala měnit svou mravnost a etiku (včetně etiky práce a podnikání) a znemožnila tak potenciálním organizátorům „velké hospodářské krize“ ji zorganizovat.

Nyní uvedeme názory H. Forda na *výrobu a spotřebu, které jsou tou základní kostrou života technické civilizace*. Ford píše:

Základními funkcemi jsou zemědělství, průmysl a doprava⁶⁹. Bez nich není život společnosti možný <ve smyslu technické civilizace, neboť biologická civilizace založená na jiných mravně-etických principech a věroukách možná je>. Spojují svět. Obdělávání půdy, výroba a přerozdělování předmětů spotřeby jsou stejně jednoduché věci jako lidské potřeby, a přece aktuálnější než cokoliv jiného. Je v nich kvintesence fyzického života. Jestliže zaniknou, pak zanikne i společenský život <technické civilizace>. (Úvod, Idea, již se řídím)

Tento odstavec umožňuje jednoznačně pochopit, že Ford svou společensko-ekonomickou analýzu začíná ohlášením systémové ucelenosti víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, jehož funkčnost určuje, zda společnost jako takové, či některé její skupiny, bude či nebude prosperovat, a zároveň tak určuje i jiné než ekonomické aspekty jejího blahobytu, které jsou podmíněny ekonomicky.

Dále Ford pokračuje:

„Práce je až nad hlavu. Jakékoliv dílo není nic jiného než práce. Naopak spekulace s hotovou produkcí <a také spekulace s penězi – lichvářství> nemá nic společného s dílem, není to nic jiného než přijatelnější druh krádeže, který nelze vykořenit právní úpravou (vyčlenili jsme tučně: ve většině států je to uzákoněný druh krádeže). Obecně se toho cestou právní úpravy moc dosáhnout nedá: nikdy nebývá konstruktivní⁷⁰. Není schopna pozvednout se nad rámec policejní moci, a proto čekat od našich vládních úřadů ve Washingtonu nebo v hlavních městech států to, co není v jejich silách, znamená jen ztrátu času. Dokud budeme čekat od právní úpravy, že ze světa odstraní chudobu a privilegia, bude nám souzeno sledovat, jak roste chudoba a množí se privilegia. Příliš

⁶⁹ K tomu, co Ford vyjmenoval, je nutné doplnit řízení na mikro a makro úrovni a jejich vzájemná součinnost.

⁷⁰ Je tomu skutečně tak, pracují-li zákonodárci v rámci mravně pokleslé koncepce, jako je tomu v případě, kdy je zákonodárna, výkonná a soudní moc pod nadvládou biblické doktríny ustanovující systém globálního otrokářství prostřednictvím finančních prostředků, neboť na koncepci jako takové se fakticky zakládá organizace života lidí ve společnosti.

dlouho jsme spoléhali na Washington a máme příliš mnoho zákonodárců – ačkoli u nás nemají tolik volnosti, jako v jiných zemích – jenže oni připisují zákonům sílu, kterou nemají.

Je-li zemi, jako třeba té naší, vštěpován názor, že Washington to jsou nebesa, kde na obláčcích sedí na trůnech všemohoucnost a vševědoucnost, začne země upadat do závislosti, která do budoucna nevěstí nic dobrého. Pomoc nepřijde z Washingtonu, ta musí vzejít od nás samotných⁷¹; nemluvte o tom, že to my sami jsme spíše schopni pomoci Washingtonu, jako určitému centru, kde se soustřeďují plody naší práce pro jejich další přerozdělování k obecnému užítku. My můžeme pomoci vládě, ne ona nám.

(...)

Mravní princip, to je právo člověka na svou práci <a produkty práce>. Toto právo nabývá rozličných forem. Člověk, který si vydělal na chleba, tím pádem získal i právo na něj. Pokud mu jiný člověk ten chléb krade, tam mu krade více než jen ten chléb, krade mu posvátné LIDSKÉ (velkými písmeny jsme vyčlenili my) právo.

Nejsme-li schopni vyrábět, nemůžeme ani nic mít. Kapitalisté, kteří se takovými stali v důsledku obchodování s penězi, jsou dočasným, nevyhnutelným zlem. Může se dokonce ukázat, že tím zlem nejsou⁷², jestliže se jejich peníze znovu vrací do výroby. Sloužili jim ale ty peníze k tomu, aby jimi ztěžovali přerozdělování, budovali bariéry mezi spotřebitelem a výrobcem, pak jsou skutečnými záškodníky, jejichž existence skončí, jakmile budou

⁷¹ Je to skutečně tak, jenže předpokladem pro to je, že si obyčejní lidé osvojí konceptuální moc a tím, že její charakter změní na pravověrný, nevyhnutelně způsobí změnu státnosti i její činnosti, takže se potom objeví nové zákony a zruší platnost mnohých dřívějších.

⁷² Toto Fordovo tvrzení je chybné: viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Krátký kurs..., O charakteru bankovní činnosti a růstu blahobytu (ve sborníku Intelektuální postoj, č. 1, 1996). Lichvářství jako systémový faktor ekonomiky, jak je tomu na Západě i v postsovětském prostoru, je jedním ze způsobů zotročování, a proto je vždy zlem.

A přitom **všichni ti horliví ochránci práv, „bojovníci za lidská práva“ na to téma svorně mlčí, jako by byli naprostými idioty.**

Pokud provedeme analýzu všech těch bludů „ochránců práv“ na téma „lidských práv“ z posledních desetiletí, můžeme jejich podstatu vyjádřit následujícím heslem: „Pryč se státností! Ať žije mafiánské otroctví v civilizovaných formách!“

peníze lépe přizpůsobeny pracovním vztahům. **A to se stane tehdy, když si všichni uvědomí, že jen práce, jen ta práce a nic jiného je přivede na tu pravou cestu ke zdraví, bohatství a štěstí** (zvýraznili jsme tučně). (Úvod, Idea, jíž se řídím)

A skutečně, jak je možné vyrozumět z uvedeného úryvku, právo člověka na práci vytváří i jeho právo na produkci vyrobenou jeho prací. Protože je však práce ve víceodvětvovém výrobně-spotřebním systému kolektivního charakteru, má jedinec právo jen na určitý podíl z vyrobené produkce; jenže kvůli diskrétnímu charakteru mnohých druhů produkce a diskrétně-dávkovému charakteru spotřeby mnohých třeba i nediskrétních druhů produkce⁷³, a také kvůli kolektivnímu charakteru spotřeby mnohých druhů produkce⁷⁴, nemůže být právo na vyrobenou produkci v převážné většině případů realizováno naturální formou.

Tato okolnost vede k otázce:

Jak peníze (které samy o sobě nejsou ničím), a ještě přesněji, jak peněžní oběh ve společnosti co nejlépe přizpůsobit vzájemným pracovním a spotřebním vztahům lidí v rámci systémové ucelenosti víceodvětvové výroby a přerozdělování produkce? Protože právě funkčnost tohoto systémového celku určuje a předurčuje velmi mnohé s ohledem na blahobyt společnosti a každého člověka v ní?

Podstata té otázky nastolené Fordem spočívá právě v tomto, ačkoli on sám ji formuloval trochu jinak, neboť různých vzájemně souvisejících aspektů této otázky se dotkl v různých částech svého textu.

⁷³ Diskrétní charakter produkce znamená, že se při její evidenci používají výhradně celočíselné hodnoty: je možné počítat 102 automobily, ale nikoliv 102,23 automobilu. Při evidenci produkce nediskrétního charakteru se počty vyjadřují v reálných číslech, tj. mohou být celočíselné i zlomkové: může být 100 tun obilí, nebo také 100,23 tun obilí.

Diskrétně-dávkový charakter spotřeby znamená, že evidence spotřeby je také vždy diskrétního charakteru, a je určovaná počtem „dávek“, ačkoliv v samotné „dávce“ může být obsaženo i neceločíselné množství nějakého druhu produkce: ušití jednoho obleku různého střihu a velikosti vyžaduje při výrobním procesu určitá množství rozličných látek, která už nemusí být celočíselně vyjádřena.

⁷⁴ I když z lásky k tělocviku, aniž byste se zistně účastnili show-byznysu jménem sport, získáte do osobního vlastnictví volejbalové hřiště i se vším potřebným vybavením, tak si samostatně nemůžete užívat hru na něm, protože volejbal je podle pravidel hrou dvou týmů.

V návaznosti na tuto otázkou, která má více různých hran, Ford ze svých pozic ve své analýze systému samoregulace výroby a přerozdělování produkce, který se historicky zformoval v USA a vůbec na celém Západě, přímo píše:

Chci jen zjistit, zda stávající systém přináší maximální užitek **většině** lidí. (12. hlava, Jsou peníze pánem nebo sluhou?)

To je jasné a nedvojsmyslné vyjádření bolševismu konajícího v zájmu pracující většiny, která si nepřeje, aby na její práci a životě někdo parazitoval.

Odbočení od tématu č. 4: *Mravně-etické výsledky proburžoazních reforem v Rusku*

J. V. Stalin: Vzpomínám si na jeden případ ze Sibíře, kde jsem byl svého času ve vyhnanství. Stalo se to na jaře, během povodně. Asi třicet lidí odešlo na řeku lovit dřevo unášené rozbouřenou velkou vodou. Večer se vrátili do vesnice, ale bez jednoho soudruha. Na otázku, kde je ten třicátý, lhostejně odpověděli, že třicátý „zůstal tam“. Já se zeptal: „Jak to? Zůstal“? A oni stejně lhostejně řekli: „Co se tak ptáš, nejspíš se musel utopit, ne?“ A najednou se jeden z nich začal ve spěchu zvedat se zvoláním: „Je přece třeba ještě napojit kobyly!“ Na moji výtku, že se o koně starají víc než o lidi, jeden z nich za všeobecného přikyvování odpověděl: „**Co bysme se starali o lidi? Lidí můžem vždycky nadělat, a co kobyly? Zkus udělat kobyly.**“ (tučně jsme zvýraznili: tento mravně-etický postoj široce rozšířený mezi lidmi, obnažuje zdroj zneužívání postavení po roce 1917) To je ale povahový rys, co? Možná ne až tak významný, zato velmi charakteristický. Zdá se mi, že lhostejný vztah některých našich vedoucích činitelů k lidem, ke kádrům a neschopnost vážit si lidí je přežitkem tohoto podivného <a přesněji – strašného> vztahu lidí k lidem, který se projevil v této historce z daleké Sibíře.

JE ZAPOTŘEBÍ SI KONEČNĚ UVĚDOMIT, ŽE ZE VŠECH CENNÝCH KAPITÁLŮ, CO JICH NA SVĚTĚ JE, TÍM NEJCENNĚJŠÍM A NEJDŮLEŽITĚJŠÍM KAPITÁLEM JSOU LIDÉ, KÁDRY. JE ZAPOTŘEBÍ SI UVĚDOMIT, ŽE V NAŠICH SOUČASNÝCH PODMÍNKÁCH „KÁDRY ŘEŠÍ VŠE...“ (vyčlenili jsme velkými písmeny a tučně, z vystoupení J. V. Stalina, 04. května 1934

před absolventy vojenských akademií)

Skutečně: Kádry řeší vše. Komu se toto tvrzení vynikajícího řídicího pracovníka – bolševika, státníka a hospodáře J. V. Stalina nelíbí, ten se může spokojit s jinou – svou podstatou otevřeně otrokářskou – formulací:

„Prostředky⁷⁵, to jsou zdroje patřící firmě „A“. A ačkoli **PRACOVNÍCI** té **FIRMY** jsou pravděpodobně **JEJÍM NEJCENNĚJŠÍM ZDROJEM** (zvýraznili jsme my), přesto (jsou / nejsou) zdrojem podléhajícím účetní evidenci. Podtrhněte správnou odpověď.“ (Robert N. Anthony, profesor Obchodní školy Harvardské univerzity, Základy účetnictví, první vydání v ruském jazyce na základě 4. amerického vydání Essentials of Accounting, 1992., str. 9)⁷⁶

A skutečně, i přes veškerý očividný význam různorodé techniky a technologií *ve všech odvětvích života současné civilizace to nejsou peníze, průmyslová zařízení, technologie, počítačové programy ani mrtvé vědomosti zaznamenané v knihách ale lidé, živí lidé*, kteří to všechno řídí nebo do toho bezprostředně vnáší svou (manuální nebo intelektuální) produktivní práci.

Přitom je v **současné civilizaci** drtivá většina produkce a služeb **nezbytných pro život jedince, rodiny a státu** taková, že nemůže být vyprodukována samostatně nikým. Kvalitní výroba takové produkce vyžaduje, aby nejedna desítka kolektivů různých podniků a institucí

⁷⁵ Ve smyslu terminologie západního účetnictví: *prostředky* (v *nominálním finančním vyjádření*) = *závazky* (vůči jiným fyzickým a právnickým osobám, jako jsou úvěry od nich a tak podobně) + *vlastní kapitál*.

⁷⁶ Stoupenci „ideálu“ přestavby Ruska podle západního stříhu a „lidských práv“ v jejich západním smyslu by si měli uvědomit, že poznámka ve skriptech účetnictví Obchodní školy Harvardské univerzity o tom, že *personál firmy nepodléhá účetní evidenci*, je odpovědí na otázky studentů s otrokářskými sklony: otroci, jako jeden z výrobních prostředků, v otrokářské společnosti účetní evidenci nevyhnutelně podléhají. A pokud se podíváme do archivů USA, a především jejich jižních států, tak v účetní dokumentaci z doby před občanskou válkou uvidíme, že tomu tak skutečně bylo. Ovšem *snahy zahrnout personál do účetní evidence*, pramenící z nevědomých úrovní psychiky, se projevují i v dnešní době, což velmi výstižně charakterizuje mravy, psychologii a skutečné postavení většiny lidí ve společnosti USA a vůbec celého Západu.

sladně pracovala:

„jako jeden člověk“, který jakoby zároveň přebývá v mnoha jedincích najednou a ve stejnou dobu vykonává na různých místech různé složky společné práce (technologického procesu), a vykonává je svědomitě a s potřebnou profesionalitou.

Pokud to tak není, pak v závislosti na stupni odklonu od tohoto ideálu jsou téměř všechny projekty a iniciativy *v tom horším případě* nerealizovatelné a *v tom lepším případě* vyvolává jejich kvalita kritiku jak u spotřebitelů, tak i u části těch, kteří se na nich podílejí. V řadě případů stačí k tomu, aby projekt pohořel, když jeden z několika tisíc zúčastněných udělá chybu, které si ostatní nevšimnou, nebo si jí i všimnou, ale neodstraní ji; nebo když jeden z nich *úmyslně vykoná* svou část jejich společné práce *nesvědomitě*.

Kompletní odstranění člověka z výrobního systému a přechod k plně automatizované a robotizované výrobě tento problém neřeší, jen zhoršuje, protože:

- **za prvé**, v softwaru automatiky se projeví nejen přednosti ale i chyby a nedostatky těch kolektivů a jejich jednotlivých pracovníků, kteří ho programují;
- **za druhé**, jedna z principiálních vlastností projevující se u většiny automatizovaných procesů spočívá v tom, že kontrola správnosti jejich fungování a odstraňování chyb *v jejich průběhu (a zvláště u těch rychle probíhajících)* je ze strany lidí prakticky nemožná⁷⁷.

V důsledku uvedených osobitostí výrobní základny současné společnosti jsou to právě **vzájemné vztahy nadřízených a podřízených, a také pracovníků jedné hierarchické úrovně, co je**

⁷⁷ Jeden názorný příklad. Už v roce 1960, na úsvitu epochy automatizace a digitalizace, došlo v důsledku chyby dopuštěné v systému automatického řízení při prověrci systémů balistické mezikontinentální rakety připravované ke startu na kosmodromu Bajkonur ke spuštění motoru druhého stupně. V důsledku jeho zážehu byly propáleny palivové nádrže prvního stupně, což způsobilo výbuch rakety na startu. Kvůli jediné chybě dopuštěné v kolektivní práci, která se projevila v systému automatického řízení, zahynulo 91 lidí (včetně vrchního velitele raketových vojsk strategického významu, maršála dělostřelectva M. I. Nedělina), kteří pracovali na startu a poblíž něj.

v každé době v každém podniku tou zárukou jak jeho budoucích úspěchů, tak i neúspěchů.

Vzhledem k tomu je ve vztahu k jakémukoliv kolektivnímu dílu nezhoubnější ten princip řízení, který je založen na tom dobře známém přístupu k podřízeným: „Já jsem tady vedoucí, a tudíž ty jsi hlupák“, „Povinností zaměstnanců je plnit, co se jim nařídí a nestrkat nos do záležitostí vedení“ atd.; a podobný přístup k nadřízeným: „Ty jsi tu šéf a já hlupák“, „Co si ráčíte přát? Pro vás, mého dobrodince, udělám vše bez výčitek svědomí!“ atd.

Pokud v kolektivu panuje takováto psychologická mravně-etická atmosféra udržovaná „papalášskými“ a velkopanskými manýry nejvyšších řídicích pracovníků podniku, a navíc i faktory celospolečenského významu, je podnik odsouzen ke smutné existenci v důsledku toho, že se v něm formuje hierarchie skutečných hlupáků a těch, kdo si na ně v zájmu kariéry hrají, která plodí jen nekompetenci a nepřiměřenost schopností zastávaným funkcím na všech úrovních řízení technologických procesů i na úrovních řízení kolektivu. To platí i pro národní hospodářství jako takové, ve smyslu systému, který se skládá z množství podniků řízených na základě principů vyjádřených v předchozím odstavci⁷⁸.

Průběh reformy na území SSSR po roce 1991 bohužel ukázal, že celý ten ředitelský sbor – s malými a málokdy známými výjimkami – projevil ve vztahu ke kolektivům, které řídil, jen absolutní svévoli a lehkomyšlnost. Ředitelé a vyšší management většiny podniků zneužívali své služební postavení, umlčovali a vyháněli všechny, kteří projeví nespokojenost s jejich agresivním parazitismem a chamtivě se obohacovali při přerozdělování **VŠELIDOVÉHO** (z hlediska tehdejších zákonů) a **DRUŽSTEVNĚ-KOLCHOZNÍHO** majetku SSSR, kterým si plnili vlastní kapsy. Začali sebe a své příbuzné nazývat „solí země“, kteří jsou vlastně těmi skutečnými právoplatnými majiteli podniků, kapitalisty v prvním pokolení.

Podobné – prakticky všudypřítomné – chování ředitelů a vůbec všech vyšších nadřízených k podřízeným jako k pracujícím dobytku, kterému jsou upírána všechna lidská práva, vedlo k tomu, že mnoho lidí v

⁷⁸ V kultuře Západu je tento styl společenského samořízení popsán v žánru „černého humoru“ „Murphyho zákony“.

kolektivech, které nebyly schopny začít se bránit vůči rozmachu velkopanských a mafiánských manýrů nadřizených, pocítilo silnou nechuť pracovat *poctivě a svědomitě*⁷⁹.

Reálně v mnohých kolektivech podřízení tiše nenávidí⁸⁰ nebo jednoduše ignorují a opovrhují celým vedením, neboť ty lidi považují za všestranně a hluboce nemorální, protože dlouhá léta *systematicky, drze a beztrestně* zneužívají svého služebního postavení.

A taková psychologická mravně-etická atmosféra v mnohých (pokud ne ve většině) pracovních kolektivech byla hlavním důsledkem poststalinových epoch: „Chruščovského tání“, „Brežněvovské stagnace“ a „demokratických reforem“, jak v Rusku, tak i v dalších státech bývalého SSSR.

Z toho plyne, že vytvoření psychologické mravně-etické atmosféry v kolektivech, motivující ke svědomité individuální a kolektivní práci, je tím hlavním problémem, který je nutné řešit ve většině podniků (i v celé společnosti), aby mohla být zahájena nebo obnovena jejich úspěšná společensky prospěšná práce, a zároveň tímto způsobem překonána společensko-politická krize v Rusku.

Je to tak proto, že ve stávající psychologické mravně-etické atmosféře se bez iniciativní upřímné podpory okolí stává profesionalismus jednotlivce bezplodným, ať už by byl jakkoliv vysoký a jednalo se o jakoukoliv oblast činnosti.

To se týká profesionality všech a každého bez výjimky: počínaje profesionalitou domovníka nebo myčky nádobí a profesionalitou skutečně mimořádných osobností vědy, kultury a státního řízení konče.

Nicméně otázka psychologické mravně-etické motivace *svědomité práce v kolektivech* se v posledních letech ve všech diskusích na téma

⁷⁹ Svědomitě pracovat znamená, že si člověk zvyšuje kvalifikaci, projevuje *iniciativu zaměřenou na blaho společnosti* v podobě zdokonalování produkce, technologií, organizace práce a pomáhá dalším pracovníkům nad rámec svých předepsaných povinností (a to včetně vedoucím pracovníkům), aby společnou práci vykonávali co nejlépe.

⁸⁰ V tisku informovali dokonce i o případech, kdy se pracovníci utlačovaní administrativou pokoušeli o vraždu nestydatě hrabivých ředitelů, ve své většině mimochodem bývalých členů KSSS.

pracovní etiky pečlivě obchází stranou. Příčiny jsou známe – prodejnost sociologů, ekonomů, politických komentátorů a vykladačů, kteří tuto problematiku osvětlují ve sdělovacích prostředcích: je pro ně jednodušší žvanit o „investicích“ a „důvěře investorů“ – takové blábolení totiž nikomu nevádí, nikoho k ničemu nezavazuje, nikoho neuráží.

Ale bez vyřešení problému obnovení mravně-etické motivace ke svědomité práci v KOLEKTIVECH není možné žádné společenské budování: komunismu ani kapitalismu. Jestliže budou lidé v kolektivech psychologicky mravně-eticky motivováni ke svědomité práci, nebudou problémem ani investice: nebudou-li mít zahraniční investoři zájem platit transformaci Ruska svými „doláči“ a eury, nezbyde jim po určité době než bojovat za každou kopějku, aby nevstupovali na Ruský trh s prázdnými kapsami.

A zatímco nezbytnost obnovení mravně-etické motivace k práci je víceméně jasná, přinejmenším každému upřímnému stoupenci komunismu, tak stoupenci obnovy kapitalistického rozvoje Ruska ve své většině doufají, že všechny problémy státní politiky, organizace výroby a přerozdělování vyřeší:

- podplácením prostřednictvím dostatečně vysokých mezd těm, které kurátoři sociálního systému uznají za „zvlášť užitečné“ nebo na nich závisí mnoho lidí a celé oblasti činnosti společnosti (takoví tvoří privilegovanou, uměle „elitarizovanou“ menšinu společnosti a zčásti tu takzvanou „střední třídu“, přičemž z jejich příjmů tvoří značnou část parazitické nepracovní příjmy);
- ekonomickým přinucením k práci prostřednictvím hrozby ztráty zaměstnání a s minimální mzdovou úrovní pro ty z nich, kteří jsou nelojální a lehce zaměnitelní (a tvoří většinu prakticky plně sociálně závislou na státní moci a finančně-hospodářské moci lichvářské bankovní mafie, na ředitelském sboru a vrstvě soukromých podnikatelů, jejichž podniky se nemohou obejít bez námezdné práce);
- represemi ve vztahu k prvkům *kriminalizovaným samotným systémem* v důsledku toho, že:
 - kultura podporovaná systémem zastavila a zdeformovala osobnostní rozvoj většiny lidí, takže je organizace psychiky mnoha z nich velmi

vzdálená organizaci psychiky lidského typu⁸¹, což je vede k tomu, že se díky své nekonkurenceschopnosti udělat ve společnosti kariéru legální cestou dávají na cestu zločinu;

- nemohou najít jiný způsob, jak bránit svůj život před utlačováním hierarchií davo-„elitářství“;
- ve *struktuře občanské společnosti západního typu, skrývající různé formy otrokářství*, není pro Člověka místo, takže je s ohledem na principy, na kterých je ten systém postaven, z jejího pohledu vždy

⁸¹ O typech struktury psychiky a o tom, co znamená stát se Člověkem, se podrobněji píše v pracích vnitřního prediktoru SSSR: Mrtvá voda v redakci od roku 1998, Od člověkopodobnosti k lidskosti (v první redakci Od matriarchátu k lidskosti...), Přijď na pomoc mé nevěře..., Principy kádrové politiky, Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty. Zde vysvětlíme jen v krátkosti.

Informační zajištění chování člověka se dá rozdělit do následujících kategorií:

- vrozené instinkty a nepodmíněné reflexy, včetně jejich slupek rozvinutých v kultuře, za kterými se ukrývají;
- tradice kultury stojící nad instinkty;
- jeho vlastní omezené chápání;
- intuice obecně – to, co se vynořuje z nevědomých úrovní psychiky jedince, co k němu přichází z kolektivní psychiky, co je produktem vnějších preludů a posedlosti v inkvizitorském smyslu tohoto pojmu;
- vedení Božím Záměrem, na základě všeho předchozího, s výjimkou preludů a posedlosti jako přímých vnějších vpádů do cizí psychiky navzdory přání jejího nositele.

V psychice každého jedince může nebo skutečně probíhá tohle všechno. Ale jedno z toho může v jeho chování převládat nad všemi ostatními složkami. Jestliže je to první složka, je jedinec nositelem zvířecího typu struktury psychiky, podstatou chování se tak fakticky jedná o zvíře, které se člověku jen podobá (taková byla většina členů všech národních společností v minulosti); je-li to druhá složka, je jedinec nositelem struktury psychiky zombie/biorobota naprogramovaného kulturou (taková je většina židů, a této úrovni se nyní blíží většina obyvatel na Západě; problém možného přelidnění tak má být vyřešen prostřednictvím programů plánování rodiny, legalizací pohlavních zvráceností a vštepováním kultury „bezpečného sexu“); třetí a čtvrtá složka je vlastní jedincům s démonickým typem struktury psychiky (to je to takzvané „světové zákulisí“: pánové biblických kultů, lídři mundialismu /projekt nastolení světové vlády/, eurasijství, nejvyšší hierarchové scientologů, otevření satanisté a tak dále).

Až ta pátá složka je lidský typ struktury psychiky, který má být pro lidi normou (na jejímž naplnění pracovali Mojžíš, Ježíš, Mohamed a Stalin). V tomto případě život Člověka přestává být hrou beze smyslu nebo hrou pro uspokojování vlastních chtců a získává skutečný smysl v naplňování Nejvyššího Záměru, a přitom si zachovává kvality lehkosti dětství přebývajícího v radostné hře.

zločincem, jak to historicky reálně bylo ve vztahu tehdejších společností k Buddhovi, Kristovi, Mohamedovi a dalším.

A za těchto principů jsou mnohé podniky v Rusku řízeny týmy administrátorů-marodérů, mravně-eticky, profesionálně i v oblasti řízení schopných pouze k tomu, aby se obohacovali, zneužívali svého postavení, rozkrádali a tunelovali to, co vytvořily předchozí generace, ale už nejsou schopni organizovat kvalitativní rozvoj a rozšiřování podniků, které řídí.

Tím jen stoupci obnovy kapitalismu v Rusku demonstrují, jak jsou beznadějně hloupí a tupí, když na konci 20. století a na začátku 21. století – *po všech těch smutných zkušenostech se sociálními katastrofami, vyvolanými závčas nevyřešenými třídními rozpory do roku 1917 i po něm* – nejsou schopní pochopit to, co už v první čtvrtině 20. století vyslovil a publikoval Henry Ford.

Navzdory tomu, co Henry Ford jasně zformuloval na začátku 20. století, je mezi „byznysmeny“ v Rusku na počátku 21. století velmi mnoho hlupáků, kteří by chtěli žít ve společnosti z *jedné strany* sestávající ze „soukromých podnikatelů“ disponujících nespornými přednostmi a z *druhé strany* z námezdních pracovníků, kteří očividně jejich předností nedosahují, trpí „komplexy méněcennosti“ kvůli svým nedostatkům, a proto s upřímným obdivem slouží „soukromým podnikatelům“ a trpělivě snáší všechny jejich buď jen běžně stupidní nebo otevřeně zlomyslné excesy z... vděčnosti za to, že vůbec vzali je, „neplnohodnotné“ k sobě do práce, jen ze své dobroty a nejspíš i k vlastní škodě.

Jenže společnost reálných lidí je jiná než v takovém nesmyslném snění.

Protest proti snaze „drsňáckých“ „soukromých podnikatelů“ (v *nejobecnějším smyslu tohoto termínu*) proměnit zbytek obyvatelstva v pracovní dobytek bez jakýchkoliv práv byl předurčen Shora (v jazyce ateistů – podstatou lidského charakteru). A to spektrum protestní činnosti proti „elitarismu“, degradujícího a utlačujícího ostatní, mělo ve společnosti v průběhu dějin mnoho podob: od „skrytého vztyčování prostředníčku v kapse/otevřící se kudly v kapse“ a navenek projevované úslužnosti s utajovanou připraveností kdykoliv ve vhodném okamžiku vrazit

milostpánovi-„dobrodinci“ nůž do zad až k uvědomělému konceptuálnímu vládnutí v rámci budování Království Božího na Zemi na základě principu „*Volchvové se nebojí „mocných“ vladyků a „knižecí“ dar nepotřebují. Pravdivý a svobodný je jejich všesteký jazyk, který se s Vůlí Nebes druží...*“ (A. S. Puškin – Píseň prorockého Olega).

Takto reálný davovo-„elitarizmus“ společnosti formovaný démonismem „soukromých podnikatelů“ (v tom nejširším slova smyslu), kteří disponují „nespornými“ přednostmi, *systemově* plodí i různorodou kriminalitu ve vztahu k ideálu „elitářské“ normy společenského zřízení. Jako systémová reakce davovo-„elitarizmu“ na tu kriminalitu, kterou sám systémově plodí, vznikají potom silové složky a tajné služby. V těchto orgánech se také ocitají nositelé ducha „soukromého podnikání“, kteří stejným způsobem začínají projevovat své „drsnáctví“ ve vztahu ke všem ostatním korporacím „soukromých podnikatelů“ i lidem nad nimiž mají moc. Proto je davovo-„elitarizmu“ vlastní postupné systémové narůstání vnitřního pnutí a protestních nálad ve společnosti. Z toho plyne, že důsledné následování ideálů davovo-„elitarizmu“ odsuzuje ke krachu každý sociální systém, který se někdo pokouší natlačit pod tento neživotaschopný ideál v zájmu uspokojování chorobné sobeckosti a ambicí „soukromých podnikatelů“ a jejich klanů, kteří kdysi uspěli v první etapě formování svých „firem“ (v tom nejširším slova smyslu).

Jediným způsobem, jak uvolnit vnitřní napětí v davovo-„elitářské“ společnosti, je zřeknutí se nesmyslných ideálů „elitarizmu“ a přeměna davovo-„elitářské“ společnosti v Lidskou společnost prostřednictvím cílevědomé změny mravnosti lidí a jejich vnímání a chápání světa. V tom právě spočívá podstata bolševismu jako přechodného procesu od historicky zformovaného davovo-„elitarizmu“ k mnohonárodnostní lidskosti Země budoucí éry.

V této souvislosti je zajímavý i tento fakt: všechny naše pokusy najít knihy H. Forda na internetu v angličtině skončily neúspěchem; neúspěšná byla dosud i snaha najít ty knihy v tištěné podobě v samotných Spojených státech, ačkoliv přímé zakazy na jejich vydávání a prodej v USA vydány nebyly. Ovšem stejně tak neexistoval oficiální zákaz na vydávání a šíření knih J. V. Stalina v dobách stagnace Sovětského svazu, ani v první fázi epochy „triumfu demokracie“ v liberálním Rusku. Tento fakt nepsaného zákazu s cílem nechat upadnout do zapomnění práce H. Forda i J. V.

Stalina, a to i v zemích, kde každý z nich žil a pracoval pro blaho společnosti, mimoděk spojuje činnost těchto dvou vynikajících osobností, kterou vedli v zájmech budoucnosti všeho lidstva bez ohledu na záměry a přání původců těchto zákazů.

4.4. Etika bolševismu: práce pro blaho pracujících založená na DOBRÉM SVĚDOMÍ

V souladu s výše řečeným je Henry Ford, obecně známý jako úspěšný podnikatel a průmyslník, navíc i daleko lepším vědcem v oblasti ekonomie a sociologie než údajní vědečtí profesionálové – ekonomové a sociologové – protože analýzu pracovních vztahů v jejich systémové ucelenosti víceodvětvové výroby a spotřeby ve společnosti zahajuje vyhlášením *mravně-etického principu*:

Člověk má právo na práci a produkt vyráběný za jeho účasti a z těchto jeho práv vyplývá i jeho právo určovat na mikroúrovni víceodvětvového výrobně-spotřebního systému cíle výroby, které v konečném důsledku zabezpečují jeho systémovou ucelenost.

Henry Ford píše:

Nejsou žádné důvody k tomu, aby se člověk, který si přeje pracovat, dostal do situace, kdy nebude mít práci, a tudíž ani plnou odměnu za ni. Stejně tak nejsou důvody k tomu, aby si člověk, který pracovat může, ale nepřeje si to, nevysloužil v plné míře odměnu za své konání. Za všech okolností musí být člověku dána možnost získat od společnosti to, co on sám společnosti dal. Pokud společnosti nic nedal, pak ani nemá právo od ní nic žádat. Nechť je mu ponechána svoboda zemřít hladu. Budeme-li tvrdit, že každý má právo na více, než si sám zasloužil, a to jen proto, že někteří získávají více, než na co mají právo, tak se moc daleko nedostaneme.

(...)

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Nemáme-li neustále před očima své cíle, je velmi jednoduché nahromadit příliš mnoho peněz⁸², a potom v průběhu dalšího úsilí vydělat jich ještě více zcela zapomenout na nutnost poskytovat lidem to, oč ve skutečnosti stojí. Přístupovat ke své práci na základě honby za snadným ziskem je velmi rizikovým podnikem. Je to svého druhu hazardní hra probíhající s různými výkyvy, kterou se málokdy podaří udržet v chodu déle než několik let. Úkolem podniku je vyrábět pro spotřebu, nikoliv pro snadný výdělek či spekulování. Podmínkou takové výroby je, aby produkce byla kvalitní a levná, aby nepřinášela prospěch jen výrobcí ale především lidem. Jestliže se k otázce peněz přistupuje z nesprávné perspektivy, odráží se to na falšování produkce ve prospěch výrobce.

Blahobyt výrobce <včetně podnikatele> závisí v konečném důsledku také na užítku, jaký přináší lidem. Je pravdou, že po určité dobu se může výrobce v díle dařit, i když pracuje výlučně na sebe. Jenže to nemívá dlouhého trvání. Stačí, aby si lidé uvědomili, že jim výrobce neslouží, a to bude znamenat jeho blízký konec. (Úvod, Idea, již se řídím)

Pokud to zobecníme v celospolečenském měřítku, pak „stačí, aby si lidé uvědomili, že jim systém neslouží, a jeho konec bude blízko“ – samozřejmě v historickém časovém měřítku. O to víc to platí v případě, že si lidé už udělali svůj obrázek o systému, kterým mohou nahradit ten protilidový, jaký je nyní v Rusku⁸³.

⁸² Je to jedno z několika míst ve Fordově knize, kde je řeč o tom, že příjmy mohou být ve vztahu k rozumným potřebám nadbytečnými. V životě to platí jak pro osobní a rodinnou spotřebu zboží a služeb, tak i pro oblast výroby. Henry Ford uděluje větší pozornost výrobě. Co se týká osobní a rodinné spotřeby, tak pro ty příjmy, které jsou nadbytečné ve vztahu k přirozenému zdravému způsobu života, se velmi často nenajde užitečné použití a stávají se tak stimulem, který posunuje danou osobu nebo rodinu, a obzvláště dorůstající pokolení, směrem k degradaci. A zatímco je lidem zřejmé, jak špatně se na jejich životě odráží chudnutí, tak tu škodu, kterou způsobují nadměrné příjmy, už tak dobře rozpoznat nedokážou, a pro mnohé je diskuse na toto téma velmi bolestná.

⁸³ Srozumitelné vysvětlení pro zvláště tupé buržousty, včetně těch ruských, a politiky proburžoazně-„demokratického“ typu. Jinými slovy: o své „elitářské“ postavení můžete přijít mnohem dříve než to pokolení, ke kterému náležíte, dosáhne hlubokého stáří a odejde ze života.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Henry Ford téměř celou osmou hlavu své knihy věnuje osvětlení mravně-etických principů organizace výroby a spotřeby; *takových principů, aby obyčejný člověk cítil, že systém slouží jemu*. To je základem pro to, aby v míře růstu úrovně vzdělanosti a rozvoje kultury všichni lidé těmto principům porozuměli a vědomě a cílevědomě je podporovali jako záruku svého osobního blahobytu, blahobytu svých potomků i všech ostatních lidí.

Není zvykem nazývat zaměstnance společníkem, a přesto není ničím jiným než právě tím společníkem. Každý podnikavý člověk, který nedokáže rozjet svůj podnik sám, si na pomoc přibírá PARTNERA (velkými písmeny jsme zvýraznili my), se kterým se o tuto práci podělí. Tak proč potom výrobce, který také nemůže vyrábět jen za pomoci svých dvou rukou, upírá těm, které sám přibírá na pomoc do výroby, titul společníka? Každé dílo, které vyžaduje více než jednoho člověka, je svého druhu PARTNERSTVÍM (zvýrazněno námi). Jakmile podnikatel přibere člověka, aby mu pomáhal s jeho prací – i kdyby se mělo jednat třeba jen o poslíčka – tak si tím fakticky zvolil společníka. Je pravda, že on sám může zůstat jediným majitelem pracovních nástrojů a jediným držitelem toho díla; ale jen v tom případě, že zůstane jediným vedoucím a výrobcem, si může činit nárok na plnou nezávislost. Nikdo nemůže být nezávislý, pokud je závislý na pomoci někoho jiného. Tento vztah je vždy vzájemný – šéf je společníkem svého pracovníka, a pracovník je PARTNEREM (zvýrazněno námi) svého šéfa; proto je nesmyslné tvrdit o jednom nebo druhém, že právě on je nepostradatelným. Oba jsou potřební. Pokud se jeden dere dopředu a druhý je upozadován, tak tím v konečném důsledku trpí obě strany.⁸⁴ (8. hlava, Mzda)

Z tohoto jednoznačně plyne, že Henry Ford odsuzuje nevolnicko-panské vztahy mezi podnikatelem a jeho zaměstnanci, ve kterých se ve své podstatě odráží jeho otrokářské sklony, a které jsou ve společnosti nepřijatelné.

⁸⁴ Tato věta byla pozměněna v souvislosti s nutností doplnit smysl chybějícího textu. V námi citovaném souboru má následující podobu: „Pokud se jeden dere dopředu a druhý [je upozadován], tak tím v konečném důsledku trpí obě strany.“ Změna je uvedena v hranatých závorkách.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*

A nyní uvedeme úryvek z práce J. V. Stalina – Ekonomické problémy socialismu v SSSR, ve kterém píše o zárodcích nové mravně-etické reality v životě sovětské společnosti:

Ekonomickým základem protikladu mezi duševní a fyzickou prací je vykořisťování lidí, kteří pracují fyzicky, těmi, kteří se zabývají duševní prací. Je všeobecně známa propast, která byla za kapitalismu mezi lidmi pracujícími v podnicích fyzicky a vedoucím personálem. Je známo, že na základě této propasti se vyvíjel nepřátelský poměr dělníků k řediteli, mistrovi, inženýrovi i dalším představitelům technického personálu, které vnímali jako své nepřátele. Je pochopitelné, že s odstraněním kapitalismu a systému vykořisťování musel zmizet i protiklad zájmů mezi fyzickou a duševní prací. A ten skutečně za našeho současného socialistického zřízení zmizel. Lidé pracující fyzicky a jejich vedoucí personál už dnes nejsou nepřáteli, nýbrž soudruhy-přáteli, členy jednotného výrobního kolektivu, kteří mají životní zájem na úspěšnosti a zlepšování výroby. Po bývalém nepřátelství mezi nimi nezůstalo ani stopy. (Poznámky k ekonomickým otázkám souvisejícím s listopadovou diskusí z roku 1951, 4. kapitola – Otázka odstranění protikladu mezi městem a vesnicí, mezi duševní a fyzickou prací, a také otázka likvidace rozdílů mezi nimi)

Jak je vidět z uvedeného fragmentu, tak to, co bylo pro Henry Forda ideálem, o jehož realizaci měla americká společnost usilovat (a o nějž má nyní usilovat i společnost ruská), bylo pro sovětskou společnost konce čtyřicátých a začátku padesátých let 20. století⁸⁵ už životní realitou, jestliže ne úplně ve všech, tak v mnohých kolektivech.

To, co řekl J. V. Stalin o vzájemných vztazích vedoucích a řadových pracovníků se natolik odlišuje od mravně-etických výsledků proburžoazních reforem v Rusku v dnešní době, že se pohůnci kapitalismu budou snažit dokazovat, že to byly jen stalinské fantazie, které s realitou neměly nic společného, zapomínajíc na to, jak mnozí z nich vykřikovali, že tyran a despota Stalin nemilosrdně „zneužíval entuziasmu národa“, aniž by se vůbec zamysleli nad tím, na čem se tedy ten entuziasmus lidí zakládal. A ten v té době pramenil z toho, že

⁸⁵ Tj. 30 let poté, co Fordova kniha poprvé spatřila světlo světa.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

celkově ve společnosti převládala psychologická, mravně-etická motivace ke svědomité práci v kolektivu, protože zaměstnanci a jejich vedoucí nebyli nepřáteli spoutanými okovy výrobních vztahů, ale „soudruhy-přáteli, členy jednotného výrobního kolektivu, kteří měli životní zájem na úspěšnosti a zlepšování výroby, přičemž po bývalém nepřátelství mezi nimi nezůstalo ani stopy.“

Ačkoliv samozřejmě, chceme-li být přesní, tak to tak úplně s těmi stopami nebylo, protože zárodky bývalého nepřátelství noosféra společnosti uchovávala, a když byla státní politika po vraždě J. V. Stalina změněna stranickým, státním a hospodářským vedením se sklony k „elitářství“, tak z těch noosférických zárodků vyrostla realita našich dnů, plná třídního pnutí a třídních konfliktů.

A z těch mravně-etických *principů partnerství v základu organizace* objektivně nevyhnutelné kolektivní práce pracovníků drtivé většiny současných podniků vyplývá i politika určování mzdy:

Mezi podnikateli je stále možné slyšet vyjádření: „Já také lidi vyplácím podle obvyklých tarifů.“ Přičemž stejný podnikatel by sotva o sobě prohlašoval: „Mé výrobky nejsou o nic lepší ani levnější než u jiných.“ Ani jeden fabrikant by při zdravém rozumu nezačal tvrdit, že nejlevnější vstupní suroviny dají nejlepší výsledný produkt. Kde se tedy berou ty řeči o „zlevnění“ pracovní síly, o výhodách, které přináší snížení mezd? Cožpak to neznamena snížení kupní síly obyvatel a zmenšení vnitřního trhu? Jaký užitek je z průmyslu, který je organizován tak špatně, že není schopný zajistit všem, kdo se na něm podílí, důstojnou existenci? Otázka mzdových tarifů je ta vůbec nejdůležitější – z mezd přeče žije většina obyvatel. Jejich životní úroveň a úroveň jejich odměn je to, co určuje blahobyt celé země. (8. hlava, Mzda)

O něco dále pokračuje, vysvětluje a rozvíjí tyto úvahy:

Ctižádost každého zaměstnavatele by měla spočívat v tom, aby platil vyšší mzdové tarify než všichni jeho konkurenti, a snahou zaměstnanců by mělo být, aby mu prakticky realizaci této ctižádosti usnadnili (zvýrazněno námi). Rozumí se, že v každé výrobě je možné narazit na pracovníky, kteří zjevně vycházejí z předpokladu, že každá nadprodukce⁸⁶

⁸⁶ V marxismu „nadprodukci“ v jejím finančním vyjádření odpovídá „*nadhodnota*“, kterou si *přisvojuje kapitalista*.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*

přináší výhodu jen podnikateli. Je smutné, že takové přesvědčení vůbec existuje. Jenže ono skutečně existuje, a dokonce má možná i své opodstatnění. Pokud podnikatel nutí své lidi pracovat ze všech sil, a oni po nějaké době zjišťují, že se to nijak neodráží na jejich odměnách, pak je zcela přirozené, že opět začínají pracovat liknavě. Pokud plody své práce vidí i na svém mzdovém výměru, je to pro ně důkazem, že zvýšená produktivita znamená i vyšší mzdu, pak začnou chápat, že jsou součástí podniku, že jeho pracovní úspěšnost závisí na nich, a jejich blahobyť na jeho práci. Kolik by měl platit zaměstnavatel? Kolik by měli dostávat zaměstnanci? To vše jsou druhořadé otázky. Hlavní otázkou totiž je, kolik si může podnik dovolit platit? Jedno je jasné: ani jeden podnik nemůže mít výdaje převyšující jeho příjmy. Pokud se studna odčerpává rychleji, než se doplňuje vodou, tak brzy vyschne. A když ta studna vyschne, pak ti, kteří z ní čerpali vodu, budou strádat žízní. A pokud si myslí, že mohou vyčerpát jednu studnu a pít budou ze sousední, tak je to přece jen otázka času, než se vyčerpají všechny. Požadavek na spravedlivou mzdu zní dnes odevšad, nelze však zapomínat, že i výše mzdy má své hranice. Podnik, který vydělá 100 000 dolarů měsíčně, nemůže mít výdaje ve výši 150 000 dolarů měsíčně. Hranice mzdy určuje samotné dílo. Ale cožpak samo dílo musí mít nějaké hranice? Ono samo si ty hranice vymezuje, řídí-li se špatnými principy. Pokud by pracovníci místo věčné písničky: „Podnikatel musí platit tolik a tolik,“ raději prohlašovali, že „podnik musí být lépe organizován tak a tak, a rozšířen, aby mohl dávat takový a takový zisk“ <to ale vyžaduje, aby pracovníci i podnikatelé byli svou mravností a etikou bolševiky>, pak by toho dosáhli více, protože jen samotný podnik může vyplácet mzdy. V každém případě to není v silách podnikatele, pokud mu to podnik neumožní. Ale co dělat, jestliže podnikatel odmítá platit vyšší mzdy, ačkoliv mu to podnik umožňuje?⁸⁷ Obvykle podnik živí tolik lidí, že s ním nelze nakládat lehkomyšlně <tj. bez ohledu na ty lidi>. Je jednoduše zločinné poškozovat podnik, ve kterém pracuje větší počet lidí, kteří na

⁸⁷ Naučit se ovládat konceptuální moc a cíleně pracovat podle svědomí na zavedení Sovětské vlády (vlády rad, „sověťů“) jako způsobu existence státu a na realizaci všelidové vlády pracující většiny.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

něj pohlížejí jako na zdroj své práce a obživy. Zaměstnavatel nikdy nic nezíská, bude-li neustále zkoumat: „Nakolik mohu svým lidem snížit plat“?⁸⁸ Stejně málo užitku dá zaměstnanci, když hrozí podnikateli pěstí a ptá se: „Kolik z něj mohu vyrazit“? Nakonec se stejně obě strany musí obrátit k podniku a položit si otázku: „Jak by se dalo pomoci danému odvětví průmyslu dosáhnout přínosného a zajištěného fungování, aby nám všem mohlo poskytovat zajištěnou existenci?“⁸⁹ Jenže zaměstnavatele

⁸⁸ A v podmínkách nepřetržitého růstu cen jako makroekonomického faktoru: „Jak dlouho bude pracovní dobytek bez reptání tolerovat, že vedení podniku nezvyšuje plat a nebojuje za to, aby mocí státu byly potlačovány základní generátory růstu cen – bankovní lichvářství a burzovních spekulace?“

Tato otázka je pro Rusko aktuální po celou dobu liberálních reforem. Netečnost ředitelského sboru a podnikatelů k tomu, aby si ji položili a odpověděli si na ni, vypovídá o tom, že jsou – nezávisle na svém profesionalismu, tj. jako lidé – šmejdi, jen s opravdu několika málo výjimkami.

Henry Ford se k této otázce vyjádřil na jiném místě knihy, ještě konkrétněji:

„Snížení mezd je nejsnadnější a zároveň nejodpornější způsob, jak si poradit v těžké situaci, nemluvě už o jeho nelidskosti. Ve skutečnosti to znamená nechat za neschopnost vedení platit dělníky.“ (9. hlava, Proč by nemělo jít vždy dělat správné věci?)

O tomtéž v 10. hlavě („Jak se dá produkce vyrábět levně?“):

„Svědčí to o špatném řízení podniku, jestliže se zisk ždímá ze zaměstnanců nebo zákazníků, ten musí generovat jeho kvalitnější řízení. Strážte se toho, abyste zhoršovali produkt, snižovali mzdy a obírali zákazníky. Vaše pracovní metoda potřebuje více zapráhnout mozek, více mozku, a ještě jednou více mozku! Pracujte lépe než dříve, jen touto cestou je možné pomoci a posloužit všem zúčastněným. A toho lze dosáhnout vždy.“

Jinými slovy, snižováním mezd se vedení (a státní činitelé, kteří k tomu svou politikou vytvářejí makroekonomické předpoklady) podepisuje pod svou nezpůsobilost v otázkách řízení a neschopnost jednat jako úctyhodní a poctiví lidé.

⁸⁹ Neschopnost odborářských tlučhubů podílet se na tomto dialogu se znalostí produkce, technologií a organizace výroby vysvětluje odmítání odborů ze strany Henryho Forda. Ve své podstatě má v této věci pravdu: jestliže jsou vzájemné vztahy vedení a pracovníků soudružské a k práci přistupují na tomto základě, nejsou odbory jako uchazeči o roli prostředníků potřebné. Ve všech ostatních případech jsou odborářští bossové – ve své většině – jen další korporací parazitů, jejichž prostřednictvím se zákulisní síly v řadě případů vypořádávají s nepohodlnými lidmi z řad zaměstnanců a... s podnikateli, když nutí personál jejich podniku do stávek s prokazatelně nesplnitelnými požadavky.

Odbory, to je tedy opravdu ta pravá „škola komunismu“ (Leninův

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

a pracovníci zdaleka ne vždy přemýšlí dopředu; zvyk postupovat krátkozrace je těžké překonat. Co se s tím dá udělat? Nic. **Zde zákony ani předpisy nic nezmohou, k cíli může vést jen osvěta a uvědomění si vlastních zájmů. Pravda, osvěta se šíří pomalu, ale nakonec se přece jen projevit musí** (zvýrazněno námi), protože podnik, ve kterém oba pracují – zaměstnavatel i zaměstnanec, se společným cílem sloužit mu – se nakonec panovačně o svá práva přihlásí. (...)

Především je třeba si jasně uvědomit, že podmínky pro vysoké <mzdové> tarify se vytváří uvnitř samotného podniku⁹⁰. Pokud pro to podmínky nejsou, nebude ani na výplatní pásce vysoká mzda. Není možné vymyslet systém, který by obcházel <produktivní> práci. O to se postarala příroda. Nenadělila nás přece rukama a nohama jen tak pro nic za nic. **Práce je v našem životě základní podmínkou zdraví <především mravně-psychického>, sebeúcty a štěstí. Není prokletím, ale naopak velkým požehnáním. Přísná sociální spravedlnost pramení pouze z poctivé práce** (zvýrazněno námi, ačkoliv by bylo lepší napsat „práce konané s dobrým svědomím“). Kdo toho mnoho vytvoří, ten mnoho přinese i do svého domu⁹¹. Dobročinnost <a ve skutečnosti financování parazitismu a lenosti> není v otázce určování mzdových tarifů vůbec na místě. Pracovník, který pracuje pro podnik ze všech svých sil, je pro něj tím nejcennějším. Ale nelze od něj požadovat neustále dobrou práci bez jejího odpovídajícího ocenění. **Pracovník, který přistupuje ke své každodenní práci s pocitem, že bez ohledu na jakékoliv jeho úsilí, mu práce nikdy nezajistí dostatečné příjmy, aby netrpěl nouzí, nebude v takovém rozpoložení, aby odváděl dobrou práci. Je totiž přeplněn strachem a**

aforismus napsaný na každé stránce odborových příkazů v SSSR.

⁹⁰ V 5. hlavě, nazvané Začíná výroba, se Ford k dané otázce vyjadřuje zcela jasně:

„... ve skutečnosti přece mzdy neplatí zaměstnavatel, ten jen řídí tok peněz. Mzdy nám platí samotný produkt a vedení organizuje výrobu tak, aby to produkt byl schopn dělat.“ (zvýrazněno námi)

⁹¹ To je analogické principu první fáze komunismu, pokud si vypůjčíme marxistickou terminologii: „Od každého podle jeho schopností, každému podle jeho práce“.

starostmi, které jeho práci škodí (zvýrazněno námi: právě toho dosáhli na území SSSR všichni ti poststalinští reformátoři).

A naopak, **když pracovník cítí, že jeho práce nejen pokrývá jeho naléhavé potřeby, ale navíc mu umožňuje něco naučit své děti a potěšit svou ženu, pak mu bude práce dobrým přítelem a on jí věnuje všechny své síly** (zvýrazněno námi)⁹². A to je dobře pro něj i pro podnik. Pracovník, kterému jeho práce nepřináší určité uspokojení, přichází o řádnou část své odměny za ni. (8. hlava, Mzda)

Zde přerušíme citování, protože pro lepší porozumění dalšímu textu je nutné objasnit některé otázky týkající se řízení podniku a jeho kolektivu v pracovním procesu.

* * *

Odbočení od tématu č. 5: Práce bezprostředně výrobní i pomocná, řídicí práce, odměna za práci

Výše byla v jedné poznámce pod čarou uvedena Fordova fráze:

„Mzdy nám platí samotný produkt a vedení organizuje výrobu tak, aby to produkt byl schopen dělat.“

V současných podmínkách je produkt ve většině případů výsledkem práce komplexního mikroekonomického systému – výrobních prostředků, infrastruktury podniku a kolektivu. Jestliže vyloučíme všechny faktory kromě příjmů⁹³ podniku a počtu personálu, který tam pracuje, bude tím ukazatelem obecně určujícím výšku zaměstnanecké mzdy „příjem na jednoho pracovníka“. Ale protože kolektiv je po odborné stránce různorodý, lidé vykonávají různé práce a mají různou míru odpovědnosti, ocitá se vedoucí podniku před trojí otázkou:

⁹² Z tohoto pocitu pramenil pracovní entuziasmus, který – jak nás všechny od roku 1985 učí „humanisté-demokratizátoři“ – zvěsky zneužíval tyran a despota Stalin, jenž onen entuziasmus zanechal svým nástupcům, kteří ho postupně v letech po Stalinově vraždě udusili.

⁹³ Jde o rozdíl mezi příjmy z prodeje produkce a výdaji podniku na nákup surovin, součástek a služeb od jiných podniků využívaných v jeho vlastní výrobě.

1. Komu?

2. Za co?

3. A kolik platit?

Z hlediska řízení vyžaduje efektivní odpověď na tuto trojitou otázku, aby člověk měl dobrý přehled o charakteru odbornosti a *pracovních povinnostech* (v *organizační struktuře podniku*) každého pracovníka i o charakteru začlenění jeho odbornosti do výrobní činnosti celého kolektivu (ten poslední bod se vůbec nemusí odrážet v popisu jeho pracovních povinností).

Pokud se vyhneme otázce podrobnějšího stupňování odborností, pak se v každém podniku kolektiv dělí do tří kategorií, kam patří lidé zaměstnaní:

- bezprostředně v procesu výroby – výrobní personál;
- v pomocných procesech a v procesech obsluhujících výrobu a řízení, což je pomocný personál ve výrobě (úklid, pomocné práce, opravy, nastavování zařízení atd.), a také ten různorodý personál, kterému se v Rusku obvykle říká technický (zásobování, účetnictví, ochranka, a tak dále);
- řízením činnosti ostatních členů kolektivu bezprostředně a řízením činnosti funkčně specializovaných struktur (oddělení) podniku – řídicí personál.

Lidé z těchto tří kategorií mají různé možnosti, jak se podílet na výrobním procesu a různé možnosti, jak ho zdokonalovat a tím měnit ten ukazatel „příjem na jednoho pracovníka“, který částečně charakterizuje efektivnost podniku a jeho možnosti co se týče výše mzdových tarifů a výplat dividend vlastníkům.

Kromě toho je charakter většiny současných výrob takový, že v každé z uvedených kategorií jsou lidé, kteří jsou během celého pracovního dne plně vytíženi svou odbornou prací. Ale jsou i takoví, bez jejichž odbornosti se podnik neobejde, ale charakter výrobního procesu je takový, že fakticky pracují jen po určitou část pracovního dne nebo dokonce ani každý den.

V důsledku tohoto – objektivně diktátorského – charakteru produkce a technologií ve vztahu k organizaci výroby a práce kolektivu se ukazuje, že úkolová práce (*odměna podle počtu splněných úkolů / vyrobených kusů) je s ohledem na mzdy výrobního a pomocného personálu nemístným přežitkem autonomní dílenské práce,

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

individuálního řemesla. Jestliže *kolektiv pracuje v podmínkách systémově uceleného podniku*, vede úkolová práce v první řadě:

- k vnitřním konfliktům v kolektivu (otevřeným i skrytým pod povrchem) v otázce přidělování těm či oněm osobám výhodnější a nevýhodnější práce;
- je zdrojem hrozby stálého narušování technologických režimů s cílem dosažení lepšího úkolového výsledku, což vede ke zvýšení výdajů na služby technické kontroly;
- je stimulem k přímému záškodnictví ze strany opravářů a těch, kdo udržují a nastavují technologické systémy, aby tak zvyšovali vlastní vytiženost, nezastupitelnost a tím i svou mzdu;
- a také vede ke skrývání nových, dokonalejších metod práce a bránění jejich šíření v kolektivu s cílem udržet si monopolní postavení ze strany nejkvalifikovanějších pracovníků, což je jednou z největších překážek na cestě k technicko-technologickému pokroku a k růstu kvality produkce.
- vyvolává to *neřešitelný* problém při ustanovování pracovních norem *za podmínek, kdy pracovníci tají své možnosti*, aby získali vyšší plat díky jejich následnému překračování.

Jen uvedené destrukční vlivy úkolového odměňování na fungování podniku v jeho systémově ucelenosti jsou více než dostačující k tomu, aby se každý rozumný vedoucí (podnikatel) cílevědomě zaměřil na vykořeňování úkolové práce ve svém podniku i v jeho funkčně specializovaných odděleních. Jenže úkolová práce tu dál přežívá, přičemž její přítomnost v podniku v absolutní většině případů svědčí o tom, že je tam pracovní kolektiv řízen špatně.

V podmínkách, kdy *kolektiv pracuje v systémově uceleném podniku* a s ohledem na rozdělení pracovníků podle charakteru jejich práce na výrobní, řídicí a pomocný personál (včetně toho technického) se ukazuje, že mzdový systém založený na pevném základním platu a pohyblivých prémiech lépe napomáhá efektivnímu řízení.

Přičemž:

- mzdový základ je garantován jednoznačně a vyplácí se za:
 - zvládnutí jedné nebo několika profesí potřebných podniku;
 - odbornou úroveň v každé z profesí;
 - připravenost na základě své osobnostní kultury a osvojených

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících odborných návyků a znalostí svědomitě plnit pokyny nadřízených a podporovat je v jejich práci pro podnik.*

Avšak to vše, zač se platí pevný základní plat, ještě není prací jako takovou, výsledkem práce, ale jen potenciálem, přičemž odpovědnost za využití tohoto potenciálu v zájmu společné práce neleží ani tak na samotných nositelích toho potenciálu, ale z větší části na jejich nadřízených, na celé hierarchii řízení podniku a nadřazenějších souhrnných makroekonomických systémů. **Je to objektivní důsledek kolektivního charakteru práce v systémové ucelenosti většiny podniků.**

- Prémie je zaručena ve statistickém smyslu, tj. její výše se může pohybovat od nuly do výše několika platů a závisí na mnoha faktorech a ukazatelích činnosti podniku, jeho oddělení a každého z pracovníků:
 - na celkovém objemu volného zisku⁹⁴ a způsobu rozdělování jeho přírůstku v průběhu finančního roku;
 - na hodnocení nadřízenými osobního vkladu pracovníka do práce kolektivu během období, za nějž je počítána premie (měsíc, kvartál, rok);
 - na hodnocení významu pracovníka pro podnik, přičemž se vychází z jeho minulé práce a z očekávaných výhledů (tato složka premie má obvykle podobu osobních mzdových příplatků: za odpracované roky, odbornost, zvládnutí více profesí, znalost cizích jazyků, schopnost nacházet řešení vznikajících problémů v nějakých mimořádných situacích atd.);
 - na jednorázových účelových platbách například s ohledem na osobní rodinné okolnosti v životě pracovníků (v závislosti na tom, zda takové platby umožňuje právní úprava toho či onoho státu);

⁹⁴ V tom smyslu, že je-li samofinancování rozvoje a obnovování podniku z příjmů stabilně prováděno v dlouhodobějších horizontech, tak je to lepší, než když zaměstnanci krátkodobě získají vysoké mzdy s tím, že to nakonec povede k technicko-technologickému zhroucení výroby, která nebyla včas obnovována, což v konečném důsledku vede ke snížení zisku a tím i ke snížení mezd zaměstnanců, pokud podnik nekrachne docela a oni se neocitnou na ulici.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

- na poskytování půjček pracovníkům ze strany podniku, které mohou být částečně nebo i plně nevratné⁹⁵.

Mzdový systém založený na pevném základním platu a pohyblivých prémiech hodnocený v rámci několika let jeho fungování v podniku charakterizuje ukazatel „*příjmy ze základního platu*“ / „*příjmy z různých prémie a osobních příplatků*“ nebo související ukazatel „*příjmy ze základního platu*“ / „*celkový objem příjmů včetně různorodých prémie*“.

Nízký podíl pevného základního platu v celkovém objemu příjmů, tím spíše za situace, kdy jeho výše jen nepatrně převyšuje hranici, která je ve společnosti vedena jako „životní minimum“, je projevem skrytého otrokářství kvetoucího v podniku, a tím pádem i ve společnosti, která trpí takové podniky a takové podnikatele.

Při vysokém podílu pohyblivých prémieových složek v příjmech pracovníků a nízkých pevných základních platech je ekonomická úspěšnost pracovníka určována jeho slepou loajalitou k nadřízeným, jejichž hodnocení je pro negarantované prémieové složky mzdy určující; tj. vysoký podíl prémie v celkovém příjmu je jako systémový faktor stimulem ke vzniku a udržování systému osobní závislosti zaměstnanců na nadřízených a na celém vedení – jedná se tak o nevolnické bezprávné postavení⁹⁶ personálu v podmínkách současné vědecko-industriální společnosti.

Druhým extrémem je nízký podíl pohyblivých prémie v příjmech pracovníků, což v mnohém vylučuje finanční stimulování jejich chuti, aby si zvyšovali svou odbornou úroveň, osvojovali více profesí, iniciativně zdokonalovali technologické procesy a organizaci práce.

⁹⁵ V normální makroekonomice musí být půjčky tohoto druhu bezúročné nebo zvýhodněné, tj. částka, která se vrací, musí být stejná jako výše půjčky (a v řadě případů dokonce nižší).

⁹⁶ Avšak ochránci práv v Rusku tento problém také obchází mlčením, jako by byli totálními idioty. Na rozdíl od nich si Henry Ford velmi dobře uvědomoval tuto podstatu lidské svobody:

„Jestliže od někoho požadujete, aby věnoval svůj čas a svou energii práci, tak se postarejte o to, aby nepocítoval finanční potíže. Ono se vám to vyplatí. Naše zisky dokazují, že bez ohledu na slušné mzdové tarify a prémieové odměny, které do reformy našeho systému činily ročně okolo deseti miliónů dolarů, jsou to právě vysoké základní platy, co je tou nejvýhodnější podnikatelskou zásadou.“ (8. hlava, Mzda)

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Neboť rychlost samotného kariérního růstu s příslušným přechodem na vyšší pevný základní plat je u většiny pracovníků podmíněna přirozenými biologickými a demografickými faktory a zaostává za rychlostí změn v životě člověka, jako je narození dětí, nutnost rychleji zlepšit své bytové podmínky apod. Tyto problémy by potom pracovník mohl rychleji řešit díky prémie za nějaké své pracovní úspěchy převyšující „standardní požadavky“ vedení pro jeho pracovní pozici.

Také bychom rádi upozornili na to, že mluvíme o systému *založeném na pevném základním platu a pohyblivých prémiech*, nikoliv o systému *časové mzdy nebo časové mzdy plus prémie*. Mezi těmito systémy je zásadní rozdíl, ačkoliv za určitých okolností (například u pásové výroby) se nemusí projevit. Ten rozdíl spočívá v tom, že systém časové mzdy je založen na úhradě času stráveného na pracovním místě *na základě předpokladu, že pracovník je během celé té doby vytižen prací*. Jestliže si z vlastní iniciativy pracovník zkrátí pracovní dobu oproti ustanovené normě, umožňuje-li to podnik, krátí se mu v příslušném poměru i jeho mzda.

Systém založený na pevném základním platu a pohyblivých prémiech připouští (aniž by k tomu však vedení zavazoval), aby některé kategorie pracovníků mohly být na pracovním místě kratší dobu než ostatní, s tou podmínkou, že zvládají harmonogram úkolů a včas dodávají kvalitně odvedenou práci. V takovém případě se kratší doba strávená každý den na pracovišti, je-li v pořádku odevzdaná práce, neodrazí na mzdě, ale je svého druhu prémie v podobě volného času navíc, což mnozí upřednostňují před peněžním příplatkem.

V podstatě může být systém založený na pevném základním platu a pohyblivých prémiech efektivnějším stimulem k tomu, aby kolektiv odváděl dobrou práci než systém časové mzdy plus prémie či jen časové mzdy, o úkolové mzdě ani nemluvě. Existují totiž kategorie pracovníků, jejichž objem práce je omezen charakterem výrobního procesu a jeho rytmikou (hodinovou, týdenní apod.) a budou-li nuceni zdržovat se na pracovišti celý pracovní den, tak to kromě škody fungování podniku jako systémového celku nic nepřinese. Jde o to, že budou nuceni imitovat pracovní činnost, a imitace pracovní činnosti demoralizuje samotné imitátory i okolní pracovníky, a vede v kolektivu ke konfliktům na téma: „Zatímco vy si tu hrajete na práci, my děláme!“ To podrývá autoritu vedení, protože nutnost imitovat práci, když reálně žádná není, svědčí o hlouposti celé hierarchie řízení a její neschopnosti organizovat efektivní zkoordinovanou práci celého

kolektivu.

Příčemž jen v podmínkách systému založeném na pevném základním platu a pohyblivých prémiech může být efektivní práce ve formě pracovní skupiny, kdy se určitý pracovní úkol uděluje celé pracovní skupině, jako nevelkému kolektivu, který si rozděluje a koordinuje práce sám na základě osobních soudružských vztahů, vzájemné spolupráce a respektu.

V normální situaci by se měl systém základního platu plus prémie týkat všech pracovníků podniku, ale jeho uplatňování u pracovníků, kteří se zabývají řídicí činností, by se měl lišit od výrobního a pomocného personálu:

- výrobní a pomocný personál v tomto systému dostává peníze za svědomité plnění pokynů vedoucích a za projevy iniciativy, užitečné pro společné dílo (pracovní skupiny, provozu, oddělení, celého kolektivu) především v základním pracovním zařazení, ale i za jiné práce a další pracovní funkce;
- řídicí personál v tom systému dostává peníze především za vyprodukovaný objem produkce⁹⁷ v přepočtu na jednoho

⁹⁷ Evidence produkce může být prováděna jak v naturální podobě, tak i s ohledem na její výrobní cenu. O tom píše Ford následovně:

*„Oddělení <tj. výrobní> si vytváří reputaci množstvím produkce. Množství produkce a výrobní náklady, to jsou dva faktory, které je nutné přísně rozlišovat. Vedoucí dílen a kontrolori by jen zbytečně vynakládali svůj čas, kdyby se pokusili najednou kontrolovat náklady všech oddělení. Existují trvalé aktuální výrobní náklady, například mzdy, nákup materiálu, odpisy za pozemky a budovy atd., ale o tyto náklady se nestarají. To, co mohou kontrolovat, to je množství výroby v odděleních. Hodnocení probíhá dělením hotových děl <tj. vyrobených hotových evidenčních jednotek produkce daných oddělení> počtem pracovníků. Každý den vedoucí dílny kontroluje své oddělení, a to číslo vždy musí znát. Kontrolor provádí zápis všech výsledků. Jestliže v jednom z oddělení není něco v pořádku, díky této informaci o pracovním výkonu se to vždy hned odhalí. Kontrolor to začne vyšetřovat a vedoucí dílny začne s nápravou. **Stimul ke zdokonalování metod práce je založen ve značné míře na tomto mimořádně primitivním systému kontroly výroby** (vyčlenili jsme z citace). Vedoucí dílny vůbec nemusí být účetním, to by ani o chlup nezvýšilo jeho hodnotu jako vedoucího dílny. On je odpovědný za stroje a lidi v jeho oddělení. Musí sledovat jen počty vyrobených kusů. Není jediný důvod drobit jeho síly tím, že by se musel věnovat další oblasti.*

Podobný systém kontroly nutí vedoucího dílny jednoduše zapomenout na udělování nějakých osobních preferencí a myslet jen na zadanou práci. Kdyby se mu zachtělo vybírat lidi podle své chuti, a ne podle jejich práce schopnosti, tak by ho výkaz jeho oddělení velice rychle usvědčil.“ (6. hlava, Stroje a lidi)

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*
podřízeného a za zvýšení tohoto ukazatele⁹⁸, a také za dosahování úspor jiného druhu ve vztahu k základním úrovním spotřeby v procesu činnosti jimi řízených kolektivů: surovin, součástek, energie, technologických prostředků, nástrojů, amortizace vybavení atd. (konkrétně v souladu s funkční specializací kolektivů, které řídí), a přirozeně *za dodržování a zvyšování standardů kvality produkce a bezpečnosti její výroby.*

V současné výrobě pracuje kolektiv. A řízení každé kolektivní činnosti představuje *rozdělení individuální osobní odpovědnosti mezi spolupracovníky za kvalitu a včasné plnění různých fragmentů jejich společné práce, které lze objektivně hodnotit podle kritéria „splněno-nesplněno“ (v souladu se standardy).*

Vzhledem k této objektivní vlastnosti organizace současné výroby a jejího řízení, musí být finančně oceňována schopnost člověka nést odpovědnost, projevit iniciativu a fakticky svědomitě plnit své povinnosti, a to jak s ohledem na jednotlivé fragmenty práce, tak i s ohledem na její celkovou koordinaci. Přitom všichni pracovníci v podniku musí jasně chápat, že pevný základní plat dostávají za minimální standard plnění svých pracovních povinností, a pohyblivé prémie – za posun každého pracovníka při svědomitém vykonávání práce nad minimální standard během každodenní soudružské, přátelské práce kolektivu.

Charakter současné výroby je takový, že její řízení vyžaduje systém pevného základního platu a pohyblivých premii. Ale i ten může být efektivním stimulem k práci jen v tom případě, že ho v kolektivu doprovází životem prověřovaná vysoká úroveň vzájemné důvěry mezi podřízenými a nadřízenými, kteří mají stejný zájem na úspěchu společného díla.

⁹⁸ Přičemž výše stojící nadřízení musí mít povinnost zajišťovat pracovní vytíženost v rámci podniku, včetně organizace a úhrady zaškolení na novou práci těch lidí, kteří již ve stávajících pracovních pozicích nejsou potřební, aniž by to zhoršilo jejich finanční situaci.

Stejně tak je při organizaci makroekonomického systému třeba dbát na to, aby pracovníci uvolnění z jednoho podniku našli pracovní příležitosti v jiných podnicích regionu a pokud možno si nezhoršili svou finanční situaci.

Tyto dva faktory na mikro a makroúrovni jsou jedním z příznaků toho, že ekonomika společnosti je orientovaná na uspokojování potřeb lidí, a ne různorodých ambic mravně nezdravých klanů oligarchů a jejich patolízalů.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Z porozumění tomuto faktu vyplývá i odpověď na otázku, jaký má být poměr minimálních a maximálních příjmů lidí v podniku. Ukazatel „*maximální příjmy*“/„*minimální příjmy*“ v pracovním kolektivu má svou určitou optimální hodnotu v každé historické době, v každé společnosti a s plynutím času se mění. „Optimální hodnota“ ukazatele „*maximální příjmy*“/„*minimální příjmy*“ je předpokladem pro to, aby byl platový systém pro pracovníky stimulem, aby si zvyšovali svou kvalifikaci a získávali dovednosti v různých profesích, což by mělo zajišťovat vyšší produktivitu podniku a růst ukazatele „*příjem v přepočtu na jednoho pracovníka*“.

Pokud je ukazatel „*dostupné maximum*“/„*reálné příjmy pracovníka*“ malý, vede to k tomu, že mnozí pracovníci budou zastávat názor, že zvyšování kvalifikace a získávání dovedností v různých profesích jim za to nestojí, neboť si tím k ničemu nepomohou, jejich příjmy to nijak zvlášť nezvedne a budou jen zbytečně vynakládat své síly a plýtvat časem.

Navíc historicky zformovaný *relativní (ve vztahu k poptávce)* nedostatek profesionálů v určitých oborech a s nejvyšší kvalifikací vede ve společnosti k tomu, že když si lidé osvojí tyto profese (v každou historickou epochu jiné), mohou požadovat monopolně vysoké platy za svou účast ve společenském sjednocení práce. Historicky reálně se to při volnotržní regulaci přerozdělování pracovních zdrojů v odvětvích projevuje v podobě monopolně vysokých platů těch či oněch profesionálních korporací, které jsou často velice nadbytečné ve vztahu ke spotřebě při mravně zdravém způsobu života (i platbám za služby pro ozdravení zdraví poškozeného v důsledku škodlivého výrobního prostředí). V řadě případů společenské státní zřízení podporuje systém monopolně vysokých platů především v oblasti řízení a dalších druzích pracovní činnosti považovaných za „čisté“, což je podmiňováno tím, že těm či oněm menšinám je zpřístupňováno příslušné základní a odborné vzdělání, **zatímco většině je takové vzdělání naopak znepřístupňováno.**

Ta skutečnost, že většina lidí v takovém systému tyto vědomosti nezíská, brání zvyšování produktivity výroby, vynalézání nových technologií a zdokonalování organizace práce. Navíc tento makroekonomický faktor omezuje i možnosti finančního stimulování dobré a svědomité práce v kolektivu (tj. na úrovni makroekonomiky). Jde o to, že pokud je ukazatel „*příjmy skupiny nejlépe placených pracovníků*“/„*minimální nebo průměrné příjmy*“ příliš vysoký v

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*

důsledku monopolně vysokých platů některých profesionálních skupin, které jsou podmíněny jak makroekonomicky, tak i vnějšími ekonomickými faktory; a zároveň tyto příjmy nejlépe placené části kolektivu převyšují úroveň nutnou pro zdravý způsob života pracovníka a jeho rodiny v představách těch, jejichž platy se blíží těm průměrným (zvláště pokud tyto průměrné a nižší platy tak-tak stačí pro pokrytí základních potřeb těchto lidí a jejich rodin), jsou potom členové kolektivu s největšími platy hodnoceni ostatními jako paraziti žijící z nepracovních příjmů, tj. z cizí práce, z práce celého zbylého kolektivu.

Takový je normální vztah nájemného personálu ke kapitalistům (majitelům podniku), pokud se oni sami reálně neúčastní práce kolektivu, jen na ní parazitují a přivlastňují si z příjmů podniku nějaký, často nemalý podíl, což jim umožňují zákony většiny států, kde je legální soukromé vlastnictví výrobních prostředků kolektivního užití, přičemž nezavazují vlastníka, aby pracoval i on sám.

Proto je rozdělení kolektivu podle úrovně pracovních příjmů, tj. podle mzdového sazebníku úkolem, který nemá jen jedno řešení a není ve všech případech stejně efektivní. V normálních podmínkách fungování makroekonomiky by měl každý plat zaručovat pokrytí osobních potřeb, včetně možnosti založit rodinu a podílet se svými příjmy na dalším rozvoji rodiny. To právě tato okolnost určuje to minimum, které je životně důležité platit.

Otázka maxima je poněkud složitější, protože na jedné straně by měla být možnost posunout se do vyšší platové hladiny stimulem efektivní práce v kolektivu, a na druhé straně by příjmy nejlépe placených pracovníků (a také majitelů podniku) neměly být vnímány kolektivem jako nepracovní příjmy.

Jinými slovy, optimální ukazatel poměru příjmů nejlépe a nejméně placených pracovníků je na každém podniku podmíněn jeho technicko-technologickou a organizační úrovní, jejím dalším navyšováním, analogickými ukazateli u konkurentů, a také mravně-etickými osobitostmi kolektivu i celé společnosti.

Stimulační efektivitu systému založeného na pevném základním platu a pohyblivých prémiech mohou podkopat, či dokonce anulovat tři okolnosti: **za prvé** – monopolně vysoké platy a prémie vnímané kolektivem jako parazitismus určité podnikové „elity“ na práci

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

ostatních; **za druhé** – nejsou-li vysoké prémie podmíněny dobrou a svědomitou prací a fakticky se tak mění v pevnou složku platu; **za třetí** – jsou-li prémie za pracovní úspěchy jedněch lidí vypláceny jiným, především vedoucím a jejich poskokům.

Proto je nastavení mzdového sazebníku rozdělujícího pracovníky do různých příjmových kategorií nutné pravidelně měnit v závislosti na rozvoji technicko-technologické základny podniku, na formování vzájemných vztahů různých kategorií jeho pracovníků v pracovním kolektivu, na osobním přístupu k práci pracovníků ze „zlatého fondu“, řídicích pracovníků, odborníků a pracovníků perspektivních z hlediska jejich dalšího pracovního rozvoje. Jedná se o otázky sladění kádrové a finanční politiky podniku, které však již vycházejí za rámec této práce.

* *
*

Vraťme se po tomto dalším odbočení opět ke knize Henry Forda:

Naše každodenní práce, to je veliké dílo. Práce je tím úhelným kamenem, na kterém stojí svět. To ona je kořenem naší sebeúcty. **A zaměstnavatel je povinen v pracovním dni odvádět více práce než jeho podřízení** (zvýraznili jsme v citaci)⁹⁹. **Podnikatel, který bere svou povinnost před světem vážně, by měl být i dobrým pracovníkem** (zvýrazněno námi). Nesmí si dovolit říkat: „Donutil jsem tolik a tolik tisíc lidí, aby na mne dělali.“ <tak může mluvit jen otrokář> Ve skutečnosti se to má tak, že to on pracuje pro tisíce lidí, a čím lépe pracují ty tisíce, tím energičtěji by on sám měl dodávat jejich produkci na trh (vyčlenili jsme do samostatného odstavce)¹⁰⁰.

⁹⁹ Fakticky se jedná o svého druhu „partajní maximum“ v oblasti řízení. („Partajní maximum“ bylo omezení příjmů členů Všesvazové komunistické strany (bolševiků) – odborníků působících především ve vedoucích řídicích pozicích v poměru k vyšším příjmům bezpartajních ve stejných funkcích. V prvních letech sovětské moci to chránilo stranu jako nástroj veřejného samořízení před tím, aby do ní vstupovali chamtivci a kariéristé. Potom bylo toto „partajní maximum“ zrušeno, prý kvůli jeho nepotřebě).

Navíc, pracuje-li člověk více než jeho okolí (v daném případě nájemný personál), potřebuje více času k obnovení sil. Nemá potom sílu ani čas flámovat, proto nezbytné minimum jeho příjmů, které budou dostatečné k pokrytí jeho zdravých potřeb, stejně jako zdravých potřeb jeho rodiny, nemusí být vyšší než u nájemného personálu, který pracuje méně a má čas na to, aby určitou část svých peněz utrácel v zábavním průmyslu.

¹⁰⁰ Tento Fordův výrok ho kvalitativně odlišuje od ideje, kterou

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Mzda a služné tvoří určitou pevnou částku, což je nutné k tomu, aby se vytvořil pevný základ pro výpočet. Mzda a služné vlastně není nic jiného než určitý, předem vyplácený podíl na zisku; **často se ale na konci roku ukáže, že může být vyplacen větší podíl na zisku. V takovém případě by měl být vyplacen. Kdo pracuje v podniku, ten má právo na podíl na zisku, ať už formou slušného platu či slušného, nebo zvláštních odměn** (zvýrazněno námi). Tento princip už začíná být obecně uznáván.

Nyní už zcela jasně požadujeme, aby měla lidská stránka v průmyslovém životě stejný význam jako ta materiální. A my se vydali správnou cestou k tomu, aby byl tento požadavek naplněn (zvýrazněno námi). Otázkou tedy zůstává jen to, zda půjdeme správnou cestou, tou, která nám umožní zachovat materiální stránku, naši současnou oporu, nebo špatnou cestou, která nás připraví o všechny plody práce našich rukou za uplynulá léta. Naše národní existence spočívá v našem podnikatelském životě, který je zrcadlem ekonomického pokroku¹⁰¹ a formuje naše postavení mezi národy. Nesmíme jím lehkomyšlně riskovat. **To, co nám chybí, je pozornost k lidskému elementu v našem podnikatelském životě. A řešení celého toho problému spočívá v partnerských**

propagovala média v epoše likvidace plánové ekonomiky SSSR a Ruska, ve smyslu, že když soukromý podnikatel pracuje pro sebe, tak tím zároveň údajně pracuje i pro společnost. Z pohledu Henry Forda je to zcela naopak, **až tím, že pracuje pro společnost, získává soukromý podnikatel právo na podíl produktu vyráběného kolektivní prací.** Stav Ruska po deseti letech reformem ve jménu hesla: „Jestliže podnikatel pracuje pro sebe, tak tím zároveň pracuje i pro společnost!“ jasně dokazuje, že toto heslo je nesmysl a pravdu měl Henry Ford.

Takové reformy nesmí probíhat podle Je. T. Gajdara a podle doporučení *školy – nezohledňující meziodvětvovou bilanci – prodejné amorálnosti v ekonomice chicagského „rabbiho“* (Miltona Friedmana, laureáta Nobelovy ceny, rok narození 1912) a jemu podobných „kabinetních intelektuálů“, ale v souladu s mravně-etickými principy bolševismu, jak je mezi jinými vyjádřil i Henry Ford.

¹⁰¹ Nejen ekonomického a vědeckotechnického pokroku ale i mravně-etického pokroku nebo *úpadku. K takovému úpadku docházelo v SSSR v poststalinické době, což posloužilo jako mravně-etický základ k pokusu o restauraci kapitalismu, počínaje rokem 1985.*

vztazích mezi lidmi (zvýrazněno námi). Dokud nebude každý člověk soběstačný a nebude se moci obejít bez jakékoliv pomoci, nemůžeme odmítat tyto partnerské vztahy.

To jsou základní pravdy mzdové otázky. Celá ta věc spočívá jen v rozdělení zisku mezi pracovníky <a druhá strana stejné věci spočívá v úrovni cen přímé spotřební produkce, které se formují v makroekonomickém systému>.

Výplata musí pokrýt všechny nutné výdaje pracovníka za branami fabriky; uvnitř fabriky se jedná o úhradu veškeré práce vynakládané pracovníkem, manuální i duševní. Produktivní pracovní den je tou nejvýnosnější nevyčerpateľnou zlatou žílou, jaká kdy byla objevena. Proto by výplata měla pokrývat přinejmenším všechny nutné životní výdaje pracovníka. Navíc by ho však měla zbavit i obav ze stáří, kdy už nebude schopen pracovat a také by už po právu pracovat neměl. Jenže pro dosažení i tohoto skromného cíle musí být průmysl reorganizován podle nového schématu výroby, přerozdělování a odměn za práci, aby ucpal i díry v kapsách těch, kteří se nezabývají žádnou výrobní prací. **Je třeba vytvořit systém, který by nebyl závislý na dobré vůli dobrodinců ani na zlovolnosti egoistických zaměstnavatelů** (zvýrazněno námi)¹⁰². Ale k tomu je třeba najít tu první podmínku, reálný základ.

(...)

Pokud by se jednalo jen o samotného pracovníka, o jeho vlastní životní náklady a příjem, který mu po právu náleží, pak by šlo o velmi jednoduchý úkol. Jenže on není osamoceným jedincem. Zároveň se jedná o občana, který vnáší svůj vklad do prosperity národa. Je hlavou rodiny, možná otcem dětí, a jeho plat mu musí umožnit naučit je něčemu užitečnému. Musíme vzít do úvahy všechny tyto okolnosti. Jak vyhodnotit a vyčíslit všechny ty závazky, které má ve vztahu k domu a rodině, zakládající se na jeho každodenní práci? Platíme člověku za jeho práci: kolik má ta práce přinést domu, rodině? Kolik jemu samému jako občanovi státu? Nebo jako otci? Muž odvádí svou

¹⁰² Jinými slovy, dobrá vůle lidí, kteří si uvědomují tuto nutnost, musí nakonec vyústit ve vytvoření příslušného systému organizace života společnosti a každého člověka v ní. To se však už dotýká problematiky konceptuální moci ve společnosti, vybudování koncepce života společnosti a organizace řízení jejího víceodvětvového výrobně-spotřebního systému.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

práci ve fabrice, žena doma a fabrika musí zaplatit oba dva. Podle jakého principu bychom měli vyhodnocovat ty okolnosti související s domem a rodinou na výdajových stránkách našich účetních knih? Možná že životní náklady samotného pracovníka by měly být uváděny jako „výdaje“, a práce na udržování domu a zaopatřování rodiny jako „přebytek“ nebo „příjem“? Nebo by měl příjem být stroze určován na základě výsledků jeho pracovního dne, na základě těch peněz, které mu zbydou po uspokojení jeho vlastních potřeb a potřeb jeho rodiny? Nebo by měly být všechny tyto dílčí závazky zařazeny do výdajů, a příjem by se měl určovat zcela nezávisle na nich? Jinými slovy, poté, co pracující člověk uspokojí své závazky ve vztahu k sobě samému a k rodině, poté, co ošatí, nakrmí, vychová a zabezpečí dětem výsady odpovídající jeho životní úrovni, má ještě právo na nějaké přebytky ve formě úspor? A to vše má zatížit rozpočet našeho pracovního dne? **Já myslím, že ano!** (zvýrazněno námi) Protože v opačném případě budeme mít před očima hrozivý obraz dětí a matek odsouzených k otročké práci mimo domov¹⁰³.

(...)

Plošné vysoké odměny <ve vztahu k úrovni cen produkce přímé spotřeby> se rovnají všeobecnému blahobytu, samozřejmě za předpokladu, že jsou vysoké mzdy důsledkem zvýšené produktivity.

(...)

Předepsané pracovní normy nebyly žádnou malicherností, třebaže se možná někdy malicherným způsobem uplatňovaly. V

¹⁰³ Jak je možné z toho vyrozumět, je pro Henry Forda rodina tím semínkem, z kterého vyrůstá společnost ve svých následujících pokoleních. V souladu s touto rolí rodiny je vdaná žena především opatrovatelkou domu, matkou a vychovatelkou dětí. V tom spočívá její společenská role, ve které ji kvůli osobitostem biologického druhu Člověk rozumný nemůže nikdo jiný nahradit. Na vše ostatní má právo, až když svědomitě splní toto své předurčení. Zatímco muž v rodině plní jinou úlohu, která také vyplývá z osobitostí biologického druhu: svou účastí na společenské činnosti musí ženě umožnit splnit její úlohu uvnitř rodiny. Jeho odměna za společensky prospěšnou činnost tedy není jeho osobním příjmem, ale příjmem rodiny, ve které žije.

Proto je ten vznik problému ekonomické nezávislosti ženy na muži a tak podobně, „feminismus“, jedním z mnohých projevů odklonu vnitřního života rodiny od jeho pravé podstaty, kterou je reprodukce nových pokolení a výchova každého novorozence ve *skutečného člověka*.

4.4. *Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících*

oddělení sociálního zabezpečení pracovalo v průměru asi 50 inspektorů obdařených neobyčejně silným a zdravým úsudkem. Pravda, i oni se občas dopouštěli chyb, vždyť o chybách se vždy mluví nejvíce. Platil předpis, že ženatí lidé, kteří dostávají prémii, musí žít se svými rodinami a starat se o ně. **Bylo zapotřebí vyhlásit boj proti zvyku rozšířenému mezi cizinci brát si do domu nájemníky a příživníky. Dům, který jim měl sloužit jako místo pro život, považovali za něco jako předmět obživy, který jim má přinášet zisk. Mladí lidé, mladší osmnácti let, kteří živilí své příbuzné, také dostávali prémie, stejně jako svobodní muži, kteří vedli zdravý způsob života** (zvýrazněno námi: Henry Ford tak fakticky financoval mravně-zdravý způsob života). Nejlepším důkazem blahodárného vlivu našeho systému je statistika. Když jsme uvedli do života tento svůj plán, bylo hned právo na prémii přiznáno 60% mužů, za šest měsíců tento údaj vyšplhal na 78%, a za rok na 87%; za rok a půl už na tyto prémie nemělo nárok všehovšudy jedno procento. (8. hlava, Mzda)

Jednoduše řečeno, na svých závodech a železnici Henry Ford zavedl osmihodinový pracovní den a pevnou časovou mzdu, a v průběhu zdokonalování vlastního díla na tomto organizačním základě začal vyplácet prémii ze zisku všem zaměstnancům v souladu s vypracovaným systémem premií, který sloužil jako finanční stimulace dobré a svědomité práce a prospěšných iniciativ. Tento systém efektivně pracoval na zabezpečování blahobytu kolektivu a uspokojování potřeb společnosti vyrobenou produkcí, a nikoliv na uspokojování nenasytné chamtivosti investorů tvořících ve společnosti menšinu. O tom Ford píše následující:

Náš zisk byl díky rychlosti výroby a objemu odbytu stále vysoký, a to nezávisle na prodejních cenách v tom či onom okamžiku. Z kusu jsme měli jen zanedbatelný zisk, zato jeho celková částka byla velká. Zisk nebyl neměnný. Po každém novém snížení cen <to byla Fordova společensko-ekonomická strategie¹⁰⁴> se zisk dočasně snížil, ale nevyhnutelné úspory začaly být dost brzy znatelné a zisk se znovu zvýšil. **V žádném případě se však nerozpouštěl v dividendách. Odedávna**

¹⁰⁴ Viz tabulka s dynamikou cen automobilů, která je uvedena v jedné poznámce pod čarou v kapitole 4.2.

jsem trval na velmi nízkých dividendách, a Společnost <tj. Ford Motors> dnes nemá jediného akcionáře, který by s tím nesouhlasil¹⁰⁵. Myslím si, že všechen zisk přesahující určité procento patří spíše Společnosti než akcionářům.

Podle mého názoru mají právo být akcionáři jen lidé, kteří se sami na práci podílejí a považují podnik za nástroj své životní náplně, a nikoliv za stroj na peníze. Je-li dosaženo vysokého zisku – a práce, ke které se přistupuje jako k životní náplni, k tomu nevyhnutelně vede – musí být přinejmenším částečně opět vrácen do podniku, aby to posílilo jeho práci a zčásti tak vrátilo vynaložené peníze **zákazníkům** (zvýrazněno námi). Jeden rok náš zisk natolik převýšil naše očekávání, že jsme dobrovolně vrátili každému kupci automobilu 50 dolarů. Cítili jsme, že jsme produkt předražili a nechtěně o tuto částku naše zákazníky připravili. Kvůli mé cenové a zároveň i finanční politice jsme před několika lety čelili soudnímu procesu, jehož prostřednictvím chtěli donutit Společnost vyplácet vyšší dividendy. Z lavice svědků jsem rozdrtil politiku, kterou uplatňovali tehdy a uplatňují i dnes, následujícími slovy:

„Tak především považuji za lepší prodávat více aut s menším ziskem než menší počet aut s větším ziskem.

Zdá se mi to správnější proto, že si takto může více lidí koupit auto a těšit se z něj a zároveň mnoho pracujících získá dobře placenou práci. Mým životním cílem bylo dosáhnout právě toho. Moje dílo by však mohlo místo úspěchu utrpět absolutní nezdár, pokud bych nevycházel z umírněného zisku pro sebe a účastníky podniku.

(...)

Zisk patří třem skupinám: za prvé, podniku, aby ho udržoval ve zdravém stavu, kdy je stabilní a rozvíjí se; za druhé pracujícím, s jejichž pomocí se zisk vytváří; a za třetí do určité míry i společnosti. Kvetoucí podnik přináší zisk všem třem účastníkům – organizátorovi, výrobcům i kupujícímu.

Ten, kdo získává nadměrné zisky, by měl snižovat ceny. To se bohužel neděje. Takoví lidé naopak odkládají pokrývání

¹⁰⁵ Takto Henry Ford „investorům“ – „střední třídě“ omezoval možnosti získávat nepracovní příjmy.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

potřebných nákladů až do té doby, než všechna jejich tíha dopadne na spotřebitele; navíc k tomu spotřebiteli připočítávají ještě přírážku za zvýšenou platbu. Veškerá jejich podnikatelská filosofie spočívá v úsloví: „Hrabej, kde jen můžeš“. Jsou to spekulanti, zloději, opovržením hodné elementy, opravdový vřed skutečného průmyslu. Od těch lidí se nedá čekat vůbec nic, chybí jim prozíravost. Jejich rozhled nesahá dál než k jejich pokladním knihám. Tito lidé raději o 10-20% sníží platy, než by omezili vlastní zisk. **Avšak podnikatel, kterému leží na srdci zájmy společnosti a přeje si jí sloužit, musí být kdykoliv připraven přispět svým vkladem pro zajištění stability podniku** (zvýrazněno námi).“ (11. hlava, Peníze a zboží)

Nyní se znovu obrátíme k J. V. Stalinovi. Když vyjádřil, jak chápe základní ekonomický zákon reálného kapitalismu, jak jsme to uvedli na začátku kapitoly 4.3, tak o něco dále v textu Ekonomických problémů socialismu v SSSR uvedl i definici základního ekonomického zákona socialismu:

Existuje základní ekonomický zákon socialismu? Ano, existuje. Jaké jsou podstatné rysy a požadavky tohoto zákona? Podstatné rysy a požadavky základního ekonomického zákona socialismu by se daly formulovat asi takto: **zajišťování maximálního uspokojování neustále rostoucích materiálních a kulturních potřeb celé společnosti cestou nepřetržitého růstu a zdokonalování socialistické výroby na základě stále vyšší techniky.**

Takže: místo zajišťování maximálních zisků – zajišťování maximálního uspokojování materiálních a kulturních potřeb společnosti; místo rozvoje výroby s neustálými zlomy od vzestupu ke krizi a od krize k vzestupu – nepřetržitý růst výroby; místo periodických zlomů ve vývoji techniky doprovázených rozkladem výrobních sil společnosti – nepřetržitě zdokonalování výroby na základě stále vyšší techniky. (zvýrazněno námi) (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 7. část, Otázka základních ekonomických zákonů kapitalismu a socialismu)

Pokud porovnáme to, co řekl Henry Ford o cílech výroby ve společnosti, o účelu a způsobu rozdělení zisku podniku s tím, jak J. V.

4.4. Etika bolševismu: svědomitá práce na blaho pracujících

Stalin zformuloval základní ekonomický zákon socialismu, uvidíme, že to, co řekl Ford spadá pod Stalinovu formulaci základního ekonomického zákona socialismu. Ve světle toho lze jen s velkou vynalézavostí a pokřiveným myšlením odmítat následující závěr:

H. Ford a J. V. Stalin byli čestnými a svědomitými pracanty a oba v míře svého chápání **pracovali na tomtéž díle bolševismu** v různých státech, za různých společensko-historických okolností pro blaho všech pracujících, kteří žijí z příjmů za svou práci.

Ale dříve, než přejdeme k tomu, jak J. V. Stalin vysvětlil základní ekonomický zákon socialismu a způsoby jeho zavádění do života, musíme udělat ještě jedno odbočení od tématu.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Odbočení od tématu č. 6: *Politická ekonomie industriální civilizace*

(V krátkosti)

Začneme tím, že tvrzení, že některé státy vstoupily do fáze „postindustriální společnosti“ nebo k tomu mají blízko, jsou buďto bludem pomatených myslí nebo záměrným pokusem zdeformovat okolním lidem jejich vnímání a chápání světa, aby je bylo snazší „oškubávat“.

Všechny ty takzvané „industriální“ a „postindustriální“ společnosti nemohou žít bez zboží a služeb produkovaných *průmyslovým způsobem, tj. na základě fungování uceleného víceodvětvového výrobně-spotřebního systému*. Ta okolnost, že některé státy odsunuly ze svého území ekologicky neškodlivější nebo nejpracnější výroby na území jiných států, a sami se specializují na vědecky náročné druhy činností, vysoké technologie, různorodé právní přetahovačky, finanční a burzovní spekulace a show, na podstatě věci nic nemění: jsou stejně jako dříve závislé na technosféře¹⁰⁶.

¹⁰⁶ Na téma této závislosti a nepřičetnosti „postindustrialistů“, kteří uvízli ve svých virtuálních světech, existuje velmi vypovídající vtíp:

Tone výletní loď, bouře rozbíjí spuštěné záchranné čluny o bok lodi a jiná loď na pomoc stále nepřichází. Když posádka vyčerpala všechny prostředky na záchranu lodi, hlásí kapitánovi, že existuje poslední šance: na palubě je mezi cestujícími odborník na „hi-tech“ – vysoké technologie!! Vyhledají ho a přivedou na můstek ke kapitánovi, kde se mezi Tomem a kapitánem odehraje následující rozhovor:

- *Máme signál a internet?*

- *Ano.*

- *Kolik času nám ještě zbývá?*

- *Půl hodiny...*

- *OK! Máme tedy dost času, abychom tu loď stačili dát do aukce na eBay a prodali. Potom už to nebude náš problém. Startujte browser...*

Vysvětlení: „browser“ je počítačový program pro práci na internetu.

Politická ekonomie industriální civilizace

Autoři učebnic politické ekonomie, podle nichž se mnozí učili na vysokých školách v sovětské epoše, tam mlátili prázdnou slámu na téma „zákon hodnoty“, „základní ekonomický zákon socialismu“, „zákon plánovitého, proporcionalního rozvoje národního hospodářství“, aniž by vnikali do podstaty ekonomické praxe společnosti, čímž vlastně zcela opomíjeli předmětnou oblast politické ekonomie jako vědy. Obsah učebnic politické ekonomie postsovětské epochy na tom není o nic lépe: jsou také bezobsažné nebo plně nesmyslné, když se na ně podíváme ze světónázorových pozic vyložených v Odbočení od tématu č. 2: „Axiomatika dnešní ekonomické vědy“.

V důsledku tohoto prázdného žvanění autorů učebnic a učitelů společenskovědních kurzů na školách a univerzitách, a také v důsledku toho, že *mnozí jejich čtenáři nejsou schopni samostatného myšlení*, by ty úryvky z Ekonomických problémů socialismu v SSSR, které chceme probrat v následující kapitole 4.5, byly mnohým nesrozumitelné. Neporozuměli by jim už jen proto, že nemají konkrétní znalosti o tom, v jakých metrologicky průkazných formách jsou vyjadřovány makro a mikroekonomické vztahy, které Stalin nazval „zákon hodnoty“, „základní ekonomický zákon socialismu“ a „zákon plánovitého, proporcionalního rozvoje národního hospodářství“ a tak dále.

Tyto termíny tvořily svého druhu odborný slang pracovníků nejvyššího článku partajně-státního řídicího aparátu SSSR ve stalinské době. Každý z nich v sobě zahrnuje velkou množinu vzájemně provázaných jevů v kultuře obecně a v hospodářské činnosti společnosti jmenovitě. Proto je nutné pro většinu našich současníků, kteří nemají žádnou představu o procesech výroby a distribuce produkce ve společnosti nebo o tom mají představy pokrivené, udělat následující odbočení od tématu a vysvětlit v něm to, co J. V. Stalin ve zkratce vyjádřil ve své práci Ekonomické problémy socialismu v SSSR, což je ve své podstatě jeho odkaz lidem, rada do budoucna všem zdravě myslícím lidem s dobrými úmysly.

Žádná jiná Stalinova „poslední vůle“ neexistuje¹⁰⁷.

¹⁰⁷ Vše, co se pokoušejí prezentovat jako „Stalinovu poslední vůli“, jsou více či méně odporné padělký, které nejsou svým obsahem slučitelné s tímto celonárodně publikovaným Stalinovým odkazem lidem, jeho radou do budoucna.

Politická ekonomie industriální civilizace

Meziodvětvová proporcionalita, vytyčování cílů pro výrobní systém a přerozdělování, tržní mechanismus, direktivně-adresné řízení a plánování – to je to, o čem bude řeč v této odbočce od tématu.

Systémová ucelenost jakékoliv víceodvětvové výroby je z hlediska určitého, historicky zformovaného souboru technologií používaných v systému charakterizována třemi základními vlastnostmi:

- ***Pro výrobu finální produkce, která už nepostupuje jako meziprodukt do dalšího výrobního cyklu, ale je již bezprostředně spotřebovávaná lidmi a společenskými instituty (státem, veřejnými organizacemi a tak dále), je nutná výroba meziproduktů (surovin, polotovarů, dílů atd.) a pomocných produktů (výrobních prostředků – „investičních produktů“), které se spotřebovávají v procesu výroby finálního produktu.***

Proto jsou plné výkony většiny odvětví (tradičně nazývané „hrubé výkony“), které v sobě zahrnují meziprodukty i finální produkty, vyšší než užitečný výkon každého z nich měřený podle finálního produktu. Jinými slovy, koeficient účinnosti víceodvětvového výrobně-spotřebního systému je vždy menší než jedna (nebo 100% – v závislosti na způsobu jeho vyjádření), neboť musí být vyráběny i meziprodukty a pomocné produkty.

- **Výroba konkrétního spektra¹⁰⁸ finální produkce vyžaduje určité poměry plných (hrubých) výrobních výkonů celé množiny odvětví tvořících ve svém souhrnu víceodvětvový výrobně-spotřební systém.**

Aby mohl být například vyroben jeden automobil, jsou zapotřebí určitá, přesně daná množství (podmíněná jeho konstrukcí, technologiemi, organizací a celkovou kulturou výroby): oceli, barevných kovů, pryže a plastů, skla, dopravních služeb atd. To vše musí automobilce dodat většinou jiná odvětví. Což znamená, že plný (hrubý) výkon například hutnictví představuje součet jeho dodávek všem jiným odvětvím, plus jeho vlastní vnitřní spotřeba

¹⁰⁸ Zde i dále se spektrem výroby (spotřeby) rozumí nomenklatura produkce + objemy výroby (spotřeby) každé z položek nomenklatury.

Politická ekonomie industriální civilizace

kovů, plus prodej kovů v podobě finální produkce přímo obyvatelstvu pro jeho potřeby. To samé platí pro podmíněnost výrobních potřeb a vyhodnocování plných (hrubých) výkonů všech dalších odvětví.

- **Přírůstek spektra finální produkce o konkrétní předepsané množství vyžaduje zvýšení plných (hrubých) výrobních výkonů v celém výrobním systému v určitém poměru mezi různými odvětvími o množství podmíněná žadaným přírůstkem spektra výroby finální produkce.**

Abychom to vysvětlili, navážeme na příklad z předchozího odstavce. Chceme-li zvýšit výrobu aut o nějaký určitý počet, musíme zvýšit výrobu ve všech dodavatelských odvětvích o příslušná množství; pro zvýšení výroby v každém z těchto odvětví o konkrétní množství, je nutné o příslušná množství zvýšit výrobu v dalších odvětvích, které jsou zase jejich dodavateli atd.

Navíc zvýšení počtu provozovaných automobilů po uplynutí určité doby způsobí zvýšení spotřeby pohonných hmot, olejů a dalších provozních kapalin, nutnost navýšení silniční sítě a infrastruktury pro jejich garážování, parkování a servis, což ve svém důsledku povede k tomu, že bude nutné zvýšit výrobní výkony dalších odvětví, tedy nejen těch, které jsou dodavateli automobilového průmyslu.

V souvislosti se zvýšením výroby automobilů a uspokojováním druhotných potřeb, které to vyvolá, například ve spotřebě produkce ropného a chemického průmyslu, v rozvoji silniční infrastruktury, rozšíření servisních služeb atd., je nutné vyrobit i výrobní prostředky pro navýšení výroby, a také pro technicko-technologickou a organizačně-řídící obnovu a rozšíření všech dotčených odvětví.

Přičemž výroba výrobních prostředků („investičních produktů“) pro tato odvětví musí v řadě případů předcházet navýšení výroby automobilového průmyslu, ačkoliv v jiných případech může probíhat souběžně nebo i s určitým časovým zpožděním.

To vše platí pro úkoly související s navýšením výroby téměř v každém odvětví, nejen v tom automobilovém, které jsme si zde vzali za příklad.

Politická ekonomie industriální civilizace

Navíc je meziodvětvová proporcionalita výrobních výkonů *s ohledem na konkrétní technologie a organizaci práce v odvětvích* doprovázena určitou, poměrně pevně danou proporcionalitou odbornosti a zaměstnanosti obyvatel. V důsledku toho:

Dynamika systémové ucelenosti makroekonomického systému je s ohledem na jeho schopnost ke strukturální přestavbě a přechod z výroby jedné druhů produkce na jiné v mnohém dána tím, nakolik umožňuje obyvatelstvu jeho všeobecná kulturní úroveň rychle opouštět staré odbornosti a získávat nové v jiných oblastech činnosti¹⁰⁹.

Tyto proporce výměny meziproductů mezi odvětvími v procesu výroby určitého spektra finální produkce popisují rovnice meziodvětvové bilance, o něž se otevřeně opírají všechny teorie makroekonomického plánování a regulace v celém světě, a které již prokázaly svou funkčnost v praxi¹¹⁰.

¹⁰⁹ Havárie na Černobylské jaderné elektrárně byla v mnohém důsledkem neschopnosti vysoké vědecké „elity“ SSSR změnit oblast své činnosti

29 let před tou Černobylskou havárií byl v roce 1957 publikován vědecko-fantastický román I. A. Jefremova – Mihovina *Andromedy*, kde bylo v jedné z dějových linií vyřčeno přímé varování o možnosti zániku civilizace na planetě v důsledku rozvoje jaderné energetiky a nahromadění radioaktivních odpadů v životním prostředí.

Jenže „význační vědci“ SSSR byli příliš hloupí na to, aby vyslyšeli toto varování a našli jiné, biosféricky bezpečné technologie výroby elektřiny pro průmysl i domácnosti a raději se drželi své původní oblasti bádání jako zdroje svých příjmů a budoucího kariérního růstu, neboť jim bylo příliš zatěžko osvojit si jiné společensky prospěšné druhy činnosti. A tak stejně jako dříve i nyní pod různými záminkami vytloukají ze státu financování těch prací, které se kdysi naučili dělat a vůbec se nezamýšlejí nad tím, kdo, kdy a jak bude odklizen ten „radioaktivní neřád“, který se hromadí všude po celé planetě.

Novou alternativní energetiku tak vytvářejí všemělově z lidu, kteří se nenechali spoutat historicky zformovanými dogmaty té či oné školy teoretické fyziky.

¹¹⁰ Jsou to bilanční modely nazývané v odborném slangu ekonomů „výdaje – výroba“: ten název naznačuje podmíněnost výroby finální produkce rozdělením výdajů (investic) v jednotlivých odvětvích. Za vypracování bilančních modelů a metod makroekonomické regulace na jejich základě dostal emigrant z Ruska z porevoluční vlny Vasilij Vasiljevič Leontěv (Wassily Wassilyovich Leontief, 1906 – 1999) Nobelovu cenu za ekonomii.

Podle v podstatě analogických bilančních modelů pracovala i Státní plánovací komise SSSR. Přičemž tento úřad na jejich základě pracoval už v době, kdy V. V. Leontěv ještě žádné práce na to téma nepublikoval. Ovšem

Politická ekonomie industriální civilizace

Matematicky jsou rovnice meziodvětvové bilance soustavou lineárních rovnic¹¹¹ (to znamená, že neznámé jsou v rovnici jen v první mocnině). V této soustavě jsou neznámými hrubé (plné) výkony odvětví a absolutními členy rovnic jsou požadovaná spektra finální produkce (tj. užitečný výkon odvětví); koeficienty u neznámých v rovnicích se nazývají koeficienty přímých výdajů a představují množství produkce každého odvětví z dané množiny, které je nutné pro výrobu evidenční jednotky produkce toho odvětví, kterému odpovídá daná rovnice soustavy (pro výše uvedený příklad s výrobou automobilů by koeficientem přímých výdajů bylo například množství oceli potřebné na výrobu jednoho automobilu¹¹², množství skla potřebné na jeden automobil atd.).

Rovnice meziodvětvové bilance mohou být vyhodnocovány ve dvou formách: na základě skutečné evidence výrobních výkonů a koeficientů přímých výdajů v množstvích produkce podle nomenklatury produkce a odvětví, která tvoří základ bilančního modelu; a na základě evidence v cenovém vyjádření, ale taktéž podle nomenklatury produkce a odvětví, která tvoří základ bilančního modelu. Jednotnost nomenklatury odvětví a produkce umožňuje přecházet od jedné formy ke druhé na základě znalosti ceníků. To vše je popsáno v příslušné odborné literatuře.

Když je řeč o makroekonomických (včetně národohospodářských) proporcích, pak se rozumí právě tyto proporce – vzájemné poměry

pracovníci Státní plánovací komise SSSR žádné Nobelovy ceny nedostali, a tak „veřejné mínění“ přiznává prvenství ve vypracování bilančních modelů Leontěvovi navzdory tomu, že Státní plánovací komise SSSR se ve své práci bez nich jednoduše nemohla obejít.

Takže nespravedliví rozhodčí se nevyskytují jen ve sportovních soutěžích, jako například v té komerční šarádě pod názvem Zimní olympijské hry v Salt Lake City v roce 2002.

¹¹¹ Na střední škole takové soustavy ze dvou, tří rovnic výpočtem determinantů nebo metodou postupného dosazování řešili všichni. Ti, kteří po ukončení školy získali vysokoškolské technické nebo jiné matematické vzdělání, jistě znají odvětví matematiky s názvem lineární algebra, která umožňuje popisovat a řešit mnohé praktické úkoly v různých oblastech společenské činnosti.

¹¹² V koeficientech přímých výdajů musí všechna množství spotřebovávané produkce zahrnovat i ztráty podmíněné technologickým procesem a narušováním technologické kázně v reálné výrobě.

Politická ekonomie industriální civilizace

plných výkonů různých odvětví, ze kterých se skládá víceodvětvový výrobně-spotřební systém, a proporce užitečných výkonů jeho odvětví ve vztahu k jejich plným (hrubým) výkonům, a také proporce profesionalismu a zaměstnanosti obyvatelstva v daných odvětvích.

Strukturní přestavba makroekonomiky, to je změna těchto proporcí a absolutních hodnot výrobních výkonů v celkové množině odvětví. Strukturní přestavba může probíhat plánovitě s ohledem na nějaký vytyčený cíl; ale může probíhat i pod tlakem okolností, jak se říká – živelně. *Ačkoliv při hlubší pohledu se může ukázat, že tlak okolností společensko-ekonomického „živlu“ byl fakticky zákulisně naplánovaným a zákulisně řízeným procesem, což v drtivé většině případů více odpovídá historické realitě posledních století.*

A jestliže od výroby přejdeme ke spotřebě produkce a služeb ve společnosti, pak se také ukáže, že spotřeba je charakterizována svými proporcemi podmíněnými dvojím způsobem: z jedné strany charakterem vzniku potřeb jako takových ve společnosti (tj. bez vazby na limity možností jejich uspokojování), a z druhé strany – omezeními, které se vážou na systém přerozdělování¹¹³ produkce vyráběné k uspokojování těchto potřeb.

Všechny potřeby lidí a společenských institutů se dělí do dvou tříd:

- biologicky přípustné **demograficky podmíněné potřeby**, které odpovídají zdravému způsobu života obyvatelstva v návaznosti pokolení i biocenóz v regionech výroby nebo spotřeby produkce. Ty jsou podmíněny biologii druhu Člověk rozumný, kulturou a pohlavním a věkovým složením obyvatelstva;
- **degradačně-parazitické potřeby**, jejichž uspokojování bezprostředně nebo nepřímo poškozují účastníky výroby, spotřebitele, okolní lidi, potomky, a také ničí biocenózy v regionech výroby nebo spotřeby produkce. Jsou podmíněny *primárně* zvrácenostmi a defektní mravností a *sekundárně* se promítají

¹¹³ To, že systém výroby existuje v každé společnosti, většině lidí chápá. Ale mnozí už nechtějí vnímat trh jako jeden z nástrojů systému přerozdělování produkce a služeb ve společnosti a trvají na tom, že „přerozdělování“ probíhá jako v kasárnách: jednou za rok dostanete dvoje erární podvlékačky předepsaného střihu a podepíšete se vedle, do příslušné označené kolonky.

Politická ekonomie industriální civilizace v návaznosti pokolení do tradic kultury a dědičnosti.

Ačkoliv některé druhy produkce – v *závislosti na úrovni výroby a úrovni spotřeby* – mohou přecházet z jedné třídy do druhé, tak **pro mnohé druhy produkce vyráběné dnešní civilizací platí, že mohou být jednoznačně přiřazeny jen k jedné z těchto dvou tříd**. Toto zařazení má objektivní charakter, neboť je možné odhalit příčinné vazby mezi druhem produkce a následky jeho výroby a spotřeby¹¹⁴; subjektivními mohou být jen chyby v zařazení toho či onoho druhu produkce do jedné ze dvou uvedených tříd (i s ohledem na určité úrovně výroby a spotřeby). Jenže v životě se potom důsledky takových chyb nevyhnutelně projeví právě díky objektivnosti rozdělení všech potřeb a produkce do dvou uvedených tříd.

Uspokojování potřeb není cílem jen výroby, ale i *přerozdělování produkce ve společnosti*. Aby tato věta nebyla vnímána jako „samo sebou se rozumějící“ banalita, jejíž podstata tak zůstane abstraktní a nenaplní se smyslem, je nutné ji blíže objasnit.

Jestliže ve společnosti probíhá nějaká víceodvětvová výroba a je v ní tudíž prováděno i přerozdělování produkce mezi potřebné (jak v oblasti výroby, tak i v oblasti spotřeby), z řad fyzických a právnických osob, pak to znamená, že *pojivové prostředky*¹¹⁵ víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, které ho pojí dohromady z množství mikroekonomik, jsou objektivně nastaveny na plnění zcela konkrétních cílů – tedy potřeb vznikajících u lidí (individuálně a kolektivně), kteří tvoří společnost. Z toho plyne, že:

Označení „tržní mechanismus“, to jsou jen slova, která *navíc*

¹¹⁴ Zdraví dětí nejen alkoholiků, ale i lidí „kulturně pijících“ je většinou určitým způsobem poškozeno; syntetická barviva, stabilizátory, plnidla atd. v rtěnkách vyvolávají problémy s játry u žen i mužů, kteří je líbají (podle některých odhadů muži v důsledku polibků požijí více než polovinu objemu vyráběných rtěnek); syntetické tkáně prsních implantátů způsobují rakovinu prsních žláz; ekologicky škodlivá výroba vyvolala celkový růst různých onemocnění u zaměstnanců i lidí žijících v její blízkosti; farmakologie, potravinové doplňky, konzervanty, stabilizátory a falsifikátory přírodního jídla to je přímo kapitola sama o sobě a tak dále.

¹¹⁵ Těmi pojivovými prostředky jsou: kreditně-finanční systém, výrobní a spotřební normy, infrastruktury (dopravní, určené pro přenos informací), které spojují fragmenty systému do jednoho celku, platná právní úprava a celková kultura společnosti.

Politická ekonomie industriální civilizace

*nejsou pro každého významově jednoznačná*¹¹⁶, jimiž se označuje více či méně efektivní algoritmika fungování pojivových prostředků systémové ucelenosti makroekonomiky skládající se z určité množiny mikroekonomik.

A proto před *stoupenci tržní samoregulace* stojí úkol osvobodit se od svých předsudků a pochopit, že sám o sobě „tržní mechanismus“ nemůže řešit a neřeší úkoly vytyčování cílů ve vztahu k výrobě a přerozdělování produkce ve společnosti, neboť jen přizpůsobuje výrobu a přerozdělování určitým cílům, které už se nějakým způsobem ve společnosti zformovaly, a na jejichž realizaci byl daný tržní mechanismus určitým způsobem *nastaven, a to nezávisle na tom, zda společnost (nebo někdo v ní) chápe či nechápe charakter a způsoby, jakým se na ty či ony konkrétní cíle nastavuje.*

V těch procesech řízení (samořízení), kde je od počátku v plánu dosáhnout nějaké množiny konkrétních cílů, které *nejsou rovnocenné*¹¹⁸, vzniká jejich hierarchie, ve které na prvním místě stojí nejdůležitější cíl a na posledním ten, kterého se lze z pohledu objednavatelů řízení zřeknout jako prvního, *není-li možné dosáhnout úplně všech.* V této hierarchii, která se nazývá vektor cílů, má tedy posoupnost samostatných a skupinových cílů od prvního k poslednímu pořadí opačné, než je pořadí cílů, kterých se lze vynuceně *postupně* zřeknout pod tlakem různorodých okolností. Jednou z takových okolností, v jejímž důsledku není dosažení celé zvolené (ohlášené, deklarované) množiny vybraných cílů možné, je vzájemně se vylučující charakter vytyčených cílů¹¹⁹.

Davo-„elitářská“ společnost je charakteristická tím, že plodí množství vzájemně se vylučujících cílů, v důsledku čehož je nastavení

¹¹⁶ Je. T. Gajdar a další reformátoři, stejně amorální a omezení jako on, kteří s touto mantrou začínali své schizofrenní „tržní reformy“ v Rusku, a také všichni, kteří je se slepou oddaností a nadšením následovali, nechápali význam těchto slov v životě. Tuto jejich nevědomost zneužili ti, kteří něco o jejich významu věděli, kteří na rozdíl od nich věděli, jaká pozitiva i negativa mohou v životě přinášet.

¹¹⁷ Není možné řídit ve vztahu k cílům, které nebyly odhaleny a vytyčeny.

¹¹⁸ Z pohledu teorie a praxe řízení tvoří několik rovnocenných cílů jeden „skupinový cíl“.

¹¹⁹ Obrazně řečeno, množina zvolených vzájemně se vylučujících cílů vyžaduje, aby *se vlci nažrali a ovce zůstaly celé*, což není vždy možné.

Politická ekonomie industriální civilizace

tržního mechanismu na zcela konkrétní spektra produkce a přerozdělování produkce mezi sociální skupiny podmíněno tím, jaké cíle se ocitají blíže vrcholu hierarchie potřeb. Davo-„elitarismus“ se vyznačuje tou systémovou vlastností, že je to právě jeho vládnoucí „elita“, která produkuje pořádnou část degradačně-parazitárního spektra¹²⁰. Navíc si kromě všeho dalšího zneužívání své vnitřní společenské moci „elita“ vytváří nad ostatní společnosti převahu v platební schopnosti¹²¹. Z tohoto důvodu je „tržní mechanismus“ – přerozdělování příjmů a úspor ve společnosti – objektivně nastavován na to, aby v první řadě byly uspokojeny právě potřeby „elity“. A protože v jejích potřebách převládá svým charakterem degradačně-parazitická složka, plyne z toho, že demograficky podmíněné potřeby ostatní populace jsou uspokojovány až podle zbytkového principu¹²². Navíc „elita“ záměrně „degraduje“ ostatní lidi a upevňuje si tak své „elitářské“ postavení ve společnosti, proto sama kultivuje u „prostého lidu“ příklon k degradačně-parazitickému spektru potřeb („je lehčí řídit národ opilců“¹²³ atd.), což v ještě větší míře snižuje možnost uspokojovat demograficky podmíněné spektrum potřeb většiny lidí a vůbec celé společnosti.

Tržní mechanismus je v roli regulátoru přerozdělování produkce v oblasti výroby i mimo ni v politické ekonomii charakterizován

¹²⁰ Nesmyslný přepych v běžném životě, vlastní služebnictvo, závody ve spotřebě podle poslední módy, požadavky na produkci nejvyšší možné kvality v nadstandardu, nadměrné vlastnictví různorodého majetku v poměru k demograficky podmíněným životním potřebám dané osoby i rodiny a tak dále.

¹²¹ Především z nepracovních příjmů a monopolně vysokých cen na svou účast ve společenské činnosti, které jsou nadměrné (někdy i několikanásobně) v poměru k výši její spotřeby určené spektrem demograficky podmíněných potřeb.

¹²² V podobě námitky, která by měla vyvrátit řečené, je zbytečné dávat za příklad spotřebitelský blahobyt obyvatel USA, a to včetně těch, kteří žijí z všemožných *dávek na ... (potřebné doplňte)*. Ve skutečnosti ten spotřebitelský blahobyt v USA uvedený jen potvrzuje: obyvatelstvo USA tvoří 5% obyvatel planety, a přitom USA spotřebovávají 40% světové těžby (přičemž převážně za hranicemi USA) energetických surovin a produkují více než polovinu veškerých *vidovaných* látek znečišťujících životní prostředí.

Jinými slovy, nastavení globálního tržního mechanismu je takové, že většina obyvatel planety je nucena prodávat plody své práce za dumpingové ceny, čímž zabezpečuje spotřebitelský blahobyt menšiny.

¹²³ Výrok připisovaný Kateřině II., který není úplně doslovný.

Politická ekonomie industriální civilizace

takzvaným „zákonem hodnoty“, podle něhož se v průměrných cenách zboží odrážejí průměrné společenské pracovní náklady na jeho výrobu. Jenže kvůli tomu, že v mnohých oblastech činnosti není možné přesně změřit „pracovní náklady“¹²⁴, je „zákon hodnoty“ metrologicky neprůkazný, neboť nelze cenotvorbu zakládat na „pracovních nákladech“, které se nedají změřit. Přesto, uznáme-li existenci cen na trhu jako objektivní danost, pak cenové poměry různých produktů (meziproduktů, pomocných i finálních) určují *za daných výrobních technologií a organizaci práce* výnosnost a ziskovost výroby každého z nich.

Chybí-li nebo není-li rozvinut systém makroekonomické regulace¹²⁵, reagují soukromí podnikatelé na ceny, které se formují na trzích tím, že rozšiřují a zahajují výrobu jedněch produktů a snižují nebo ukončují výrobu jiných produktů. Z toho plyne, že při posuzování procesů výroby a přerozdělování produkce ve společnosti v dostatečně dlouhých časových intervalech ten takzvaný „zákon hodnoty“ reguluje meziodvětvové proporce a absolutní ukazatele výroby v každém z odvětví.

Jestliže ne úplně všechno, pak mnohé v životě společnosti je tedy skutečně schopen regulovat tržní mechanismus. Jenže reálná svoboda různorodého soukromého podnikání v podmínkách působení základního ekonomického zákona kapitalismu – „Co nejvíce zisku, tady a teď hned!“ – nás všechny staví před otázku: A jaký bude charakter a kvalita takové regulace?

* * *

V epoše, kdy nebyla makroekonomická regulace, vypadalo působení „zákona hodnoty“ následovně. Neúroda znamenala pohromu: potravin začal být nedostatek, ceny rostly, čímž snižovaly

¹²⁴ Jaké jsou pracovní náklady na objevení podstaty a vyřešení nějaké nové matematické poučky? Taková otázka zůstane viset ve vzduchu. A podobných příkladů lze v pracovním životě společnosti najít mnoho.

¹²⁵ Tj. při volné cenotvorbě vylučující direktivní určování závazných cen státem; při absenci limitujících nebo závazných kvót na výrobu těch či oněch druhů produkce; při nerozvinutosti státního sektoru, jehož výroba a cenová politika by ovlivňovala cenotvorbu na všech trzích společnosti; při svobodě lichvářství, včetně korporativního bankovního lichvářství; při svobodě burzovních spekulací jako nevyhnutelného průvodního jevu svobody lichvářství a tak dále.

Politická ekonomie industriální civilizace

koupěschopnou poptávku ve všech jiných oblastech, vyvolávaly z nich odtok pracovní síly a výrobci krachovali. Velká úroda znamenala také katastrofu: potravin byl přebytek, ceny začaly padat do úrovně, při které začaly bankrotovat zemědělci, což způsobilo snížení jejich koupěschopné poptávky na jiných trzích a snížení výroby v odvětvích orientovaných na uspokojování jejich potřeb; historicky reálně se stávalo, že lidé bez ohledu na možnou budoucí neúrodu obilím jednoduše topili nebo ho prostě spalovali jen tak, aby zastavili pád cen na něj. Horečnatě zvýšená poptávka vyvolaná reálnými potřebami nebo „rozmary“ módy způsobuje horečnatý růst výrobních kapacit odpovídajících odvětví. Růst výrobních kapacit vyžaduje čas, během něhož může tato horečnatě zvýšená poptávka zmizet; nebo může být horečnatě navyšování kapacit tak vysoké, že nabídka na trhu opět příliš převyší poptávku ve vztahu k aktuálním požadavkům společnosti nebo její koupěschopné poptávce, což opět způsobí pád cen pod úroveň finanční návratnosti výroby a bankrot podnikatelů, kteří „špatně“ investovali.

Tyto „živelné“ otřesy jsou v historicky reálném kapitalismu (s *volným trhem formujícím se na základě svobody soukromého podnikání a cenotvorby v oblasti výroby*) navíc umocňovány zvláštní nadstavbou v podobě svobody lichvaření a burzovních spekulací nadnárodní bankovní korporace, která je schopná vyvolat finanční krizi v libovolném státě pod její kontrolou, a to účelově v předem určené době, neboť je to pro ni jeden z prostředků, jak dosahovat svých cílů nefinančního charakteru. Právě takto byly vyvolávány finančně-ekonomické krize v Rusku v předrevolučních letech, takto byla vyvolána „velká hospodářská krize“ v USA v roce 1929, která se rozšířila na celý tehdejší kapitalistický svět.

Takový byl kapitalismus do poloviny 20. století. Jeho tržní mechanismus – **volný trh – jako systém samoregulace výroby a přerozdělování (včetně samoregulace meziodvětvových proporcí) v historicky delších časových intervalech charakterizovaly následující vlastnosti:**

- potlačoval možnosti garantovaného uspokojování demograficky podmíněné potřeby všech pracujících v důsledku svého nastavení na prvořadé uspokojování degradačně-parazitických potřeb, *a to především degradačně-parazitických potřeb vládnoucí „elity“ vlivem průběžného přerozdělování příjmů a úspor ve společnosti;*
- ničil výrobní kapacity z důvodu nestability procesu regulace výroby

Politická ekonomie industriální civilizace

a přerozdělování v důsledku své krajně vysoké citlivosti k faktorům, které byly z hlediska výrobních procesů a reálných potřeb lidí vnějšího charakteru: vliv přírodních živlů, finančních a burzovních spekulací a panik, módy atd.;

- ničil výrobní kapacity v důsledku „*přehnané regulace*“ – *zbytečně silné reakce na rychlou změnu v přerozdělení koupěschopné poptávky na specializovaných trzích produkce a služeb pod vlivem nějakých příčin*;
- prakticky vůbec nebyl schopen reagovat v předstihu na vznik nežádoucích událostí a převážně na ně reagoval až poté, kdy proběhly, což buď vedlo přímo k ničení výrobních kapacit nebo to přinejmenším způsobovalo dosti nízkou efektivitu systému výroby a přerozdělování z hlediska kritérií jako je rychlost jeho odezvy, dosahování potřebných objemů výroby a dodávek.

Uvedené vlastnosti jsou *neodstranitelnými* vlastnostmi volného trhu jako systému samoregulace výroby a přerozdělování produkce ve společnosti a samoregulace úrovní a meziodvětvových proporcí výrobních výkonů¹²⁶.

Navíc, dosáhne-li výroba nějakých druhů produkce takové úrovně, která by garantovaně umožnila během krátké doby uspokojit demograficky podmíněné potřeby – což způsobí pád poptávky na ni na minimální úroveň určenou charakteristikou obnovování dříve uspokojených potřeb – tak bude tržní mechanismus blokovat příslušnou strukturální přestavbu víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, a naopak bude stimulovat umělé zvyšování poptávky cestou snižování ergonomických a životnostních charakteristik produkce.

Ve vztahu k celkové společnosti to znamená, že makroekonomika je orientována tak, že se velké množství lidí jen zbytečně a škodlivě vysiluje, aniž by byly uspokojovány životní potřeby společnosti.

¹²⁶ Nicméně z pohledu „tržních“ liberálů je právě tento způsob regulace meziodvětvových proporcí výrobních výkonů a absolutních ukazatelů výroby normální. A ti nejnadšenější a nejhlupejší z nich dokonce ještě i v dnešní době chtějí, aby „tržní mechanismus“ navzdory jeho objektivním možnostem a navzdory procesům cenotvorby v davo-„elitářské“ společnosti reguloval výrobu a přerozdělování ve společnosti tak, aby mohla v návaznosti pokolení většina zákona dbalých lidí žít v dostatku.

Politická ekonomie industriální civilizace

Lidé jsou touto organizací makroekonomiky nuceni marně se vysilovat, což je připravuje o životní síly, zkracuje jim to dobu jejich života a zároveň znemožňuje osvojovat si potenciál svého osobního rozvoje. Tato orientace na umělé vytváření chaotické zaměstnanosti je podmíněna tím, že:

- tržní mechanismus „neví“, jak si poradit s pracovními zdroji, které se uvolňují v důsledku technicko-technologického a organizačního pokroku;
- a profesionální politici a kulturní činitelé nevidí jinou cestu rozvoje společnosti než nabízet lidem uvolněným z pracovního procesu, aby zabíjeli sebe i svůj volný čas různorodým uspokojováním svých smyslů a tužeb, které jsou z větší části degradačně-parazitického charakteru (alkohol, hazardní hry a show, „bezpečný“ a „netradiční“ sex atd.).

Takže čím více je ve společnosti trh svobodný, tím více se lidé vzdalují možnosti zformovat se ve skutečné lidi: v práci jsou jen doplňkem ke svému pracovnímu místu; a mimo práci už jim buď nezbyvají síly nebo ubíjejí svůj čas tím, že se utápí v moři rozkoší.

Stavovsko-kastovní organizace společenského života neposkytovala v době feudalismu a dřívějšího otevřeného otrokářství penězům tu téměř absolutní moc uvnitř společnosti, jakou získaly v době kapitalismu, a obzvláště ve volnotržním „divokém“ kapitalismu. Tato okolnost v předkapitalistických epochách skrývala a částečně tlumila defektnost systému volnotržní regulace výroby a přerozdělování produkce ve *společnosti, ve které převládají nelidské typy struktury psychiky s příslušnou mravností a etikou.*

* *
*

Jenže v epoše kapitalismu se defektnost tohoto systému výroby a přerozdělování obnažila a pro mnohé stala zjevnou. Proto se od poloviny 19. století v různých společnostech přijímala různorodá opatření k tomu, aby byl poněkud zkrocen jeho protilidský charakter. Spektrum těch opatření bylo a zůstává dosti široké.

Začíná to požadováním a zaváděním:

- progresivního zdaňování příjmů;
- progresivních – a ve své podstatě sankčních – cen a tarifů na

Politická ekonomie industriální civilizace

spotřebu nad určité *omezující úrovně stanovované zákonodárně*;

- daňových úlev pro podnikatele, kteří ze svých zisků financují různorodé dobročinné nadace a společensky významné programy;
- kvót určených státem a na základě dohod samotných výrobců v jednotlivých odvětvích o objemech výroby a dodacích lhůtách jejich produkce na trhy, které si mezi sebe rozdělili;
- státních dotací výrobcům a vyčleňování peněžitých podpor na spotřebu určitých druhů produkce.

Tato a některá další opatření, včetně těch, která nejsou finančního a ekonomického charakteru, částečně potlačují koupěschopnou poptávku a financování výroby degradačně-parazitického spektra produkce a umožňují podporovat společensky potřebné objemy výroby demograficky podmíněného spektra potřeb v odvětvích, na jejichž produkci by při takových objemech spadly ceny natolik, že by výroba bez dotací nebyla rentabilní, nebo by nebyla možná jeho spotřeba za těch cen, které zajišťují výrobě rentabilitu.

Opatření takového druhu také zčásti zahlazují efekty „přeregulování“ a zabezpečují stabilnější práci výroby a systému přerozdělování produkce. Taková stabilita přispívá k tomu, že život mnohých obyvatel je blahobytnější a pro ně samotné více předvídatelný, což částečně zahlazuje individuální a třídní rozpory ve společnosti a přispívá ke klidu a stabilitě společenského života.

Jenže v důsledku toho, že taková opatření nejsou spojena s vědomým rozlišením demograficky podmíněného a degradačně-parazitického spektra potřeb, nemění podstatu *nelidské (podle charakteru převládajících typů struktury psychiky)* civilizace a zakonzervovávají mravně-etické defekty tím, že je svádí do rámce, který je sice bezpečný pro stabilitu sociálního systému v přítomnosti, ale zato koncentruje potenciál jeho nevyhnutelné katastrofy do budoucna.

Spektrum reakcí společnosti na defektnost systému volnotržní regulace výroby a spotřeby završují požadavky a reálné pokusy *zavést výrobu a přerozdělování ve společnosti na plánovém základě v souladu s reálnými životními potřebami všech pracujících* s tím, že vzdorujícím parazitům a protivníkům organizace života společnosti, na základě ohlášených principů čestné a poctivé práce každého pro blaho všech ostatních pracujících, jsou omezována plná občanská práva. Historicky to dopadlo tak, že takovéto společensko-ekonomické zřízení je přijato

Politická ekonomie industriální civilizace

nazývat „socialismus“¹²⁷.

Abychom ale přišli na to, čím je v životě objektivně podmíněna samotná možnost způsobilého plánování, musíme se znovu vrátit ke zkoumání struktury životních potřeb vznikajících ve společnosti. Vzhledem k tomu, že je takové plánování orientováno na uspokojování aktuálních a výhledových potřeb, není dost dobře možné plánovat a založit národní hospodářství na plánování, nejsme-li schopni zjistit a předpovědět dynamiku potřeb do budoucna. Z toho plyne, že otázka stabilní předvídatelnosti potřeb je pro vedení národního hospodářství na základě plánování absolutně klíčová.

¹²⁷ Ta skutečnost, že v historicky reálném socialismu 20. století bylo **mnohé záměrně** dováděno do absurdna, čímž byly ideály lidského pravoverného soužití (takzvaného socialismu) v praxi zaměňovány kasárenským životem otroků, a tedy znovu davo-, elitářstvím“, které tak jen změnilo svou masku, to je na zvláštní téma v otázce socialismu.

Praxe otrokářství založená na principech kasáren pod slogany socialismu má k samotnému socialismu, k organizaci socialistické výroby a přerodělování produkce v souladu s životními zájmy všech pracujících jen ten vztah, že **je možná jen v podmínkách, kdy neexistuje teorie ani teoreticky neformalizovaná praxe řízení víceodvětvového výrobně-spotřebního systému na plánovém základě, které by byly dostupné ve společnosti všem a každému a srozumitelné její politicky aktivní části.**

Podíváme-li se na to konkrétně historicky, pak pokusy vybudovat socialismus na základě marxismu, ať už by se odehrávaly kdekoliv, byly od začátku odsouzeny k záměně svobody v socialistické společnosti otrockými kasáreny, a to i proto, že politická ekonomie marxismu je založena na vymyšlených kategoriích, které se v životě nevyskytují, a proto je v praxi hospodářské činnosti není možné nijak změřit. Z toho plyne, že politická ekonomie marxismu nemůže mít vazbu na systém účetní evidence a finančně-ekonomickou statistiku, a proto bude v socialistické společnosti plánové vedení národního hospodářství tím efektivnější, čím více se společnost osvobodí od marxismu.

A z druhé strany je v praxi záměna ohlašovaného socialismu otrockými kasáreny tím efektivnější, čím nižší je všeobecná vzdělanostní úroveň většiny ve společnosti, což vede k tomu, že dobromyslný dav, jež není schopen samostatně průběžně vyhodnocovat život, slepě věří vůdcům socialismu, kteří se však mezitím – „*elitarizovali*“ – a začínají zneužívat moc a parazitovat. To v konečném důsledku vede k formování těch kasáren pro otroky, kde jsou pozůstatky socialismu potlačovány „socialistickou“ oligarchií, která usiluje o to, aby se zbavila všeho, co ji omezuje v důsledku skutečných úspěchů společnosti při budování socialismu a dosáhla přechodu k otevřeně uzákoněnému davo-, „elitarizmu“. Přesně takový byl mechanismus začátku přestavby v SSSR, který společnost dovedl ke zformování oligarchického kapitalismu jelcinské epochy.

Politická ekonomie industriální civilizace

Životní potřeby, to jsou demograficky podmíněné potřeby. Jsou předvídatelné na desítky let dopředu; a na základě předvídatelnosti na desetiletí dopředu jsou říditelné na stovky let dopředu. Jejich předvídatelnost pramení z toho, že **analýza podmíněnosti potřeb umožňuje každou z nich přiřadit do jedné ze tří skupin:**

- potřeby, jejichž objem výroby je proporcionální ve vztahu k počtu uspokojovaných skupin obyvatel identifikovatelných podle příznaků pohlaví a věku (to znamená: potraviny, oblečení, počty potřebných míst ve školkách, školách, univerzitách, pracovních míst atd.);
- potřeby, jejichž objem výroby je proporcionální ve vztahu k počtu uspokojovaných rodin v souladu s rozdělením jejich celkového počtu podle typů (osamocení lidé; bezdětné páry; mnohodětné páry; rodiny skládající se z více než dvou pokolení žijících pod jednou střechou; rodiny žijící v bytech městského typu, v domech se zahradou atd. – k této skupině potřeb patří především bydlení, ale podstatnou část tvoří i vybavení domácností a domácí spotřebiče);
- infrastrukturní potřeby podmíněné způsobem života obyvatel v regionu a cíli vyplývajícími z činnosti institutů státnosti (dopravní infrastruktura, energetická infrastruktura, komunikační infrastruktura, infrastruktura pro oblast vzdělávání a zdravotní péči, pro rozmístění ozbrojených sil a jejich bojovou přípravu atd.).

V důsledku předvídatelnosti demograficky podmíněných potřeb každé takové skupiny může být národní hospodářství včas předem nastaveno a připraveno k tomu, aby mohlo v plné míře a garantovaně tyto potřeby v návaznosti pokolení stabilně uspokojovat.

Vědecko-technický, organizačně-řídící a především mravně-etický pokrok společnosti, je-li politika *státu (jako systému profesionálního řízení společenského života)* společensky prospěšná, musí v takovém případě směřovat k tomu, aby byla vytvářena rezerva stability fungování víceodvětvového výrobně-spotřebního systému na plánovém základě.

Ovšem *nevratné* převedení národního hospodářství a státního řízení do takového stabilního režimu fungování vyžaduje relativně dlouhý časový úsek: v tom lepším případě délku aktivního života jednoho *myslicího* pokolení žijícího podle svědomí a rozvíjejícího se v

Politická ekonomie industriální civilizace

mravně-etickém vztahu v souladu se svým světonázorem (vnímáním a chápáním světa) podmíněným svědomím.

Obecně tento plán – jako takový – představuje:

- souhrn konkrétních cílů a ukazatelů, které mohou být objektivně prověřovány, neboť charakterizují každý z těchto cílů i odchylky od něj v průběhu reálného procesu¹²⁸,
- a také komplex opatření (scénář, někdy i mnohovariantní) zohledňující využití různorodých (zjištěných a konkretizovaných) zdrojů a prostředků pro dosažení zvolené množiny cílů (někdy i v určitém pořadí kvůli nestejnému významu různých cílů a omezenosti dostupných zdrojů a prostředků).

Tato definice je plně použitelná i pro sestavování plánů společensko-ekonomického rozvoje. Je to velmi užitečná definice *podstaty plánu*, protože z ní jasně vyplývá, že:

- **plán společensko-ekonomického rozvoje** je souhrnem cílů výroby a přerozdělování produkce a scénář *řízení (řízení je vždy účelové, protože nelze řídit bez vytyčení cílů)* víceodvětvového výrobně-spotřebního systému;
- a **tržní mechanismus** je jedním z možných prostředků samoregulace fungování víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, který (*pokud to někdo umí*) může být nastaven na realizaci těch či oněch zjištěných a vytyčených cílů výroby a přerozdělování produkce.

Jinými slovy, v obecném případě mohou nějaké plány-scénáře společensko-ekonomického charakteru zahrnovat využití tržního mechanismu pro dosahování zvolených cílů a nějaké jiné plány-scénáře společensko-ekonomického charakteru mohou vylučovat nebo blokovat samoregulaci víceodvětvového výrobně-spotřebního systému tržním způsobem, a to zcela či jen částečně v některých jeho aspektech¹²⁹.

¹²⁸ Jinak řečeno, tyto ukazatele musí být měřitelné (v kilometrech, tunách, v jiných normách a tak dále) nebo musí být hodnotitelné podle kritéria „splněno-nesplněno“.

¹²⁹ Příčiny celkového vyloučení nebo částečného blokování tržního mechanismu mohou být různé: od prosté neschopnosti řídit jeho nastavení až k diktátu nějakých okolností, a/nebo vědomá účelná orientace na jiné

Politická ekonomie industriální civilizace

Pro Rusko z počátku 21. století (to především), ale i pro další státy na území bývalého SSSR to znamená, že ten kult, ve kterém se staví do protikladu (počínaje rokem 1985 do současné doby¹³⁰) takzvaná „plánová ekonomika“ a „tržní ekonomika“ jako navzájem se vylučujících alternativy *pramení z povrchnosti, omezenosti a hlouposti představitelů „ekonomické vědy“ a jejich novinářských papoušků a „analytiků“, kteří takto vystupovali v minulosti i těch, kteří tak vstupují v současnosti.*

Po celou tu dobu moudří lidé znalí věci zastávali jiné názory¹³¹. Například v článku A. S. Epštejna – Nebezpečnější nepřítel¹³², publikovaném v Ekonomických novinách (č. 41 (210), říjen 1998), je uveden úryvek z rozhovoru s jedním z autorů japonského „ekonomického zázraku“ Saburou Okitou, který poskytl nedlouho před svou smrtí profesoru A. Dinkevičovi:

Často můžeme slyšet, že vyhlášený (v zemích bývalého SSSR a Východní Evropy – A. Epštejn) přechod k tržním mechanismům je přesvědčivým důkazem převahy tržně orientované ekonomiky nad centrálně plánovanou. Já mám za to, že jde o omyl... Ten problém spočívá v tom, že je nutné SPOJIT, SLADIT A SJEDNOTIT DO JEDNOHO MECHANISMU¹³³ PRINCIPY TĚCHTO DVOU SYSTÉMŮ (zvýraznil A. Epštejn), najít efektivní cestu kombinování tržních mechanismů a státního plánování i regulace.

Ve vztahu ke globálnímu hospodářství lidstva je nutné tu poslední větu z daného úryvku změnit:

Spojit, sladit, sjednotit do jednotné algoritmiky společenského samořízení principy těchto dvou systémů, najít efektivní cestu

prostředky dosahování vytyčených cílů z plánu.

¹³⁰ Únor roku 2002.

¹³¹ Ale jejich ve své podstatě správné názory na problematiku nebyly kultovními v SSSR ani za jeho hranicemi. Nejsou předmětem výuky nebo diskusí na školách, a lze-li soudit podle publikací, nejsou ani předmětem výzkumů oficiální ekonomické vědy.

¹³² Hlupák je více nebezpečný než nepřítel.

¹³³ Správnější by bylo říct: do jednotné algoritmiky společenského samořízení.

Politická ekonomie industriální civilizace

kombinování tržních mechanismů, vnitrostátního a globálního plánování a regulace *s cílem zajistit všem a každému životní možnosti důstojné člověka*¹³⁴.

Plánování rozvoje národního hospodářství se zakládá na nutnosti zjistit meziodvětvové proporce a vazby, jak o tom byla řeč výše. A vzhledem k tomu, že to vyžaduje rozvíjet výrobní výkony v souladu s předepsanými ukazateli výroby finální produkce pro každý z nich (jinak řečeno, vyžaduje to zacílenost plánů, což není možné bez vytyčení cílů), střetává se okamžitě teorie i praxe plánování a řízení na plánovém základě s nutností zjistit jaké jsou potřeby a také jaké budou následky z jejich uspokojování, což nevyhnutelně s postupem času po nahromadění zkušeností vede k nutnosti rozdělit celkovou množinu potřeb společnosti na potřeby demograficky podmíněné a degradačně-parazitické.

Odpověď na otázku, jaké zjištěné potřeby budou zařazeny do té či oné třídy a zohledněny v plánu, která musí být přehodnocována při vypracovávání každého nového návrhu plánu na další období, potom také určí, odkud a jak se vezmou předepsané kontrolní ukazatele plánu.

Jak již bylo předvedeno dříve, tak většina aspektů té mnohostranné otázky vytyčování cílů leží mimo mechanismus tržní samoregulace a ze stejných příčin leží i mimo metodologii matematického modelování a optimalizace plánování, a také mimo metodologii řízení naplňování plánů společensko-ekonomického rozvoje.

Jedny a tytéž metody (algoritmy) vypracování a optimalizace plánů, a také stejné řídicí struktury a postupy mohou být v řadě případů použity pro naplňování vzájemně se vylučujících cílů vytyčovaných v rozličných plánech. To by měli vědět presvědčení stoupenci plánové ekonomiky.

Avšak právě vnesení určitosti do otázky rozdělení potřeb na ty demograficky podmíněné a degradačně-parazitické je klíčem k řešení problému, který nadnesl Sabura Okito: *najít efektivní cestu kombinování tržních mechanismů a státního plánování i regulace do jednotné algoritmiky společenského samorízení*. Je to tak proto, že v opačném případě systém řízení založený na plánování narazí v tom

¹³⁴ Doplnit tu část vyznačenou kurzívou bylo nutné, protože cíle globalizace mohou být i jiné, ačkoliv pro realizaci libovolné varianty globalizace je nutné tento úkol vyřešit prakticky.

Politická ekonomie industriální civilizace

lepším případě na sabotáž a v tom nejhorším na cílevědomé protipůsobení.

Jde o to, že v obecném případě v sobě **řízení víceodvětvového výrobně-spotřebního systému založeného na plánování** zahrnuje: *vytyčování cílů*; účelové rozdělení investic mezi odvětví a regiony, a také určení jejich pořadí a objemů v čase; direktivně-adresné řízení podniků státního sektoru; vypracování a vyhlášení státních objednávek pro podniky nestátního sektoru a v souladu s plánem státních objednávek vypracování daňově-dotační, úvěrové, pojišťovací a dotační politiky jejich uplatňování v procesu plnění plánu atd.

Pokud se množina těchto různorodých prostředků ocitne svými různými částmi v moci stoupenců různých koncepcí života společnosti a její ekonomické činnosti, z nichž každý může postupovat podle své mravně podmíněné libovůle, pak bude problém nastolený Saburou Okitou neřešitelný.

Zvláště je třeba objasnit nutnost vypracování daňově-dotační, úvěrové a pojišťovací politiky pro *každé plánované období*. Sazby služeb takzvaných „přirozených monopolů“, některé další sazby, ceny (včetně základní úrokové sazby) a výplaty rent tvoří základ cenotvorby, která určuje minimální úroveň výrobní ceny produkce ve všech odvětvích. V teorii podobnosti víceodvětvových výrobně-spotřebních systémů¹³⁵ tvoří skupinu nazývanou „cenová báze“. Všechny ostatní tržní ceny se při stabilním fungování víceodvětvového výrobně-spotřebního systému určují více či méně volně na bázi rovnováhy aktivní koupěschopné poptávky a nabídky.

V každé ceně je zahrnuta složka odpovídající platbě daní, úvěrů a pojištění. Navíc někteří výrobci dostávají dotace, bez nichž by jejich výroba byla likvidačně ztrátová nebo nemožná v dřívějších objemech. Všechny tyto platby se odrážejí v ceně, k tomu se navíc přidává „cenová báze“ a subvence spotřebitelům určitých druhů produkce, což vytváří svého druhu „*finanční lis*“, *s jehož pomocí je – při určitém jeho nastavení – možné z tržního mechanismu samoregulace víceodvětvového výrobně-spotřebního systému „vylisovat“ žádané spektrum výroby a spotřeby finální produkce.*

Přitom je třeba vědět, že všechny parametry charakterizující nastavení v podobě „finančního lisu“ na výrobu určitého spektra

¹³⁵ Je popsána v práci vnitřního prediktoru SSSR – Krátký kurz... a *Mrtvá voda v redakci počínaje rokem 1998.*

Politická ekonomie industriální civilizace

produkce, musí být zohledněny v rovnicích meziodvětvové bilance v cenové podobě jako různorodé sčítance, ze kterých se skládá cena každého produktu zohledňovaného v meziodvětvové bilanci.

Je-li plánové spektrum výroby a spotřeby produkce podmíněno demograficky, a kromě toho v sobě zahrnuje produkci nutnou pro realizaci politiky státu, pak se plánová zadání mění od jednoho plánového období ke druhému, a to jak složením plánové nomenklatury, tak i objemy výroby a spotřeby.

V této souvislosti je také třeba připomenout, že je-li vždy omezena nominální koupěschopnost společnosti a nedochází k novým emisím peněžní zásoby¹³⁶, je nutné pro uspokojení potřeb širšího okruhu spotřebitelů rozšířit výrobu s následným snížením cen, protože v opačném případě bude odbyt blokován nepřijatelnou cenou¹³⁷.

Ceny mají v uceleném víceodvětvovém výrobně-spotřebním systému funkci omezovače počtu spotřebitelů při dosažené úrovni výroby a nabídky produkce na specializovaných trzích. Takže jsou-li objemy výroby dostatečné pro uspokojení potřeb všech, není nutné, aby cena dál fungovala jako omezovač a může být i nulová, pokud jejímu vynulování nebrání nějaké jiné faktory. Jinak řečeno, **režimu plného a garantovaného uspokojování demograficky podmíněných potřeb výhledově odpovídají nulové ceny**¹³⁸.

¹³⁶ V této spojitosti je nutné přímo poukázat na to, že hlavním generátorem růstu nominálních cen, který si vynucuje inflační emise peněžních zásob, je úroková sazba na úvěry.

¹³⁷ Zvýšení příjmů prováděné kvůli tomu, aby se zvýšil odbyt nějakých konkrétních druhů produkce, může v davo-„elitářské“ společnosti vyvolat růst nominálních cen jiných druhů produkce a nepřispět k odbytu žádané produkce nezávisle na její užitečnosti. Není možné například zajistit úhradu placeného vzdělání a zdravotní péče ve vyšším standardu tak, že se širokým skupinám obyvatel zajistí zvýšení jejich nominálních příjmů, protože v tržní samoregulaci takové zvýšení příjmů způsobí růst cen na produkci masové každodenní spotřeby.

Proto je placená zdravotní péče a vzdělání ve vyšším standardu na základě volné tržní samoregulace všude údělem nejbohatších vrstev společnosti, které ve větší či menší míře parazitují na životě ostatních. Zatímco v plánovité ekonomice SSSR byla k polovině 50. let vysoká (i podle měřítek tehdejší doby) úroveň vzdělání a zdravotní péče reálně dostupná většině obyvatel státu, díky cíleným dotacím společensky prospěšných druhů činnosti, jejichž rozvoj založený na jejich rentabilitě jinak není možný.

¹³⁸ Jinými slovy, ceník finální produkce z množiny demograficky podmíněného spektra je vlastně finančním vyjádřením vektoru chyby

Politická ekonomie industriální civilizace

V procesu dosahování tohoto ideálního režimu fungování víceodvětvového výrobně spotřebního systému – mohou v důsledku toho, že výroba stále více pokrývá životní potřeby společnosti, ceny určitých společensky potřebných druhů produkce padat pod práh rentability jejich výroby. V takovém případě může být účelné potřebné objemy výroby a spotřeby (v dlouhodobém historickém výhledu) udržovat díky dotacím a subvencím získávaným v podobě daní z jiných odvětví, tj. díky přerozdělování ukazatelů rentability mezi jednotlivými podniky, odvětvími a regiony.

To znamená, že při posuzování systémové ucelenosti víceodvětvové výroby orientované na stále širší uspokojování životních potřeb všech pracujících je rentabilita systému jako celku v historicky delších časových intervalech důležitější než vysoká rentabilita nějakých jednotlivých výrob, která tak omezuje rozvoj jiných v důsledku volného působení zákona hodnoty, jehož účinek zdaleka ne vždy odpovídá rozvrstvení demograficky podmíněných potřeb podle snižujícího se pořadí jejich významu¹³⁹.

Zajištění takové rentability systému jako celku v historicky dlouhých časových intervalech vyžaduje, aby byl každý krátkodobý plán rozpracováván jako etapa v rámci návazné dlouhodobé posloupnosti plánů (jinak nebude zaručena životaschopnost plánu). Vypracování návazné posloupnosti životaschopných plánů je možné jen v tom případě, že se systém plánování orientuje na demograficky podmíněné spektrum potřeb a pohybuje se v rámci určité biosféricky přípustné demografické politiky společnosti.

S ohledem na tyto dvě okolnosti¹⁴⁰ musí být komplex daňově-

samořízení společnosti, kde ideálnímu režimu řízení odpovídají nulové hodnoty chyb řízení a odchylkám od něj nenulové.

Průkaznost této interpretace ceníku v modelování procesů řízení výroby a spotřeby je uvedena v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Krátký kurs..., *Mrtvá voda počínaje redakcí z roku 1998*.

¹³⁹ Právě takto byla v letech 1920 – 1950 v SSSR – navzdory zákonu hodnoty – provedena strukturální přestavba národního hospodářství a vytvoření ve své době nejlepší systém všeobecného, vyššího a odborného vzdělání.

Jakmile však s počátkem reformem devadesátých let na tuto *rentabilitu na nejvyšší úrovni* v systémové ucelenosti národního hospodářství zapomněli, přestali ji vnímat a udržovat ve vědě, vzdělání, zdravotnictví, ozbrojených silách, ve výrobních odvětvích a regionech, tak se všechno okamžitě „rozklížilo a rozjelo na všechny strany“.

¹⁴⁰ První – *změna plánového spektra výroby* následkem změny parametrů

Politická ekonomie industriální civilizace

dotáčnické, úvěrové, pojišťovací a subvenční politiky vypracované koordinovaně pro každé plánové období s orientací na to, aby bylo prostřednictvím takového „finančního lisu“ z tržního mechanismu „vylisováno“ plánové spektrum výroby a spotřeby produkce ve stále se měnících podmínkách fungování výrobního systému.

Požadavek zohlednit spotřebu při vypracování plánu je podmíněn tím, že volná cenotvorba ve společnosti s převládajícími nelidskými typy struktury psychiky je taková, že dokonce i v případě, kdy výroba skutečně společensky prospěšné produkce dosáhne dostatečné úrovně, může být její spotřeba blokována úrovněmi rentabilních cen nebo přerozdělením kupní síly mezi specializované trhy, a také účelovým skupováním produkce s cílem její likvidace v rámci spekulací s její cenou.

Při takovém přístupu k organizaci výroby produkce a její spotřeby, a při posuzování procesů z pozic teorie řízení¹⁴¹ představuje výroba a spotřeba produkce v rámci plánového *demograficky podmíněného* spektra „užitečný signál“ víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, a výroba a spotřeba produkce v rámci degračně-parazitického spektra zase „vlastní rušení“ a rušivé vnější zásahy, které jsou v tomto systému přitomné, ale je nutné je v procesu samořízení potlačovat a eliminovat, což umožní zvýšit výkon a kvalitu „užitečného signálu“.

Řešení problému nastíněného Saburoou Okitou tedy spočívá v sestrojení funkční metodologie takového plánování a *státního řízení*, aby mohly být na jejím základě plány tohoto druhu realizovány. Zůstává však neřešitelný, pokud se potřeby nerozdělují na

demografické podmíněnosti, změny úkolů v politice státu a změny cen a cenových poměrů v důsledku uspokojování potřeb společnosti.

Druhá – rozvoj samotného výrobně-spotřebního systému jako technicko-technologického a organizačního celku, což vede ke změně jeho vlastních charakteristik, včetně charakteristik rentability výrob v odvětvích a obslužných infrastruktur.

¹⁴¹ Dostatečně všeobecná teorie řízení je vyložena v pracích vnitřního prediktoru: Mrtvá voda (všechny redakce) a v samostatném vydání Dostatečně všeobecné teorie řízení (konceptní materiály studijního kurzu přednášené studentům fakulty aplikované matematiky a procesů řízení na Petrohradské státní univerzitě v letech 1997 – 1999), Petrohrad, 2000, a ve zkrácené podobě v Základech sociologie.

Politická ekonomie industriální civilizace

demograficky podmíněné a degradačně-parazitické, a nepřístupuje se k nim z hlediska politické praxe státu rozdílným způsobem.

Navíc je pro řešení uvedeného problému nutné odpovědět si na ještě jednu zásadní otázku:

Co je to plán pro stát a společnost?

— „laťka“ umístěná ve velmi vysoké rekordní výšce, kterou musí na hranici svých možností „přeskočit“ víceodvětvový výrobně-spotřební systém?

— prokazatelně dosažitelná úroveň, pod jejíž kontrolní ukazatele nesmí víceodvětvový výrobně-spotřební systém při svém fungování spadnout, a jejíž překročení v rámci jejích ukazatelů není jen žádoucí, ale musí být *zaručeno* svobodou vědecko-technické a podnikatelsko-organizační tvořivosti?

Životaschopná je ta druhá odpověď na položenou otázku¹⁴²:

Kromě toho, že plánové spektrum výroby a spotřeby musí odpovídat životním potřebám společnosti, musí být také prokazatelně dosažitelné, přičemž dřívější splnění a překročení plánových ukazatelů v těch případech, kdy je to společensky prospěšné, musí probíhat na základě organizace práce a řízení ve všech odvětvích a ve všech regionech.

To je tedy fakticky celá tematika *politické ekonomie industriální civilizace* v maximálně zkráceném výkladu. Je nutné jí porozumět alespoň takto zhruba a dokázat ji uvidět v reálném životě. Jenže o vytyčování cílů, o vzájemně se vylučujícím charakteru cílů výroby a přerozdělování produkce ve společnosti, o metodologii plánování a plánovém nastavení tržního mechanismu samoregulace není v tradičních sociologických a ekonomických teoriích zvykem mluvit,

¹⁴² A z toho plyne, že jednou ze zásadních chyb sovětské společnosti byl její systémový vztah k plánu jako k „laťce“ umístěné ve velmi vysoké rekordní výšce, což vedlo ke zkraslování státního výkaznictví a k tomu, že vypracovávané plány nebyly v mnohém dostatečně zajištěny zdroji a prostředky, takže byly vlastně nesplnitelné a pokusy je splnit nevyhnutelně vedly k narušování meziodvětvových proporcí. Tento přístup zůstával zachovávan v průběhu mnohých pětiletok, a proto se ta situace nevyhnutelně musela zhoršovat.

Jedná se však jen o jednu z mnoha chyb zásadního charakteru.

Politická ekonomie industriální civilizace

protože profesionální úředníci (ekonomové, účetní, bankovní finančníci, burzovní brokeri a makléři) ani další představitelé davu nemají vědět, že jsou všichni řízeni jako roboti, a to velmi jednoduchým způsobem: *od dětských let jsou jim všem vštěpovány přesvědčení a odborné návyky, které nejsou způsobilé pro život, ale zato odpovídají cílům mocipánů a vyšších pohlavárů systému.*

Tuto problematiku jsme v této práci osvětlili jen v krátkosti, ale zato jsme probrali to podstatné. Podrobněji je vysvětlena v práci vnitřního prediktoru SSSR – Krátký kurz... Praxe šíření Koncepce sociální bezpečnosti ukazuje, že právě tato práce je mnohými hodnocena jako něco, co si vůbec nepotřebují nastudovat a osvojit. Jenže podle našeho názoru by si to přívrženci Koncepce sociální bezpečnosti nastudovat měli, neboť žijeme v civilizaci, kde jsme všichni dohromady i jednotlivě závislí na systému výroby a přerozdělování produkce. Z toho plyne, že k tématu ekonomiky *nemá žádné morální právo vyjadřovat se člověk, který si ve své mysli nevytvořil alespoň základní představu o tom:*

- co to jsou meziodvětvové bilance oběhu zboží a financí;
- jak jsou navzájem propojeny;
- jak se procesy probíhající uvnitř odvětví popisují aparátem matematické statistiky a teorie pravděpodobnosti;
- jak tyto jejich popisy souvisí se systémem účetní evidence;
- jak vypadají nástroje, jimiž je možné nastavit tržní mechanismus tak, aby probíhala samoregulace výroby a přerozdělování produkce;
- jak jsou tyto nástroje vyjádřeny v meziodvětvových bilancích;
- jak se cíle výroby a přerozdělování, které jsou vlastní společnosti, dají vyjádřit v meziodvětvových bilancích;
- jak má být formován systém plánování, aby vytvářel návaznou posloupnost plánových bilancí odpovídajících realizaci mravně zdravých cílů výroby a přerozdělování produkce;
- jak se musí měnit daňově-dotační, úvěrová, pojistná a subvenční politika v procesu realizace návazné posloupnosti plánových bilancí, aby reálné ukazatele výroby a spotřeby nebyly horší než ty naplánované a dosahovalo se tak zvolených cílů.

A především je třeba chápat:

Politická ekonomie industriální civilizace

- proč musí být vytyčování cílů v systému plánování demograficky podmíněné v rámci zvolené globální politiky;
- jak se prakticky zjišťuje demograficky podmíněné a degračně-parazitické spektrum potřeb;
- co konkrétně patří v naší době do každé této skupiny.

Tohle musí člověk vědět, vnímat a rozumět tomu, a to dokonce i v případě, že se nechystá dělat kariéru a nepomýšlí na to, že by se časem mohl stát hlavou státu, předsedou vlády nebo ministrem ekonomiky. Lidé to musí znát, aby nedovolili „*velkým kombinátorům a žvanilům*“ vymývat lidem mozky.

A právě kvůli tomu, aby lidem bylo usnadněno osvojit si tyto vědomosti a pomohlo jim to osvobodit se ze zajetí rádooby ekonomických kultovních mýtů, byla publikována práce Krátký kurs...

Nyní můžeme na základě informací z tohoto odbočení od tématu přejít k dalšímu rozboru názorů Henryho Forda a Josifa Vissarionoviče Stalina na to, jak má vypadat normální hospodářská činnost společnosti.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

4.5. Plánové hospodářství bolševiků – socialistické hospodářství

Na konci kapitoly 4.4 jsme uvedli, jak J. V. Stalin definoval základní ekonomický zákon socialismu. O něco dále ve své práci pokračuje s jeho objasňováním, přičemž jasně odlišuje cíle a prostředky jejich dosahování.

Říkají, že základním ekonomickým zákonem socialismu je zákon plánovitého, proporcionálního rozvoje národního hospodářství. To není správně. Plánovitý rozvoj národního hospodářství, a tudíž i plánování národního hospodářství, jež je více či méně správným odrazem tohoto zákona, nemohou samy o sobě nic přinést, není-li známo, ve jménu jakého úkolu se plánovitý rozvoj národního hospodářství uskutečňuje, nebo je-li tento úkol nejasný *<úkol vytyčování cílů jsme rozvedli v Odbočení od tématu 6>*. Zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství může přinést žádoucí výsledek *<tj. dosažení a stabilní udržování životně potřebných úrovní výkonů odvětví a meziodvětvových proporcí>* jedině tehdy, je-li zde úkol, který má být naplněn plánovitým rozvojem národního hospodářství. Tento úkol nemůže být určen samotným zákonem plánového rozvoje národního hospodářství *<neboť meziodvětvové proporce a absolutní úrovně výkonů jsou samy podřízeny cílům určeným tímto úkolem>*. Tím spíše jej nemůže určit plánování národního hospodářství *<protože vytyčování cílů se nachází mimo meziodvětvové proporce a mimo metodologie plánování>*. Tento úkol je obsažen v základním ekonomickém zákonu socialismu v podobě jeho požadavků vyložených výše. Proto může zákon plánového rozvoje národního hospodářství působit v plném rozsahu jen v tom případě, že se opírá o základní ekonomický zákon socialismu.

Pokud jde o plánování národního hospodářství, tak to může dosáhnout kladných výsledků jedině za dodržení dvou podmínek a) jestliže správně odráží požadavky zákona plánovitého *< — proporcionálního — >* rozvoje národního hospodářství *<tj. pokud metodologie plánování správně modeluje meziodvětvové proporce a vzájemné vazby, což zajišťuje*

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

*předvídatelnost důsledků přijetí a realizace těch či oněch rozhodnutí v oblasti ekonomické politiky>, b) jestliže je ve všem v souladu s požadavky základního ekonomického zákona socialismu < což je ekvivalentní demografické podmíněnosti cílů společensko-ekonomického rozvoje zakládaných do plánů a orientaci systému plánování na garantované uspokojování **mravně zdravých (životních)** potřeb všech dohromady i každého jednotlivě>.*» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, 7. kapitola, Otázka základních ekonomických zákonů kapitalismu a socialismu).

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Ovšem uvedený úryvek se *(bez našich vysvětlujících doplnění uváděných v těchto závorkách <...>)* může zdát mnohým, kteří nejsou obeznámeni s reálnými dějinami SSSR, jen prázdným tlacháním omezeného a praktických věcí neznalého nejvyššího stranického pohlavára, které nemá nic společného s ekonomickou realitou života sovětské společnosti.

Mnozí mohou setrvávat v takovémto svém názoru s poukazem na ekonomickou realitu života v SSSR na konci stagnace a přestavby, jak si ji sami pamatují: deficit téměř všeho – od potravin až k nábytku, bydlení a automobilům (tehdy ještě považovaným za luxusní předmět, který rodina nemusí nezbytně mít) a naopak občasné „přezásobení“ některými jednotlivými druhy zboží, kdy byl například jednu dobu přebytek broušeného skla a koberců; pravidelné problémy s dodávkami toho či onoho zboží do běžné obchodní sítě, počínaje solí, mýdlem, zubní pastou, cukrem a salámem konče (ten byl v některých letech k dostání jen v Moskvě, Leningradu, hlavních městech republik a v uzavřených specializovaných městečkách); vedle toho existovala „distribuční místa“, kde představitelé partajní, státní, vědecké a další nomenklatury – sovětské „elity“ – získávali vše v souladu se svým postavením, nezávisle na tom, jak byla zbožím a službami zásobována běžná obchodní síť atd.

Mohlo by se zdát, že tato reálná praxe života v SSSR jen potvrzuje, že to, co řekl J. V. Stalin o základním ekonomickém zákonu socialismu a jeho uvádění do života na základě plánového hospodářství, je tedy bezesporu jen nesmyslným a prázdným tlacháním; že reálný život přece prokázal, že plánová ekonomika nemůže odpovídat životním zájmům většiny obyvatel.

Jenže dáme-li si dohromady uvedený úryvek z Ekonomických problémů socialismu v SSSR s Odbočením od tématu číslo 6, bude nezvratně jasné, že ve skutečnosti dějiny SSSR po roce 1953 (a to včetně zmiňovaných období ekonomického rozvratu z doby stagnace a přestavby) *naopak potvrzují, že J. V. Stalin měl ve svých definicích ekonomických zákonů socialismu pravdu, a po jeho odstranění byla strategie společensko-ekonomického rozvoje v SSSR formována a realizována s hrubým porušováním jak základního ekonomického zákonu socialismu, tak i zákonu plánového a proporcionálního rozvoje národního hospodářství.*

Abychom to doložili, uděláme ještě jedno odbočení od tématu.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

* * *

Odbočení od tématu č. 7: *Poststalinský SSSR byl antisocialistickým státem*

Co se týká základního ekonomického zákona socialismu určujícího cíle výroby a přerozdělování produkce ve společnosti, pak v obecné politické ekonomii socialismu ani v aplikovaných teoriích řízení národního hospodářství na plánovém základě neproběhla identifikace a rozdělení degradačně-parazitických a demograficky podmíněných spekter potřeb.

A zatímco v období, kdy život státu řídil J. V. Stalin, to bylo možné objasnit řešením úkolů společensko-ekonomického rozvoje státu na základě marxismu, který kultura Ruska přijala, ale nestačila ho porovnat s reálným životem v důsledku toho, že intelektuální potenciál byl zaměstnán vnitrostranickým bojem, technicko-technologickými a organizačními aspekty strukturní přestavby národního hospodářství ve dvacátých a třicátých letech 20. století, soustředěním sil na dosažení vítězství ve Velké vlastenecké válce a následující obnovou hospodářství a přezbrojování ozbrojených sil (a to včetně raketovými a jadernými zbraněmi), je po završení poválečného období obnovy a po zveřejnění Ekonomických problémů socialismu v SSSR možné pusté žvanění a neplodnost společensko-ekonomických věd v SSSR objasnit pouze degradačně-parazitickou mravností samotných vědců: čím je totiž člověk mravně pokleslejší tím je prodejnější, službější, tím výše stojí v hierarchii, ale přitom je hloupý a neschopný identifikovat a řešit reálné problémy života a rozvoje společnosti.

V důsledku takové lhostejnosti vědy i politických činitelů ke dvěma navzájem neslučitelným spektrům potřeb narůstala po dobu celých desetiletí v rozpočtových příjmech SSSR položka alkoholu a tabáku. Ve výsledku v polovině 80. let na každý rubl přicházející do rozpočtu z prodeje alkoholu, připadalo 3-5 rublů (podle různých odhadů) přímé či nepřímé účetně evidované škody vyvolané: haváriemi, pracovními úrazy a nemocemi, neomluvenými absencemi, produkcí zmetků, chuligánstvím i těžšími trestnými činy a tak dále, to všechno způsobovali lidé pod vlivem alkoholu. Navíc tu byla i škoda, která se v účetnictví neodráží, jako je poškození zdraví nových generací, dětí počatých a narozených rodičům požívajícím alkohol, a

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

škoda způsobená vlivem alkoholu kultuře v důsledku absence správné výchovy dětí a snížení jejich genetického potenciálu rozvoje.

To samé platí i pro výrobu a kouření tabákových výrobků a dnes už i pro užívání dalších drog a syntetických narkotik.

V důsledku toho SSSR/Rusko v poststalinské době zaostávalo, zaostává a v blízké budoucnosti bude zaostávat za výzvami doby z hlediska *masového řešení* mravně-etických, vědeckých, technicko-technologických a organizačních problémů svého rozvoje, což určuje jeho postavení ve světě a vztah k němu v jiných regionech Země, a to jak tamních „elit“, tak i obyčejných lidí.

Nelze mluvit ani o uspokojování potřeb lidí cestou růstu a zdokonalování veškeré výroby na základě stále vyšší techniky. Dříve vybudované podniky pracovaly desetiletí bez obnovení jejich technicko-technologické základny. Nové podniky se stavěly podle projektů počítajících s použitím starých technologií a morálně zastaralého vybavení. Navíc se ve stavebnictví často práce vlekly a objekty odevzdávaly s velkým zpožděním („dolgostroj“), což bylo podmíněno narušením proporcí mezi plánovaným objemem stavebních prací a výkony skupiny odvětví tvořících stavební průmysl.

To vypovídá o tom, že v poststalinských letech byl narušován nejen základní ekonomický zákon socialismu, ale také byl systematicky narušován zákon plánového, proporcionálního rozvoje. Podle našeho názoru byly nejvýraznějšími příklady ruinujícího narušení proporcí, které pramenilo ze špatného vytyčování cílů, tj. z narušení základního ekonomického zákona socialismu, nájezdnicko-pustošivé „osvojení celin“ a rozvoj ozbrojených sil SSSR.

První úroda z celiny byla rekordní a překonala všechna očekávání. Sklidili ji a... většina jí shnila, protože nebyly předem vybudovány potřebné infrastruktury: bydlení, skladování a zpracování zrna, dopravní infrastruktura. Navíc byla v prvních letech pustošivého nájezdu na celiny použita agrotechnika, která neodpovídala přírodním podmínkám kazašských stepí, takže v důsledku větrné eroze byla v některých oblastech odváta až půlmetrová vrstva povrchové zeminy, což způsobilo úrodnosti půd takovou škodu, že obnova stavu bude trvat přinejmenším stovky a možná i tisíce let.

Za toto záškodnictví – biosféricko-ekologický zločin – nesou přímou osobní zodpovědnost: N. S. Chruščov, členové ÚV KSSS a poslanci Nejvyššího sovětu SSSR těch let, úřad Státní plánovací

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

komise, příslušná oddělení Akademie věd SSSR, VASChNIL¹⁴³ a analytici KGB SSSR.

Všem těmto katastrofám se dalo vyhnout, pokud by se vše dělalo s dobrým úmyslem a rozvahou v souladu se základním ekonomickým zákonem socialismu a se zákonem plánového proporcionalního rozboje národního hospodářství.

V takovém případě by se nejprve postavily silnice a bydlení; po tuto dobu by se zemědělská činnost v daném regionu vedla v omezeném rozsahu, v objemech nezbytných pro výživu nově přijíždějících obyvatel; to by umožnilo během těchto prvních let vyladit agrotechniku a přivést ji do souladu s přírodními podmínkami regionu. A na tomto základě by se potom stabilně v návaznosti pokolení a s trvalou péčí o úrodnost půd¹⁴⁴ vyřešil problém potravinové soběstačnosti SSSR.

Není nutné být géniem, aby člověk přišel na to, že je zapotřebí dopředu vypracovat plán osvojování celin a úhorů v podobě posloupnosti návazných a vzájemně zkoordinovaných kroků. Stačilo jen nepřístupovat k tomu plánu jako k „laťce“ umístěné v rekordní výšce, neoperovat abstraktními ukazateli a nedělat okolo toho zbytečný propagandistický humbuk. Bylo jen nutné promyslet, co konkrétně, a v jakém pořadí bude kdo dělat, jaké zdroje k tomu budou zapotřebí, a jaké metrologicky průkazné ukazatele by měly být základem pro to,

¹⁴³ Všesvazová akademie zemědělsko-hospodářských věd V. I. Lenina.

¹⁴⁴ Vědecko-teoretický a částečně praktický základ k vyřešení tohoto problému už v té době byl k dispozici. Vypracoval ho ruský vědec Vasilij Vasiljevič Dokučajev (1846 – 1903), jehož práce v dorevoluční době nenašly své uplatnění. Ve své knize Naše stepi dříve a nyní z roku 1892 předložil plán boje s častými dlouhotrvajícími suchy v černozemní oblasti evropské části Ruska. Na základě jeho prací, které byly dále rozvinuty, byl po ukončení Velké vlastenecké války v SSSR za osobní podpory J. V. Stalina vypracován a realizován státní program zlepšení přírodních podmínek stepní a lesostepní oblasti evropské části SSSR díky výsadbě lesních pásů (které zadržovaly sníh), vytvoření umělých vodojemů a tak dále, což mělo změnit vodní rovnováhu regionů a v důsledku toho i jejich celkové přírodní podmínky. Po odstranění J. V. Stalina byly tyto práce částečně postupně zastaveny a částečně se to zvrhlo v projekt svedení určité části průtoku severních řek na jih. **Nicméně i to, co stačili zrealizovat v letech stalinského bolševismu, značně snížilo škody, které zemědělství stepní zóny evropské části SSSR do té doby způsobovaly suché větry.**

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

aby bylo možné přejít k dalším etapám komplexního plánu.

Ještě jedním projevem „elitářské“ politiky vynucujícím rozvíjení degradačně-parazitického spektra potřeb u obyvatelstva byly „chruščovky“, neboť jejich „architektura“ vykazuje negativní vliv na psychiku člověka a svou těsností a malým počtem pokojů (v žargonu té doby – „malorozměrovost“ a „kompaktnost“ úplně všeho) zničila velkou rodinu skládající se z několika generací. Tím epocha „chruščovek“ zasadila těžko napravitelnou ránu osobnostnímu rozvoji několika pokolení, protože v tomto ohledu nic nemůže nahradit malému dítěti jeho každodenní styk s prarodiči¹⁴⁵.

V návaznosti na to téma formování osobnosti se obrátíme k široce známému výroku „architektura je zkamenělá hudba“. A podobně jako hudební pozadí (rádiové vysílání, přehrávání hudebních skladeb a tak dále) ovlivňuje psychiku a činnost lidí, tak i architekturní pozadí má na ně svůj vliv. V učebnicích dějepisu, podle kterých se všichni učili v 60. – 70. letech, byl příběh ze starověku, jak nepřátelské vojsko proniklo do athénské Akropole. *Když vojáci uviděli Parthenón, sochu Pallas Athény stojící před nimi na podstavci, ohromilo je to natolik, že se vzdálili, aniž by cokoliv vydrancovali.* Takový je vliv architektury, buď ideální či alespoň takové, která se daleko více blíží ideálu než architektura současných měst. A podíváme-li se na příčiny výtržností a řádění mládeže podobné těm, jaké se odehrávaly v Moskvě 09.06.2002 poté, co mládež zhlédla na monitorech v ulicích neúspěšný fotbalový zápas ruské reprezentace proti Japonsku, je k nim třeba přidat i tu příčinu, že většina účastníků toho opileckého řádění vyrostla v „architekturním“ (dá-li se to vůbec nazvat architekturou) viváriu¹⁴⁶ „chruščovek“.

Často musíme poslouchat, že díky „chruščovkám“ se rychle zvýšil

¹⁴⁵ Jiným projevem degradačně-parazitického způsobu života v architektuře je obydlí a domácí hospodářství tak velké, že členové rodiny nemají dost sil, aby se o to vše mohli sami starat ve svém volném mimopracovním čase. To vede k tomu, že si musí najmout na každodenní práci v domácnosti a hospodářství služebnictvo nebo tyto práce nutí vykonávat „chudé příbuzné“ či známé, kteří jsou na rodině nějak závislí. Působí to rozkladně na mravnost dětí v rodině i na společnost jako takovou.

¹⁴⁶ Vivárium je uzavřené místo, kde jsou chována laboratorní zvířata. Například se takto chovají v několikapatrových skříních skládajících se z jednotlivých buněk drobní hlodavci (myši, krysy).

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

objem bytové výstavby, že se do nich lidé mohli přestěhovat z komunálek a suterénů, že se konečně začala řešit bytová krize ve městech¹⁴⁷ atd. Jenže to se nesmí míchat dohromady dvě různé a málo spolu související otázky: otázka architektonických forem a stylu, a otázka materiálů, technologií a konstrukcí používaných ve stavebnictví. Kromě protilidového neotrockistického politického kursu totiž nic nebránilo tomu, aby se používaly produktivnější stavební technologie v kombinaci s převládajícím architekturním stylem přirozeným pro život, a nikoliv s *nepřirozeným architekturním stylem vivárií-chruščovek*.

Navíc, aby zvýšili výkazový statistický ukazatel „objem bytové výstavby“, nebyly v mnohých „chruščovkách“ dveře na hranicích mezi pokoji a chodbou (nebo kuchyně a chodby) v souladu s pravoúhlým tvarem místností, ale až na chodbě asi metr od této hranice. Ke stejnému výkaznickému šejdířství patří v některých „chruščovkách“ i průchod z předsíně do kuchyně přes výklenek v obýváku. Tento výklenek vzniknul díky odstranění zdi, která měla oddělovat obývací od chodby vedoucí z předsíně do kuchyně podél koupelny a záchodu. Díky takových architekturním zvrácenostem každý pokoj nebo kuchyně v této podobě získaly doplňkově až dva čtverečné metry „užitné plochy“, která je k ničemu, ale ve statistickém výkaznictví navyšuje objemy bytové výstavby, které jsou zaplacené jako užitná obytná plocha a zohledněny ve statistice zlepšování bytových podmínek občanů.

To samé platí i pro schodišťový prostor. Problém vynést po schodišti pianino do pátého patra byl terčem vtipů tehdejší doby. A ta skutečnost, že se milióny starých lidí z horních pater nebyly schopny dostat ven na ulici, že rakev nebylo možné normálně vynést, takže zesnulé v ní bylo nutné překlápět, to byla realita života. Následky této „chruščovštiny“ bude muset řešit nejméně desetiletí několik pokolení...

Navíc „chruščovky“ nevyhnutelně doprovázelo přidělování těch slavných „šest setin“ (600 m²), které byly často více než sto kilometrů

¹⁴⁷ Která byla vytvořena uměle kvůli masovému přítoku nekvalifikované pracovní síly do měst z venkova. Ta poslední vlna vedla v šedesátých a sedmdesátých letech 20. století na jedné straně k odkrvení zemědělské výroby a na druhé straně to bránilo včasné technicko-technologické obnově průmyslu ve městech.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

od místa bydliště (nazvat to domovem se dost dobře nedá) rodiny ve velkém městě. Ve výsledku:

„*Chruščovky + šest setin*“ = „*narušování biocenóz + jalové plýtvání zemědělskými zdroji, dopravními a výrobními kapacitami*“ v porovnání s možností zástavby měst rodinnými domky se zahradami a rozvojem drobnějších průmyslových výroby v malých městech a na vesnicích.

Stejně záškodnickým způsobem probíhal v poststalinské době i rozvoj Ozbrojených sil SSSR. Aby byly v mírové době ozbrojené síly garantem obranyschopnosti země a úspěšně se rozvíjely, musí na každého vojáka a námořníka připadat určitý počet důstojníků a každý druh vojsk musí mít odpovídající množství *kvalitní* bojové techniky. Aby to vše bylo bojeschopné, musí být rozvinuta infrastruktura pro dislokaci vojsk (ubytování pro řadové členy a rodiny velitelského sboru, polygony atd.) a jejich bojovou přípravu. A protože některé druhy výzbroje a munice morálně i fyzicky zastarávají a jsou vyřazovány z výzbroje, musí v národním hospodářství fungovat komplex *modernizačně-rekonstrukčních a recyklačních odvětví*¹⁴⁸.

Narušení proporcí ve struktuře ozbrojených sil zvyšováním počtu zbraní, munice a početního stavu bojových jednotek, aniž by to bylo doprovázeno odpovídajícím rozvojem infrastruktur pro dislokaci vojsk a jejich bojovou přípravu, pro rekonstrukci, modernizaci a recyklaci zbraní a munice, *je přípustné jen v jednom jediném případě*: je-li známo, že v nejbližší době začne válka, ve které se výzbroj, munice a početní stav vojsk, které jsou nadbytečné v poměru k příslušným proporcím v době míru, stanou zárukou rychlého vítězství v důsledku masivního úderu na protivníka, ať už v obraně či útoku (nebo budou zlikvidovány během bojů v první etapě déle trvající války).

¹⁴⁸ Normálně by tato odvětví měla kromě ozbrojených sil obsluhovat i všechna ostatní odvětví, státní infrastrukturu a domácnosti.

Vyrábět například žiletky na holení z nerez oceli a potom je vyhazovat na skládku; vyrábět sklo a vyhazovat na skládku nevratné skleněné obaly a střepy je marnotratnost. Skládky jsou rozlehlé a plné kdivíjakých odpadků, takže jsou ekologicky škodlivé. Navíc se mnoho odpadků vyhazuje někdy jen tak v přírodě, bez evidence a označení charakteru jejich nebezpečnosti kvůli lehkomyšlnosti a nezodpovědnosti lidí, přestože jsou jim místa oficiálních skládek známa.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Jestliže však stát během více než třiceti let (1953 – 1985) buduje své ozbrojené síly na základě proporcí bezprostředně hrozící války, mělo by se to stát předmětem zvláštního šetření.

Podle našeho názoru byly v období, které začíná létem roku 1953, kdy se nejvyšší státní moci zmocnil N. S. Chruščov (po odstranění L. P. Beriji), a končí smrtí L. I. Brežněva v roce 1982, představy nejvyšších představitelů SSSR o reálných procesech globální politiky v důsledku početní převahy trockistů druhého pokolení cíleně deformovány vědeckými konzultanty (Institut USA a Kanady) i konzultanty z rozvědky. Časté užívání alkoholu (Chruščov i Brežněv) a kouření (Brežněv), které byly neoddělitelnou součástí života a práce vysokého stranického a státního vedení (s velmi málo výjimkami), deformovaly a narušovaly psychiku politiků, což vytvářelo „úrodnou půdu“ pro to, aby jim bylo možné vnuknout různé lživé představy o záměrech a reálné politice USA, NATO a o celkovém průběhu procesu globální politiky.

Co se týká států, které byly protivníky SSSR ve studené válce v letech 1946 – 1985, tak v nich byli mnozí politici zasvěcenými zednáři a konali proto vědomě v rámci globálního politického scénáře zednářstva; no a ty, kteří sami mezi zednáře nepatřili, vodila za nos zednáři prolezlá rozvědka a věda jejich států. Marxistický trockizmus v sobě od začátku měl větev zednářství, takže v globální politice bylo téměř vše „podchyceno“ představiteli biblické koncepce.

V takových podmínkách musely proporce ozbrojených sil SSSR deformované směrem k nadbytečnému navyšování výzbroje v poměru k infrastruktuře dislokace a zabezpečení vojsk přesvědčit každého, kdo nic nevěděl o globální scénaristice, že se SSSR připravuje k zahájení války, a všechny jeho rozhovory o tom, že usiluje o mírové soužití dvou systémů, mají jen ukolébat bdělost politiků a veřejnosti na Západě.

Kromě toho tu byly i chyby metodologického charakteru v práci úřadů Státní plánovací komise SSSR, svazových republik a stranicko-státních orgánů řízení hospodářské činnosti, v jejichž důsledku nemohly být kvůli použití nevhodných prostředků realizovány ani skutečně dobré záměry.

Takže ačkoliv v sovětské vědě vzniklo odvětví pod názvem

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

„ekonomická kybernetika“, věnovali se ekonomičtí „**kabernet**¹⁴⁹ - **ici**“ spíše žvanění a přizpůsobování citátů ze západních publikací marxisticko-leninské ideologii a materiálům budoucích sjezdů KSSS a plén ÚV než vědeckovýzkumné a tvůrčí práci.

V důsledku toho „ekonomická kybernetika“ neřešila úkol vytyčování cílů a neustanovila ceník zboží jako finančně-ekonomické vyjádření vektoru chyb samořízení společnosti; nezkoumala problém vlastních šumů systému a zvenčí nasměrovaného rušení na makro i mikroúrovně ekonomiky, způsoby jejich potlačování a izolování od nich procesů řízení a samořízení; neidentifikovala problematiku koordinace direktivně-adresného (strukturního) řízení s mechanismem tržní samoregulace (bezstrukturního řízení) v jednotném procesu řízení naplňování vytyčených plánů. A bez konkrétních odpovědí na otázky: co je to vektor cílů řízení? V čem se objektivně projevuje vektor chyby řízení? Co může být využito jako prostředky řízení? Jaké parametry mají být v procesu řízení volnými parametry? – se nemůže žádná teorie řízení stát způsobitelným základem praktického řízení. To platí jak pro sovětskou ekonomickou kybernetiku, tak i tu zahraniční.

Tato věc i mnohé další vedly k tomu, že úřadům Státní plánovací komise SSSR a svazových republik nezbyvalo nic jiného než v praxi plánování používat nedokonalé a defektní metodiky modelování společensko-ekonomického rozvoje a optimalizace plánů.

Abychom ukázali, jakými idiotskými představami o fungování víceodvětvového výrobně-spotřebního systému se řídila Státní plánovací komise SSSR a jaké názory kultivovala ekonomická „věda“ SSSR, uvedeme úryvek z knihy Plánová vyváženost: její zformování, podpora a efektivita“ (autoři V. D. Bělkin, V. V. Ivanter, vydavatelství Ekonomika, Moskva 1983, str. 209):

Jak ocenit produkci, jejíž část je vyrobena nad rámec koupěschopné poptávky? Je to možné udělat v rovnovážných cenách¹⁵⁰. Jak je ukázáno (...) ceny na zboží, jehož výroba je ve

¹⁴⁹ Odrůda vína a název červeného suchého vína, které se z ní dělá.

¹⁵⁰ Rovnovážné ceny – to jsou ceny zabezpečující plánovou rentabilitu odvětví, která zajišťují plánové spektrum plných výkonů a plánové spektrum výroby finální produkce. Jsou vypočítávány jako neznámé v soustavě rovnic rovnovážných cen sestavované na základě rovnic meziodvětvové bilance. V podobě absolutních členů jsou součástí rovnic rovnovážných cen podíly „přidané hodnoty“ v ceně produkce (mzdy, daně, důchody, složky úvěrové a

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

vztahu ke koupěschopné poptávce nadbytečná, musí být sníženy pod výrobní cenu, přičemž výroba navíc, to jsou přeče zbytečné výdaje pracovních, materiálních a přírodních zdrojů, což společnost poškozují a snižuje to ekonomickou efektivitu národního hospodářství.

Poslední věta je projevem soukromopodnikatelského, kapitalistického způsobu myšlení člověka, který nevidí systémovou ucelenost víceodvětvové výroby a spotřeby ve společnosti a je orientován na to, aby jako soukromý podnikatel vždy získal maximální zisk právě tady a teď.

Tento světonázor (vnímání a chápání světa) není schopen vytyčovat cíle a vyhodnocovat efektivnost činnosti státu-superkoncernu. Od té poslední věty v uvedeném úryvku z Plánové vyváženosti je už jen jeden logický krůček k doporučení zlikvidovat produkci, která je nadbytečná ve vztahu ke koupěschopné poptávce a vyvolává pokles cen, které tak nezabezpečují rentabilitu výroby. A jak je známo, přesně tohle se často dělo v soukromokapitalistické ekonomice, kdy například pšenici sypali do moře nebo topili obilím v elektrárnách, aby zvedli ceny v době, kdy obyvatelstvo celých regionů v jiných zemích umíralo hladu.

K otázce efektivity národního hospodářství jako systémové ucelenosti je nutný jiný přístup. Národní hospodářství má totiž garantovaně uspokojovat životní potřeby všeho obyvatelstva v návaznosti pokolení místo toho, aby převážně uspokojovalo degradačně-parazitické potřeby nepočetné „elity“. Ovšem ta otázka poměru objemu výroby nad rámec koupěschopné poptávky a demograficky podmíněných potřeb v knize věnující se plánové vyváženosti ve státě, jenž za svůj cíl vyhlásil vybudování „komunismu“, ve kterém je vše zdarma a bez omezení dostupné všem

pojistné bilance a tak dále, které připadají v hrubé výrobě odvětví na evidenční jednotku jeho produkce). Koeficienty u neznámých v rovnicích rovnovážných cen jsou ty samé koeficienty přímých výdajů jako v rovnicích meziodvětvové bilance. Matice systému rovnic rovnovážných cen představuje transponovanou matici soustavy rovnic meziodvětvové bilance (tj. koeficienty ve sloupcích jedné matice se rovnají koeficientům v příslušných řádcích druhé matice). Podrobněji viz odborná literatura a také práce vnitřního prediktora SSSR – Krátký kurs...

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

a každému, nebyla dokonce ani nastolena.

Když ale vycházíme z toho, že výroba ve společnosti má za cíl uspokojení životních potřeb, pak má v normálně fungujícím výrobním systému kvalita produkce odpovídat potřebám a standardům, které jsou jejich vyjádřením. A cena má v takovém systému sloužit především jako omezovatel počtu spotřebitelů, aby té jejich části, která není dostatečně koupěschopná, znemožnila něco získat nebo to využívat.

Takže výroba nad rámec očekávané (plánové) koupěschopné poptávky v *demograficky podmíněném spektru potřeb* je vlastně naplněním plánu v předstihu, a proto je společensky prospěšná, neboť umožní uspokojit v daném plánovém období životní potřeby většího počtu lidí. Proto musí být ceny na vyráběnou produkci včas sníženy na úroveň zabezpečující její odbyt, a „ztráty“ výrobců mají být pokryty dotacemi. Nebo musí při zachování původních cen zajišťujících rentabilitu výroby potenciální spotřebitelé dostat účelové subvence (příspěvky na nákup).

A zde je názor Henry Forda na toto téma:

V našich úvahách se nijak neopíráme o statistiky a teorie politických ekonomů o periodických cyklech expanze a recese. Ta období, kdy jsou ceny vysoké, oni považují za „období prosperity“, a ono je skutečně období prosperity určováno na základě cen, které výrobci dostávají za svou produkci. **Nás ale nezajímají dobře znějící fráze. Jsou-li totiž ceny na produkci vyšší než příjmy lidí, je nutné tyto ceny přizpůsobit jejich příjmům** (zdůraznění je naše). Cyklus podnikání obvykle začíná procesem výroby, aby byl zakončen spotřebou. Jenže když spotřebitel nechce kupovat to, co prodává výrobce, nebo na to nemá dost peněz, svaluje výrobce vinu na spotřebitele a tvrdí, že byznys jde špatně, aniž by si uvědomil, že to on svými stížnostmi zaprahá vůz před koně. (9. hlava, Proč bychom nemohli dělat jen dobré věci?)

Z toho je možné vyrozumět, že Henry Ford chápal účel a charakter normálního fungování víceodvětvového výrobně-spotřebního systému lépe než pracovníci a vedení Státní plánovací komise SSSR 60 let poté, co vyšla jeho kniha *Můj život, mé úspěchy*¹⁵¹. A to, co ještě více

¹⁵¹ Je to vlastně odůvodnění té námítky A. Ja. Livšiceho z kapitoly 4.2,

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

prohlubuje vinu Státní plánovací komise a ekonomické „vědy“ SSSR, je ta okolnost, že na rozdíl od Forda měly praktické zkušenosti z několika desetiletí vypracovávání a realizace plánů, ze kterých měly povinnost vyvozovat příslušné závěry. Jenže kariéristé a byrokrati jsou v tomto ohledu jaloví.

Vraťme se teď ale k otázce autorů Plánové vyváženosti, neboť je nutné na ni dát správnou odpověď:

Daňově-dotační a emisní politika *státu-superkoncernu, jakým byl SSSR*, musí zajišťovat v normálním funkčním režimu udržování rovnováhy koupěschopnosti odvětví při převýšení plánového spektra výroby reálným spektrem výroby, což musí být nevyhnutelně doprovázeno snížením cen na vyráběnou produkci v rámci demograficky podmíněného spektra potřeb. **To je normální funkční režim víceodvětvového výrobně-spotřebního systému mravně zdravé společnosti, která se rozvíjí lidským způsobem.**

Pokud je vyrobena produkce nad rámec demograficky podmíněných potřeb daného státu, může jít buď na vnější odbytiště (její kvalita to musí umožňovat) nebo může být přenechána státům, které ji potřebují jako bezúplatná pomoc v rámci řešení úkolů globální politiky státu¹⁵².

neboť podnikatelský (ne „obchodní“ v tom smyslu, jak to praktikoval Panikovskij „kup a prodej dráž“ /v románu *Zlaté tele od Ilfa a Petrova*/) tah na branku Henryho Forda v podmínkách stalinského SSSR více odpovídal funkci předsedy Komise státního plánování než „trestance“ v Gulagu.

Ve stalinské době se lidé s takovým světonázorem mohli ocitnout v Gulagu jen díky úsilí zjevných a skrytých trockistů, kteří uplatňovali politiku oslabování kádrového sboru bolševiků. A v poststalinské době stáda a smečky takových jako A. G. Aganbegjan, A. Ja. Livšic a Je. T. Gajdar bránily budování socialismu. Neboť neodpovídal mravnímu obrazu těchto „lidí“, kteří dělali své vědecké a veřejně-politické kariéry tak, že v konkurenčním boji pronásledovali a do země zadupávali málo početné osamocené jedince s takovým světonázorem.

¹⁵² Ale aby nešlo o zbůhdarma vynaložené prostředky, je nutné mít jasnou – z historického pohledu dlouhodobou – strategii globální politiky pokrývající výhledy několika pokolení. **Globální politika je přesně vymezený termín. Vnitřní politika, to jsou opatření pro dosahování cílů vládnoucí třídy v mezích jurisdikce daného státu; vnější politika, to jsou opatření pro dosahování cílů vládnoucí třídy za hranicemi jurisdikce daného státu; a globální politika, to jsou opatření pro dosahování cílů ve vztahu k celému**

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Jenže ekonomická věda SSSR nechápala **výjimečné postavení socialistické státnosti tak, že je vlastníkem celého kreditně-finančního systému státu a monopolním seřizovačem „finančního lisu“ působícího na zákon hodnoty (tj. na základnu ceníku nominálních cen a cenových vztahů)** a přistupovala k tomu tak, jako by státnost byla jen jedním z mnoha dílčích uživatelů tohoto systému, který ho může používat jen do chvíle, kdy bude při vzniklých cenových relacích a vztazích rentabilní.

Takový přístup by byl správný ve vztahu k libovolné soukromě-kapitalistické státnosti, protože tam je majitelem kreditně-finančních systémů a seřizovačem finanční oprátky nadstátní lichvářská korporace¹⁵³.

V SSSR nevzniklo odvětví sociologické vědy, jež by bylo možné nazvat „právní kybernetikou“ a zabývalo by se zkoumáním a zdokonalováním právní úpravy jako systému algoritmů společenského samořízení v rámci vymezené koncepce globální politiky.

Samozřejmě, že mnohé z těch vad a nedostatků – které byly uvedeny, i z těch, které uvedeny nebyly, ale víme, že se v životě poststalinského SSSR vyskytovaly – byly zděděny z epochy J. V. Stalina či z ještě dřívějších dob.

Avšak v letech stalinizmu byly v mnohém odpustitelné, neboť byly objektivně podmíněny tím, že socialistická revoluce proběhla v zemi, kde 85% obyvatel neumělo číst ani psát. Teprve v předválečných letech vyrostla první vzdělaná generace sovětského národa. Ti lidé si osvojovali vědu (včetně marxismu, který jim byl podstrčen) a obecnou

lidstvu, celé globální civilizace jak v mezích jurisdikce daného státu, tak i za jeho hranicemi.

¹⁵³ A její vztah k činnosti státnosti vyjádřil Mayer Rothschild: „Nechte mne řídit peníze státu a bude mi zcela jedno, kdo v něm píše zákony.“

Vzhledem k tomu, že zákony jsou vyjádřením koncepce samořízení života společnosti, může být na základě svobody lichvářství zřízena korporace v jakémkoliv státním právním hávu: Je u vás kapitalismus založený na svobodě soukromého podnikání a právu soukromého vlastnictví na výrobní prostředky? Nebo „socialismus“ s umírněnými úrokovými sazbami a převládajícím státním a družstevně-kolchozním vlastnictvím výrobních prostředků? Je to úplně jedno.

Reakce mravně zdravé společnosti na podobné parazitické mocenské choutky, musí být nekompromisní.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

kulturu dřívější vládnoucí „elity“, které zdělili z minulosti v hotové podobě se všemi nedostatky a vadami, a proto se dost dobře nedalo vyhnout tomu, aby statisticky převládající část obyvatelstva nebyla ve svém světónázoru ovlivňována chybnými a úmyslně chybnými názory, které ve svém praktickém životě uváděla do života jako něco z jejího pohledu správného.

Ovšem poté, co byly na konci roku 1952 publikovány Ekonomické problémy socialismu v SSSR, kde na mnoho z námi uvedených problémů J. V. Stalin poukázal přímo nebo zprostředkovaně v souvislosti s jinými otázkami; poté, co začalo chruščovské „tání“, už vlastně nic nebránilo vědcům a veškeré „sovětské“ inteligenci vyřešit teoreticky i prakticky ten komplexní problém zformulovaný Saburou Okitou v rozhovoru, který jsme citovali v Odbočení od tématu č. 6, nebránilo jim v tom nic než jejich zaprodanost, patolízalství a mravní zkaženost, které omezovaly výběr témat jejich výzkumů a bránily jim dobrat se těch výsledků, které pro ně byly mravně nepřijatelné.

Jestliže by mravnost vědeckých a politických činitelů byla jiná, bylo už v letech po roce 1953 plně možné osvobodit se od chyb vlastních epoše J. V. Stalina, a rozvinout všechno to dobré, čemu byl položen základ nebo co bylo posíleno v důsledku: Velké říjnové socialistické revoluce, budování socialismu a vítězství ve Velké vlastenecké válce v letech 1941 – 1945.

Bohužel však mravní zkaženost vědeckých a politických činitelů (*za nečinného přihlížení zbytku obyvatelstva*) přivedla všechno to, co bylo dobré až k absurdu, vše to bylo překrouceno a zadupáno, a naopak to špatné bylo posíleno a rozvíjeno. Výsledkem byla perestrojka/přestavba a to, co tu máme nyní jako výsledný mezistupeň reformem započatých v době přestavby.

To vše dokazuje, že v uvedených úryvcích z Ekonomických problémů socialismu v SSSR J. V. Stalin nemluvil do větru. V omezeném rozsahu té práce jednoduše nemohl podrobněji vysvětlovat všechny detaily¹⁵⁴, a proto jen identifikoval problémy a

¹⁵⁴ Kromě toho by bylo poněkud přehnané požadovat, aby sám sepsal celý traktát o teorii a praxi plánování a řízení národního hospodářství na plánovém základě, jen tak mimochodem při té příležitosti rozvinul několik oblastí matematiky, a ještě při tom všem řídil stát. Pro detailní rozpracování

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

vytyčil úkoly, které by měli podle jeho názoru společně řešit všichni lidé, aby se SSSR mohl dále úspěšně rozvíjet jako mnohonárodnostní společnost, v níž každý může rozvinout svůj geneticky předurčený potenciál a zformovat se ve skutečného člověka.

Nyní se vrátíme k hlavnímu tématu této hlavy.

* *
*
*
*

Ta skutečnost, že byl J. V. Stalin stoupencem socialismu a plánové ekonomiky, je známa, ačkoliv většina zapomíná na to, že nebyl stoupencem *plánové ekonomiky „obecně“*, ale **plánové ekonomiky konkrétně zaměřené na plné uspokojování životních potřeb všech lidí ve společnosti. A to, že se jednalo o garantované uspokojování mravně zdravých potřeb, předpokládá sama *Idea socialismu a spravedlnosti v životě společnosti ve svém rozvoji v každé historické epoše*.**

Nyní se podíváme na názory Henry Forda. Již dříve jsme uvedli jeho názor na hlavní nedostatek systému soukromokapitalistického podnikání jako systému výroby a přerozdělování produkce ve společnosti:

Nynější systém neposkytuje nejvyšší možnou míru produktivity, protože podporuje plýtvání ve všech jeho podobách; mnoho lidí připravuje o produkt jejich práce. Nemá žádný plán. Všechno to závisí na míře plánovitosti a účelnosti.

Z toho je možné vyrozumět, že Henry Ford a Josif Vissarionovič Stalin byli stejného názoru:

Národní hospodářství (a výhledově i světové hospodářství celého lidstva) musí být plánové a ve své podstatě socialistické, musí garantovaně *v návaznosti pokolení zajišťovat uspokojování životních potřeb pracovníků poctivě a svědomitě se podílejících na hospodářské činnosti, tj. většiny společnosti*.

různorodé problematiky v zájmech společnosti a státního řízení v SSSR tu přece byla Akademie věd SSSR, akademie svazových republik a k tomu všemu ještě vysokoškolská věda.

Jenže ti všichni prokázali svou neschopnost a nezpůsobilost v oblasti společenských věd jak ve stalinské době, tak i v pozdějších letech; a mnozí v tom pokračují dodnes.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Někdo však může nabyt podezření, že se uvedeným názorem soukromého podnikatele a kapitalisty Henryho Forda, který byl jen jakýmsi náhodným, a tudíž ničím neopodstatněným výrokem, nebo snad dvojsmyslem vytrženým z kontextu¹⁵⁵, pokoušíme odvolávat na jeho autoritu, abychom odůvodnili nutnost plánového principu ekonomiky na mikro i makroúrovních, a tedy ve své podstatě i nutnost socialistického charakteru výrobně-spotřebních vztahů lidí ve společnosti. Proto se podíváme ještě na jiná místa z Fordovy knihy, kde je otázka nutnosti plánování v ekonomice na makro i mikroúrovních a vztahu podnikatelů a zbytku společnosti ke kapitálu hlavním tématem:

Pod chudobou rozumím, má-li jednatel nebo rodina nedostatek potravin, oblečení a problémy s bydlením, neboť rozdíly v životních podmínkách tu budou vždy <to je odmítání kasárensko-rovnostářského pseudosocialismu>. Chudoba může být odstraněna jen dostatkem. V současné době jsme již natolik hluboce pronikli do vědy, jakou je výroba, aby nás to dovedlo k předpokladu, že přijde den, kdy se výroba i přerozdělování budou provádět natolik přesnými metodami, že každý bude odměněn podle svých schopností a přičinlivosti.

Prapříčinou chudoby je dle mého názoru především nedostatečný soulad mezi výrobou a přerozdělováním jak v průmyslu, tak i v zemědělství, a **neúměrnost mezi zdroji energie a jejím využíváním** (naše vyčlenění)¹⁵⁶. Ztráty pramenící

¹⁵⁵ I když to tak není: viz začátek kapitoly 4.3

¹⁵⁶ Pro vyřešení problému je tento bod klíčový, známe-li teorii podobnosti víceodvětvových výrobních systémů a chápeme-li, jak by mělo být prováděno dlouhodobé demograficky podmíněné plánování. **Spektrum výroby je v každé historické době podmíněno:**

- objemem energie (biogenní a technogenní) vstupujícím do víceodvětvového výrobně-spotřebního systému;
- koeficienty účinnosti souboru *technologických a organizačních procesů výrobního procesu*;
- rozdělením dostupného energetického potenciálu mezi odvětví víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, které je vyjádřením mravnosti panující ve společnosti, včetně jeho rozdělení mezi odvětví vyrábějící výrobní prostředky (což je záruka toho, zda bude v budoucnu výroba odpovídat potřebám společnosti) a odvětví vyrábějící finální produkci.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

z toho nesouladu jsou obrovské. Všechny tyto ztráty by mělo odstranit rozumné vedení sloužící své věci. **Dokud budou pro vedoucího peníze důležitější než jeho služba věci, bude i nadále k těmto ztrátám docházet. Tyto ztráty mohou být odstraněny jen myšlením, které je předvídaté a nikoliv krátkozraké. Krátkozrací lidé myslí v první řadě na peníze a vůbec nevidí, jaké to může přinášet ztráty. Považují poctivou službu věci za altruismus <tj. za něco nepochybně ztrátového> a nikoliv za tu nejvýnosnější činnost na světě¹⁵⁷.** (13. hlava, Proč bychom měli být chudí?)

Na zemi ještě nikdy nebyl nadbytek produkce, jinak by musel být nadbytek štěstí a blahobytu, a bez ohledu na to pozorujeme občas podivnou podívanou, kdy svět pocítuje hlad po zboží, a průmyslový stroj zase nedostatek pracovních sil. Mezi tyto dva stavy – mezi poptávku a prostředky pro její uspokojení – se tlačí nepřekonatelné finanční překážky <v mnohém vyvolané lichvářstvím bank a burzovními spekulacemi>. Výroba i trh práce jsou kolísavými, nestabilními faktory. A místo toho, abychom se posouvali stále vpřed, pohybujeme se nárazově, jednou příliš rychle a podruhé stojíme na místě. Pokud je příliš mnoho kupujících, mluvíme o nedostatku zboží, pokud nikdo nechce kupovat, mluvíme o nadvýrobě. **A já osobně vím, že jsme vždy měli nedostatek zboží a nikdy nadvýrobu** (vyčlenili jsme v citaci). Možná se občas vyskytl nadbytek nějakého nevhodného druhu zboží, ale to není nadvýroba – to je výroba bez plánování. Možná, že na trhu občas leží velké množství příliš drahého zboží. Ale ani to není nadvýroba, ale buď chybná výroba nebo chybná kapitalizace <tj. pokus zvýšit zisk cestou zvýšení ceny>. Dílo jde dobře nebo špatně, podle toho, zda ho dobře nebo špatně řídíme. Proč sejeme obilí, hloubíme šachty nebo vyrábíme zboží? **Proto, že lidé musí jíst, ohřívát se, oblékat se a mít předměty potřebné pro svůj každodenní život. Žádné další důvody nejsou, nicméně tento důvod je neustále skrýván, lidé se nelopotí proto aby sloužili**

¹⁵⁷ Řeč je zjevně o ztrátách a ziscích v širším smyslu než jen o těch finančních ve smyslu čtvrtletního účetního výkazu zisků a ztrát.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

společnosti <tj. druhým lidem>, ale aby vydělali peníze <pro sebe> (vyčlenili jsme v citaci)¹⁵⁸. A to vše jen proto, že jsme vynalezli finanční systém, který místo toho, aby byl pohodlným prostředkem výměny zboží, je často její přímou překážkou¹⁵⁹. Ale o tom později.

Jen proto, že špatně hospodaříme, musíme často strádat v obdobích takzvaných „neúspěchů“. Pokud by u nás došlo k rozsáhlé neúrodě, dovedu si představit, že by ve státě byl hlad. Ale nedokážu přijmout, že můžeme být odsouzeni ke hladu a chudobě jen kvůli špatnému hospodaření pramenícímu z našeho nesmyslného finančního systému¹⁶⁰. Rozumí se, že válka hospodářství našeho státu rozhodla. Vykolejila tak celý svět. Ale nejen válka je tím vinna. Ta jen obnažila mnohočetné chyby našeho finančního systému <ve skutečnosti obnažila neopodstatněnost nadějí na samoregulaci výroby a přerozdělování produkce v souladu se skutečnými životními potřebami na základě volného trhu> a především nezvratně dokázala, jak vratké je jakékoliv dílo postavené jen na finančním základě. Nedokážu říci, zda jsou špatné pracovní výsledky důsledkem špatných finančních metod nebo se ve špatných finančních metodách odráží chyby dopuštěné v našem podnikatelském životě¹⁶¹. Vím

¹⁵⁸ Zde Henry Ford ve své podstatě mluví o demografické podmíněnosti mravně zdravých potřeb lidí a staví je proti zvráceným degradačně-parazitickým potřebám. O významu rozdělení všech potřeb lidí ve společnosti na tyto dvě třídy se mluvilo v Odbočení od tématu č. 6.

Jenže tyto dvě třídy vzájemně se vylučujících potřeb v plánování zřetelně nerozlišuje, a proto není terminologicky přesný.

¹⁵⁹ O příčinách se mluvilo v Odbočení od tématu č. 6, kde byla řeč o vlastnostech „tržního mechanismu“ ve smyslu regulátoru meziodvětvových proporcí výroby a přerozdělování produkce podle principu upřednostňování uspokojování degradačně-parazitického spektra potřeb formovaného davo-„elitářskou“ společností, ve které převládají nelidské typy struktury psychiky, a tudíž i jim vlastní mravnost a etika.

¹⁶⁰ To v plné míře platí i pro současný ruský systém zformovaný úsilím reformátorů v období prezidentství B. N. Jelcina.

¹⁶¹ Odpověď na tuto otázku je klíčem k řešení všech společensko-ekonomických problémů. Avšak Ford ji v citované knize nezačal zkoumat, a ve své druhé knize Mezinárodní židovstvo ji nebyl schopen věrohodně osvětlit, neboť neznal mnohá fakta z historie lidstva a nebyl tak schopen

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

jen jedno: zřejmě není možné prostě vyhodit celý náš finanční systém, ale bylo by žádoucí nově organizovat náš podnikatelský život na principu služby přinášející prospěch. V důsledku by musel vzniknout i lepší finanční systém. Současný systém by zmizel proto, že nemá právo na existenci, ale celý ten proces může proběhnout jen postupně.

A stabilizace může začít probíhat na základě osobní iniciativy. Je pravdou, že celkových výsledků nelze dosáhnout bez spolupráce dalších <podnikatelů>, ale pokud časem dobrý příklad vejde ve známost, budou ho další následovat¹⁶², a tak se pozvolna podaří inflaci trhu společně s jejím dvojníkem, s depresí trhu proměnit v nemoc, které se dají vyléčit. Bude-li provedena bezesporu potřebná reorganizace průmyslu, obchodu a financí, tak pokud se nám nepovede odstranit z průmyslu přímo samu tu periodičnost, pak určitě její neblahé následky a díky tomu i pravidelně se opakující deprese. (9. hlava, Proč bychom nemohli dělat jen dobré věci?)

To vše byly Fordovy úvahy o pohromách vyvolaných absencí plánového principu, které by bylo možné považovat za k ničemu nezavazující a k ničemu nevyzývající stesky. Jenže celkový kontext jeho knihy dokládá, že tomu tak není a v 7. hlavě přímo mluví o tom, že objektivně nazrála nutnost začít hospodářskou činnost společnosti plánovat:

Existuje až příliš mnoho hypotéz o tom, jaká by měla být skutečná podstata člověka, ale příliš málo se myslí na to, jaká

vyvodit obecný chod věcí v minulosti a jejich možné směřování do budoucna.

¹⁶² Jenže v USA ho podnikatelé nenásledovali. A nejsou žádné zvláštní důvody doufat v to, že by ve své většině podnikatelé v Rusku následovali jeho příkladu z vlastního rozhodnutí a z vlastní dobré vůle – jen pod tlakem na nich nezáviselých okolností, v tom nejtvrdějším případě ohrožujících život jich samotných i jejich dědiců.

V besedě s H. G. Wellsem z 25. července 1934 J. V. Stalin nazval zcela konkrétně příčinu tohoto jevu:

„Vy, pane Wellsi, zjevně vycházíte z předpokladu, že všichni lidé jsou dobří. A já nezapomínám, že existuje mnoho zlých lidí. Nevěřím v dobrotu buržoazie. (...)“

Již dříve se římský císař Marcus Aurelius Antoninus ve stejné věci vyslovil následovně: „Je bláznovstvím myslet si, že zlí nepáchají zlo.“

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

skutečně je. Tak například se tvrdí, že tvůrčí práce je možná jen v duševní oblasti. **Mluví se o tvůrčím nadání v duševní oblasti: v hudbě, malbě a dalších uměních. Zcela očividně je tak vyvíjena snaha omezit tvořivost na věci, které je možné pověsit na zeď, poslouchat v koncertní síni nebo nějak jinak vystavovat na odiv tam, kde mají ve zvyku shromažďovat se prázdní a „věci znalí“ lidé, kteří se navzájem s nadšením obdivují své kulturnosti** (vyčlenili jsme v citaci)¹⁶³. Jenže ten, kdo skutečně chce být tvořivě aktivní, by se měl odvážit vstoupit do té oblasti, kde panují vyšší zákony než zákon zvuku, linie a barvy, měl by vstoupit tam, kde vládne zákon osobnosti. Potřebujeme umělce, kteří by ovládali umění průmyslových vztahů. Potřebujeme mistry průmyslové metody, a to jak z hlediska výroby, tak i produktů. Potřebujeme lidi, kteří jsou schopni proměnit neforemnou masu ve zdravý, dobře organizovaný celek, a to v politickém, sociálním, průmyslovém i etickém ohledu. **Příliš jsme zúžili tvůrčí nadání a zneužíváme ho pro triviální cíle** (vyčlenili jsme v citaci)¹⁶⁴.

Potřebujeme lidi, kteří dokážou sestavit plán prací pro vše, v čem vidíme smysl, dobro a předmět našich tužeb. Dobrá vůle a pečlivě vypracovaný plán práce se mohou převtělit ve skutečnost a vést ke skvělým výsledkům. Očividné je, že zlepšit životní podmínky pracujícího není možné tak, že bude odvádět méně práce, ale tak, že mu pomůžeme, aby jí dokázal odvádět více. Pokud se svět rozhodne soustředit svou pozornost, zájem a energii na vytváření plánů pro dosahování skutečného dobra a přinášení užítku lidstvu, mohou se tyto plány převtělit ve skutečnost a předvést svou solidnost a mimořádnou užitečnost jak v obecně lidské, tak i ve finanční rovině

¹⁶³ Ve své podstatě se jedná o vražednou charakteristiku danou Fordem vysoce kulturní „elitě“, která má ve svých příjmech vysoký podíl zcela jasně nepracovních příjmů a příjmů získávaných na základě zneužívání možnosti zařídit si v davo-„elitářské“ společnosti při volnotržní regulaci „trhu práce“, monopólně vysoké mzdy, což jen potvrzuje správnost tvrzení Marka Aurelia.

¹⁶⁴ Které Ford předtím uvedl: „velkosvětské“ salony, kde se prázdní a „věci znalí“ lidé vzájemně nadšeně obdivují vlastní kulturnosti.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

(vyčlenili jsme v citaci).

To, co chybí našemu pokolení, je hluboká víra a vnitřní přesvědčení o životné a opravdové síle čestnosti, spravedlnosti a lidskosti v oblasti průmyslu. Jestliže se nám nepodaří vštípit tyto kvality průmyslu, pak by bylo lepší, pokud by vůbec neexistoval. Navíc si myslím, že dny průmyslu jsou sečteny, nepomůžeme-li těmto myšlenkám stát se skutečnou silou. Toho je však možné dosáhnout, stojíme již na správné cestě (vyčlenili jsme v citaci). (7. hlava, Teror stroje)¹⁶⁵

¹⁶⁵ Dále Ford pokračuje:

„Není-li člověk schopen vydělat si bez pomoci stroje na svůj chléb, je spravedlivé připravit ho o stroj jen proto, že jeho obsluha je monotónní? Máme ho snad nechat umírat hladý? Není lepší pomoci mu dosáhnout slušných životních podmínek? Může hlad udělat člověka šťastnějším? Jestliže stroj, jehož výkonnost může být ještě zvýšena, i bez ohledu na tuto skutečnost napomáhá pracujícímu k jeho blahobytu, nezvýší se snad tento jeho blahobyt, začne-li vyrábět ještě více a tím pádem sám výměnou získá více i pro sebe?

Dosud jsem nebyl schopen prokázat, že by jednotvárná práce člověku škodila. Je tedy pravdou, že mne salónní experti mnohokrát přesvědčovali, že jednotvárná práce škodí tělu i duši, avšak naše výzkumy to vyvrací. Měli jsme pracovníka, který musel den za dnem vykonávat jen jeden jediný pohyb nohou. Tvrdil, že ten pohyb ho dělá jednostranně zatíženým, ačkoliv lékařská prohlídka to nepotvrdila a on samozřejmě dostal jinou práci, při které byla zatížena jiná skupina svalů. O několik týdnů později nás požádal, abychom ho vrátili na jeho staré pracovní místo. Bez ohledu na to je zcela přirozené předpokládat, že vykonávání jednoho a téhož pohybu v průběhu osmi hodin denně musí mít na tělo deformující vliv, avšak ani v jednom případě jsme nebyli schopni to konstatovat. Naši lidé se obvykle přesunují podle svého přání; bylo by velice snadné praktikovat takové přesuny všude, pokud by s tím sami lidé souhlasili. Jenže oni nemají rádi žádné změny, které nenavrhnou sami.“

Tohle je fakticky odpověď samotného Forda na pomlouvačná obvinění vznesená vůči němu v textu hesla „fordismus“ ve Velké sovětské encyklopedii, který jsme uvedli ve 3. hlavě:

„Zároveň fordismus vedl k nebývalému zvýšení intenzity práce, její jednotvárnosti a automatizaci. Fordismus je zaměřen na proměnu pracujících v roboty a vyžaduje od nich maximální nervové a fyzické vypětí. Nucený pracovní rytmus udávaný dopravníkem vedl k nutnosti změny úkolové mzdy na mzdou hodinovou. Fordismus se stejně jako před ním taylorismus stal synonymem pro metody vykořisťování pracujících, které jsou vlastní monopolnímu stádiu kapitalismu a zabezpečují kapitalistickým monopolům

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Ve svém hodnocení perspektiv se však Ford spletl: dny průmyslu nebyly sečteny. Avšak jeho pocit, že v dané, historicky zformované

zvýšení jejich zisků. (...)

Ford velebil svůj systém jako péči o pracující, obzvláště vyšší mzdu ve svých podnicích v porovnání s průměrem v oboru. Nicméně tyto vyšší výdělky souvisely především s obzvláště vysokým pracovním tempem, rychlým opotřebáváním pracovní síly a měly za účel lákat stále nové dělníky místo již opotřebených.

Kromě toho na jiném místě své knihy Ford píše:

„Do roku 1914, kdy byl spuštěn první plán (tj. byl realizován přechod k „fordismu“ — kdy byl 12. ledna 1914 zaveden osmihodinový pracovní den a hodinová mzda minimálně 5 dolarů za hodinu: naše vysvětlení), jsme měli 14 000 pracovníků, ale každoročně bylo nutné propustit a najmout 53 000 lidí, aby se počet pracovníků udržel na úrovni 14 000. V roce 1915 jsme museli najmout jen 6 508 lidí, přičemž většinu z nich proto, že se náš podnik rozšiřoval. Kdyby fluktuace pracovní síly zůstala při starém, museli bychom při našich nových potřebách každoročně najímat okolo 200 000 lidí, což by bylo téměř nemožné.“ (8. hlava, Mzda)

Tj. díky reorganizaci výroby a řízení na principech „fordismu“ se fluktuace pracovní síly během roku prudce snížila, přinejmenším desetkrát, z čehož se dá odvodit, že pracovní podmínky ve Ford Motors byly lepší než v jiných podnicích a opotřebávání pracovní síly tudíž menší.

Samozřejmě, že práce v průmyslu, a tím spíše u dopravníku nebo v hutních, slévárenských a chemických provozech, není lehká, ať už je založena na jakýchkoliv principech organizace a mzdového odměňování. A tyto principy jsou v mnohém podmíněny i rozvojem kultury společnosti obecně a vzděláním personálu jmenovitě. Na začátku 20. století, kdy vznikala společnost Ford Motors, byla vzdělanostní a všeobecně kulturní úroveň pracovníků, které mohl Henry Ford najímat, dost nevalná: negramotnost byla běžná i v USA (v této souvislosti Ford informoval, že ve struktuře Ford Motors měli zaveden svůj vlastní systém všeobecného vzdělání a profesionální přípravy dospívající mládeže, díky němuž se mnozí z nich stali vysoce kvalifikovanými odborníky a dobrými lidmi). Jinak řečeno, v jiných společensko-kulturních podmínkách by i principy „fordismu“ byly trochu jiné a práce lidštější.

Ovšem ti, kteří jsou ze zásady proti životu v civilizaci závislé na technosféře a kolektivnímu obsluhování technologických a řídicích procesů – *jestliže to myslí opravdu vážně a není to jen jejich způsob jak se vyhýbat práci pod rouškou kritiky stávajícího způsobu života* – by měli vypracovat způsob přímého přechodu od nynějšího krajně nezdravého způsobu života k biogenní civilizaci, která ke svému životu nevyžaduje výrobu a tím pádem ani technologické procesy a různorodé prostředky k pospojování množiny mikroekonomik do jediného víceodvětvového výrobně-spotřebního systému – do makroekonomiky.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

podobě (byl teprve rok 1922) nemá průmysl právo na existenci, byl správný: globální biosféricko-ekologická krize – nezvratně doprovázející život lidstva v poslední čtvrtině 20. století a s výhledem doprovázet ho i v dohledné perspektivě 21. století – je přímým důsledkem převládání právě těch principů hospodaření, před kterými včas varoval, a které odsuzoval Henry Ford nabízející společnosti alternativu.

Ono je to však tak, že otázka alternativních principů organizace hospodářské činnosti na *základě demograficky podmíněného vytýčování cílů a plánování v dlouhodobé posloupnosti návazných plánů* souvisí s tím, jak je chápána svoboda člověka ve společnosti. A v závislosti na odpovědi na tuto otázku je přechod k alternativě soukromokapitalistického podnikání a živelnosti „volného trhu“ možný buď na základě dobré vůle nebo z nevyhnutelnosti pod tlakem různorodých okolností, a to jak mimosociálního (biosféricko-ekologická krize a pokles úrovně tělesného a psychického zdraví lidí), tak i vnitřně sociálního charakteru (společensko-politická činnost, neúnavná iniciativa té části obyvatelstva, která toho chápe nejvíc).

J. V. Stalin o právech a svobodě člověka v jednom ze svých rozhovorů promluvil takto:

Je pro mě těžké si představit, jakou „osobní svobodu“ může mít nezaměstnaný, který chodí hladový a nenachází uplatnění pro svou práci. Skutečná svoboda je jen tam, kde je zlikvidováno vykořisťování, **kde jedni lidé neutiskují druhé**, kde není nezaměstnanost a bída, kde se člověk nebojí, že zítra může přijít o práci, bydlení a jídlo¹⁶⁶. Jen v takové společnosti svoboda nebude jen papírová, ale skutečná, ať už osobní či jakákoliv jiná svoboda¹⁶⁷. (z rozhovoru s Royem Howardem, 1. března 1936)

¹⁶⁶ O tom, že měl J. V. Stalin ve své charakteristice „svobody“ pravdu, se v podmínkách buržoazní „demokracie“ a tržního liberalizmu *mohli* díky činnosti reformátorů *po roce 1991 na vlastní kůži přesvědčit miliony občanů bývalého SSSR*.

¹⁶⁷ „Když je ekonomická svoboda, je i svoboda pro tvořivost,“ V. V. Putin, 13. března 2002 na setkání s kolektivem novin Izvestija při příležitosti 85. výročí jejich založení (tyto noviny byly založeny Petrohradskou radou zástupců pracujících a vojáků v roce 1917 ihned po únorové revoluci a za sovětské moci se jednalo o noviny propagující státní politiku).

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Jak již bylo zmíněno dříve, vyžaduje vysoká úroveň společenské sociální zajištěnosti člověka, včetně záruk *ekonomických – ve své podstatě tvůrčích i spotřebních* – a také záruk práv a svobod, aby ve společnosti probíhalo řízení demograficky podmíněného vytyčování cílů a účelová regulace oběhu výrobní produkce ve víceodvětvovém výrobně-spotřebním systému, ze kterého společnost získává absolutní většinu statků pro svou potřebu.

Po jedenácti letech (v roce, kdy zemřel Ford) besedoval J. V. Stalin s dalším západním novinářem o otázce nutnosti regulace výroby a přerozdělování produkce v národním hospodářství s cílem osvobodit se touto cestou od zhoubné cykličnosti ekonomických depresí a vnitřně sociálního rozvratu, který to vyvolává:

Stalin se ptá: „A co podnikatelé? Budou chtít být regulováni a podřizovat se omezením?“

Stassen odpovídá, že podnikatelé se tomu obvykle brání.

Na to Stalin poznamenal: „Jistě, že se se budou bránit.“ (z rozhovoru se Stassenem, 07. dubna 1947)

Ve své podstatě Stassen svou odpověď potvrdil, že měl Stalin správné námitky v rozhovoru s H. G. Wellsem, když odmítal jeho tvrzení o dobrotě buržoazie. Dalším aspektem nutnosti státní regulace soukromého podnikání je otázka soukromého a společenského vlastnictví výrobních prostředků a otázka vzájemných vztahů mezi státností a jakýmikoliv členem společnosti, a jmenovitě podnikateli.

Co je podstatou práva vlastnictví na výrobní prostředky? V čem spočívá rozdíl mezi soukromým a společenským vlastnictvím výrobních prostředků? – To jsou také otázky patřící k množině otázek, na které neexistují srozumitelné, vzájemně si neodporující a životní praxí potvrzované odpovědi v tradiční politické ekonomii, včetně její marxistické verze obecně, ani v politické ekonomii socialismu jmenovitě. Proto si tyto otázky ujasníme.

Vlastnické právo je jedním z mnoha práv uznávaných těmi nejrůznějšími společnostmi. Je uplatňováno subjekty–vlastníky ve vztahu k vlastnictví, tj. k objektům vlastnictví. Je uplatňováno jak zjevně, tak i nehlasně. Přičemž v životní praxi může být to, co je ohlášeno zjevně, potlačováno tím, čím je to doprovázeno nehlasně. Příkladem toho je porušení biblického přikázání „nepokradeš“ dalším z biblických přikázání pro židy zabývat se mezinárodním lichvářstvím

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

založeným na rasovém korporativním základě, tj. příkaz: „Krad'te, a hlavně se postarejte o to, aby si všichni mysleli, že tento způsob krádeže je povolen samotným Bohem, a to jen vám.“ (viz Příloha na konci knihy)

V koncepcích společenského způsobu života vycházejících z mravnosti, nemohou být objekty vlastnictví lidé zjevně (otrokářství, feudalismus, nevolnictví) ani nehlasně (soukromopodnikatelský kapitalismus v lichvářské oprátce nebo v oprátce osobních „autorských“ práv na objekty „intelektuálního“ vlastnictví).

Ze všech vlastnických práv své zvláštní místo zaujímá pojem *vlastnické právo na výrobní prostředky*, neboť z něho přímo či nepřímo pramení mnohé z toho, co je zákonodárně regulováno v ekonomickém životě společnosti.

Pojem „vlastnické právo na výrobní prostředky“ se dá věcně vykládat jedině jako právo na řízení výroby a přerozdělování produkce, a to buďto přímo nebo přes pověřené osoby.

Pojem práva na takové objekty vlastnictví jako je půda, její nerostná bohatství, vodu a další přírodní zdroje se dá věcně vykládat jedině jako právo organizovat práci lidí s použitím těchto přírodních zdrojů; a také jako právo omezit přístup k jejich nevýrobnímu použití (například jako místa k rekreaci a tak dále).

Právo (ve smyslu subjektivního práva zřízeného společností) a cena, to jsou kategorie vlastní sociální organizaci, nikoliv přírodě. Při koupi práv takového druhu se platí vždy za výsledek pracovní činnosti člověka: v minulosti, v přítomnosti nebo za možný výsledek této pracovní činnosti v budoucnosti. Nebo úhrada „ceny přírodních zdrojů a statků“, které *se samy o sobě nevyznačují cenou jako objektivní přírodní vlastností*, slouží jako omezení možnosti jejich využití nominální platební schopností, a zároveň se tak tvoří zdroje pro zaplacení prací napomáhajících obnově těchto přírodních zdrojů a statků silami samotné přírody.

Pojmy soukromého a společenského vlastnictví jsou spojeny se společenským rozdělením profesionalismu a jeho obnovováním při výměně pokolení ve společenském sjednocení práce. Věcně se dají identifikovat prostřednictvím toho, jak se formuje okruh těch, kdo řídí.

Vlastnictví je soukromé, jestliže personál, který obsluhuje

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

výrobní prostředky v jejich souboru, nedisponuje možností **okamžitě** odvolat od řízení osoby, které se podle něj neosvědčily, a najmout nebo ze svého středu vyzdvihnout do řízení nové osoby.

Vlastnictví je společenské, jestliže osoby, které se zabývají řízením a neosvědčily se, neporadily si se svou povinností zvyšovat kvalitu řízení, mohou být **okamžitě** odvolány od řízení na základě iniciativy personálu zabývajícího se obsluhováním daného souboru výrobních prostředků, *přičemž základem pro to je podmínka, že sociální základnou řídicího sboru nesmí být uzavřená sociální skupina, do níž je uzavřen přístup představitelům a příslušníkům jiných sociálních skupin.*

Společenské vlastnictví na cokoliv *v této jeho řídicí podstatě* nelze uzákonit, neboť:

- jestliže převládá názor, že *společenské de iure znamená de facto ničí vlastnictví*, pak se to *ničí de facto* stane soukromým osobním nebo korporátním vlastnictvím.
- navíc je právní uzákonění společenského vlastnictví uskutečnitelné jen při určité úrovni rozvoje kultury společnosti, mravnosti a světonázoru (vnímání a chápání světa), *přinejmenším u její politicky aktivní části.*

A navíc právo odvolat někoho z řídicí funkce – *neoddělitelně vlastní společenskému vlastnictví* – může být společensky prospěšné jen tehdy, dokáže-li personál vzít na vědomí, že jedinou příčinou pro odvolání dané osoby z řídicí funkce je její neschopnost řídit s potřebnou úrovní kvality *na základě koncepce společenského života podporované společností.* A konkrétně se příčinou pro okamžité odvolání může stát, když někdo využívá řídicí funkci pro osobní nebo rodinně-klanové obohacování díky zjevným krádežím, finančním podvodům, vytváření a podporování možností získávat monopolně vysoké mzdy i všeho ostatního, co způsobuje přímou i nepřímou škodu okolním lidem i potomkům.

Jinými slovy, právo na společenské vlastnictví pramení ze světonázoru jednotlivých osob, ze kterých se celá společnost skládá, a z tradic kultury obnovovaných neuvědoměle (automaticky) a nikoliv z právních deklarácí. To znamená, že:

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

Nejprve musí v kultuře společnosti a v psychologii lidí vzniknout *mravně-světónázorová* základna proměňující **vlastnictví výrobních prostředků kolektivního užívání** ve společenské vlastnictví, a to nezávisle na jeho právní formalizaci, a teprve poté se taková nadvláda *společenského vlastnictví de facto* projeví v praxi řízení víceodvětvového výrobně-spotřebního systému společnosti a bude právně zakotvena.

Existují-li jen právní formy a mravně-světónázorová základna chybí, pak je vlastnictví, které je *de iure* „společenské“, odsouzeno být *de facto* soukromým vlastnictvím korporace ničemů v řídicích funkcích, jako tomu bylo z větší části v SSSR během celé doby jeho existence, ačkoliv v různých obdobích z různých příčin.

Soukromé vlastnictví může být jak osobní (rodinně-klanové), tak i „elitářsky“-korporativní. Přitom může být korporace právně zakotvena jako privilegovaná třída (dvořanstvo) nebo stav (kupecká gilda v Rusku), nebo také vůbec nemusí být právně zakotvena a může fungovat na mafiánských principech (jako byrokracie v SSSR). Takže soukromé korporátní vlastnictví může navenek vypadat a být i právně zakotveno jako společenské vlastnictví. V SSSR se „všelidové“ státní a družstevně-kolchozní vlastnictví formálně tvářilo jako společenské, ale z důvodu „elitářské“ uzavřenosti a toho, že společnost neměla pod svou kontrolou „nomenklaturu“ byrokracie, která se začala z pokolení na pokolení dynasticky obnovovat, se veškeré „společenské“ vlastnictví reálně za nečinného přihlížení ostatního obyvatelstva SSSR proměnilo v soukromé „elitářsky“-korporativní vlastnictví. Projevila se v tom reálná mravnost panující v bezpartajní části společnosti i v KSSS. A během přestrojky/přestavby a „demokratizace“ se tomuto reálnému životnímu faktu jednoduše začala přizpůsobovat právní úprava¹⁶⁸.

Poté, co byla vyjasněna otázka *vlastnictví výrobních prostředků* a odlišnosti společenského vlastnictví výrobních prostředků od jejich

¹⁶⁸ Jenže vzhledem k tomu, že to zdaleka neodpovídá životním ideálům všech, tak i ta „elitářsky“-korporativní přestrojka/přestavba a „demokratizace“ skončila ve slepé uličce, a navíc je odsouzena ke krachu, neboť v Rusku, které má podobu civilizace, působí vnitřní konceptuální moc, která je alternativou k té globální znacharsko-démonické.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

soukromého vlastnictví, se vrátíme k názorům Henryho Forda na kapitál.

Kapitál, který produkuje podnik a používá se na to, aby pomáhal dělníkovi posouvat se kupředu a zvyšovat svůj blahobyt, kapitál, který rozšiřuje možnosti, jak lépe a efektivněji pracovat, a zároveň snižuje náklady na službu společnosti, nepředstavuje pro společnost nebezpečí, ani když je v ruce jednoho člověka. **Vždyť je vlastně jen každodenním rezervním pracovním fondem svěřeným společností dané osobě a přinášející společnosti prospěch. A ten, kdo s ním má právo nakládat, ho vůbec nesmí vnímat jako něco osobního. Nikdo nemá právo považovat podobný nadbytek za soukromé vlastnictví, protože ho nevytvořil on sám. Nadbytek je společný produkt celé organizace.** (vyčlenili jsme v citaci, 13. hlava, Proč bychom měli být chudí?)

Z toho je možné vyrozumět, že ačkoliv byl Ford z právního hlediska jedním ze soukromých vlastníků-kapitalistů a akcionářským spoluvlastníkem Ford Motors, tak fakticky hodnotí tuto společnost i všechny ostatní podniky v USA a vůbec v celém světě jako majetek ve společném vlastnictví národů a celého lidstva, který jen řídí ty či ony konkrétní osoby. A přestože se nepouští do zkoumání otázky, komu konkrétně společnost svěřila řízení toho či onoho společenského vlastnictví, a kdo si jeho řízení uzurpoval využívaje nevědomosti lidí a nedostatky historicky zformované kultury a právo na soukromé vlastnictví zneužívá, **tak ve své podstatě tímto výrokem Henry Ford sám sebe řadí mezi stoupence socialismu.**

Tato okolnost vysvětluje pomlouvačný charakter marxistických článků o Fordovi a jeho činnosti:

Ve 20. století psychičtí trockisté¹⁶⁹ a jejich zákulisní kurátoři totiž

¹⁶⁹ Trockizmus je svou podstatou schizofrenní, agresivně politicky činnorodá psychika, která se může maskovat libovolnou ideologií a libovolnou sociologickou doktrínou. To znamená, že psychický trockizmus je historicky starší než marxismus, ve kterém se velmi výrazně projevil. Trockizmus je jako psychický jev charakteristický tím, že to, co je otevřeně ohlašováno se rozchází s tím, co platí nehlasně a výsledky činnosti s tím, co bylo slibováno *[po jejich ovoci poznáte je]*.

Takže „demokratizátoři“, kteří zničili SSSR údajně kvůli vybudování „normální buržoazní demokracie a občanské společnosti“, jsou organizací své

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

neusilovali o vybudování skutečně socialistické společnosti, ale jen o nový způsob otrokářství¹⁷⁰ založený na *monopolním neužívání* Ideje socialismu a spravedlnosti ve společenském zřízení s oporou na *marxismus-leninismus*, a proto samozřejmě rozpoznali ve skutečně socialistickém „fordismu“ nebezpečí pro svůj projekt.

Na druhé straně ta skutečnost, že Henry Ford vyjádřil ideje socialismu svobodně a nezávisle na soudobých marxistických slátaninách a pustém žvanění, které mu určitě nebyly neznámy, jen *v daném případě mluví ve prospěch jeho zdravého rozumu*, protože skutečný socialismus na základě marxismu – *i přes veškeré to subjektivní přání mnohých upřímných komunistů v Rusku i jinde zůstat věrnými marxismu* – je objektivně neuskutečnitelný ze dvou příčin zásadního charakteru:

- Filosofie se „základní“ otázkou: „Co je prvotní: hmota nebo vědomí?“ odvádí lidi od řešení úlohy o předvídatelnosti následků s cílem zvolit si tu nejlepší možnou variantu konání, bez jejíhož vyřešení není možné řízení podle plné funkce. Jinak řečeno, jestliže nejste včas schopni předvídat své možné kroky a jejich následky, tak jak si můžete *uvědoměle* zvolit ten krok, který vás dovede k uskutečnění vámi *uvědoměle* vytyčených cílů?
- „Politická ekonomie“ marxismu je postavena na vymyšlených kategoriích, které se v průběhu hospodářské činnosti nedají změřit („nutný produkt“, „nadprodukt“ – zkuste je rozlišit na skladě hotové produkce; „nutná pracovní doba“ a „doba nadpráce“ – určete ty hodiny, které by byly tou hranicí, kdy

psychiky trockisté. Podrobněji to bude rozebráno dále, a také viz kniha *Smutné dědictví Atlantidy*. Trockizmus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítek“.

¹⁷⁰ Z téhož důvodu trvali na tom, že socialistické výrobní vztahy se nemohou zformovat v kapitalistické společnosti, a proto je přechod k socialismu možný výlučně jen revoluční cestou pod jejich vedením. Ten revoluční chaos totiž potřebovali majitelé a kurátoři marxismu, aby během něho nelitostně zlikvidovali ty skupiny obyvatel, které by pro ně mohly představovat překážku v nastolení jejich absolutní tyranické nadvlády pod hesly „vítězství socialismu“. Právě v důsledku této strategie byly orgány Čeky v prvních letech sovětské moci na mnoha místech ve své podstatě prototypem hitlerovského gestapa, jen v židovském provedení.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

„nutná pracovní doba“ přechází v „dobu nadpráce“); objektivně nezměřitelné „pracovní náklady“ v mnohých druzích činnosti, které jsou základem teorie cenotvorby; spoléhaje se na souhlas idiotů vyzdvihnutí na úroveň údajně objektivně existujícího ekonomického procesu *účetní operace* „přenos ceny“ – tj. čísel – z účtu na účet, *což je plně podmíněno stávající právní úpravou* – přenos *objektivně nezměřitelné ceny* výrobních prostředků na vyráběnou produkci a tak dále. V důsledku toho nemá marxistická politická ekonomie nic společného s účetnictvím (podle jedné z Leninových definic vyjádřené v podobě aforismu znamená socialismus „evidenci a kontrolu“), které je v ekonomice základem řízení na mikroúrovni a vytváří statistiku nezbytnou k analýze, modelování, plánování a řízení víceodvětvového výrobně-spotřebního systému na makroúrovni.¹⁷¹

Vraťme se k citovanému místu z Fordovy knihy, kde pokračuje:

Je tedy pravdou, že to byl jeden člověk, jehož myšlenka uvolnila společnou energii všech a nasměrovala ji k jednomu cíli, ale každý pracovník je účastníkem tohoto díla. Podnik by nikdy neměl být posuzován jen s ohledem na přítomnost a osoby, které s ním právě teď mají co do činění. Podniku musí být umožněno stále se rozvíjet. Vždy je nutné platit co nejvyšší mzdy. Každému svému účastníku by měl poskytovat slušnou obživu bez ohledu na to, jakou roli v něm hraje.

Kapitál, který neslouží k vytváření stále nové a lepší práce, je méně užitečný než písek. Kapitál, který neslouží ke stálému zlepšování každodenních životních podmínek pracujících a jejich spravedlivému odměňování za práci, neplní svůj důležitý úkol. Hlavním cílem kapitálu není získat co nejvíce peněz, ale dosáhnout toho, aby peníze vedly ke zlepšování života. (13. hlava, Proč bychom měli být chudí?)

Jaký závěr je třeba učinit z posledních dvou odstavců, ačkoliv ho Henry Ford sám neudělal? – Bylo-li řečeno „A“, že *Podnik by nikdy*

¹⁷¹ O nezpůsobilosti filosofie a politické ekonomie marxismu podrobněji viz práce *Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty, Krátký kurs...., Mrtvá voda v redakcích počínaje rokem 1998.*

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

neměl být posuzován jen s ohledem na přítomnost a osoby, které s ním právě teď mají co do činění. Podniku musí být umožněno stále se rozvíjet. (...) Kapitál, který neslouží ke stálému zlepšování každodenních životních podmínek pracujících a jejich spravedlivému odměňování za práci, neplní svůj důležitý úkol. Hlavním cílem kapitálu není získat co nejvíce peněz <do kapsy jeho majiteli>, ale dosáhnout toho, aby peníze vedly ke zlepšování života <všech>, musí být řečeno i „B“, a konkrétně:

Protože právně soukromý kapitál je svým původem a podstatou společenským majetkem a nikoliv osobním nebo rodinným vlastnictvím, nesmí být řízení kapitálem v žádném případě předáváno právním dědicům-příbuzným podle pořadí jejich dědických práv nebo na základě závěti určující rozdělení majetku mezi členy rodiny, jak se to děje v případě osobního nebo rodinného majetku, ale tomu, kdo má z *možných kandidátů nejlepší mravně-etické a profesionální kvality, aby zaujal nejvyšší řídicí funkci v podniku, a to nezávisle na jeho původu* a nezávisle na tom, jak se ta funkce nazývá: majitel, předseda správní rady, generální ředitel, top-manager a podobně.

A ačkoliv to sám Ford neudělal a předal řízení Ford Motors svým příbuzným¹⁷², dostal se velmi blízko k tomu, aby tuto hranici setřel a

¹⁷² Možná proto, že byl upřímně přesvědčen, že jeho dědicové jako odborníci v dohledné perspektivě nejlépe odpovídají úkolům řízení a rozvoje Ford Motors. Navíc to udělal v podmínkách, kdy byla jeho psychika pod tlakem historicky zformovaného a právně zakotveného institutu soukromého vlastnictví výrobních prostředků a za absence rozvinutých právních forem *zespolečnění* (ve výše uvedeném smyslu) soukromého vlastnictví výrobních prostředků.

Zde je nutné provést paralelu a ukázat, že v SSSR, kde z hlediska práva formálně panovalo společenské vlastnictví výrobních prostředků, se projevila tendence, že zakladatelé firem (značek) předávali řízení svým dětem a příbuzným: synové leteckých konstruktérů A. N. Tupoleva, A. I. Mikojana, blízcí příbuzní mnoha dalších významných činitelů-zakladatelů firem v sovětské vědě a technice zaujímali a zaujímají významné funkce ve firmách založených jejich staršími příbuznými. Nakolik podobná praxe přináší společnosti prospěch, nechť soudí každý sám.

Dědicové zdaleka ne vždy bývají stejnými virtuózy v oboru, jakými byli zakladatelé firem. V roce 1975 se společnost Ford Motors pod vedením Fordových dědiců ocitla ve velkých problémech. Byla spuštěna sériová

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

proměnil tak právně soukromé vlastnictví výrobních prostředků ve společenské vlastnictví výrobních prostředků – právně i fakticky.

Pouze v tom případě, kdy právo řídit podnik přejde na nejdůstojnějšího z kandidátů – nezávisle na jeho dědičných právech na rodinný majetek zakladatele firmy – „kapitál násobící pracovní možnosti a zároveň snižující náklady na službu společnosti, byť i v rukou jednoho člověka, nepředstavuje pro společnost nebezpečí.“

Ovšem ještě jednou zdůrazňujeme, že právo na společenské vlastnictví výrobních prostředků pramení ze světónázoru jak jednotlivých osob, tak i celkové společnosti, a nemůže být realizováno zákonodárnou cestou v rozporu s panující mravností a světónázorem¹⁷³.

Nejdříve musí v kultuře společnosti a v psychologii lidí vzniknout *mravně-světónázorová základna proměňující vlastnictví výrobních prostředků kolektivního využívání* na společenské

výroba osobního automobilu Edsel, který tak byl nazván v čest zesnulého syna zakladatele Edsela Forda. Američtí historikové automobilového průmyslu se domnívají, že kvalita toho automobilu byla nízká, design vyzývavě odpudivý, v důsledku čehož se mnoho vyrobených aut této značky modelové řady z roku 1957 vůbec neprodalo a bylo sešrotováno nebo desetiletí rezivělo v zapadlých koutech skladů u nezávislých prodejců (velkoobchodníků), kteří investovali do jejich koupě.

U nás také panuje názor, že sovětský nadzvukový dopravní letoun Tu-144 se nezdařil proto, že Alexandr Andrejevič Tupolev – syn Andreje Nikolajeviče Tupoleva, který tento projekt řídil, svou funkci získal na základě protekce svého otce, čímž z ní vytěsnil lidi, kteří byli možná schopnější, měli větší tvůrčí nadání, ale neměli tak silnou protekci, a tak nemohli udělat kariéru.

V letech reformy a privatizace se mnozí z příbuzných-dědiců také stali největšími akcionáři soukromých vlastníků privatizovaných bývalých státních podniků, které byly původně formálně-právně ve všelidovém společenském vlastnictví.

¹⁷³ Ačkoliv právní úprava může svou donucovací funkcí k určitému jednání zčásti napomoci ke zformování příslušné mravnosti a světónázoru (vnímání a chápání světa) ve společnosti. Je třeba přitom mít na paměti, že právní úprava jako taková je vyjádřením nějaké *určité koncepce* způsobu života společnosti, a v závislosti na tom, jaký je obsah této koncepce, může sama právní úprava napomáhat jak mravně-etickému rozvoji společnosti, tak i její mravně-etické degradaci.

4.5. Plánované hospodářství bolševiků – hospodářství socialistické

vlastnictví nezávisle na jeho právním zakotvení, a teprve potom se nadvláda *společenského vlastnictví de facto* projeví v praxi řízení víceodvětvového výrobně-spotřebního systému společnosti a bude to zakotveno právně.

Jen v tom případě, kdy je v kultuře společnosti přítomna taková mravně-světónázorová základna, stabilní v návaznosti pokolení, je možné odvolávat z vedoucích pozic nezpůsobilé lidi iniciativou zdola i to, že své řídicí pravomoci předá původní šéf nejdůstojnějšimu pokračovateli díla.

Jenže taková mravně-světónázorová základna neexistovala v USA v době Henryho Forda, ani v Rusku v roce 1917. Nezformovala se ani v SSSR, kde bylo „společenské“, především v poststalinské době, vnímáno většinou jako něco bezprizorního, co nepatří „nikomu“, takže je možné to likvidovat, jak se jen dá, aby si potom jeho úlomky bylo možné přizpůsobit osobním nebo rodinným potřebám. To potom také umožnilo rozpad SSSR a privatizaci „sovětského dědictví“ finančními a burzovními spekulanty-marodéry za nečinného přihlížení i spoluúčasti zbylého obyvatelstva, které bylo v tom drancování méně úspěšné.

Jestliže by ve společnosti převládal názor, že **společenské vlastnictví je osobním vlastnictvím všech, takže každý konkrétní podíl daného společenského vlastnictví, který každý odděluje (přímo nebo zprostředkovaně přes instituty svého státu) od toho, co užívá výlučně on osobně nebo jeho rodina, je společně užíván (pro všechny spravován) více či méně širokým okruhem osob,** nebyl by možný rozpad SSSR ani privatizace „sovětského dědictví“. Pokusy jednat podobným způsobem by byly hodnoceny politicky aktivní částí obyvatel jako projev zjevného šílenství nebo jako cílevědomá agrese nositelů degradačně-parazitické mravnosti a narazily by na efektivní, *v předstihu přijímaná* opatření těch skutečných, tj. konceptuálně mocných, bolševiků-komunistů.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu
bolševismu

Část II.

Historické zkušenosti s bolševismem ve 20. století a perspektivy

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu
bolševismu

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

5. Výsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu o bolševismus ve 20. století

Henry Ford ve věku 59 let, tedy jako člověk s velkými životními zkušenostmi, ve své knize *Můj život, mé úspěchy* v roce 1922 – tedy v roce vzniku SSSR¹⁷⁴ – vyjádřil přání, které jsme už uváděli dříve v kapitole 4.4:

Je třeba vytvořit systém, který by nebyl závislý na dobré vůli dobrodinců ani na zlovolnosti egoistických zaměstnavatelů. Ale k tomu je třeba najít tu první podmínku, reálný základ.

On sám svým osobním příkladem řízení Ford Motors ukazoval, že přechod společnosti k jinému, efektivnějšímu způsobu výroby zaměřenému na garantované uspokojování životních potřeb většiny, která se více či méně poctivě a svědomitě účastní práce pro blaho celé společnosti, je věc zcela reálná a uskutečnitelná.

Henry Ford to předvedl prakticky na úrovni mikroekonomiky v podmínkách biblicko-talmudické degradačně-parazitické makroekonomiky založené na principech mafiánsky organizované nadvlády lichvářství a burzovních spekulací podporovaných veškerou mocí státu a jeho právní mašinérie.

Přitom mohl Henry Ford jako podnikatel pracovat jen na úrovni mikroekonomiky, neměl mocenské pravomoci měnit zákony a státní zřízení USA tak, aby odpovídaly principům „fordizmu“, který byl ve své podstatě první verzí amerického bolševismu. Vzhledem k tomu, že si Ford tyto své omezené možnosti uvědomoval, koupil v roce 1918 noviny *The Dearborn Independent*¹⁷⁵, z jejichž stránek vyjadřoval své názory na historicky zformovanou organizaci společenského ekonomického a politického života USA i světa a v podobě jejího protikladu uváděl principy „fordizmu“ jako organizačního základu jiného způsobu života civilizace závislé na technosféře a výrobně-přerodělovacím systému.

¹⁷⁴ 30. prosince 1922

¹⁷⁵ Dearbornské nezávislé. Dearborn je město v USA, „hlavní město“ Ford motors.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Přesto všechno Henry Ford jako propagandista idejí a vůdčí osoba společenské iniciativy ve věci přeměny společenského života nedosáhl úspěchu. A nejen to, byl vyzván, aby svou společensko-politickou činnost ukončil pod výhrůžkou, že jinak bude zruinován. Poté, kdy začal ve svých novinách The Dearborn Independent publikovat články o společensko-politických a ekonomických otázkách a roli židovstva v nich, narazil Ford na organizovaný odpor proti distribuci jeho novin a svobodné diskusi o dané problematice ve společnosti. Tento odpor ještě zesílil po vydání knihy Mezinárodní židovstvo, která byla souhrnem článků, jež v předchozích letech publikoval v The Dearborn Independent. Tato nátlaková a štvavá kampaň proti němu pokračovala celá dvacátá léta a skončilo to tím, že když Ford viděl, že jeho názory na společensko-politické a ekonomické otázky nejsou tehdejší společností aktivně podporovány, tak svou veřejnou politickou činnost ukončil.

Během té mnohaleté proti-fordovské kampaně se děly různé věci. Tak například majitel filmového studia 20th Century Fox jménem židovské „veřejnosti“ USA napsal Fordovi dopis, v němž ho vyzýval, aby přestal s probíráním „židovské otázky“, že jinak do své filmové produkce zařadí záběry z autohavárií **výlučně** jen s automobily Ford, které budou doprovázeny příslušnými komentáři o počtech zemřelých, zraněných a o *technických* příčinách havárií. Tato kampaň vyvrcholila tím, že byl Fordovi předložen k podpisu text, ve kterém se s omluvou židovské „veřejnosti“ distancoval od veškerých svých dříve publikovaných názorů na „židovskou otázku“.

Detaily omluvy a distancování se byly vypracovány dvěma jeho <Henryho Forda> představiteli a dvěma široce známými židovskými činiteli: Louisem Marshalllem a kongresmanem Nathanem Perlmanem. Marshall napsal text distancování se, o kterém doufal, že se stane základem pro fordovskou omluvu před židovstvem a... zesměšní automobilového titána. „Pokud bych měl jeho peníze,“ cynicky poznamenal Marshall v rozhovoru s blízkým přítelem, „nepodepsal bych tak ponižující prohlášení ani za 100 milionů dolarů!“ K obrovskému Marshallovu překvapení však byl omluvný dopis publikován bez jediné změny a stál pod ním Fordův podpis.

V tom dopisu se kladl důraz na „mimořádnou zaneprázdněnost“ velkého byznysmena, která mu neumožnila

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

věnovat patřičnou pozornost článkům, které vycházely v The Dearborn Independent. Uznávalo se v něm, že obvinění proti židům měla zlovolný, nespravedlivý a klamavý charakter. „Velký Ford“ smířlivě prosil „těžce zkoušený židovský národ“ o odpuštění za „neprověřená tvrzení a omyly“ obsažené v jeho novinách.

Fordova omluva byla uvítána „židovskou veřejností“ s neskrývanou radostí. „Antisemité celého světa drží smutek!“ zalykal se spokojeností jidišský¹⁷⁶ tisk. Kál se však takto skutečně „hrdý Američan“?

Po Fordově smrti vyšlo najevo, že žádné apologie určené židům nepodepsal. Podpisy pod distancováním se a omluvným dopisem pro Shapira¹⁷⁷ byly zfalšovány jeho pomocníkem Harry Bennetem, který se k tomu přiznal v roce 1951 na stránkách časopisu True¹⁷⁸: „Zavolal jsem Fordovi a řekl jsem mu, že „apologie už je sestavena“ a dodal, že „vyznívá ohavně“. Pokusil jsem se mu přečíst ten text do telefonu, ale on mě zastavil. A tak jsem zfalšoval Fordův podpis na dokumentu. Vždy jsem uměl velmi dobře napodobit jeho podpis. Potom jsem předal ten papír Wintermeyerovi a Marshallovi. Podpis byl ověřen a tím ta věc byla vyřízena.“ (Mezinárodní židovstvo, Moskvitjanin, 1993, str. 22 – 23, předmluva vydavatelů)

V souvislosti s tím, že se Ford reálně od ničeho nedistancoval, je nutné připomenout ještě jeden fakt uváděný v citované předmluvě k Mezinárodnímu židovstvu:

Tak například Bernarda Barucha <Ford> nazval „vyslancem Jidáše v Americe“, „všemocným židem“ a „nejmocnějším

¹⁷⁶ Odvozeno od hovorového žargonu východoevropských židů – „jidiš“, jehož základem je německý jazyk, do kterého byla včleněna slova z jiných jazyků.

¹⁷⁷ Chicagský advokát Aaron Shapiro zažaloval v roce 1927 Henryho Forda za pomluvu. Příčinou bylo Fordovo prohlášení, že Shapiro a další osoby židovského původu se účastní spiknutí, jehož cílem je získat kontrolu nad americkým zemědělstvím. Věc už se řešila u soudu, když k němu dorazila omluva s Fordovým podpisem, ve kterém se zřikal svých dřívějších obvinění. (Mezinárodní židovstvo, Moskvitjanin, 1993, předmluva vydavatelů, str. 22)

¹⁷⁸ V překladu do českého jazyka to znamená Pravda.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

člověkem“ ve dnech války <1. světové války ve 20. století>. Když američtí reportéři požádali Barucha, aby okomentoval tyto „tituly“, které mu byly uděleny, tak se to **nejbližší poradce všech prezidentů USA první poloviny 20. století** (vyčlenili jsme v citaci) pokusil odbýt žertem: „Snad si nemyslíte, že budu něco z toho popírat?!“ (Mezinárodní židovstvo, citované vydání, předmluva, str. 5)

Takto v podstatě sám Bernard Baruch nehlasně potvrdil správnost Fordova hodnocení role židovstva v nadnárodní globální politice, včetně zorganizování 1. světové války 20. století a revolucí v Rusku i Německu, o čemž kromě jiného psal i Henry Ford.

Přestože uváděl početná fakta související s rolí židovstva v zasahování do vnitřní i vnější politiky evropských států i USA, a také do globální politiky a opíral se přitom o falešné Protokoly sionských mudrců¹⁷⁹, nebyl Henry Ford schopný osvětlit tuto jejich roli hodnověrně. Podle našeho názoru byla jednou z příčin ta skutečnost, že neznal mnohá fakta z historie lidstva, a proto nemohl porozumět obecnému chodu věcí v minulosti a odhadnout jejich možné směřování v budoucnu.

Navíc, jak je možné vyrozumět z textu jednoho rozhovoru, který Henry Ford poskytl novinám The New York Times, samo „židovstvo“ zneužilo jeho neznalosti dějin globální civilizace a systémově neucelených sociologických představ a zatáhlo Forda do činnosti, kterou ono samo poté nazvalo „antisemitskou“. V roce 1915 učinil Henry Ford pokus zastavit 1. světovou válku. Najal si loď, na které se vydal se skupinou veřejných činitelů USA k evropským břehům, aby inicioval mírová jednání. Tato jeho mírová iniciativa nebyla korunována úspěchem. Ale později řekl jednomu novináři z The New York Times následující:

Sami židé mě přesvědčili o tom, že existuje přímé spojení mezi mezinárodním židovstvem a válkou. Na naší lodi pluli dva velmi pravověrní židovští činitelé. Ještě jsme neurazili ani 200

¹⁷⁹O Protokolech viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR Fašizující „semitizmus“ z pohledu člověčenství (soubor 970908-Фашиствующий_семитизм_с_точки_зрения_человечности.doc v databázi VP SSSR šířené na CD).

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

mil, když mě začali přesvědčovat, že židé ovládají celý svět pomocí kontroly nad zlatem¹⁸⁰. Nechtělo se mi to věřit, ale oni začali uvádět podrobnosti, aby mě přesvědčili o prostředcích, které používají židé, aby měli kontrolu nad válečnými akcemi... Mluvili tak dlouho a s takovou znalostí věci, že mě přesvědčili. (Mezinárodní židovstvo, citované vydání, předmluva, str. 3)

Forda se podařilo zatahnout do „židovské otázky“ nejen v důsledku jeho nevědomosti v oblasti dějin a sociologie, ale i proto, že lépe rozuměl organizaci a algoritmicke systémové ucelenosti víceodvětvové výroby a přerozdělování produkce než organizaci a algoritmicke psychiky jedince a algoritmicke kolektivní psychiky, kterou tito jedinci vytvářejí.

To neznamená, že nevnímал osobitosti v psychice lidí a neuměl na tomto základě organizovat kolektivní činnost lidí. Pokud by byl nevnímavý k odlišnostem v organizaci psychiky lidí a k charakteru kolektivní psychiky, kterou formují a která pak řídí jejich kolektivní činnost, pak by historicky nemohla vzniknout společnost Ford Motors v té podobě, jak ji známe. Ačkoliv byl Ford více strojním inženýrem, technologem a organizátorem než „inženýrem lidských duší“¹⁸¹, tak přece jen rozpoznal a vyjádřil to hlavní, co charakterizovalo jeho současníky a spoluobčany:

¹⁸⁰ Nejrychlejší zaoceánské linkové lodi těch dob (Mauritania a Lusitania) pluly přes oceán rychlostí okolo 25 uzlů (25 námořních mil za hodinu, jedna námořní míle je 1852 m); další „slušné“ linkové lodi pluly rychlostí okolo 20 uzlů; třetířadé pak 13 – 17 uzlů. Jestliže si Ford najal „slušný“ parník, tak neuběhlo ani 10 hodin od okamžiku vyplutí z New Yorku, pasažéři se tak akorát vzpamatovali po loučení v přístavu a stačili se trochu zabydlet, když Henry Fordovi začali vštěpovat určitá přesvědčení. A před nimi byla plavba dlouhá více než týden, útulné salóny a procházky po palubě, při kterých se odkrývá pohled na oceán, což přímo vybízí k rozmýšlení...

A jak je možné se dozvědět z dějin Egypta a citátů z Bible, které jsme uvedli v příloze, měli ti dva židé pravdu s výjimkou jediného: jestliže ne celý svět, tak určitě Západní regionální civilizaci už v té době dávno řídili pokračovatelé staroegyptské hierarchie prostřednictvím biblické kultury jako takové; a v jejím rámci prostřednictvím kontroly jak nad židy, tak i nad financemi, které byly pod kontrolou klanů židovské lichvářské „aristokracie“.

¹⁸¹ Termín, kterým J. V. Stalin charakterizoval spisovatele, protože právě jejich tvorba v epoše, kdy ještě nebyla televize, v mnohém formovala mravnost a světonázor vyrůstajících i dospělých pokolení vzdělaných lidí (ve smyslu těch, kteří uměli číst).

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

„Výběr <kandidátů na postup do vedoucích pozic> není těžký. Prohlašuji sám o sobě navzdory všelijakým řečičkám o nedostatku příležitostí dostat se výš. Průměrný pracovník si více cení dobré práce než povýšení.

Stěží 5% ze všech těch, kteří dostávají mzdu <tj. aktivního dospělého obyvatelstva>, je svolných převzít na sebe se zvýšením platu také odpovědnost a nárůst pracovních povinností <tj. zvýšenou péčí o společné dílo>. Dokonce ani počet těch, kteří by se chtěli stát vedoucími brigád, nečiní více než 25%, a většina z nich se o to zajímá jen proto, že je za to vyšší mzda než u stroje. Lidé, kteří tíhnou k mechanice, ale mají obavy z odpovědnosti, většinou přecházejí na výrobu nástrojů, kde je plat citelně vyšší než v obyčejné výrobě. Drtivá většina však chce zůstat tam, kam byla přidělena. TITO LIDÉ SI PŘEJÍ BÝT VEDENI, PŘEJÍ SI, ABY ZA NĚ VŽDY ROZHODOVALI JINÍ A ZBAVILI JE TAK ODPOVĚDNOSTI <A STAROSTÍ>¹⁸². Proto největší potíž, bez ohledu na velkou nabídku, nespočívá v nalezení těch, kteří si zaslouží povýšení, ale těch, kteří povýšit chtějí. (zvýrazněno námi, Můj život, mé úspěchy, 6. hlava, Stroje a lidé)

Z knih Henryho Forda je jasné, že se nepokoušel odhalit příčiny toho, proč ve společnosti převládá nezodpovědnost a bezstarostnost, které jsou doprovázeny příživnickým, spotřebitelským vztahem ke všem druhům moci i jejím nositelům. A přitom se jednalo o USA, kde vládne přesvědčení, že:

- společenské zřízení je tam od začátku demokratičtější než v monarchistické Evropě, kde byly a dále jsou podporovány mnohé tradice stavovsko-kastovního zřízení, jak v epoše hroucení monarchií (19. – 20. století), tak i v post-monarchistické epoše – kvůli psychologické setrvačnosti;
- každému jedinci tam bylo od začátku poskytnuto více svobody než ve starších státech Evropy a Asie, kde je svoboda sebevyjádření a tvořivosti jedince tak či onak potlačena historicky zformovanými

¹⁸² Ve své podstatě tento vztah mnohých lidí k životu stírá rozdíl mezi člověkem a *pracovním dobytkem, jehož pán nese odpovědnost za jeho práci a za péči o něj.*

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

tradicemi, které mají kořeny v hluboké minulosti;

- přistěhovalci do USA byli údajně skutečně svobodmilovní, a proto také kvůli svobodě opustili svou etnickou vlast, a své děti a vnuky, kteří se již v první a následujících generacích narodili v Americe, také vychovávali v duchu svobody¹⁸³.

Jenže *reálně je svoboda* především svobodou volby a to, že člověk převezme odpovědnost a starost o osudy jiných a blahobyt pro všechny.

Jinak řečeno, jestliže se na jedné straně většina Američanů vyhýbá tomu, aby na sebe vzali odpovědnost a starosti, jak to zjistil Ford, pak tato většina není svobodná a nachází se v moci menšiny.

Z druhé strany Ford poznamenává:

Židy zákonitě potkáme ve vyšších kruzích – tam, kde je soustředěna veškerá moc. V tom právě spočívá ta podstata židovské otázky. Jak se jim daří probíjet se na samotný vrchol ve všech státech? Kdo jim pomáhá...? A co tam nahoře dělají...? V každém státě, kde se židovská otázka stane životně důležitou, se ukáže, že příčinou jejího vzniku je židovská dovednost udržovat moc pod svou kontrolou. Zde ve Spojených státech je to nevyvratitelným faktem: za posledních 50 let tato menšina dosáhla takové úrovně kontroly, jakou nedokáže získat žádná jiná národnostní skupina, přestože tuto menšinu počtem mnohonásobně převyšuje. (Mezinárodní židovstvo, citované vydání, předmluva, str. 9)

V jiném světónázoru je svobodou získání moci té či oné kvality, plnosti a šíře, *a to především z vlastní iniciativy*.

Jenže v závislosti na tom, nakolik je získání moci doprovázeno odpovědností a starostmi o osudy jiných a blahobyt všech, a konkrétně se rozumí pod blahobytem jedince a společnosti – natolik je svoboda svobodou, a nikoliv neomezenou svévolí vůči

¹⁸³ Jinak řečeno, ty Fordovy stížnosti by byly lehce vysvětlitelné v podmínkách Ruska, kde bylo nevolnictví zrušeno jen dva roky před narozením Henryho Forda a jeho vrstevníků, a tradiční nevolnická psychologie se v chování lidí ještě nestačila změnit na jinou psychologii. Jinou věcí už je, že s ohledem na tuto otázku je v případě Ruska problém najít hodnověrnou statistiku.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu svému okolí.

Společnosti je obvykle jedno, kdo personálně pečuje o její život. O to více to platí pro dav, který je více či méně spokojeným se svým spotřebitelským postavením a vynakládaným pracovním úsilím na jeho zajištění. Otázka personálního složení vlády (státní moci) přijde na přetřes jen tehdy, když nejsou ty či ony společenské skupiny, nebo dokonce většina společnosti, s činností vlády spokojeny.

Právě v důsledku takové nespokojenosti s historicky zformovaným společenským zřízením a systémem výroby a přerozdělování produkce, které jsou mu vlastní, Henry Ford uzrál pro to, aby ho nasměrovali na „židovskou otázku“.

Jenže když na ni narazil, tak se nepustil do analýzy příčin, proč existují rozdíly v motivaci jednání představitelů ze židovského prostředí a představitelů zbylé americké společnosti, svým původem mnohonárodnostní. Jen „upozornil“ na tento – v podstatě obecně známý – fakt.

Ta příčina „židovské otázky“ nespočívá v „židovské dovednosti udržovat moc pod svou kontrolou“, jak píše Ford, ale v jiných věcech, souvisejících s algoritmikou psychiky jedince, jejichž studováním se zabývat nezačal, a jmenovitě:

- v uvědomělé snaze získat moc nebo v absenci takové snahy;
- v mocenských krocích lidí, kteří získali tu či onu moc, a uplatňují ji v té či oné kvalitě a v té či oné její plnosti a šíři, jež se liší od mocenských kroků představitelů jiných kultur ve stejném mocenském postavení a ve stejných společensko-historických podmínkách.

Takzvaná „židovská dovednost udržovat moc pod svou kontrolou“ je jen důsledek příčin, které Ford neodhalil, nepochopil, a proto je také nevedl, jež spočívají ve statisticky se projevujících odlišnostech algoritmiky osobnostní psychiky židů a ne-židů.

První příčina, proč neustále ve všech davo-„elitářských“ společnostech, kde je židovská diaspora, vzniká „židovská otázka“, spočívá v tom, že v těch situacích, kdy se *převážná* většina ne-židů, jak si povšiml sám Ford, vyhýbá mocenským pravomocem, se židé nejen nevyhýbají převzetí jakékoliv moci, ale v mnoha případech sami uměle vytvářejí situace, aby tu či onu moc získali.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Druhá příčina, která vlastně už je tou „židovskou otázkou“, jež uzrála pro „pogrom“ *toho či onoho druhu*, spočívá v tom, že moc pod kontrolou představitelů historicky zformovaného tradičního židovstva – *v důsledku specifiky konání, která je mu vlastní* a je **podmíněna ještě hlubšími a starobylejšími příčinami** (o většině z nichž neví ani rabinát, natož obyčejní židé) – *je zbylou společností vnímána jako nepřátelská a parazitující*¹⁸⁴ na ní.

Odhalení a pochopení těchto hlubších příčin, starobylejších než historicky reálné židovstvo a jeho kultura, vede k pochopení toho, odkud pramení „židovská otázka“.¹⁸⁵

¹⁸⁴ Prohlášení, že židovská kultura je založena na parazitismu, automaticky vyvolává u mnohých – nezávisle na jejich původu – emocionální, bezmyšlenkovitě odmítavou reakci. Proto ještě jednou připomeneme: *lichvářství je parazitismus a způsob utlačování jiných lidí i jejich potomků, a v biblické kultuře se jedná o systémový faktor.*

Systém obchodování osobními autorskými právy a právy „duševního vlastnictví“ je zaměřen na to, aby kultura a jmenovitě výdobytky vědy a techniky přestaly být majetkem všech. To je také systémový parazitizmus a způsob utlačování ostatních lidí i jejich potomků rozvinutý biblickou civilizací ve 20. století.

Ten, kdo protestuje proti takovému hodnocení institutu osobních autorských práv a práv na „duševní vlastnictví“, by se měl zamyslet a nepřekrývat otázkou, jak bude společnost ekonomicky podporovat tvůrce, jinou, daleko důležitější otázku: Jak ochránit společnost před systémem, ve které je řízena na základě korporativně-monopolního skupování a přerozdělování práv na využití těch či oněch výdobytků kultury a jmenovitě vědy a techniky?

¹⁸⁵ Názor vnitřního prediktoru SSSR na původ „židovské otázky“ je vyložen v práci „Mrtvá voda“ a podrobněji v práci Sinajská „anabáze“; a její podstata a výhledy jsou probrány v pracích: Mrtvá voda, Ke Království Božímu na zemi, Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je "včerejšek", ale vůbec ne "zítrěk"), „Mistr a Markétka“: hymna démonizmu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

Zde objasníme tuto otázku jen krátce. Žrečstvo starověkého Egypta mravně-eticky degradovalo a zatoužilo získat ničím neomezenou globální moc uvnitř společnosti. Když si ověřilo, že silovou cestou není možné tohoto cíle dosáhnout, tak přešlo k budování světové nadvlády metodou „kulturní spolupráce“. Podstata tohoto tehdy nového způsobu agrese spočívala ve zformování takové kultury, která by ty národy, jež ji přijmou, uvrhla do závislosti na pánech daného projektu. Historicky reálně se touto kulturou stala biblická kultura. Pro šíření této kultury a řízení projektu na místě byl potřebný nástroj. Tímto nástrojem se během egyptského zajetí a čtyřicetiletého

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Řešení židovské otázky spočívá v praktické odpovědi na otázku:

Je možné změnit v davo-„elitářské“ společnosti stávající algoritmiku psychiky židů a ne-židů odrážející se v její statistice tak, aby ten konflikt mezi nimi vymizel a ve společnosti nastoupila harmonie ve vztazích mezi lidmi nezávisle na jejich původu, a aby samotná společnost a každý člověk v ní přebývali v harmonii s biosférou, Vesmírem a Bohem? A jestli je to objektivně možné, jak toho prakticky dosáhnout?

Bez odhalení kořenů „židovské otázky“ na ni Henry Ford nemohl dát z hlediska života průkaznou odpověď. A vzhledem k tomu, že se více věnoval řízení Ford Motors, a sociologickou a historickou problematikou se zabýval povrchně, fakticky jen tak zběžně ve svém volném čase, nedokázal identifikovat a správně pojmenovat ty hlubší a starobylejší příčiny. Tu osobitost chování drtivé většiny představitelů tradičního židovstva, tak nepřijatelnou pro jejich okolí, Ford nedokázal na základě souvislostí mezi příčinou a následkem historicky podložit, a tudíž ani pochopit, a proto také neobjevil ty historické perspektivy, které by se mohly stát alternativou k jejich parazitické světové nadvládě.

A to také umožnilo čelním představitelům židovstva v USA – například v osobě Bernarda Barucha, aby se nejprve vysmál novinářům: „Snad si nemyslíte, že budu něco z toho popírat?!“ — A co by také měl popírat? Když on – stejně jako každý židovský internacista – upřímně souhlasil s názorem vyjádřeným „antisemitou“ Fordem:

Mezinárodní žid panuje... ale ne proto, že je bohatý, ale proto, že je vysoce obdařen kšeftařským¹⁸⁶ a panovačným

putování po Sinajské poušti stalo historicky reálné židovstvo, které bylo vyšlechtěno stejnými metodami, jaké se používají při šlechtění různých plemen domácích zvířat, jen navíc s přídavkem určité magie. Potom bylo na tento základ naroubováno historicky reálné křesťanství, ve kterém bylo učením Saula (apoštola Pavla) nahrazeno učením Krista utajované celé dva tisíce let. Starý zákon byl doplněn talmudickými komentáři. Takto byla zformována reálná biblická kultura a její sociologie.

Sociologická doktrína biblického projektu odhalující podstatu „židovské otázky“ je uvedena v Příloze.

¹⁸⁶ I když „baruchové“ se v podobných vyjádřeních vyhýbají použití slova „kšeftařský“ a nahrazují ho neutrálním „obchodní“ (jako to udělal A. Ja. Livšic v článku o Fordovi citovaném v kapitole 4.2 z novin Izvestija ze dne

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

duchem vlastním jeho rase. Kdybyste dnes předali světovou nadvládu internacionálního židovstva libovolné jiné obchodně vysoce rozvinuté rase, tak by se celý ten mechanismus světové nadvlády pravděpodobně rozpadl na kusy, protože ne-židé nemají určité vlastnosti, ať už božské či lidské, vrozené či získané, jakými disponují židé. (Mezinárodní židovstvo, citované vydání, str. 76)

Henry Ford se přece nezačal zabývat hledáním odpovědi na otázku: Jaké jsou konkrétní vlastnosti židů a ne-židů, které se historicky reálně projevují ve statistice a odlišují navzájem jejich chování? Jsou geneticky pevně dány Bohem nebo jsou kulturně podmíněné a mohou tedy být s Boží pomocí změněny dobrou vůlí samotných lidí?

Pokud by se Henry Ford v této problematice dokázal dobrat pravdy, pak by Bernardu Baruchovi, jemu podobným ani jejich zákulisním pánům nebylo do smíchu nad novináři a jejich čtenáři, protože nejde jen o osobnostní vlastnosti, kterými disponuje ten či onen žid a kterými nedisponuje ten či onen ne-žid.

Jde o to, že osobnostní vlastnosti jedněch a jejich absence u druhých jsou v mnohém podmíněny kulturou, formovanou a udržovanou v rámci doktríny určité globální politiky. Navíc jsou genetický aparát a kultura lidstva i národních společností propojeny a vzájemně se ovlivňují.¹⁸⁷

Podstata biblické doktríny je taková, že osobnostní kvality židů a ne-židů jsou v ní určeny (viz Příloha na konci knihy) a jsou určitým způsobem „programovatelné“. Pokud by se Henry Ford dokázal v této problematice dobrat pravdy, pak by musel:

- buď přistoupit na biblickou doktrínu a podřídit se jí (ve smyslu, podstata ras je holt objektivně taková a neměnná, takže nezbyvá než se tomu podřídit),
- nebo vypracovat její alternativu.

Pokud by dokázal třeba jen v krátkosti vyjádřit alternativní – ale

11.01.2002) nebo poníženěji uctivějším „podnikatelský“ a tak podobně.

¹⁸⁷ O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

nezbytně GLOBÁLNÍ – doktrínu, pak by Bernarda Barucha, jemu podobné a pány biblického projektu přešel smích (tím spíše, že náklad The Dearborn Independentu občas dosahoval až půl milionu výtisků distribuovaných po celém území USA) nad novináři a jejich čtenáři: vyvolalo by to totiž problém, který není v rámci biblického projektu řešitelný, jehož podstata spočívá v tom, že není možné koupit oponenty nebo se jim naopak zaprodát, ani se s nimi dohodnout na vzájemně výhodné spolupráci, jestliže by globální politika byla i nadále vedena v rámci biblické doktríny¹⁸⁸.

Ale protože se to Fordovi nepodařilo, tak když se dost vysmáli jemu, novinářům i jejich čtenářům, přistoupili čelní představitelé a pánové mezinárodního židovstva k využití Fordova „antisemitismu“ a rasismu v globálním projektu pod názvem „Klaun s knírkem“¹⁸⁹.

¹⁸⁸ V takovém případě by Ford zcela naplnil smysl svého příjmení tím, že by otevřel lidem cestu k jiné kvalitě života: „ford“ v překladu znamená „brod“ přes vodní překážku. Voda v některých jínatjích symbolizuje kulturu jako takovou. V daném případě je tedy řeč o překonání biblické kultury, která je tou „vodní“ překážkou na cestě k lidskosti.

Jenže v té úzce praktické průmyslově-organizační podobě, jakou se „fordizmus“ reálně stal, může být přizpůsoben průmyslové civilizaci prakticky v rámci libovolné doktríny organizace života, bude-li k tomu vůle ze strany její konceptuální moci.

¹⁸⁹ V televizi jednou zaznělo, že takto Charlie Spenser Chaplin nazval Adolfa Schicklgrubera/Hitlera. Schicklgruber je židovské příjmení pocházející od přezdívky „šekelgruber“, kterou se říkalo „výběřcímu šekelu“, což byla vnitřní daň v židovské obci určovaná rabinátem.

Hitler byl výběřčím šekelu, nic víc. Jeho příjmení bylo ukazatelem pro ty, kteří znají zákulisní historii. „Holocaust“ byl kulturním mýtem pro dav v rámci pokračování projektu „Klaun s knírkem“. Je to cynické, taková je však pravda zákulisní historie biblické civilizace. Charlie Chaplin jako člověk, který se určitým způsobem podílel na zákulisní historii, parodoval Adolfa Hitlera ve filmu Velký diktátor. Jeho kompletní verzi v USA obnovili s pomocí počítačových technologií a promítli 17.02.2002 na Berlínském filmovém festivalu.

„Podle původního Chaplinova záměru měla být ve finálních záběrech zachycena scéna bratříčkování nepřátelských armád, jejichž vojáci by spolu tancovali. Avšak kvůli technické náročnosti natočení takové scény (Co je na tom tak náročné? – naše poznámka) byl nucen se toho nápadu vzdát. Místo toho na konci filmu, ve kterém Charlie Chaplin hraje dvě hlavní role – židovského kadeřníka a diktátora Adenoida Hynkela – pronáší monolog s výzvou k míru na planetě (jménem koho: židovského kadeřníka a židovského diktátora – klauna, který zblblnul prostoduché německé nacionalisty a „antisemity“ podobné Fordovi po celém světě? - naše otázka).

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Henry Ford do toho projektu vlezl sám, neboť v důsledku toho, že neobjevil a nepochopil prameny „židovské otázky“, nedokázal od sebe rozlišit historicky se vzájemně prolínající, ale objektivně odlišné společensko-historické jevy marxismu, bolševismu, socialismu, komunismu a různorodého sionismu. On, stejně jako Hitler a dodnes i mnozí další, *si je ztotožňoval s jedním jevem, údajně bezúčelně a bezdůvodně označovaným různými slovy.*

V důsledku této neznalosti Ford v Hitlerovi nerozpoznal provokatéra vedeného biblickým „světovým zákulisím“ – *imitátora boje za svobodu proti židovskému parazitismu a podporoval nacistickou stranu v Německu od samého jejího vzniku během celých dvacátých a třicátých let, neboť se mylně domníval, že vyjadřuje svobodnou vůli německého národa.*

A tyto zásluhy Henryho Forda v projektu „Klaun s knírkem“ byly pány projektu po zásluze oceněny prostřednictvím fűhrera Třetí říše – Adolfa Hitlera: v červenci roku 1938, v den svých 75. narozenin byl Henry Ford vyznamenán křížem Záslužného řádu německého Orla. Po tomto jeho vyznamenání se v židovském a levicovém tisku opět rozjela proti-fordovská kampaň. Ford na ni podle slov jednoho ze svých přátel reagoval následovně:

Oni (Němci) mě vyznamenali medailí... Oni (židé) požadují, abych ji vrátil, jinak se nebudu moci považovat za Američana. Ať se jdou vycpat! Nezřeknu se jí! (Mezinárodní židovstvo, citované vydání, předmluva, str. 33)

Do okamžiku, kdy imitátor boje za svobodu od židovského

(...)
Chaplin na filmu Velký diktátor pracoval přes rok a točil ho za vlastní peníze. Poté, co se začal promítat v kinech, se stal jedním z nejúspěšnějších filmů, který v tržbách překonal ve čtyřicátých letech všechny rekordy v USA i Velké Británii.“ (RIA Novosti, 18.01.2002, článek o tom, že se ve sklepě Chaplina domu ve Švýcarsku našly amatérské záběry, na kterých byly epizody z natáčení Velkého diktátora)

Už byla válka, na frontách i v týlu umírali lidé, fungovaly koncentrační tábory, a vztah židovské „elity“ k Hitlerovi, jejíž myšlenky kromě jiných vyjadřoval i Ch. S. Chaplin, byl ironický...

Kdo by proti tomu chtěl něco namítat a Charlie Chaplina se zastávat, ten by měl vědět, že **zesměšněné zlo nepřestává být zlem, a nejen nepřestává být nebezpečným, ale stává se ještě nebezpečnějším, protože je vnímáno jako směšné, nikoliv jako nebezpečné a ohrožující.**

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

parazitismu rozpoutá válku odsouzenou stát se světovou, zbývalo jen něco přes rok. Jenže Henry Ford se nacházel v zasetí svých iluzorních povšechných sociologických a povšechných historických představ, ačkoliv sám napsal krátce po skončení první světové války 20. století následující:

Nestranný rozbor poslední války, událostí, které jí předcházely, a jejích následků nezvratně dokazuje, že ve světě existuje mocná skupina vládců, kteří upřednostňují zůstat v stínu, neusilují o viditelné funkce ani o vnější znaky moci a nepatří k žádnému určitému národu, neboť jsou internacionálními vládci. A ti využívají vlády, průmyslové organizace se širokou působností, novinové agentury i všechny prostředky k ovládnutí psychologie národů, aby ve světě vyvolávali paniku. Je to starý trik hráčů, varovně vykřiknout: „Policie!“ když je na stole hodně peněz, sebrat je ve vyvolané panice a zmizet s nimi. Podobně existuje ve světě síla, která křičí: „Válka“ a poté, co jsou národy uvrženy ve zmatek, zmizí s kořistí.

Neměli bychom zapomínat, že nehledě na naše vojenské vítězství, nepodařilo se doposud světu na hlavu rozdrtit podněcovatele, kteří poštvají národy proti sobě. Neměli bychom zapomínat, že válka je umělé zlo, a tudíž může být vytvářeno za použití určitých technologií. Kampaň vojenského štvání se vede téměř podle stejných pravidel jako jakákoliv jiná kampaň. Za pomoci všemožných mazaných výmyslů vnucují jednomu národu nepřítel ke druhému národu, se kterým chtějí vést válku. Napřed vyvolají podezření u jednoho, potom i u druhého národa. Stačí jim k tomu všeho všudy několik agentů s důvtipem a bez svědomí, a tisk, jehož zájmy jsou vázány na ty, komu válka přinese žádaný zisk. Potom se velmi brzy najde důvod k válce. Jestliže je vzájemná nenávisť dvou národů již dostatečně silná, nedá vůbec žádnou práci takový důvod najít. (17. hlava, O různých tématech)

Tyto události ukazují, že bolševická cílevědomost, která byla Fordovi objektivně vlastní při jeho činnosti v rámci Ford Motors, byla při pokusu vyjít za hranice podniku podchycena cizími silami,

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

překroucena a přivedena ad absurdum¹⁹⁰ ve všem, co přesahovalo rámec jeho odbornosti jako technika a ekonoma. Hlavní příčina však spočívá v jeho osobní mravnosti, v té objektivní, ne v té navenek vystavované, která podminila jeho vnímání a chápání světa (světonázor). V kultuře současné globální civilizace je možné identifikovat dva způsoby vnímání a chápání světa¹⁹¹.

PRVNÍ způsob je „Já-centrický“. Při něm se myšlenkový strom rozvíjí různými směry od vlastního „Já“, které na sebe bere roli počátku souřadnic. V procesu rozrůstání myšlenkového stromu se do jeho nespojitých větví vlévají stále nové a nové informace z těch

¹⁹⁰ „Když začala být kniha Mezinárodní židovstvo široce šířena, což mělo na lidi svůj příslušný účinek, americký žid Isaac Landman z časopisu The American Hebrew požadoval, aby Ford dokázal existenci židovského spiknutí. Landman prohlásil, že je připraven shromáždit nutné prostředky pro zapojení nejlepších detektivů, a že je také připraven publikovat výsledky, ať už budou jakékoliv. Policisté a detektivové vždy byli Fordovi sympatičtí, proto se mu zdálo, že mu „byl vnuknut“ skvělý nápad, že je jen zapotřebí, aby vyšetřování vedli jeho lidé a žádná „židovská agentura“... Automobilový král vytvořil speciální štáb a sestavil skupinu pro provedení operace s názvem Tajná světová vláda. Ta skupina měla dost pestré složení, tvořili ji dva pracovníci tajné služby USA, několik profesionálních detektivů a pár jednoduše „odvážných židologů“. „Tito neohrožení hrdinové neviditelné fronty“ doslova jako stíny sledovali známé židovské činitele a posílali kódované zprávy svému šéfovi do Detroitu. Odvážní detektivové utratili spoustu peněz, aby objevili tajnou telefonní linku spojující nejvyššího soudce Brandeise a Bílý dům. Není žádným překvapením, že jejich úsilí bylo marné: tajná linka neexistovala.“ (Mezinárodní židovstvo, citované vydání, předmluva, str. 20)

Ono to starodávné spiknutí přece jen existovalo, jenže fungovalo na jiných – téměř všeobecně známých – principech: viz Příloha na konci knihy, a také práce vnitřního prediktora SSSR: Mrtvá voda, Ke Království Božímu na zemi..., Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je "včerejšek", ale vůbec ne "zítek"). Objevit je může každý, kdo o to má zájem, a stačí, když přitom bude sedět doma a číst Bibli, Korán, mýty různých národů, vědecké knihy o dějinách, paměti různých lidí a veřejných činitelů... Je jen třeba zamýšlet se nad tím, jaké reálné události se ukrývají za vyprávěním, na co autoři a pisatelé textů obrací pozornost čtenáře a od čeho se jí snaží odvést, či zdali nepodávání svědectví o něčem, jehož skutečný smysl jim uniká.

¹⁹¹ O tom viz práce vnitřního prediktora SSSR: Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty, Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry, Přijď na pomoc mé nevěře..., Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je "včerejšek", ale vůbec ne "zítek").

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

nejrůznějších oblastí života a činnosti jedince, ze společnosti od jeho současníků a celého lidstva. Myšlení na úrovni vědomí má podobu jednotného toku emocí, jazykových konstrukcí a obrazových představ (je možné to nazvat emocionálně-smyslovým/významovým naladěním duše). Zároveň jsou emoce i výstupem na úroveň vědomí, kde *v podobě maximálně souhrnného hodnocení nabývajícího podobu „špatné“ či „dobré“ nálady*, což je fakticky **nevědoměly mravně podmíněný** výsledek činnosti nevědomých úrovní psychiky jedince, které svou výkonností zpracovávání informací mnohonásobně převyšují úroveň jeho vědomí¹⁹².

Při Já-centrické algoritmice psychiky je tok emocí podmíněn těmi okolnostmi, které bezprostředně ovlivňují jedince. Ve výsledku se mění uvědomování si vlastního „Já“. Proto v závislosti na tom, v jakém emocionálním naladěním se člověk s Já-centrickým způsobem vnímání a chápání světa pouští do té či oné činnosti, dosáhne v ní většího či menšího úspěchu nebo utrpí nezdár. A mnohé procesy jednoduše není schopen správně postihnout proto, že za dobu, která je k tomu potřebná, se mu nejednou změní „počátek souřadnic“, ze kterého buduje svůj myšlenkový strom, a s každou změnou počátku souřadnic se proces myšlení naruší, aniž by bylo dosaženo výsledku, nebo je dosaženo zavádějícího výsledku¹⁹³.

Na druhé straně, jestliže někdo dokáže vyhodnotit reálnou mravnost nositele Já-centrické algoritmiky psychiky, tak ho může

¹⁹² Normální vztah vědomí a nevědomých úrovní psychiky je takový, že nevědomé úrovně nesou hlavní tíhu zpracovávání informací a vypracovávání chování, a úroveň vědomí provádí nastavení „autopilota“ nevědomých úrovní psychiky na řešení těch či oněch problémů a úkolů.

¹⁹³ Jinak řečeno, aby člověk došel k něčemu novému a životně průkaznému, je nejen nutné předem získat určité minimum informací, ale také *být v naladěním, které mu umožní dojít ke správnému výsledku*. V opačném případě proces myšlení v požadovaném směru buď nezačne, nebo jestliže začne, odchýlí se k jinému tématu nebo se přetrhne. V důsledku této nestability procesu Já-centrického myšlení se stává, že dokonce i v těch případech, kdy se nad jedněmi a těmi samými problémy v životě společnosti zamýšlejí celé miliony lidí, dokážou k odpovědím, které jsou z hlediska života průkazné, dojít jen desítky z nich a někdy jen několik málo z nich.

Z toho vyplývá, že je třeba se učit opakovat své naladění – emocionálně-smyslové/významové naladění duše.

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

prostřednictvím řízení jeho emocí podnítit k zastávání určitých názorů a zabránit mu, aby došel k nějakým jiným, pro takového manipulátora nežádoucím.

A to se právě stalo Fordovi: když se pokusil stát společensko-politickým činitelem, dostal se pod poručenství v důsledku toho, že mu byl vlastní Já-centrický způsob vnímání a chápání světa. Nebudeme se zde zabývat obšírnou a hlubokou „psychoanalýzou“, abychom tuto skutečnost dokázali. Úplně postačí poukázat na to, že se Fordův Já-centrizmus projevil i v názvu jeho knihy: *Můj život, mé úspěchy*. Jestliže by jeho světonázor nebyl Já-centrický, nazývala by se ta kniha jinak, například *Můj život, naše úspěchy*, neboť jak sám nejednou píše na stránkách své knihy, nebyly všechny ty úspěchy Ford Motors jeho osobními úspěchy, ale úspěchy kolektivu, který vznikl a rozvíjel se pod jeho vedením na principech soudružských vztahů lidí, tj. na principech bolševismu. Kdyby Henry Ford postupoval jinak, tak, jak postupovala většina soudobých podnikatelů, pak by společnost Ford Motors neexistovala v té podobě, v jaké se historicky zformovala, a pak by nejspíš nikdo kromě blízkých příbuzných a známých nevěděl, kdo to byl Henry Ford.

Já-centrickému světonázoru je vlastní určitá kaleidoskopičnost, v tom smyslu, že v něm jsou různé pojmy roztržštěné bez vzájemné vazby: to samé platí pro vzájemné vazby mezi pojmy a objektivními jevy. A právě v důsledku tohoto druhu kaleidoskopičnosti, jež je vlastní Já-centrizmu, si Henry Ford nepovšiml uvedeného nesouladu mezi názvem knihy („mé úspěchy“) a jejím obsahem (šlo o práci kolektivu a jeho úspěchy).

Já-centrizmus algoritmiky psychiky a vnímání a chápání světa (světonázoru) je přirozený pro děti v procesu jejich osobnostního rozvoje. Ale v míře toho, jak si člověk během dospívání všímá vzájemných vazeb doposud, jak se mu zdálo nesouvisejících pojmů v jeho psychice a vzájemně izolovaných jevů v životě, začíná hledat a vypracovávat si v sobě alternativu Já-centrizmu, ačkoliv si to vůbec nemusí uvědomovat ani znát nějaká pojmenování toho, co my jsme nazvali Já-centrismem a jeho alternativami. Ve výsledku hledání alternativy se formuje jiný způsob vnímání a chápání světa.

DRUHÝ způsob je vnímání a chápání světa opírající se o Boha, kdy se myšlenkový strom rozvíjí v poslušnosti:

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Bůh ⇒ Bohem stvořený všehomír ⇒ předmět pozornosti člověka ve vzájemných vazbách toho předmětu se všemi ostatními objekty a subjekty, které člověk v průběhu svého života objeví.

Při tomto vnímání a chápání světa má člověk k dispozici „ladičku“ zajišťující soulad emočního a smyslového/významového naladění jeho duše se Životem jako takovým:

Bůh je Všedržitel, který se nemýlí. Vše, co se děje, se děje tím nejlepším možným způsobem. Ale ve vztahu ke společnosti je to pravdivé s následující výhradou: při té mravnosti a etice, jaké jsou lidem vlastní ¹⁹⁴.

UVĚDOMĚNÍ SI TĚTO SKUTEČNOSTI BY MĚLO BÝT DOPROVÁZENO RADOSTÍ – kladnými emocemi a pro život přirozeným klidem. V takovém emociálně-smyslovém/významovém naladění pracuje algoritmika psychiky tím nejlepším způsobem, když řeší problémy, které člověka v Životě potkávají, a odstraňuje problémy, které sama v minulosti vyvolala.

Při vnímání a chápání světa, které se opírá o Boha, je kaleidoskopičnost neustále odstraňována a svět se stává stále detailněji vyrýsovanou mozaikou. „Počátek souřadnic“ je v něm totiž v zásadě *objektivně neměnný*, což je neochvějným základem pro odstraňování všech chyb ve světonázoru a osobnostním rozvoji člověka.

Jenže kultura současné civilizace je taková, že Já-centrizmus psychiky zůstává v té či oné míře zachován u většiny dospělých, a i ti, kteří tak či onak přešli ke vnímání a chápání světa opírajícímu se o Boha, v určitých okamžicích sami upadají do Já-centrizmu pod vlivem nějakých chyb, které jsou vlastní jejich zformované mravnosti. Intelektuální potenciál každého jedince se při řešení všech problémů, kterými se zabývá, vždy uplatňuje v rámci konkrétního způsobu vnímání a chápání světa: buď Já-centrického nebo toho, který se opírá o Boha.

¹⁹⁴ Jinak řečeno, pokud se vám nelíbí, co a jak se děje, přehodnoťte svou mravnost a etiku a pomozte s tím i svému okolí. „Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud se tento sám nezmění“ (Korán, 13:11(někdy 12)) *Doslovný překlad z ruského jazyka: „Bůh nezmění to, co se děje s lidmi, jestliže oni sami nezmění své smýšlení.“*

5. Důsledky „fordizmu“ jako amerického pokusu bolševismu

Henry Ford si zachoval Já-centrismus algoritmiky psychiky až do svého stáří, čímž se stal nezpůsobilým jako sociolog i veřejný činitel-praktik (nedokázal naplnit význam svého příjmení ford a nestal se brodem přes překážky), ačkoliv v jedné z větví svého Já-centrického světónázoru byl schopen vyjádřit organizačně-ekonomické principy bolševismu a socialismu.

6. Význam a výsledky stalinského bolševismu

6.1. Určitost významů terminologie je klíčem k porozumění té epoše

Možná jen s několika vzácnými výjimkami se historici a sociologové shodují na tom, že po revolucích, které proběhly v roce 1917 v Rusku, následoval pokus vybudovat novou společnost na principech neslučitelných s principy organizace a fungování kapitalismu.

To je však bohužel to jediné, v čem se historici a sociologové navzájem shodují, protože v závislosti na své osobní předpojatosti k tomu či onomu způsobu organizace života společnosti chápou rozdílně průběh událostí v předrevolučním období na konci 19. století a na začátku 20. století, a stejně tak průběh událostí po revoluci a občanské válce v dějinném období RSFSR-SSSR, kdy v čele strany a státu stál Josif Vissarionovič Stalin. To vede k tomu, že také různě hodnotí výsledky tohoto období a důsledkem je, že vidí rozdílně i perspektivy a možnosti jak Ruska, tak i celého lidstva.

Ovšem dokonce i při vzájemně se vylučujících závěrech, ke kterým přicházeli a přicházejí historici a sociologové zabývající se problematikou tohoto období světové historie a současnou politologií, je všechny (možná jen se vzácnými výjimkami) spojuje jedno:

Že slova jako „komunismus“, „socialismus“, „marxismus“ a „bolševismus“, včetně slov od nich odvozených, používají více na základě svého citu pro „literární styl“ a „libozvučnost“ svého textu nebo ústního projevu, a vůbec ne s ohledem na osobité významy každého z těchto slov, které jsou podmíněny osobitostí reálných jevů v životě společnosti těmito slovy pojmenovanými.

Jestliže však budeme podobně jako L. Bronštejn (L. Trockij), G. Zjuganov, Je. Gajdar, I. Chakamada, G. Javlinskij a většina politologů používat tato slova v roli vzájemně zaměnitelných synonym, bude zcela nemožné porozumět dějinám Ruska z konce 19. století a první poloviny 20. století. Nepomůže ani to, bude-li podle vzoru Sergeje

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy Niluse¹⁹⁵, Adolfa Hitlera, Henry Forda a mnohých dalších, včetně dnešních „skinheadů“, biblicky-„pravoslavných“ „Rusů“ a dalších „patriotů“ a nacionalistů všech států do tohoto guláše přimíchána ještě další skupina synonym odvozených od slov „sionismus“, „judaismus“, „židovstvo“ atd.¹⁹⁶

A ačkoliv analytika a politické fantazírování, pramenící z podobného bezduše lhostejného přístupu k životu a osobitému významu každého slova v živém jazyce každého národa, jsou za určitých okolností schopné emocionálně vybičovat dav s cílem vybudit ho k „hrdinským činům“ budování nebo svrhávání komunismu, jsou – při celém svém patosu jen škodlivým a nesmyslným šumem – v důsledku falešnosti tohoto patosu.

A proto než přistoupíme k samotné epoše stalinského bolševismu, uděláme si jasno v terminologii charakterizující tehdejší život sovětské společnosti i ostatní části globální civilizace.

* * *

Národní sebeuvědomění – uvědomění si svébytnosti (unikátnosti) svého národa (především jako nositele kultury) a odlišností své kultury od kultur jiných národů, které také mají svou svébytnost a význam ve všem společných dějinách lidstva.

Nacionalismus – uvědomění si neopakovatelné svébytnosti svého národa a jeho kultury za současného odmítání, z větší části bezduchého, unikátnosti a významu pro lidstvo a jeho budoucnost jiných kultur a národů, které jsou jejími nositeli v návaznosti pokolení.

Nacismus – pokusy o likvidaci jiných kultur a/nebo národů, které je vytvořily.

Tento výklad nacionalismu a nacismu znamená, že mohou ve společnosti existovat za monarchie i za republiky (druhy státnosti), za otrokářství, feudalismu, kapitalismu i socialismu (ekonomické systémy). Nacionalismus a nacismus mohou být rozšířeny jak v jednotlivých skupinách obyvatel, tak i v celé společnosti.

¹⁹⁵ Jeden z prvních, kdo v Rusku publikoval ty neblaze proslulé Protokoly sionských mudrců. Zemřel v SSSR 14.01.1929 ve věku šedesáti osmi let na svobodě, v letech 1924 a 1927 byl krátce vězněn, ale přečkal to.

¹⁹⁶ Dobře, že je možné se v této věci odvolávat na výroky rabínů a dalších židovských autorit. Někteří z nich v prvních porevolučních letech tvrdili, že judaismus, komunismus a sionismus je v podstatě jedno a totéž.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Internacizmus – ve své podstatě to samé co nacismus, ale v mafiánském provedení různorodých mezinárodních diaspor (především židovské diaspory), a ne v provedení nějakého národa, který upadl do nacismu, a jeho státnosti.

Socialismus jako ekonomický systém života společnosti předpokládá, že mnohé potřeby každého jedince a také každé rodiny budou garantovaně uspokojovány díky přímému nebo nepřímému pokrytí příslušných výdajů státem, který je zástupcem celé společnosti a garantem práv a svobod jedince v ní.

V širším smyslu slova v sobě **socialismus** zahrnuje i mnohé mimoekonomické osobitosti života celé společnosti i lidí v ní. Především je to mravnost a to, co tato mravnost podmiňuje: typ struktury psychiky, světonázor (vnímání a chápání světa) a etiku; které se projevují v socialistickém ekonomickém systému, a pro které je výslovně on tím nejvhodnějším a nejbezpečnějším systémem pro život společnosti i každého jedince.

Orientace výrobně-spotřebního systému na garantované uspokojování potřeb lidí od samého počátku předurčuje plánovitý charakter socialistické ekonomiky. Tento plánovitý princip v systému společenské výroby je doprovázen omezováním určitých druhů činností, které mají podobu soukromého podnikání na základě soukromého vlastnictví výrobních prostředků; přičemž některé druhy činností mohou být zakázány zcela¹⁹⁷. Za socialismu také musí být *nevyhnutelně* zavedena omezení na maximální úroveň příjmů členů společnosti, což má své odůvodnění v nutnosti ochrany společenského zřízení a všech jemu loajálních občanů před zneužitím ze strany nelojálních jak podnikatelů-individualistů, tak i dalších osob, jejichž vysoké příjmy jsou nadbytečné v poměru *ke státem přiznávané* úrovni výdajů odvozené od životních potřeb jedince a rodiny v dané společnosti.

Omezení tohoto druhu vedou časem k tomu, že státní sektor ekonomiky začne dominovat, ačkoliv v něm výrobní prostředky vůbec nemusí být ve veřejném vlastnictví, ale stejně jako dříve v soukromém

¹⁹⁷ Společensky prospěšné je, když stát potlačuje prostituci, hazardní hry (herní byznys), výrobu a šíření narkotik (připomeneme, že tabák a alkohol jsou narkotika), a to dokonce i v tom případě, že mohou ve společnosti nějakou dobu existovat nelegálně: neřest by neměla být chráněna a podporována platnými zákony.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy korporativním vlastnictví. V důsledku soukromě-korporativního charakteru vlastnictví výrobních prostředků ve společnosti, která mravně-eticky nedozrála do socialismu (v jeho širším smyslu než jen jako ekonomického systému), jsou potom mnohá omezení státně-socialistické ekonomiky prováděna v zájmu státní oligarchie, nejsou společensky opodstatněná a pro společenský rozvoj jsou neméně škodlivá než kapitalismus založený na živelném soukromém podnikání – individuálním nebo oligarchicky-korporátním.

Komunismus – způsob života společnosti, ve kterém zmizí parazitismus menšiny na většině a všechny potřeby budou garantované a bezplatně uspokojovány podle principu „od každého podle jeho schopností, každému podle jeho potřeb“ na základě toho, že ve společnosti zavládne pravověrnost, stabilně obnovovaná kulturou v návaznosti pokolení. To bude umožněno jak v důsledku celkového růstu výrobních výkonů všech odvětví, tak i proto, že dojde k přeměně kultury a do života vstoupí nová pokolení lidí s jinou mravností a psychikou, na kterou nebude mít tíživý účinek vědomí, že je nutné pracovat, osvojit si pracovní návyky a znalosti, ani sama účast v pracovní činnosti společnosti, neboť *v této přeměněné kultuře bude uvolněn tvořivý potenciál každého jedince*, který je teď u většiny dospělých přiškrten jejich nevhodnou a nepravověrnou výchovou v dětství. V komunistické společnosti nebude práce prvotní životní potřebou, jak to tvrdila marxistická propaganda, čímž se rozumělo, že práce je vždy podřízena úkolu uspokojování potřeb lidí v jídle, oblečení a v další podobné produkci a službách. Prvotní potřebou se stane osobnostní a společenský rozvoj a činnost v rámci Božího Záměru, přičemž nezbytná práce zaujme v tom procesu své omezené místo.

Kapitalismus je ve své prvotní podobě především ekonomickým způsobem života společnosti, ve kterém vládne buržoazně-individualistický (nebo korporativní¹⁹⁸) způsob organizace výroby a prerozdělování produkce na základě práva na soukromé vlastnictví a

¹⁹⁸ Korporativnost je sdružení jedinců, kteří svým kolektivním úsilím naplňují své osobní cíle, kterých by nedosáhli osamocně, a proto je po určitou dobu spojují, přičemž je považují za dosažitelné v průběhu určitých konečných lhůt v mezích života každého z nich. A přestože korporace mohou existovat po dobu života mnohých pokolení, tak se každá taková korporace rozpadne, jestliže od ní v některém z pokolení kritické množství (ve vztahu k její stabilitě) nezíská „přímo nyní“ to, po čem touží.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy formální rovnosti všech občanů před zákonem, kde řešení životních problémů jedince a rodiny z větší části leží na samotné osobě, rodině, a na různorodých *nestátních* fondech a veřejných organizacích. Jako každý jiný společensko-ekonomický systém je i kapitalismus podmíněn mravností vládoucí ve společnosti a je vyjádřením Jácentrického vnímání a chápání světa.

Dokonce ani při progresivním zdaňování v kapitalismu prakticky neexistují omezení na příjmy a úspory, které zůstávají po zaplacení zákonem stanovených daní, a státní sektor ekonomiky se stává ve vztahu k sektoru fungujícímu na základě soukromého vlastnictví výrobních prostředků jen obslužným, což vede k tomu, že na stát tak zbydou *za zformovaného zákona hodnoty* málo výnosná a ztrátová odvětví a provozy, bez kterých se však společnost nemůže obejít.

Národní/nacionální socialismus – socialismus ve smyslu ekonomického způsobu života a právního postavení vztahujícího se *výslovně jen* na určité (jeden nebo více) národy, přičemž na představitele jiných národů a osob smíšeného původu, kteří jsou členy stejné mnohonárodnostní společnosti, se garance a normy národního socialismu, platné pro občany národně socialistického státu a jejich rodiny, nevztahují¹⁹⁹.

Internacionální socialismus není žádnou alternativou k národnímu socialismu, jak to tvrdí marxisté-internacisté, ale „socialismem s výsadami“ pro mafiánsky organizované mezinárodní diaspory v mnohonárodnostním a navenek (formálně) individuálně rovnoprávně-socialisticky organizovaném státě. Jinými slovy, internacionální socialismus je jednou z forem internacismu.

Alternativou jak pro národní socialismus, tak i pro internacionální socialismus je „**mnohonárodnostní socialismus**“, v němž je skutečně zajištěna svoboda osobního rozvoje a rovnost práv občanů různého etnického původu *za absence mafiánsky organizovaného „socialismu a komunismu s výsadami“ pro mezinárodní diaspory a „národnostní menšiny*“, neboť ve výsledku by tak mnohonárodnostní společnost fakticky poklesla k internacionálnímu socialismu a byla utlačována mafiánsky organizovanými mezinárodními diasporami menšin, z nichž jedna by byla vůdčí²⁰⁰, které by na ní parazitovaly.

¹⁹⁹ Z téhož důvodu není možné v současném Rusku „národní bolševiky“ v čele s Eduardem Limonovem považovat za bolševiky.

²⁰⁰ Jaká je to diaspora přívrženci, účastníci i protivníci „židozdednářského“

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Marxismus je věrouka provokačně-imitačního charakteru vyhlášující nevyhnutelnost přechodu lidstva v globálních měřítkách od „vykořisťování člověka člověkem“ ke „království svobody“ – nejprve k socialismu a potom ke komunismu.

Ideály spravedlnosti v socialistické a komunistické společnosti v té podobě, v jaké jsou vyjádřeny v marxismu nebo i jinak, jsou přitažlivé pro většinu těch, kteří žijí ze své práce a jsou utlačováni parazitismem vládnoucí menšiny, proto se v konkrétních historických okolnostech dav stává přístupným k takovým heslům, ve kterých vidí vyjádření své touhy po lepším životě bez parazitismu a utlačování většiny menšinou.

Ovšem jak dokládají dějiny, zdaleka ne všechna hesla jsou v životě naplňována těmi, kteří je před davem vyvolávali, ani těmi, kteří na ně zareagovali a upřímně se snaží o jejich uvedení do života. A zdaleka ne vždy to tak dopadá proto, že by ideály vyhlášené v heslech nebyly objektivně neuskutečnitelné či že by vůdci byli licoměrnými pokrytci. Z větší části to tak dopadá proto, že pro realizaci vyhlášených ideálů zákulisní političtí scénáristé, kteří sledují vlastní cíle, vůdcům a davu provokačně nabízejí prokazatelně nepoužitelné prostředky, a ti nejsou schopni včas jejich nevhodnost rozpoznat. To platí i pro marxismus.

Imitačně-provokační podstata marxismu se projevuje **za první** v tom, že ve filosofii marxismu je otázka řešení úkolu spočívajícího v předvídatelnosti mnohovariantní budoucnosti, která je základem jakékoliv moci a jakéhokoliv řízení, zaměněna „základní“ otázkou, zda byla prvotní hmota nebo vědomí; a **za druhé** je politická ekonomie marxismu metrologicky neprůkazná a nemá v reálné hospodářské činnosti vazbu na účetnictví na mikro ani na makro úrovních

spiknutí vědí velmi dobře. A pro ty, kteří pochybují o jeho existenci, uvedeme úryvek z hesla Zednářství v Sovětském encyklopedickém slovníku z roku 1986:

„Zednáři se snažili vytvořit tajnou celosvětovou organizaci s utopickým cílem mírového sjednocení lidstva v náboženském bratrském svazku. Největší roli hráli v 18. a na začátku 19. století. Se zednářstvím byla spojována jak reakční, tak i pokroková společenská hnutí.“ (str: 770)

Nakolik je cíl židozednářského spiknutí „utopickým“, tj. objektivně neuskutečnitelným a jakých úspěchů dosáhlo zednářství v 19. a 20. století, to už jsou otázky jiné, pro něž se v Encyklopedickém slovníku místo nenašlo. Lidé přesvědčení o tom, že židozednářské spiknutí neexistuje, o tom mohou popřemýšlet samostatně, stačí pozorovat současný život, prozkoumat traktáty oficiální historické vědy a kroniky a vzpomínky lidí, které neprošly akademickou cenzurou.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy ekonomiky. Díky těmto dvěma *osobitostem marxismu, které jsou zásadního charakteru*, se ten dav, který v něj věří, stává rukojmím pánů marxismu, kteří navíc disponují určitým know-how pro uplatňování vlastní ideologické a ekonomické moci.

Trockizmus – to není jedna z variant marxismu. Charakteristickým rysem trockismu v komunistickém hnutí, které bylo ve 20. století „ve vleku“ marxismu, byla kompletní hluchota trockistů ke kritice na vlastní adresu²⁰¹ v kombinaci s příklonem k tomu, že to, co nahlas ohlašují, je potlačováno systémem toho, co platí nehlasně a je reálným základem jejich konání, což je sjednocuje v jejich kolektivním nevědomí.

To znamená, že trockizmus je psychický jev. Mají-li přívrženci trockismu upřímnou osobní *snahu realizovat dobré úmysly*, dostávají se do konfliktu mezi svým individuálním vědomím a nevědomím jak individuálním, tak i *kolektivním, formovaným všemi trockisty v jejich souhrnu*. A v tomto konfliktu zlobně vítězí kolektivní nevědomí trockistů, které potlačuje osobní uvědoměle dobré úmysly každého jednotlivce souhrnným konáním jich všech.

Jedná se o zvláštnost psychiky těch, kteří „měli tu čest“ stát se trockistou, nejde tedy o vlastnost té či oné konkrétní ideologie. Psychický typ „trockisty“ se může dobře uplatnit v těch nejrůznějších ideologiích. Právě z tohoto důvodu – čistě psychického charakteru – jsou *rovnoprávné* vztahy s trockismem a konkrétními trockisty na úrovni intelektuální diskuse, argumentů a protiargumentů, neplodné a nebezpečné²⁰² pro ty, kteří vnímají trockizmus jako jednu z ideologií²⁰³

²⁰¹ To znamená, že se trockisté vždy chovali tak, jako by na jejich adresu žádná věcná kritika nezazněla a oni jen naráželi na nepochopení svého okolí, neboť jejich názory jsou vždy správné a jsou založené na té jediné pravdě.

²⁰² Jak to ukázala zkušenost ruské inteligence, která se upřímně pokoušela diskutovat s trockistickou státní mocí a stala se obětí NKVD (Národního komisariátu pro vnitřní záležitosti) ve dvacátých letech 20. století; a také zkušenosti mnohých obětí přestavby v SSSR a demokracie ve státech, které se od něj odštěpily.

²⁰³ Právě v tomto přístupu k trockizmu jako k překroucení ideologie vědeckého komunismu a ve ztotožňování si marxismu-leninismu s vědou spočívá skutečná chyba bolševismu v SSSR v letech 1917 – 1953.

Při pohledu z druhé strany je pro pány nad psychickým trockismem nepřijatelná diskuse o jeho psychickém pozadí a možnostech jeho vykořeňování, a proto dávají přednost tomu, aby vyobrazovali mnohotvárný psychický trockismus jako nějakou konkrétní ideologii, k níž potom ve

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy a nerozpoznají jeho reálné VNĚ-ideologické pozadí, které vůbec není závislé na ideologii, do níž se právě halí, a kterou může navíc psychický trockista upřímně během svého života nejednou změnit²⁰⁴.

Intelekt, na který se lidé v diskusi obrací ve svém úsilí přivést spolubesedníka k rozumu, nebo najít společně s ním pravdu, na jejímž základě by bylo možné překonat předchozí problémy ve vzájemných vztazích, je jen jednou z komponent celkové psychiky. Jenže celková psychika (v případě jejího trockistického typu) nepřipouští intelektuální zpracování takových informací, které by byly schopné změnit tu doktrínu, kterou v daném okamžiku právě prosazuje ta z mnohých ideologicky zaobalených větví trockismu, ke které psychologicky náleží daný psychický trockista.

Tato psychická osobitost je vlastní mnoha jedincům²⁰⁵ – jde o historicky daleko starší jev, než je historicky reálný marxistický trockizmus v komunistickém hnutí 20. století. Tuto vlastnost psychiky u jedince v minulosti vždy charakterizovali slovem „posedlost“. A v epoše nadvlády materialistického světónázoru se pro tento jev už nenašla v jazyce žádná slova, která by odpovídala podstatě tohoto typu psychické narušenosti, a proto byl pojmenován znovu, jenže ne podle své podstaty, ale podle pseudonymu jednoho z nejvýraznějších představitelů trockismu v komunistickém hnutí 20. století.

Trockizmus je ve své podstatě schizofrenní, agresivní **politicky**

společnosti formují buď dobrý nebo špatný vztah, v závislosti na svých cílech a aktuálních okolnostech.

Pokud někdo z psychických trockistů nebo jejich část zahyne, je to společnosti podáváno buď tak, že své životy položili za vysoké ideály (je-li právě jejich hodnocení „kladné“ jako v případě templářů, Trockého a dalších), nebo se schválně nafukuje o jaké šlo maniaky, šílence a pomatence (je-li právě jejich hodnocení „záporné“ jako v případě hitlerizmu), aby za touto bublinou zůstaly skryty ty skutečné ideje, k jejichž realizaci byli ti maniaci naprogramováni, a které se velmi odlišovaly od těch, ke kterým se oni sami hlásili.

²⁰⁴ Příkladem toho je „architekt přestrojky/přestavby“ bývalý člen politbyru ÚV KSSS psychický trockista A. N. Jakovlev, který od marxismu dospěl až k buddhismu.

²⁰⁵ Kompletní hluchota k obsahu kritiky na jeho adresu v kombinaci s příklonem k tomu, že to, co trockisti nahlas ohlašují, je potlačováno systémem toho, co platí nehlasně a je reálným základem jejich konání, což je sjednocuje v jejich kolektivním nevědomí.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy čínorodá psychika, která se může krýt libovolnou ideologií, libovolnou sociologickou doktrínou.

A proto je marxismus od samého počátku projevem psychického trockizmu. Marx a Engels byli psychickými trockisty. Hitler byl také psychickým trockistou: o shodném vztahu hitlerizmu a marxizmu v jeho trockistické podobě k mnohým životním jevům ve společnosti viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Ohlédni se ve hněvu... Psychickými trockisty antikomunistického ražení byli na sklonku SSSR disidenti. A nyní je psychickými trockisty většina aktivistů proburžoazních reforem v Rusku i jejich oponentů z řad různorodých patriotických stran a *všech těch údajně komunistických stran neschopných zřeknout se marxismu.*

Bolševismus, jak učí dějiny KSSS, vznikl v roce 1903 na II. sjezdu RSDRP (Ruské sociálně demokratické dělnické strany) jako jedna ze stranických frakcí. A jak tvrdili jeho protivníci, nezastupovali bolševici do roku 1917 nikdy skutečnou většinu členů této marxistické strany, a proto jejich tehdejší oponenti protestovali proti tomu, jak se sami nazvali. Jenže tento názor pramenil z toho, že ti různorodí menševici nechápali podstatu bolševismu.

Bolševismus není ruskou variantou marxismu a není to ani stranická příslušnost. A už naprosto nesmyslný je obrat „židovský bolševismus“, který používal Hitler ve své knize Mein Kampf, protože bolševismus je projev ducha Ruské civilizace, nikoliv ducha nositelů doktríny biblického globálního otrokářství na rasovém základě.

Bolševismus existoval před marxismem, existoval v ruském marxismu, nějak existuje nyní a bude existovat i nadále.

Jak prohlašovali sami bolševici, kteří byli členy marxistické strany RSDRP(b) (Ruské sociálně demokratické dělnické strany (bolševiků)), tak právě oni zastupovali v politice strategické zájmy pracující většiny obyvatel mnohonárodnostního Ruska, a proto se jen oni měli právo nazývat bolševiky. Nezávisle na tom, nakolik bezchybně bolševici vyjadřují strategické zájmy pracující většiny, nakolik si sama pracující většina uvědomuje své strategické zájmy a je jim věrná i v životě, nespočívá **podstata bolševismu** v početní převaze stoupenců nějakých myšlenek nad stoupenčí jiných myšlenek a nemyslicím davem, ale výslovně v následujícím:

V upřímném usilování vyjádřit a uvést do života dlouhodobé

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy strategické zájmy pracující většiny, která si nepřejí, aby někdo parazitoval na její práci a životě. Jinak řečeno, historicky reálně v každé epoše spočívá podstata bolševismu v čínorodé podpoře přechodného procesu od historicky zformovaného davo-„elitarizmu“ k mnohonárodnostní lidskosti Země budoucí éry.

Menševizmus představuje opak bolševismu, protože je objektivně zaměřen na parazitismus všech těch, kteří jsou přesvědčeni o svém „elitářském“ postavení, na práci a životě prostých lidí – tj. většiny. Marxismus je i menševizmem nejen psychickým trockizmem; psychický trockizmus je vždy menševizmem.

Fašismus – to je jeden z typů *kultury společenského samořízení*, který může existovat výlučně jen v davo-„elitářské“ společnosti. Fašismus je jedním z projevů psychického trockizmu.

Podstata fašismu jako takového nezávisle na tom, jak se právě nazývá, jakými myšlenkami se kryje a jakými způsoby realizuje svou moc ve společnosti, spočívá – v aktivní podpoře davem „malých lidiček“ – na základě jejich vlastního ideového přesvědčení nebo bezideového živočišně-instinktivního chování – systému zneužívání moci „elitářskou“²⁰⁶ oligarchií, která:

- představuje nepravověrnost (nespravedlnost) jako tu údajně skutečnou „pravověrnost“ („spravedlnost“), a na tomto základě deformuje lidem jejich vnímání a chápání světa, veškerou svou mocí kultivuje ve společnosti nepravověrnost a brání tak lidem stávat se skutečnými lidmi;
- pod různými záminkami vši svou mocí potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o pravověrnosti (spravedlnosti) jí samé a politiky, kterou uplatňuje, přičemž potlačuje i ty, které z toho

²⁰⁶ A právě z toho důvodu, že se nová oligarchie, která se zformovala v důsledku reform, netěší aktivní veřejné podpoře, není dnešní Rusko fašistickým státem, přestože v něm jsou společenská hnutí a skupiny, které sní o tom, že získají moc a ustanoví fašistický režim, který bude stabilní v návaznosti pokolení. Mezi takové fašisty-blouznivce patří lídři Svazu pravicových sil a jmenovitě I. M. Chakamadová, která z fašismu obvinila Komunistickou stranu Ruské federace a osobně provokatéra-imitátora boje za komunismus G. A. Zjuganova a hrála si na neochvějnou antifašistku v televizním programu NTV Svoboda slova z 9. listopadu 2001, kde se diskutovalo o otázce Máme se bát příchodu komunistů k moci? A který moderoval další fašista-blouznivec Savik Šuster.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy
třeba jen podezřívá.

Dav, to je podle definice V. G. Belinského „sešlost lidí, kteří žijí podle tradic a přebírají názory autorit“ (v definici A. S. Puškina je to „lid pošetilý“²⁰⁷). Takže dav, to je množina jedinců, kteří nežijí podle svého svědomí a ve své podstatě žijí bezmyšlenkovitě, automaticky nebo jejichž chování podléhá vnějšímu řízení. Přičemž není důležité, zda vládnoucí oligarchie vystupuje veřejně a ceremoniálně se tak vyvyšuje nad společností; nebo se vyvyšuje nehlasně či v neuvědomělé pýše, a veřejně předstírá pokoru a svou službu davu, který nazývá národem; nebo koná skrytě a společnost přesvědčuje o své údajné neexistenci, z čehož plyne, že tedy nemůže nic ovlivňovat a ve společnosti vše plyne jen tak, „samo o sobě“ a vůbec to není cílevědomě podřizováno scénářům konceptuálně mocných kurátorů oligarchie²⁰⁸.

Tato definice-popis fašismu v sobě nezahrnuje strach nahánějící a do očí bijící příznaky jeho reálných projevů: symboliku; ideologii vyzývající k násilí a likvidaci těch, komu pánové fašismu přisoudili roli nenapravitelného společenského zla; výzvy k zakládání politických stran s tvrdou disciplínou a systémem teroru, vlastními bojůvkami atd.

O protilidské podstatě fašismu toho bylo na základě lekce, udělené všem německým fašismem, řečeno po roce 1945 mnoho. V důsledku hrůz německého fašismu z let 1933 – 1945, které se staly odstrašujícím kultem, se může někomu zdát, že uvedená definice je příliš lehkovážná, odtržená od reálného života (abstraktní), a proto neodpovídá své úloze chránit budoucnost před hrozbou fašismu.

Ve skutečnosti však právě tato definice je *definicí fašismu podle jeho podstaty* a nikoli podle místa jeho vzniku či osobitostí jeho formování a projevů v životě společnosti, což ji kvalitativně odlišuje od většiny „definic“ „fašismu“ uváděných různými výkladovými a encyklopedickými slovníky.

* *
*

²⁰⁷ „Za novotami pokorně se honit lid pošetilý si navykl...“ Puškinova báseň Hrdina.

²⁰⁸ V propagandě doktríny „své neexistence“ byli velmi úspěšní pohlaváři biblického projektu zotročení všech – kurátoři „židozednářského spiknutí“.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy

Uvedené definice nejsou žádným slohovým cvičením. Různé jevy v životě společnosti je prostě zapotřebí charakterizovat tak, aby jejich rozdíly a vzájemné vazby byly srozumitelné, a proto také musí mít různé názvy. Tyto definice, které od sebe odlišují různé jevy společenského života, umožňují jiný úhel pohledu na to, co probíhalo v SSSR ve stalinské epoše:

- ve které se podle všeobecného názoru budovalo nové společenské zřízení pojmenované „socialistické“, s orientací na komunistickou perspektivu, které se lišilo od všech do té doby historicky známých zřízení;
- marxismus byl teoretickou základnou jeho budování, přičemž kultovní základnou.

První okolnost jako taková spory nevyvolává, že šlo o pokus vybudovat novou společnost, to přiznávají všichni, ačkoliv samotné ideály, které usilovali uvést do života upřímní stoupenci socialismu v letech 1917 – 1953 hodnotí různí lidé různě: buď jako neuskutečnitelnou chiméru protivící se podstatě člověka, což potom vede k tomu, že pokus realizovat ji v životě přináší jen zlo, nic než násilí a utrpení; zkrátka se jedná o otrocká kasárna, formu fašismu, o historický omyl; nebo naopak jako objektivně nejlepší možnou budoucnost všeho lidstva, která pro svou realizaci vyžaduje takové subjektivní faktory, jako je rozvoj kultury a cílevědomá práce, a ve které může docházet jak k chybám, tak i ke zlořádům, občas s těžkými následky pro současníky i jejich potomky.

Stoupenci názoru, že SSSR vznikl v důsledku dějinné chyby v roce 1917 a celé jeho dějiny byly omylem, se nezajímají o okolnosti související s marxismem jako takovým ani o to, jak jej v průběhu své mnohostranné činnosti interpretoval J. V. Stalin.

Zato stoupenci toho názoru, že v roce 1917 dějiny neudělaly chybu, když otevřeně položily praktické základy budování socialismu a komunismu v SSSR a na celém světě²⁰⁹, se stále dohadují o tom, kdo byl v SSSR tím skutečným marxistou a komunistou: J. V. Stalin a jeho stoupenci? Nebo L. D. Bronštejn (známější jako Trockij) a jeho stoupenci? Ve vztahu k současnosti ten spor u stoupců marxismu vyvolává otázku: má být obnova budování komunismu pokračováním

²⁰⁹ Všedržitel se nemylí: vše probíhá účelově v rámci Jeho Záměru tím nejlepším možným způsobem při té mravnosti a etice, které jsou vlastní lidem.

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy díla Marxe-Engelse-Lenina-Trockého? Nebo pokračováním díla Marxe-Engelse-Lenina-Stalina?

Odpověď na tyto otázky je mnohostranně široká a spočívá v tom, že:

- skutečným marxistou byl L. D. Bronštejn, a v důsledku toho, že pro řízení nejsou filosofie a politické ekonomie marxismu způsobilé, byl pseudokomunistou a zemřel jako rukojmí marxismu, jehož falešnost si nikdy neuvědomil;
- V. I. Lenin (Uljanov) byl skutečným komunistou do té míry, nakolik mu stačily schopnosti nebýt psychickým trockistou věrným kánonům marxismu a stále připraveným neoblomně jim nátlakově přizpůsobovat tok života;
- skutečným bolševikem a komunistou byl J. V. Stalin, a proto nebyl marxistou;
- J. V. Stalin nebyl pokračovatelem politické linie Marxe-Engelse-Lenina ale politické linie bolševismu Stěpana Razina-Lenina (v té jeho složce, kdy se dokázal povznést nad marxismus), neboť V. I. Lenin pod rouškou marxismu budoval stranu RSDRP(b) jako nástroj pro uvádění do života politické vůle bolševismu, který se v podstatě byl schopný stát konceptuálně samovládným (což se skutečně stalo, když stál v čele vládnoucí strany a státnosti SSSR J. V. Stalin), a následně se zcela vymanit z nadvlády marxismu.

Jedním z prvních, kdo to vycítil, byl L. D. Bronštejn (Trockij). V jeho práci z roku 1904 – Naše politické cíle – je následující hodnocení Leninova vztahu k marxismu:

Skutečně nelze přistupovat k nejlepšímu ideovému dědictví proletariátu cyničtěji, než to dělá Lenin! Pro něj není marxismus metodou vědeckého výzkumu ukládající velké teoretické povinnosti, ne, je to... hadr na podlahu, když je třeba zahladit své stopy, bílá tabule, když je třeba předvádět svou velikost, skládací pravítko, když je třeba doložit své stranické svědomí! (L. D. Trockij, O historii ruské revoluce, sborník Bronštejnových prací pod redakcí N. A. Vaseckého, Moskva, Politizdat, 1990, str. 77)

A to není všechno. V. I. Lenin se dopouštěl i dvojsmyslných výroků, které svým charakterem hrozily potopit marxismus. Jeden z nich:

Vůbec se nedíváme na teorii Marxe jako na něco

Konkrétnost významů terminologie – klíč k chápání epochy zakončeného a nedotknutelného; jsme naopak přesvědčeni, že položila jen základní kameny té vědy, kterou socialisté musí posouvat dále ve všech směrech, nechtějí-li zaostat za životem. (V. I. Lenin, 5. vydání Úplných sebraných spisů, svazek 4, str. 184).

Pokud se ale ukáže, že „základní kámen“ je pro zamýšlené dílo nepoužitelný, bude nevyhnutelně nalezen nějaký jiný „základní kámen“, je to jen otázkou času. A to právě proběhlo v rozvoji bolševismu, přičemž L. D. Bronštejn ani jeho stoupenci, stejně jako následovníci-pokračovatelé jeho díla, nebyli schopni najít prostředek schopný udusit ve společnosti bolševismu a jeho rozvoj.

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

6.2. O pozadí revolucí roku 1917

Abychom to však byli schopni uvidět, musíme porozumět tomu, jak se v Rusku v revolucích roku 1917 střetly zájmy těch nejrůznorodějších vnitřních i vnějších politických sil, které se vyznačovaly různou mírou organizovanosti, porozumění tomu, co se děje i možnostem, jak dosáhnout svých zájmů (kterých si navíc ne všichni vůbec byli vědomi), a hlavně, které se vzájemně různě prolínaly.

Začneme vnitřním životem ruské říše. Život většiny obyvatel Ruska nebyl valný, a to navzdory tomu, jak ho nyní idealizují „patrioté“ biblicko-„pravoslavného“ monarchického ražení. V předvečer revoluce 1905 se život v Rusku vyznačoval následujícími faktory:

- nedostatek půdy pro rolníky v evropské části země a pokles úrodnosti půdy v důsledku nízké kultury agrotechniky;
- rozvrstvení obyvatel vesnice na kulaky a nádeníky, které vůbec nebylo vyvolané mimořádnou pracovitostí jedněch a leností druhých, ale ekonomickým a mravně-psychologickým dědictvím nevolnického práva a samoregulací volného trhu v epoše následující po jeho zrušení;
- dvanácti až čtrnáctihodinový pracovní den v průmyslu, bez důchodového zabezpečení ve stáří, bez jakýchkoliv systémů bezpečnosti práce, bez zdravotního a pracovního úrazového pojištění;
- vládní opatření, která měla přispívat k uvolňování třídního napětí a ke snižování třídních rozporů²¹⁰, byla sabotována zednáři prolezlou byrokracií;
- většina obyvatel neměla možnost zajistit svým dětem vzdělání, kterému často dospělí ani nepřikládali žádný význam;
- většině obyvatelstva státu byla upírána *Bohem jí daná práva* a byla utiskována právní úpravou vlastní stavovsko-kastovnímu zřízení a ekonomickými podmínkami, které tyto zákony vyvolávaly;

²¹⁰ O tom viz publikace: A. Spiridovič – Četníkovy zápisky (Moskva, Umělecká literatura, 1991, dotisk vydání z roku 1930, Moskva, Proletář) a S. Ju. Witte – Paměti (Moskva, 1960) a komentáře k nim vnitřního prediktora SSSR v práci Narušení hermetizace.

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

- v důsledku nízké úrovně vzdělání většiny obyvatel, bylo Rusko technicky a technologicky závislé na jiných státech a na zahraničním soukromém a mafiánsko-korporativním kapitálu.

Jinak řečeno, ten potenciál pro vzpouru byl v Rusku vytvořen staletí trvající politikou vládnoucí třídy – ruského dvořanstva, které bylo kádrovou základnou pro formování administrativního aparátu státu a velitelského sboru armády a námořnictva. Navíc byl již dříve takto vytvořený revoluční potenciál dále rozvinut mnohaletou činností různorodých *tehdejších „nových Rusů“* – „zbohatlíků“ – *nikoliv Bohem bohatnoucí ruské buržoazie*, která prudce zbohatla v epoše po zrušení nevolnického práva, kdy se na trhu objevila levná pracovní síla, neboť vesnická chudina se vydala za výdělkem do měst.

„Světové zákulisí“ realizující biblický projekt zotročení všech se od drtivé většiny těch, kterým vadí, odlišuje tím, že dokáže velmi dobře vyhodnocovat Boží dopuštění ve vztahu ke svým protivníkům. A jeho protivníci mu v drtivé většině případů, které jsou známy z Historie, nedokázali čelit ničím jiným než svou ambiciózní samolibostí, ignorantstvím, nechotou myslet samostatně a „nepřebírat názory autorit“, až už z nějakého písma či od vůdce. Proto také nebyli včas schopni řešit na základě svých politických scénářů problémy nazrávající ve společnosti, což odkrývalo cestu k jejich řešení nebo prohlubování v závislosti na scénářích vkládaných do kolektivní psychiky jejich společnosti „světovým zákulisím“.

Na rozdíl od národních vládnoucích „elit“, které si v klidu žily bez ohledu na tyto problémy a ve své společensko-politické činnosti se nedostaly dál než k salonním řečem a kritice nedostatků svou uměleckou tvorbou, „světové zákulisí“ konalo. Realizovalo svůj projekt zotročení všech a v národních „elitách“ se samovládnými ambicemi vždy vidělo své konkurenty ve využívání zdrojů planety a prostých obyvatel jejich států. Proto cílevědomě pěstovalo v Rusku potenciál pro budoucí krize rukama samotných ruských vládnoucích tříd.

Navíc bylo „světové zákulisí“ už v polovině 19. století nespokojeno se společenskými procesy ve „vyspělých“ zemích Západu, kde buržoazně-demokratické revoluce spustily rozvoj kapitalismu na základě svobody soukromého podnikání a tržní samoregulace, což vyvolalo závody ve spotřebě, vedlo k bezúčelnému plýtvání společenskými i přírodními zdroji a k polarizaci společnosti

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

na nezřízeně bohatou menšinu a chudou, ekonomicky závislou většinu, ve své podstatě bezprávnou bez ohledu na všechny právní deklarace buržoazních revolucí o svobodě a rovnosti všech před zákonem. V důsledku toho ve „vyspělých“ zemích také sám o sobě rostl potenciál vzpoury a budoucí globální biosféricko-ekologické krize.

Kromě těchto vnitřních problémů „vyspělých“ zemí existoval globální problém kolonialismu, protože v koloniích rostlo národní uvědomění, a první národně-osvobozenecká povstání a války ukázaly, že problém ustanovení a udržování globální moci je nutné řešit převážně jinými metodami než těmi vojensko-silovými, které v tom mohou hrát jen podřízenou roli.

V souladu s těmito okolnostmi se při **organizaci revoluce v Rusku „světové zákulisí“ pokoušelo řešit zároveň dva úkoly:**

- **regionální** – zlikvidovat místní vládnoucí „elitu“ a společně s ní mnohonárodnostní „elitářské“ *státní* samoděržaví²¹¹ Ruska s cílem

²¹¹ Samoděržaví znamená – ve svém minimu samostatnost společnosti při vypracovávání své politiky a ideologie v rámci určité koncepce a ve svém maximu konceptuální moc společnosti a její státnosti.

V důsledku nadvlády biblického kultu bylo Ruské impérium samoděržavné jen v tom minimu. Avšak přestože ruská církev nebyla konceptuálně mocná, tak byla autokefální a nepodřizovala se Římu, jako údajně „světové“, ekumenické církvi, a na rozdíl od různorodého protestantismu propagovala kolektivismus a ne individualismus, takže samoděržavné Rusko znamenalo pro „světové zákulisí“ hrozbu, neboť mohlo získat globální konceptuální moc, a tudíž samoděržaví v jeho maximu. Tohle své ohrožení „světové zákulisí“ a jeho lokální periférie vycítily, i když v jakých formách si ho v té době uvědomovaly zůstává otázkou otevřenou.

V následné epoše to vnímaly takto: „*Přelom nastoupil ke konci sedmdesátých let 19. století. (...) Ve dvou mezních „bodech“ – v Severní Americe a Japonsku – se upevňovalo buržoazní zřízení. Svět se stával zároveň těsnějším a nepoddajnějším k jednotnosti,*“ takto opatrně se vyjádřil k tomuto problému sovětský historik Michail Jakovlevič Gefter (nyní již mrtvý: zemřel v roce 1996) v článku Rusko a Marx v časopise Komunista, č. 18, z roku 1988.

M. Ja. Gefter napsal mezní „body“ v uvozovkách: zjevně tím neměl na mysli zeměpisné *mezní body*, protože v tom případě by se to obešlo bez uvozovek. Jestliže však měl na mysli rozdílné kultury a osobitosti upevňovaného buržoazního zřízení, jsou ty uvozovky plně na místě: jednalo se skutečně o *mezní „body“* na tom „společném metru“, kterým se měří „buržoaznost“ společnosti. [narážka v textu na F. I. Tjutčeva – Rozumem Rusko nepochopíš, *společným metrem* nepoměříš, Rusko je vždycky k Bohu blíž, buďto v něj věříš, nebo nevěříš.] Buržoazní zřízení se v těch mezních „bodech“ kvalitativně rozvíjelo rozdílně: v USA pod plnou kontrolou *mezinárodního židovského lichvářského kapitálu*; v Japonsku pod *absolutní*

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

integrovat jeho prosté obyvatelstvo jako pracovní sílu do Západní regionální civilizace;

- **globální** – vybudování *bezvýhradně podřízené*, tj. konceptuálně bezmocné společensko-ekonomické formace, která by byla zbavena nedostatků tehdejšího historicky zformovaného kapitalismu západního typu (o kterých psal Henry Ford a mnozí další).

V důsledku toho, že v 19. století nebyly vnitřní revoluce pod hesly socialismu ve „vyspělých“ zemích Evropy korunovány úspěchem a globální problémy dále rostly, byl globální scénář změněn. Rusko mělo v novém globálním scénáři posloužit jako výchozí bod globálních přeměn a exportér revoluce, aby tak byly normy života uměle vytvářené společenské formace, alternativní k historicky zformovanému kapitalismu západního vzoru, zavedeny i ve všech státech-metropolích Západní regionální civilizace, v jejich koloniích i v „zaostalých“ zemích, které si uchovaly svou státní samostatnost. Tento projekt se v té době nazýval „světová socialistická revoluce“. Během jeho realizace měly revoluce v Rusku a Německu²¹² položit základy ke zformování vojensko-ekonomického a kulturně-ideologického „předmostí“ pro další rozšíření nového zřízení do ostatních regionů světa.

Pro řešení těchto navzájem propojených úkolů potřebovalo „světové zákulisí“ kardinální, v krajním případě i revoluční, přestavbu vztahů státní moci a vlastnických práv v Rusku ve svůj prospěch. A aby toho dosáhlo, potřebovalo změnit politický kurs Ruska tak, aby jeho státní samoděržaví dospělo k politickému i ekonomickému krachu, což bylo realizováno rukama ambiciózní vládnoucí „elity“, která uvrtila Rusko do japonsko-ruské války²¹³, a o deset let později do

kontrolou různorodého národního kapitálu.

Samoděržavné Rusko z konce 19. století a začátku 20. století si stejně jako Japonsko nepřálo dostat se pod kontrolu *mezi-národního židovského lichvářského kapitálu* a v tom se projevovala jeho nepoddajnost. Ale na rozdíl od Japonska ta kontrola nad ekonomikou a politikou ze strany mnohonárodnostního a impéria *loajálního kapitálu* nebyla absolutní.

²¹² 9. listopadu 1918 se německý císař zřekl trůnu a v tentýž den Karl Liebknecht prohlásil Německo socialistickou republikou. Jenže kvůli politickému slabošství sociálních demokratů v lednu 1919 v Německu vyhrál buržoazní liberalizmus, který potom v konečném důsledku předal moc hitlerovskému psychotrockistickému nacizmu.

²¹³ Ta válka byla *japonsko-ruská* a ne rusko-japonská, jak je tradičně

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

1. světové války, aniž by se před žádnou z těchto válek namáhala připravit zemi k vítězství.

V té době již byl marxismus v Rusku rozšířen včetně příslušných scénářů (rozehrávek), které se na něm zakládaly a měly posloužit k převzetí a udržení moci periferií „světového zákulisí“. A v podobě teorie permanentní revoluce, se kterou začal A. L. Gelfand²¹⁴ (Parvus) a dále ji rozvinul L. D. Bronštejn (Trockij), jež předpokládala ozbrojené násilné převzetí státní moci a nemilosrdnou likvidaci protivníků nového zřízení v průběhu revoluce i následného provádění přeměn, získal politický scénář „světového zákulisí“ již tu nejkonkrétnější a následně finální podobu. V teorii permanentní revoluce bylo už v roce 1905 vše pěkně rozepsáno: od represí bývalých vládnoucích tříd (které byly hodnoceny jako nenapravitelní nepřátelé revoluce) až po přenesení revoluce na venkov, kde měly být násilně zaváděny socialistické výrobní vztahy; podobně byl odůvodňován i export revoluce do dalších zemí, kde jsou vnitřní revoluční síly příliš slabé na to, aby samostatně provedly revoluci a společensko-ekonomické změny²¹⁵.

V důsledku ideologické jalovosti ruské „elity“ a aktivní činnosti periferie „světového zákulisí“ mimo jiné i přímo uvnitř státu proběhla v roce 1917 revoluce nazvaná Velká říjnová socialistická revoluce. Avšak Rusko se od vyspělých kapitalistických států té doby odlišovalo tím, že v něm byl přítomen bolševismus, v tom smyslu toho slova, jak je to definováno v kapitole 6.1.

Bolševismus je společenský mravně-psychologický jev sahající

nazývána v převládající tradici historické vědy, protože začala útokem japonských válečných lodí – minonosek – na ruskou eskadru v Port Arturu. Přičemž, jak informují některé zdroje, po přesunu z japonských vojenských námořních základen do oblasti budoucích válečných akcí japonské minonosky zakotvily v nejbližším britském vojenském přístavu, odkud potom provedly noční útok na ruskou eskadru v Port-Arturu.

²¹⁴ Alexandr Lazarevič (1869 – 1924) – šejdík z konce 19. století a začátku 20. století, který začínal jako marxista-revolucionář; po revolučních letech 1905 – 1907 od své revoluční činnosti přešel k burzovním spekulacím; v roce 1917 se podílel na zorganizování přepravy revolucionářů-emigrantů, včetně V. I. Lenina, ze Švýcarska přes Německo do neutrálního Švédska, a potom dále do Ruska.

²¹⁵ Viz jmenovitě již dříve zmiňovaný sborník prací L. D. Bronštejna pod redakcí N. A. Vaseckého (Moskva, Politizdat, 1990).

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

svými kořeny do starověké minulosti ruské regionální civilizace, starší než doba vzniku ruských bylin. Takzvané „Hadí valy“, opevnění budované ze dřeva a zeminy táhnoucí se jižně od Kyjeva stovky kilometrů přes ukrajinské stepi a datované do prvního tisíciletí před naším letopočtem, jsou svědectvím o tom, že bolševismus je starší než ruské byliny. Tak za prvé by jejich stavba nebyla možná v podmínkách kmenové roztržitosti a za nadvlády psychologie individualismu a klanovosti; a za druhé, skutečné dějiny jejich výstavby byly zapomenuty a v bylinách se uchovalo jen pohádkové vysvětlení²¹⁶.

Duch bolševismu, jehož přítomnost si lidé vůbec nemusí uvědomovat, ale přesto ho podporují svými silami a činy, je v historii současné globální civilizace tou nejmocnější silou, ačkoliv zdaleka ne všichni vidí jeho bezprostřední projevy a skutky. To právě díky němu se církev v Rusku odlišovala jak od katolicismu, tak i od později vzniklého protestantismu všech druhů, a také od všech dalších autokefálních lokálních církví nazývajících se také „pravoslavnými“. Ačkoliv během pokřesťanstění Rusi síly bolševismu, při tehdejší úrovni rozvoje kultury a panujícím světonázoru nestačily na to, aby nedopustily vpád biblického projektu na Rus pod rouškou křesťanství, tak přece jen síly živelného bolševismu stačily na to, aby zde biblický projekt beznadějně uvázl, aby proběhlo jeho přehodnocení a začala být vypracována jeho globální alternativa v podobě Ruského projektu.

V 19. století bolševismus opustil církev, neboť vyčerpал možnosti svého rozvoje na základě její věrouky a organizačních struktur. Vyzkoušel si marxismus jako svůj slovní obal a pronikl do marxismu úplně stejně, jako o 900 let dříve pronikl do biblické církve, která na Rus přišla z falešné Byzance. A podobně jako když tehdy do církve na Rusi pronikl duch bolševismu a ona tak získala vlastní svébytnost, odlišující ji od původních zdrojů a zahraničních analogů, tak i na

²¹⁶ Byliny vysvětlují jejich původ následovně. Ruský bohatýr a Had se po bitvě, ve které se vzájemně nedokázali porazit, dohodli, že uzavřou mír a Země si rozdělí hranicí. Na jedné její straně bude panovat Had a na druhé zase bohatýr. Bohatýr tedy vyrobil pluh, do kterého se zapřáhl had, a začali dělit zemi brázdou. Během tohoto „orání“ bohatýr nasměroval hada do Černého moře a utopil ho. Had tak přestal ruským lidem škodit a zbyla tu po něm jen brázda, která se od té doby nazývá Hadí valy.

Když se věda pustila do zkoumání ústních lidových tradic, tak vědci komentující byliny interpretovali Hada jako zosobnění stepních kočovných národů a reálné Hadí valy jako obranná zařízení vybudovaná před nájezdy jejich jízdních oddílů.

6.2. O pozadí revoluce roku 1917

přelomu 19. a 20. století získal marxismus v Rusku vnitřní, skrytou svébytnost díky tomu, jak bolševici chápou smysl života, což ho odlišovalo od jeho kánonické redakce schválené „světovým zákulisím“. Tato okolnost odsoudila internacistický marxistický projekt nazvaný „světová socialistická revoluce“ ke krachu.

K jeho krachu došlo prakticky ihned poté, kdy byla v Rusku ustanovena Sovětská moc, ačkoliv zpočátku to vypadalo jen jako určité selhání, které bude moci být vyřešeno změnou scénáře v dalších krocích. Projekt „světová socialistická revoluce“ utrpěl krach v důsledku toho, že V. I. Lenin trval na tom, aby byl uzavřen *ten ostudný (jak je nyní často hodnocen) Brestlitevský mír s Německem a jeho spojenci.*

Skutečný marxista-internacista L. D. Bronštejn (Trockij) se tomu zpočátku bránil v otevřené vnitrostranické polemice, a potom se jako hlava sovětské delegace na mírových jednáních s Německem v Brest-Litovsku (nyní město Brest v Bělorusku u hranic s Polskem) pokusil zmařit rozhodnutí přijaté v Moskvě navzdory přímým instrukcím V. I. Lenina tím, že ohlásil ten pravý marxistický revoluční postoj: „Ani válka, ani mír“. Což ve své podstatě vyzývalo Německo a jeho spojence k pokračování ve válce, a revolucí dezorganizované Rusko odsuzovalo k vynucenému odporu proti agresi. Avšak navzdory snaze trockistů byl mír uzavřen. Ani o něco pozdější pokus obnovit válku vraždou německého velvyslance hraběte Mirbacha, která byla dne 06.07.1918 v Moskvě provedena rukama levých eserů, k obnovení válečných akcí nepřivedl.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“: socialismus v jedné samostatné zemi

Jsou-li kroky L. D. Bronštejna a politicky krátkozrakých levých eserů hodnoceny pouze v rámci Ruska, zdají se být na první pohled hysterické a nesmyslné. Ale podíváme-li se na tu situaci v globálním měřítku, pak to tak ani zdaleka není. Brestlitevský mír utlumil stupňující se revoluční situaci v Německu a Rakousku-Uhersku. V důsledku jeho vlivu na průběh událostí²¹⁷ revoluce v těchto státech pod hesly socialismu sice začaly, ale jako marxisticko-internacistické utrpěly porážku a dvě středoevropské monarchie se tak rozpadly na množství buržoazních republik a jugoslávskou monarchii.

V Rusku na jaře roku 1918 začalo odmítání nové státní moci, a s tím související sabotáž jejích opatření částí obyvatelstva (především představiteli dřívějších vládnoucích tříd a různorodé „střední třídy“), přerůstá do občanské války. To postavilo „světové zákulisí“ před otázku, koho má v této občanské válce podporovat: marxisticko-sovětskou vládu vzešlou z revoluce, byť i nakaženou bolševismem, nebo kontrarevoluci?

Vítězství kontrarevoluce by nevyhnutelně vedlo k tomu, že by byl v Rusku nastolen nacistický fašistický režim, jak to později potvrdily dějiny Německa. A přestože v Německu „světové zákulisí“ stihlo dosadit do pozice Führera svého člověka, tak pro něj léčba Německa od nacismu znamenala časovou ztrátu v jeho globálním projektu záměny kapitalismu jiným společenským zřízením, s nižší úrovní vnitřního společenského napětí a harmoničtějšími vztahy společnosti a biosféry. Jenže v podmínkách občanské války je protlačení svého člověka do pozice vůdce velmi obtížné. A ta varianta rozvoje událostí, kdy by zvítězila kontrarevoluce, by vedla k tomu, že by mnohonárodnostní „elitářský“ imperiální nacizmus důkladně vyhubil nejen nenáviděné bolševiky, překrucovače marxismu, ale i kádry profesionálních revolucionářů-internacistů, což by okamžitě znemožnilo uskutečnění projektu „světová socialistická revoluce“ ve 20. století. Proto se „světové zákulisí“ rozhodlo napomáhat v občanské válce vítězství internacistické marxistické státní moci, byť i nakažené

²¹⁷ Jestliže by nebyl uzavřen, tak by se revoluční situace v Rusku a Evropě vyostřovala, a internacistická revoluce pod socialistickými hesly marxismu by mohla zvítězit nejen v Rusku, ale i v kontinentálně-evropských měřítkách.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

mnohonárodnostním bolševismem s tím předpokladem, že v budoucnu bude podle vývoje situace postupně řešit problém potlačování bolševismu.

„Světové zákulisí“ uplatňuje svou moc způsobem odlišnými od těch, které používají vlády států, a které obyvatelé z davu vnímají jako prostředky uplatňování moci v životě společnosti. Zatímco vlády vydávají zákony platné pro všechny občany (poddané) a nařízení personálně adresovaná šéfům určitých státních struktur, tak „světové zákulisí“ se podílí na činnosti státního aparátu a společenských institucí prostřednictvím své periferie ve společnosti tak, že podporuje jejich **samostatné kroky**, nebo je *sabotuje a zároveň podporuje jiné kroky, kroky jiných struktur jak v samotné společnosti, tak v jiných státech.*

Taková moc se uskutečňuje v předstihu tím způsobem, že je v předstihu formován světónázor těch či oněch sociálních skupin davo- „elitářské“ společnosti. Na základě takto zformovaného světónázoru celé sociální skupiny, společenské třídy konají jakoby ze své iniciativy, ale přitom způsobem, jaký potřebuje „světové zákulisí“. A to mu umožňuje používat minimální množství, přičemž z větší části nedokumentovaných, direktivních pokynů (jedná se o prastaré právo, které obdobně fungovalo už před *telefonním právem [narážka na to, že když potřeboval v éře telefonů někdo „znalý“ něco „pořešit“, tak zvedl telefon a zavolal osobě, která to dokázala „zařídít“]*), které jsou vydávány v každém státě velmi úzkému kruhu zasvěcených koordinátorů činnosti periferie „světového zákulisí“²¹⁸.

V souladu s touto obvyklou praxí bylo buržoazním režimům Evropy a Ameriky, za spoluúčasti Japonska, „světovým zákulisím“ dovoleno zahájit intervenci do Sovětského Ruska s cílem jeho rozčlenění a kolonizace státu za podpory místní kontrarevoluce.

Jak však dokládá analýza globálních dějin občanské války a intervence, docházelo k vojenským porážkám kontrarevoluce v důsledku toho, že ji „podráželi“ zahraniční spojenci. Pod tlakem hnutí s hesly: „Ruce pryč od sovětského Ruska!“ uvnitř vlastních států byly přerušovány dodávky vojenské techniky před rozhodujícími

²¹⁸ V důsledku tohoto způsobu, jakým „světové zákulisí“ uplatňuje svou moc na jakékoliv místní úrovni, musí vždy pokusy, z nichž jeden podniknul Henry Ford, odhalit pomocí policistů či detektivů „světové spiknutí“ a agenturu „světové vlády“ skončit blamáží.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

srážkami²¹⁹. A admirála A. V. Kolčaka (který by se v případě vítězství kontrarevoluce nejspíš stal hlavou mnohonárodnostního „elitářského“ imperiálního nacizmu) interventi na přímý příkaz vyššího zednářského vedení jednoduše zradili a předali do rukou revoluční moci, která ho bez zbytečných průtahů zlikvidovala.

Poslední frontou občanské války v Rusku byla ve své podstatě krymská fronta proti baronu P. N. Wrangelovi. Po Wrangelově útěku za hranice krymská skupina ukončila odpor a organizovaně složila zbraně, když jim M. V. Frunze dal slovo, že tomu, kdo se vzdá, zaručuje život. Hned poté byl Frunze vyšším velením odvelen jinam a v jeho nepřítomnosti internacisté (organizátoři tohoto *válečného zločinu* byly výslovně internacisté: Skljanskij, Zalkind (Zemljačka), Béla Kun) popravili na Krymu okolo 50 000 zajatých bílých důstojníků, čímž porušili danou jim záruku, že když se vzdají, zůstanou naživu a připravili bolševiky o národně orientované řídicí kádry²²⁰. Tento případ nebyl ničím mimořádným. Byl jedním z

²¹⁹ Historicky to dopadlo tak, že vlastní ruská zbrojní výroba a hlavní sklady různorodých vojenských zásob byly soustředěny na území pod kontrolou Sovětské vlády, a ty byly naplněny až po okraj tak, že dokonce ještě na konci třicátých let 20. století byl jeden z požadavků při konstrukci nového děla ZiS-3, aby se z něj dalo střílet municí ráže 76 mm, které zbylo velké množství z 1. světové a občanské války. Aby tomuto požadavku bylo vyhověno, musel být snížen výkon náboje tohoto nově vyvíjeného děla i jeho taktiko-technické charakteristiky.

Příčinou přeplněnosti skladů bylo, že opozice režimu Mikuláše II., která na sebe v Rusku vzala organizační podobu zednářské struktury, sabotovala vedení války carským režimem a připravovala státní převrat, po kterém mělo následovat vítězné ukončení války novým buržoazním republikánským nebo konstitučně-monarchistickým režimem. Jenže se ukázalo, že A. F. Kerenskij byl dosazen „světovým zákulisím“ (viz kniha N. N. Jakovleva – 1. srpna 1914, Moskva, 1974; 3. doplněné vydání, Moskva, Moskvitjanin, 1993) a vedl politický kurz Prozatímní vlády tak, aby odevzdal moc marxistům-internacistům, což bylo důvodem, proč „podrazil“ generála L. G. Kornilova, který šel v čele frontových jednotek pochodujících na revoluční Petrohrad a prohlásil ho za zrádce.

²²⁰ Zde je třeba mít na paměti, že zatímco v revolučních letech 1905 – 1907 měli všichni obyvatelé Ruského impéria v podstatě svobodu volby té strany, za kterou se politicky postaví, tak hned po únorové revoluci, načasované na židovský svátek Purim (svátek židovského internacizmu na počest likvidace národní vládnoucí „elity“ starověké Persie), byla v Helsingforsu (dnešní Helsinky), který byl tehdy hlavní základnou Baltské flotily, provedena teroristická operace, během níž teroristé likvidovali bez soudu a vyšetřování důstojníky, z nichž se mnozí vůči svým podřízeným

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

posledních z řady podobných událostí občanské války, v jejímž průběhu byla obyčejným jevem masová, a na řadě míst kompletní likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ i s rodinami (včetně dětí), aniž by se oběti dopustili jakékoliv reálné antisovětské činnosti. Přičemž personální složení velitelů aparátu Čeky v ústředí i v regionech (a obzvláště na Ukrajině) bylo natolik židovské, že strukturu Čeky těch let je možné hodnotit jako prototyp hitlerovského gestapa, jen v židovském provedení.

Cílevědomá likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ během revoluce a občanské války revolucionáři-internacisty vedla po jejím ukončení k převaze židů v orgánech stranického aparátu, státní moci i ve sdělovacích prostředcích. Bylo tomu tak nejen díky přímé kádrové politice internacismu (protlačovat své lidi do klíčových pozic), ale i jako nevyhnutelný důsledek toho, že v Ruském impériu na konci 19. století byli právě židé nejvzdělanější částí mnohonárodnostního obyvatelstva. To právě oni předháněli všechny ostatní etnické skupiny ve statistických ukazatelích vzdělanosti²²¹ a práce ve státních orgánech

ničím neprovinili. Analogické teroristické operace byly prováděny i v armádě, přičemž byl jeden z nižších důstojníků, který na rozkaz Gučkova (jednu dobu byl vojenským i námořním ministrem v Prozatímní vládě) zavraždil svého nadřízeného, vyznamenán Křížem svatého Jiří. A protože tyto činy byly prováděny jménem revoluce, tak politicky negramotné důstojnictvo reagovalo na tuto podlost živelně emocionálně a rozjíždělo opožděnou kontrarevoluční aktivitu.

To znamená, že mnozí z těch, kteří zemřeli na straně bílých v občanské válce, byli fakticky internacisty-marxisty přinuceni vystoupit proti revoluci, aby se nestala skutečně socialistickou a tedy antimarxistickou. Zinovjev (Apfelbaum) se také podílel na organizaci Kronštadtského povstání s cílem potlačit anti-internacistickou složku revoluce. Heslem Kronštadtského povstání bylo: „Za sověty bez komunistů!“ „Marxisté“, aby nešpinili jméno svého učitele, nejen tehdy ale i dnes raději vždy používají jiné pojmenování, včetně slova „komunista“. Dav se nezamýšlí nad rozdílným významem těch slov a společensko-politickými jevy, které označují.

Podrobněji o tom, jak byl důstojnický sbor Ruska dotlačen ke kontrarevoluční činnosti revolucionáři-internacisty, viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Výměna názorů (odpověď na dopis chopjorských kozáků, soubor 2000-01-05-Ответ_хоперским_казакам.doc v informační databázi VP SSSR šířené na CD) nebo publikace: Harald Graf – Krev důstojníků v časopisu Slovo, č. 8, 1990, str. 22 – 25).

²²¹ To vyvolává otázku, čím asi tak přemýšlela ruská vládnoucí „elita“, když dopustila takový stav věcí? Vždyť už v 18. století dostala v osobě Michaila Vasiljeviče Lomonosova (1711 – 1765) jasné znamení, že se hluboce mýlí, když brání prostým lidem v získání vzdělání. Pro „elitu“ bylo

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

vyžadovala určitou minimální vzdělanostní úroveň, kterou zbylé obyvatelstvo nedisponovalo.

Ale už v prvních letech mírového života se „světové zákulisí“ a jeho periferie v RSFSR – SSSR střetly s tím, že pracující a rolníci byli ve své většině loajální Sovětské moci a mnozí, obzvláště mládež, ji ze své iniciativy aktivně podporovali²²². Avšak současně s tím v širokých vrstvách společnosti začalo růst to, co internacisté nazývají „antisemitismem“²²³. Ve vzniklých společenských podmínkách se

jednodušší uvěřit, že Lomonosov je nezákonným synem cara Petra Velikého, než aby si přiznala, že Bůh obdarovává lidi Svou jiskrou v souladu se Svým Záměrem a bez ohledu na stavovskou hierarchii ustavenou lidmi, a proto je tedy lepší nevytvářet takovou hierarchii bariéry a nebránit naplňování Božího Záměru.

²²² Mnozí naši současníci příčiny tohoto jevu pochopit nedokážou. Abychom proto usnadnili porozumění těmto příčinám a jaké cíle svou podporou Sovětské moci dělnická i rolnická mládež sledovala, tak připomeneme, jak byly ve skutečnosti nižší vrstvy Ruského impéria bezprávné (co třeba jen oznámení „Psům a nižším úředníkům je vstup do parku zakázán“) co se týče možností získat vzdělání a vůbec osobního rozvoje. Lidé z těchto nižších vrstev se museli lopotit od slunka do slunka a jejich příjmy jim přesto neumožňovaly pokrýt vlastní potřeby ani potřeby své rodiny s ohledem na demograficky podmíněné spektrum potřeb. Ve výsledku revoluce, i přes všechny její ztráty a hospodářský rozvrat vyvolaný imperialistickou a občanskou válkou, a i přes to, že materiální dostatek ve většině rodin nedosáhl předválečné úrovně (roku 1913, se kterou byly porovnávány statistické ukazatele SSSR div ne až do konce sedmdesátých let 20. století), otevřely se dělnické a rolnické mládeži možnosti osobního rozvoje a služby společnosti, jaké pro ně před rokem 1917 neexistovaly. Takže měla proč podporovat Sovětskou moc a projevovat svou iniciativu v socialistickém budování.

²²³ Bylo to natolik vážné, že Ju. Larin (Michail Zalmanovič Lurie) v roce 1929 přišel s knihou Židé a antisemitismus v SSSR, která vyšla současně v Moskvě i v Leningradu. Pokoušel se v ní podat pravděpodobné vysvětlení „židovské otázky“ a uspat v Sovětském svazu zájem obyčejných lidí o ni tím, že tam „židovskou otázku“ podává jako něco, co se v životě nepotvrzuje, co je pouhým předsudkem zděděným z minulosti Ruska, které bylo „žalářem národů“, a ve kterém údajně vládnoucí režim schválně zaséval národnostní nesnášenlivost, aby se vyhnul hrozbě revoluce. A skutečnost „obzvláštního utiskování“ židů carismem vysvětloval jejich neobyčejnou tvůrčí aktivitou, a jejich nadprůměrným počtem v členské základně revolučních stran.

M. Z. Lurie byl druhým tchánem N. I. Bucharina. Po Velké říjnové socialistické revoluci pracoval ve výborech a komisích Nejvyššího sovětu národního hospodářství, kde řídil finance, zabýval se znárodňováním obchodu, zakládáním sovchozů a dalšími věcmi. Zemřel v roce 1932.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

takové osoby jako L. D. Bronštejn (Trockij), L. B. Rosenfeld (Kameněv), G. Je. Apfelbaum (Zinovjev) a další jejich soukmenovci – tehdy kultovní vůdci revoluce a „pracujícího lidu“, který zvítězil v občanské válce, nemohli stát zosobněním státní moci v období tehdy teprve přicházející dlouhé doby budování nového společenského zřízení²²⁴.

Také je třeba si uvědomovat, že pokud se revoluce odehrává během imperialistické války, ze které byli unaveni všichni (kromě té „elity“, která na ní vydělávala), tak se ve společnosti formuje jeden vztah k revoluci i státní moci z ní vzešlé. A zcela jiný vztah se k revoluci formuje, jestliže vznikla v důsledku vítězství agresora, který rozpoutal „v jiném státě revoluční vlnu kvůli osvobození bratrů-pracujících od útisku kapitálu“, kdy sami ti pracující nebyli prodchnuti myšlenkou, že je nutná revoluce a výměna státní moci²²⁵; nebo vzejde-li nová státní moc ze státního převratu ve státě žijícím pokojným životem²²⁶. Tyto okolnosti, které jsou v politice²²⁷ dosti významné, psychotrockisté-marxisti v SSSR nevnímali jako politickou realitu.²²⁸

²²⁴ Trockij to zjevně nechápal, a šplhal se do role vůdce, aniž by se osvobodil od svého příklonu k internacismu. To také bylo příčinou toho, že nakonec dostal horolezeckým cepínem do hlavy. Kdyby se stal bolševikem, tak by se dožil hlubokého stáří jako L. M. Kaganovič.

²²⁵ Reakce obyvatelstva Afghánistánu na pokus SSSR naplnit v roce 1979 svou „internacionální“ povinnost vůči němu je všeobecně známa.

²²⁶ Je to velmi dobře vidět ze vztahu k ideji socialismu v Pobaltí. V roce 1917 rudým lotyšským střelcům ani na mysl nepřišlo, že by se Lotyšsko mělo oddělit od Ruska a byli zcela zajedno se sibiřskými střelci (viz stenograf z VI. sjezdu RSDRP v srpnu roku 1917: Protokoly sjezdů a konferencí Všesvazové komunistické strany (bolševiků) – Šestý sjezd, Moskva, Leningrad, 1927). Po říjnové revoluci v roce 1917 byli rudí lotyšští střelci jednou z nejspolehlivějších opor nové státnosti. V jednom ze svých článků dokonce L. D. Bronštejn (Trockij) tvrdil, že nebýt jich, tak by se Sovětská moc zhroutila. V roce 1940, po připojení pobaltských států k SSSR a poté, kdy uvnitř byla zformována periferie internacistické Kominterny, začala tam být okamžitě rozvíjena široká nespokojenost se Sovětskou mocí a socialismem, která až do rozpadu SSSR v roce 1991 stále jen zesilovala.

²²⁷ Jedna z definic politiky jako jevu společenského života zní: umění možného.

²²⁸ A jak dokládají další dějiny, tak trockistická periferie v ozbrojených silách SSSR snila až do procesů s maršály v roce 1937 o „revoluční válce“ s cílem ustanovení marxistického socialismu na celém světě, a dokonce drásala na toto téma „vědecké“ práce.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

Navíc, zatímco v Rusku probíhala občanská válka, tak se ta revoluční situace v evropských státech rozplynula.

Tyto okolnosti vedly k tomu, že „světové zákulisí“ bylo nuceno dát za pravdu V. I. Leninovi, který už v roce 1915 vyjádřil názor, že nejdříve je nutné vybudovat socialismus v jedné zemi, až potom se může rozšířit do všech ostatních zemí. Ve vedení VKS(b) tento názor zastával i J. V. Stalin.

Jak si někteří badatelé zkoumající životopis J. V. Stalina povšimli, tak v dorevoluční době i v prvních porevolučních letech se k již zformované většině přidal až jako jeden z posledních, a to byl i způsob, jakým dále dělal stranickou kariéru. Jeho práce byly napsány jednoduchým jazykem (viz jeho Sebrané spisy), což na jedné straně sice usnadňovalo jejich porozumění prostému, málo gramotnému a špatně vzdělanému pracujícím člověku, ale na druhé straně vyvolávalo u inteligence vládnoucí ve stranické špičce přesvědčení o Stalinově omezenosti, neboť si podle nich nebyl schopen osvojit „vysoce vědecký“ žargon, jímž mluvila a psala stranická inteligence a prostým lidem byl nesrozumitelný (*imanentní, permanentní, fideismus, gnozeologie* a podobná slova z literatury marxistické inteligence). Proto také podle stranických vůdců podobných Trockému nebyl Stalin žádným vynikajícím stranickým filosofem, ekonomem a spisovatelem-publicistou²²⁹, ani vynikajícím řečníkem, který byl schopný mluveným slovem vybudit masy k revolučním činům. Vůdci-inteligeni a jejich stoupenci ho považovali za špatně vychovaného (bez vybraných způsobů), hrubého, špatně vzdělaného („nedoučený seminarista“²³⁰),

²²⁹ Z toho, co je teď dost široce známo, byl V. I. Lenin div ne jediným stranickým činitelem, který oceňoval význam dorevoluční teoretické práce J. V. Stalina pro věc bolševismu a jmenovitě jeho práce na téma Marxismus a národnostní otázka. V této práci uvedl Stalin definici pojmu „národ“, z níž plyne, že židé nejsou národem ale něčím jiným, co už však Stalin nedefinoval.

²³⁰ Ta skutečnost, že díky systematickému vzdělání v kněžském semináři byl J. V. Stalin jako jeden z mála stranických činitelů dokonale obeznán s biblickou doktrínou zotročení všech, nedochází mnohým jeho kritikům či obdivovatelům ani v dnešní době. Jenže právě díky tomuto systematickému vzdělání byl Stalin div ne jediným z bolševických lídrů, kdo přinejmenším tušil, že na mimojazykových smyslových úrovních není mezi Biblií a marxismem žádný rozdíl: jedno i druhé je prostředkem k zotročení lidstva.

Odůvodnění tohoto tvrzení viz práce vnitřního prediktora SSSR: Nastal čas o Stalinovi pohovořit..., Smutné dědictví Atlantidy (Trockizmus je „věřejšek“, ale vůbec ne „žitřek“), Přehled možných variant rozvoje událostí po roce 1995 (jednotlivé práce jsou i ve sborníku z roku 2002 – Staré scénáře

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

líného (vždyť v posledním vyhnanství nic nenapsal) člověka, který není schopen samostatného myšlení.

To vytvářelo iluzi, že Stalin může být ovladatelný inteligentnějšími a vzdělanějšími vůdci, a to dokonce i v případě, že formálně zaujme první místo ve straně. Proto Stalinův posun k vrcholům vnitrostranické moci ze strany „světového zákulisí“ a jeho periferie nevyvolal námitky a nebylo mu bráněno.

Navíc byl Stalin představitelem „národnostní menšiny“, stejně jako většina vůdců revoluce. Svým původem byl Gruzín, což zdánlivě automaticky zaručovalo, že bude potlačovat výhonky hrozícího velkoruského nacionalismu a nacismu.

To vše přispělo k tomu, že „světové zákulisí“ považovalo za možné svěřit roli osoby ztělesňující úspěchy socialistického budování v jednom samostatném státě právě Stalinovi.

Bolševici se také v té míře, v jaké přicházel o své zdraví Lenin v důsledku svého zranění²³¹, a tím pádem i o schopnost řídit stranu a stát, zamýšleli nad otázkou, kdo bude pokračovatelem jejich díla.

V této souvislosti se musíme podívat na dokument známý jako Dopis k sjezdu, který byl na základě toho, co jim Lenin nadiktoval, zapsán v průběhu několika sezení *různými* sekretářkami na konci prosince roku 1922 a na začátku prosince 1923, jak hlásá historická tradice KSSS.

V dopise je řeč o tom, jak se do budoucna vyhnout dalšímu rozkolu ve straně a zajistit stabilitu ÚV *formálními prostředky místo toho, aby bylo dosahováno jednoty názorů ve všech otázkách činnosti strany na základě toho, že si její členové osvojí metodologickou kulturu poznání, vnímání a chápání světa*²³²:

Myslím, že v otázce stability jsou z tohoto úhlu pohledu klíčoví takoví členové ÚV jako Stalin a Trockij. Vztahy mezi nimi

v novém kabátě?

²³¹ Už v letech přestavby se mluvilo o tom, že v důsledku zranění byla poškozena jedna jeho krkavice (karotida). Kvůli jejímu zúžení bylo narušeno zásobování mozku krví, což také vedlo k progresivnímu rozvoji jeho funkčních obtíží, k celkovému narušení nervové činnosti a smrti.

²³² Tento úkol si vedení RSDRP – KSSS – KSRLF přímo nikdy nevytyčilo a ani se k tomu nechystá. Za organizační základ strany se považovaly a dále považují stanovy a stranická disciplína, což je právě to, co odsuzuje KSRLF k politickému krachu.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

podle mého tvoří nadpoloviční míru nebezpečí takového rozkolu, kterému by se dalo vyhnout, čemuž by dle mého mínění mimo jiné napomohlo zvýšení počtu členů ÚV z 50 na 100²³³.

Soudruh Stalin ve svých rukou jako generální tajemník soustředil nedozírnou moc a já nejsem přesvědčen, že vždy dokáže nakládat s touto mocí dostatečně ostražitě. Na druhé straně se soudruh Trockij, jak už ukázal jeho boj proti ÚV v souvislosti s otázkou NKPS²³⁴, vyznačuje nejen vynikajícími schopnostmi²³⁵. Právě on je patrně tím nejschopnějším člověkem v nynějším ÚV, ale je i příliš domyšlivý a přes míru zaměřený na čistě administrativní stránku věci.

Tyto dvě vlastnosti dvou vynikajících vůdců současného ÚV jsou mimovolně schopny vést k rozkolu, a pokud naše strana nepřijme opatření, aby tomu zabránila, může k rozkolu dojít nečekaně.

Nebudu se dále zabývat osobními kvalitami dalších členů ÚV. Připomenu jen, že ta říjnová epizoda Zinovyjeva a Kameněva nebyla samozřejmě náhodná, ale stejně tak jim to jen málo může být dááno osobně za vinu, podobně jako nebolševismus Trockému. (V. I. Lenin, Úplné sebrané spisy, 5. vydání, 45. svazek, pokračování zápisů z 24.12.1922, nadiktováno V. I. Leninem 25.12.1922)

Stalinově charakteristice se také věnuje dodatek k zápisům z 25. prosince 1922, který byl podle informací zapsán 4. ledna 1923 už **další** Leninovou **sekretářkou** L. A. Fotijevovou (1881 – 1975)²³⁶:

Stalin je příliš hrubý, a tento nedostatek, který je naprosto přípustný v našem prostředí při jednání mezi námi, komunisty,

²³³ Fakticky by realizace tohoto návrhu ve straně iniciativně činorodých lidí vylučovala možnost fungování ústředního výboru v utajeně mafiánském režimu „jednoho vůdce“ a bylo by to zaměřeno proti davo-, „elitářství“.

²³⁴ Národní komisariát dopravních cest – tehdejší název ministerstva.

²³⁵ To vyvolává otázku, co tím bylo naznačeno nehlasně: A čím ještě kromě vynikajících schopností se Trockij vyznačuje?

²³⁶ První část „Dopisu k sjezdu“ zapisovala 23. – 25. prosince 1922 Leninova sekretářka M. A. Volodičevova. A zatímco Fotijevové je ve třetím vydání Velké Sovětské Encyklopedie věnováno celé heslo, o Volodičevové tam není ani slovo. Odkud se vzal takový rozdílný přístup ke dvěma sekretářkám?

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“...

už ale není přípustný ve funkci generálního tajemníka. Proto navrhuji soudruhům promyslet, kam přesunout soudruha Stalina z této funkce a jmenovat do ní jiného člověka, který by se ve všech ohledech odlišoval od soudruha Stalina jen jedním, a jmenovitě větší trpělivostí, loajalitou, zdvořilostí a pozorností k soudruhům, menší náladovostí atd. Tato okolnost se může zdát maličkovitostí, ale myslím, že z pohledu předejití rozkolu a vzhledem k tomu, co jsem uvedl výše o vzájemných vztazích mezi Stalinem a Trockým, to maličkovitost není, nebo je to taková maličkovitost, která může mít rozhodující vliv.

Od té doby publicisté zasažení psychickým trockismem mnohokrát komentovali tento Leninův Dopis k sjezdu, a zvláště si vždy vychutnávali ten dodatek k dopisu ze 4. ledna 1923: už Lenin prý varoval, ale nevyslyšeli ho... A vlastně to jediné, čeho si nepovšimli, je právě to, před čím Lenin skutečně bolševiky varoval, a také té okolnosti, že Lenin tímto dopisem fakticky doporučoval straně *bolševiků* J. V. Stalina jako svého nástupce.

Abychom porozuměli tomu, před čím ve skutečnosti varoval V. I. Lenin stranu v Dopisu k sjezdu, pojďme se v klidu a bez emocí podívat na charakteristiky, jaké dal Lenin členům ÚV VKS(b). Kromě J. V. Stalina charakterizoval Lenin všechny uchazeče o funkci stranického vůdce, ať už by se nazývala jakkoliv, přímo jako nebolševiky (Trockij), nebo jako subjekty, na které není spolehnouti (Kameněv, Zinovjev, Trockij, kterého Lenin v jedné ze svých prací nazval „jidáškem“), jako byrokraty, kteří se kvůli svému sklonu k administrativnímu formalismu mohou odtrhnout od života (Trockij, Bucharin²³⁷, Pjatakov²³⁸).

Takže zbyl jen J. V. Stalin, který už soustředil ve svých rukou nedozírnou moc ve funkci *generálního tajemníka*²³⁹, což vypovídá o

²³⁷ „Bucharin je nejen velmi cenný a významný teoretik strany, oprávněně je považován za oblíbenec celé strany, ale jeho teoretické názory mohou být jen s velkými pochybnostmi řazeny k plně marxistickým, neboť je v něm něco scholastického (nikdy nestudoval a myslím, že nikdy zcela nepochopil dialektiku).“ (Dopis k sjezdu, zápisy od 25. prosince 1922)

²³⁸ „Pjatakov je nepochybně člověk velké vůle a vynikajících vlastností, ale příliš si libuje v papírování a klade důraz na administrativní stránku věci, než aby se na něj dalo spolehnout v závažné politické otázce.“ (Dopis k sjezdu, zápisy z 25. prosince 1922)

²³⁹ Původně to sice byla důležitá funkce, která vyžadovala mnoho vědomostí, ale jednalo se o téměř čistě technickou funkci. Její náplní bylo

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

jeho pracovních organizačních kvalitách, o jeho schopnosti zachovávat určitý soulad formy (administrativní stránky) a obsahu (věcné stránky), a o jeho řídicích schopnostech; avšak současně bývá hrubý, nevraživý k jiným a náladový.

Při takových charakteristikách všech „vůdců“ je ten dodatek k Dopisu ze 4. ledna 1923 **jen prázdnou rétorikou pro posluchače**: *„Bylo by třeba místo Stalina vybrat někoho jiného: někoho přesně jako on, kdo by ale nebyl tak hrubý a byl více trpělivý. Neznáte někoho takového? Já tedy ne.“* A zároveň je to **nápověď Stalinovi**: *„Učte se zdrženlivosti, drahý soudruhu, jinak Vám přes všechny Vaše dobré pracovní kvality srazí hlavu: zopakujete můj osud, odstraní vás dříve, než stihnete dokončit své dílo. Sám vidíte, že bolševické kádry s řídicími schopnostmi mezi „vůdci“ strany nejsou... a v díle bolševismu je zapotřebí pokračovat, jinak si zednáři a ta pustě žvanící inteligence, kterou si omotali okolo prstu, zcela osedlají národ.“*

V této souvislosti zvláště okomentujeme Leninova slova o tom, že „ta říjnová epizoda Zinovjeva a Kameněva nebyla samozřejmě náhodná, ale stejně tak jim to jen málo může být dáváno osobně za vinu, podobně jako nebolševismus Trockému.“

Tato Leninova charakteristika L. B. Rosenfelda (Kameněva) a G. Je. Apfelbauma (Zinovjeva), L. D. Bronštejna (Trockého) naráží na právní postavení otroků v otrokářské společnosti:

Otrok ve společnosti svobodných lidí za nic neodpovídá. Za veškerou škodu způsobenou otrokem společnosti odpovídá jeho majitel. A jen majitel má právo potrestat otroka tak, jak uzná za vhodné a nikdo z členů společnosti svobodných lidí nemá právo mu v tom bránit²⁴⁰.

Takže ta charakteristika, jakou dal Lenin Rosenfeldovi, Bronštejnovi a Apfelbaumovi, je definicí právního postavení otroka v otrokářské společnosti, jen zaobalená do jiných slov. Vzhledem k tomu a také k tomu, co nyní víme o té epoše, dá se Leninova charakteristika

řízení sekretariátu ústředního výboru (ÚV), které mělo vysvobodit „vůdce“ od rutinní, čistě kancelářské práce, jako je příprava materiálů k zasedáním vůdců, vyhotovování a rozesílání ustanovení z jejich zasedání a tak dále.

²⁴⁰ Ve své podstatě bylo „právní postavení“ otroků a pracovního dobytka ve starověkých otrokářských společnostech totožné.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

této „trojky“ chápat jedinečně jako narážka na to, že jmenovaní „vůdci“ strany jsou ve skutečnosti loutkami, otroky pánů nad zednářstvem, výkonnou periferií „světového zákulisí.“ A je zbytečné se domnívat, že tento závěr je přitažen za uši a Lenin měl ve skutečnosti na mysli něco úplně jiného²⁴¹: V. I. Lenin byl vzděláním právník, dějiny starověkého práva znal, a ve svém projevu na IV. kongresu Kominterny v prosinci 1922 požadoval, aby členové komunistických stran vystoupili ze zednářských lóží²⁴².

Jestliže se pokusíme vyhodnotit, jak různí lidé bez znalosti zákulisního pozadí posuzují charakteristiky členů ÚV dané Leninem v jeho Dopisu k sjezdu, tak uvidíme, že jedněm se zdá důležité jedno a druhým zase něco zcela jiného.

To, že Stalin býval hrubý a dovoloval si nedržet se „dobrých velkosvětských manýrů“, bylo významné (a je i nyní) pro představitele bezstarostně žvanící inteligence v členských řadách strany a pro „vůdce“, kteří také vzešli z inteligence nebo se k ní přifařili během své profesionální revoluční činnosti. Ti dávají přednost stranickému lídrovi v podobě žvanivého inteligenta, stejného jako jsou oni sami.

Ale mezi prostými lidmi (tj. stranickými masami) zabývajícími se

²⁴¹ Jeho současník a očité svědek událostí J. V. Stalin komentoval „říjnovou epizodu“ Kameněva a Zinovjeva stejným způsobem dne 23. října 1927 ve svém projevu na sjednoceném plénu ÚV a Ústřední kontrolní komise (CKK) VKP(b), a také v souvislosti s Dopisem k sjezdu, z jehož zatajování už tenkrát trockisté obviňovali ústřední výbor (UV):

„Opozice se snaží trumfovat Leninovou „závětí“, ale stačí si tu „závět“ přečíst, abychom pochopili, že trumfovat nemají čím. Ta Leninova „závět“ naopak současně lídry opozice odrovnává. Ve skutečnosti je to fakt, že Lenin ve své „závěti“ obviňuje Trockého z „nebolševismu“ a o chybách Kameněva a Zinovjeva během Října píše, že nebyly náhodné. Co to znamená? Znamená to, že politicky nelze důvěřovat Trockému, který trpí „nebolševismem“, ani Kameněvovi a Zinovjevovi, jejichž chyby nebyly „náhodné“ a mohou a budou se opakovat.“

Text tohoto Stalinova projevu byl zveřejněn v novinách Pravda ze dne 25. října 1927 a zařazen do 10. svazku jeho Sebraných spisů.

²⁴² To bylo jen necelý měsíc před tím, než diktoval svůj Dopis k sjezdu, což bylo doslova jen několik dní poté, co se mu nemoc zhoršila natolik, že nakonec skončil v Gorkách, kde už žil jen něco málo přes rok, než zemřel. Ale o tomto Leninově požadavku, aby členové komunistických stran vystoupili ze zednářských lóží, oficiální kultovní dějiny KSSS mlčí.

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

reálnou prací, jejíž úspěšnost ovlivňuje život, se v té době hrubost nepovažovala za závažný prohřešek, jako tomu bylo v kruzích inteligence. Prostí lidé hrubosti člověka nepřikládali a dosud nepřikládají velký význam, jestliže disponuje pracovními kvalitami užitečnými pro společnost. Lidem obvykle více než hrubost vadí, když se někdo povyšuje nad druhé a zneužívá svého sociálního postavení nebo schopností, což může probíhat i v rafinovaně zdvořilých formách. Pokud by Lenin napsal, že Stalin je výsměšný a povyšuje se nad stranickými soudruhy, pak by se k takovému varování postavili jinak.

Pro strany-bolševiky pocházející z prostých lidí bylo důležité to, že J. V. Stalin soustředil ve svých rukou moc, tj. nebál se vzít na sebe starost o společné dílo, a že v praktických záležitostech disponuje dobrými řídicími a organizačními kvalitami. Nadávky a hrubost nejsou často vůbec projevem zloby, a i když na to dojde, tak se na to zase rychle zapomene... A navíc, *aby se člověk začal hrubě utrhovat, je nutné ho k tomu také něčím dohnat*, a to už padá na hlavu jeho okolí²⁴³.

A nesmíme zapomínat na to, že zatímco my se o tom, jaký byl Stalin, můžeme něco dozvídat jen ze svědectví jeho současníků, z nichž mnozí popisovali jen to, co věděli z doslechu, a které navíc následně pořádně přefiltrovali antistalinisté, tak v té době měl reálné zkušenosti ze styku se Stalinem nejen V. I. Lenin, N. K. Krupská a další „vůdci“ strany. A proto o Stalinových „způsobech“ mohly panovat i jiné názory, neshodující se s Leninovým míněním z Dopisu k sjezdu, které si v epoše po 20. sjezdu jen těžko mohly prorazit cestu.

Během přestrojky/přestavby, kdy se znovu aktivizoval „boj se stalinismem“, dávali v televizi dokumentární film natočený v místě posledního Stalinova vyhnanství v Turuchanském kraji. Pod betonovou konstrukcí „akvária“, která kdysi chránila před počasím dům-muzeum, bylo prázdné. Na stěnách byly nápisy – jak prokletí na Stalinovu adresu, tak i prosby o odpuštění za to, že po jeho odchodu na onen svět neuchránili SSSR – první bolševický stát.

²⁴³ Ve sborníku Stalin za svého života (redaktorem, který ho sestavoval, byl Je. Gusljarov, Olma-Press, Moskva, 2003, str. 164) se uvádí následující svědectví o reakci sálu při čtení Dopisu k sjezdu:

„Při čtení závěti najednou v sále někdo hlasitě pronesl: ‚To nic, nás hrubostí nevystrašís, celá naše strana je hrubá, proletářská...‘

V. Brusencov – Lenin // Prostor, 1993, č. 11, str. 154“

6.3. Nový kurs „světového zákulisí“ ...

Potom ukázali stařenku – obyvatelku té vesnice, která pamatovala Stalina za jeho života ve vyhnanství, a zeptali se jí: „A nač si vzpomínáte?“ Když ta otázka zazněla, oči se jí mladě rozzářily a odpověděla: „**Byl to dobrý člověk. Bylinami léčil lidi...**“

Takže k různým lidem se J. V. Stalin podle všeho choval různě – v závislosti na tom, jací to byli lidé, co měli v sobě, co dávali společnosti a co v nich viděl sám Stalin...

A ve výsledku, na základě těch charakteristik, jaké dal Lenin „vůdcům“, a také na základě vlastních zkušeností ze spolupráce se všemi těmito vůdci, bolševici ve VKS(b) podpořili jako vůdce strany právě J. V. Stalina.

Takže se nakonec jak „světové zákulisí“, tak i bolševici v samotném Rusku shodli na tom, že soudruhovi Stalinovi, Josifu Vissarionoviči Džugašvili, je možné svěřit dílo budování socialismu v jednom samostatném státě, ačkoli pod socialismem „světové zákulisí“ a bolševici rozuměli zcela jiné, vzájemně se vylučující typy společenského uspořádání života lidí. V důsledku této vzájemné vloženosti společensko-politických procesů se právě J. V. Stalin stal zosobněním státnosti bolševismu ve 20. století.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

6.4. Nepřipravenost Ruska k socialismu a její důsledky

Rusko nebylo v roce 1917 ani po ukončení občanské války připraveno pro socialistický způsob života, a to ve strukturně-ekonomickém, kulturním, ani mravně-psychologickém ohledu. To věděli všichni: jak protivníci²⁴⁴, tak i stoupcí socialismu. Stoupcí socialismu se po vítězství revoluce, během občanské války názorově odlišovali.

S ohledem na nepřipravenost Ruska k socialismu, kterou uznávali, měli jedni za to, že je nutné přejít k vícepartajní buržoazní demokracii, v jejíchž podmínkách by se dlouhodoběji rozvíjela kultura a ekonomika, a dozrávaly by objektivní i subjektivní předpoklady pro přechod k socialismu.

Druzí – bolševici v čele s V. I. Leninem a trockisté v čele s L. D. Bronštejnem – s nimi sice souhlasili v té otázce, že Rusko v kulturním a ekonomickém směru do socialismu nedozrálo, ale trvali na tom, že rozvíjet kulturu a ekonomiku, budovat reálný socialismus je nutné pod vedením strany bolševiků na základě vlády sovětů (rad) dělnických a rolnických zástupců. A to z toho důvodu, aby dělnická třída a rolníci nebyli přinejmenším na celá desetiletí opět vykořisťováni domácím i zahraničním soukromým kapitálem v podmínkách občanských svobod buržoazní demokracie, svévole soukromých podnikatelů, kde meziodvětvové proporce a hrubé výkony v odvětvích²⁴⁵ formuje zákon hodnoty na základě tržní samoregulace. Ale abychom tu nemluvili jen tak do větru, uvedeme v této souvislosti Leninův názor:

...nekonečně šablonovitý je jejich důvod, který se naučili nazpaměť v době, kdy se rozvíjela západoevropská sociální demokracie, a který spočívá v tom, že jsme nedorostli do socialismu, že u nás nejsou, jak se vyjadřují různí „učení“ pánové z jejich středu, objektivní ekonomické předpoklady pro socialismus. A nikoho ani nenapadlo, aby se sám sebe zeptal: A

²⁴⁴ To byl jeden z důvodů, proč nebyla perspektiva vítězství revoluce pod hesly socialismu brána vládnoucími třídami Ruska vážně.

²⁴⁵ O těchto rozporech viz učebnice typu Dějin KSSS ze sovětské epochy, práce V. I. Lenina a L. D. Bronštejna (Trockého) o problematice porevolučního období, občanské války a začátku socialistického budování v SSSR.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky
nemohlo se stát, že by se národ, který se ocitl v té revoluční situaci, jaká vznikla během první imperialistické války, pod vlivem bezvýchodnosti své situace vrhl do takového boje, který by mu dával alespoň nějaké šance, že si pro sebe vydobude ne zcela obvyklé podmínky pro další růst civilizace?

„Rusko nedosáhlo té výše rozvoje výrobních sil, při které je možný socialismus.“ S tímto tvrzením si hrdě vykračují všichni hrdinové II. Internacionály, pochopitelně i včetně Suchanova, jako se svatým obrázkem. Tento nesporný stav přežvykují na tisíc způsobů, a zdá se jim, že je pro hodnocení naší revoluce rozhodujícím.

(...)

Jestliže je pro vznik socialismu zapotřebí určité úrovně kultury (ačkoliv nikdo není schopen říci, jaká přesně má být ta určitá „úroveň kultury“, protože se ve všech západoevropských státech liší), tak proč bychom nemohli začít od začátku tím, že si revoluční cestou vydobudeme předpoklady pro tu určitou úroveň, abychom až *potom*, na základě dělnicko-rolnické státní moci a sovětského zřízení, začali dohánět jiné národy.

(...)

Vy tvrdíte, že pro vytvoření socialismu je zapotřebí civilizovanosti. Velmi dobře. Proč bychom tedy nemohli napřed vytvořit takové předpoklady civilizovanosti u sebe, jako například vyhnáním statkářů a ruských kapitalistů, abychom teprve potom začali s posunem k socialismu? V jakých knihách jste četli, že podobné změny obvyklého dějinného pořádku nejsou přípustné nebo že jsou nemožné?

Vzpomínám, že Napoleon psal: ‚On s’engage et puis... on voit.‘ Což ve volném překladu zní: ‚Napřed je třeba pustit se do pořádného boje, a pak už se uvidí...‘ Stejně tak jsme se i my napřed pustili v říjnu 1917 do pořádného boje, a potom už spatřili takové detaily rozvoje (z pohledu světových dějin to jsou bezesporu detaily) jako Brestlitevský mír, NEP a tak dále. A dnes není pochyb, že v tom hlavním jsme zvítězili. (V. I. Lenin – O naší revoluci (Poznámky k Suchanovovým zápiskům), Úplné sebrané spisy, 5. vydání, 45. svazek, str. 378 – 382)

O tom samém, ale už pětatřicet let po vítězství ve Velké říjnové socialistické revoluci, psal J. V. Stalin:

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

Odpověď na tuto otázku dal Lenin ve svých pracích o „potravní dani“ a ve svém proslulém „družstevním plánu“.

Tuto Leninovu odpověď lze stručně shrnout takto:

a) nepropást příhodné podmínky pro převzetí moci, proletariát se musí chopit moci, aniž by čekal na okamžik, kdy se kapitalismu podaří přivést na mizinu drobné a střední živnostníky, kterých je několik miliónů;

b) vyvlastnit výrobní prostředky v průmyslu a učinit je majetkem všeho lidu;

c) pokud jde o drobné a střední živnostníky, sdružovat je postupně do výrobních družstev, tj. do velkých zemědělských podniků, kolchozů;

d) všestranně rozvíjet průmysl a podřídit kolchozům moderní technickou základnu velkovýroby, **nevyvlastňovat je**, ale naopak je usilovně zásobovat prvotřídními traktory a dalšími stroji;

e) v zájmu ekonomického svazku města a vesnice, průmyslu a zemědělství zachovat na jistou dobu zbožní výrobu (výměnu zboží prostřednictvím koupě a prodeje) jako **jedinou** pro rolníky **přijatelnou** formu ekonomických styků s městem, plně rozvinout sovětský obchod, státní i družstevně kolchozní, a vytlačovat tak z oběhu zboží všechny ty různorodé kapitalisty.

Dějiny naší socialistické výstavby dokládají, že tato cesta rozvoje, načrtnutá Leninem, se plně osvědčila. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 2. část, Otázka zbožní výroby za socialismu)

Ve své podstatě byla ta politika od začátku odsouzena k tomu, aby její charakter byl dvojaký a vnitřně konfliktní: **za prvé** předpokládala státní a stranickou podporu iniciativy těch, kteří na základě svého světónázoru uvádí do života ideály socialismu a doktrínu jeho budování v té podobě, jak je chápal a ohlašovalo ve své propagandě vyšší stranické vedení; **za druhé** předpokládala přinucení k socialistickému způsobu života těch vrstev obyvatelstva, které je možné charakterizovat jako bezideové v tom smyslu, že nejsou nositeli žádných konkrétních ideálů společenského života a řídí se ve své činnosti individualistickými pohnutkami zajistit sytý a pohodlný život sobě i své rodině, a jsou loajální k libovolné státní moci, která jim

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky
zajistí přijatelné pracovní podmínky a růst spotřebitelského blahobytu; **za třetí** předpokládala odhalování a potlačování antisocialistické (tak, jak to chápalo vyšší stranicko-státní vedení) činnosti protivníků socialismu.

Takto by to bylo v ideálu.

Jenže v reálném životě je jedněm a těm samým lidem – kvůli osobitostem jejich mravnosti a typům struktury psychiky, jaké panují v davo-,elitářské“ společnosti – vlastní za různých okolností a v různou dobu takové jednání, jaké spadá do všech třech výše uvedených kategorií. A to platí jak pro různorodé lidi u moci v procesu realizace toho, co deklarovali o budování nové společnosti, tak i pro jim podřízené masy. V důsledku toho byly objektivně nevyhnutelné osobní chyby a zneužívání moci pracovníky represivního aparátu²⁴⁶. Navíc i v reálném životě se vedení může upřímně mýlit ve svých představách o socialismu a metodách jeho budování, v důsledku čehož byli odsouzeni stát se oběťmi represí ti, kteří se sice v otázkách budování socialismu mýlili méně, ale nedokázali o své pravdě přesvědčit stranu a její aparát, a to už je předpokladem k tomu, aby se osobní subjektivní chyby vyšších vedoucích představitelů staly systémovými chybami samořízení společnosti.

Proto je zbytečné se domnívat, že kdyby se po Leninově smrti v čele strany a státu ocitl L. D. Bronštejn nebo někdo další ze stoupců toho či onoho socialismu; nebo kdyby Sovětská moc přiznala nepřipravenost Ruska k socialismu a sama zavedla v zemi vícepartajnost²⁴⁷, takže by se státní aparát opět ocitl v moci stoupců

²⁴⁶ Socialismus a komunismus byl na konci 19. a na začátku 20. století v podstatě propagován jako ideál společnosti žijící pravověrným životem. Historik V. O. Ključevskij, který znal společnost těch let i ta fantazirování o socialistické přestavbě, jaká byla populární v prostředí tehdejší levicové inteligence odtržené od života, již na konci 19. století charakterizoval výhledy přechodu Ruska k socialismu na konci 19. století a na začátku 20. století jedinou větou, která je klíčová k porozumění porevolučním desetiletím reálného i zdánlivého budování socialismu: „Společnost pravověrného života složená z lumpů“. Je jasné, že zavádění forem socialistické organizace života v takové společnosti bude tím svízelnější, čím tvrdošijnější budou lumpové ve své ničemnosti, což potvrdily dějiny SSSR.

²⁴⁷ Ve výsledku takového jednání německé sociální demokracie v roce 1918 se v roce 1933 dostal v NSDAP k moci Adolf Hitler (NSDAP – Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei – Národně socialistická německá dělnická strana).

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

stavovsko-kastovního zřízení nebo občanské společnosti kapitalismu na základě hierarchie peněženek; že by dějiny Ruska-SSSR v první polovině 20. století byly méně krvavé. Vše se i tak odehrálo nejlepším možným způsobem při té mravnosti a z ní vyplývající etiky, jaké byly vlastní společnosti²⁴⁸.

Ale tehdy Rusko teprve čekalo období překonávání konceptuální neurčitosti v jeho životě i kultuře: buďto pravověrný způsob života, ať už by se nazýval jakkoliv, ve kterém bude zaručen osobní rozvoj a každý bude chráněn před parazitismem na jeho práci a životě; nebo hierarchie vzájemného utlačování a choutek vyšplhat se v ní výš, kdy je nevyhnutelný parazitismus jedněch na druhých a všech dohromady na biosféře. Ve shodě v jedné společnosti tyto dvě koncepce nemohou existovat za žádných okolností. Jinou věcí ovšem už je, jakými prostředky spolu bojují.

A s ohledem na politiku Sovětské moci v období reálného budování socialismu pod vedením J. V. Stalina je na místě si připomenout výrok děkabristy P. I. Pestelja:

„Zkušenosti všech věků i všech států dokazují, že národy bývají <se stávají: to by bylo přesnější> takovými, jakými je utváří vláda a zákony, pod kterými žijí.“

A ačkoliv P. I. Pestel' mluvil o vládě a zákonech, tak ve své podstatě se jedná o tvarování společnosti podle své libovůle nositeli konceptuální moci, které se podřizuje státní řízení, tvorba zákonů (jako složka státního řízení) a zčásti praktické uplatňování právní úpravy. Ta je vyjádřením určité koncepce způsobu života lidí ve společnosti a její

²⁴⁸ Aby v ruských dějinách v první polovině 20. století nedošlo ke krveprolévání, museli by v Rusku ve druhé polovině 19. století sami vypracovat alternativu globálního významu k marxistickému scénáři světové socialistické revoluce. To by ale museli přehodnotit dějiny lidstva i dějiny mnohonárodnostní Ruské regionální civilizace v nich a po změně svého vztahu ke „svatým písmům“ překonat idealistický ateismus historicky zformovaných náboženských kultů, které deformují představy lidí o Bohu, o vzájemném vztahu všech i každého jednotlivce s Bohem i o Božím Záměru, a také překonat materialistický ateismus vědy popírající existenci Boha. Jen v takovém případě by se začala formovat nová kultura na základě víry Bohu a dialogu vedeného s Ním každým jednotlivcem prostřednictvím svého svědomí a životních okolností, oproštěného od rituálů. Jenže ruská inteligence nebyla schopná vyřešit tento úkol včas. V důsledku toho byla promarněna alternativní možnost rozvoje bez vnějších válek, revolucí, občanské války a zneužívání moci v porevolučních letech.

6.4. Nepřipravenost Rusku k socialismu a její důsledky

praktické uplatňování zrcadlí vztah lidí k té koncepci i konceptuální moci, která ji vyprodukovala. Tyto Pesteljem předpokládané reálné i možné rozdíly ve vládnutí i zákonech, pod jejichž mocí žijí různé národy nebo jeden a ten samý národ v různých epochách, musí nevyhnutelně předpokládat i rozdíly v možných koncepcích, které mohou v tom nejhorším případě dospět až k vzájemné neslučitelnosti koncepcí v jedné národní nebo mnohonárodnostní společnosti, i v globálním měřítku – v jednom lidstvu.

Po osvětlení těchto věcí je teď možné přejít k vlastní analýze úspěchů a nedodělků bolševismu stalinské epochy.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek pro překonání moci marxismu

Podíváme-li se na budování socialismu jako na budování společenského zřízení (tj. v širším smyslu slova, než je definice ekonomického systému uvedená v kapitole 6.1), pak uvidíme, že v sobě zahrnuje tři vzájemně propojené a navzájem podmíněné procesy:

- osobnostní rozvoj představitelů aktivních dospělých pokolení, v jehož důsledku by se po přehodnocení svého postoje k životu postupně začleňovali do budovaného socialismu, stávali se jeho stoupenci a přirozenou součástí socialistické společnosti, a osvobodili by se tak od norem davo-„elitářské“ společnosti, které vstřebali v procesu výchovy a výuky ve svém dětství a dospívání, jež jsou vlastní těm či oněm společenským skupinám v nesocialistických společensko-ekonomických formacích;
- celkový rozvoj kultury společnosti i jejích subkultur jako základu a prostředku pro formování takové mravnosti, etiky, vnímání a chápání světa všech budoucích pokolení, kdy se ideály pravověrného způsobu života (socialismu a komunismu) stanou přirozenými životními ideály, a davo-„elitarismus“, utlačování člověka člověkem, parazitismus na práci a životě jiných nebude ve společnosti možný, a to ve zjevných (přímo vyhlášených) ani ve skrytých (lidmi neuvědomovaných) formách;
- zavádění principů socialismu za podpory státních institucí do hospodářské výrobně-spotřební činnosti technické civilizace (především plánování hospodářství orientované na garantované uspokojování demograficky podmíněných potřeb obyvatel v návaznosti pokolení).

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Ačkoliv je v životě společnosti nejviditelnější třetí bod, mají uvedené procesy prioritní význam v tom pořadí, v jakém byly vyjmenovány (ve smyslu nevratnosti důsledků jejich působení na život společnosti v rámci trvání cyklu společenského rozvoje od jedné *hranice přehodnocení minulosti a vypracování záměrů do budoucnosti* do další takové hranice).

Jinak řečeno, v socialistickém budování je tím hlavním osobnostní rozvoj, a protože je *socialismus v širokém smyslu slova* způsobem života společnosti, bude budování socialismu tím úspěšnější, čím více lidí bude aktivních ve svém osobnostním rozvoji v rámci Božího Záměru.

Je to tak proto, že rozvoj kultury znamená, že se v ní objeví něco nového, společensky užitečného v tom smyslu, že to nepodporuje degradačně-parazitické procesy a neponouká lidi k jejich podpoře. Sám o sobě představuje rozvoj kultury všem srozumitelné projevy rozvoje osobnosti a tvořivosti představitelů aktivních pokolení v rámci Božího Záměru. Přičemž výrobně-spotřební činnost, principy její organizace a prostředky jejich uvádění do života (včetně výrobně-spotřebních vztahů lidí) jsou jen jednou ze stránek rozvoje kultury²⁴⁹.

Ve všech mnohonárodnostních i národnostních kulturách, a také v subkulturách těch či oněch společenských skupin je možné vyčlenit tři více či méně rozvinuté směry (v tom smyslu, že kultura jako celek je podobná vektoru *v mnohorozměrném prostoru vytyčeném směry, které se na sebe navzájem nevážou*):

- konzervativní směry – objektivně orientované na to, aby se v životě budoucích pokolení neměnně obnovoval historicky zformovaný způsob života bez jakýchkoliv novinek nebo ztrát;
- nihilistické směry – vystupující pod heslem: „Vše je špatně! Takto se nedá žít!“ aniž by navrhovaly nějakou alternativu (nebo prostředky pro vypracování alternativy a realizaci jejích ideálů);

²⁴⁹ Z pohledu těchto příčinných podmínek v životě společnosti připadla Velká říjnová socialistická revoluce v Rusku, stejně jako každá jiná reforma, přibližně na prostředek intervalu mezi dvěma hranicemi, kdy aktivní část společnosti přehodnocuje svou minulost a své výhledy, stejně jako minulost a výhledy lidstva jako takového.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

- směry zaměřené na budoucnost – orientované na to, aby byl v budoucnu zaveden ten či onen určitý ideál života lidí ve společnosti a života společnosti v biosféře Země.

To, co určuje perspektivy společnosti, je podíl nositelů každého z uvedených směrů v ní a obsah idejí každého z nich.

Tak například v dějinách Ruska devatenáctého století byli představitelé vládnoucích tříd ve své většině samolibými nositeli konzervativního směru ignorující problémy epochy a nutnost je řešit; představitelé více či méně vzdělané mládeže s nestabilní psychikou a emocionální precitlivělostí byli nositeli nihilizmu; *a to vakuum v orientaci na budoucnost, na uvádění do života určitého svěbytného ruského ideálu*²⁵⁰ bylo zaplněno marxismem, který v míře svého šíření

²⁵⁰ Toto vakuum orientace na světlou budoucnost bylo v 19. století v ruské kultuře dědictvím daleko starších epoch. Tak například K. Vališevskij v analýze epochy vlády Ivana Hrozného a doby, která jí předcházela, ve své knize Ivan Hrozný (Moskva, IKPA, 1989, dotisk vydání z roku 1912) poznamenává, že ruskému umění (mezi jehož druhy tehdy patřilo především užité umění a architektura, a nikoliv žánry orientované na zaplnění volného času jako je tomu nyní) bylo vlastní napodobování všech okolních kultur, takže v sobě hromadilo ty nejrozmanitější prvky přebírané zvenčí.

Výzkumníci (domácí i zahraniční), kteří tuto skutečnost objevili, ji buď ponechávali zcela bez komentáře s tím, že o ní informovali jako o historicky objektivní danosti; nebo na jejím základě docházeli k závěru, že Ruskému duchu je vlastní tvůrčí impotence, nebo tento závěr naznačovali nepřímo.

A ačkoliv se odkazujeme jen na K. Vališevského, který vyslovuje takový názor jen o ruské kultuře z epochy Ivana Hrozného, tak lze takových názorů dotýkajících se úplně všech dějinných období Ruska nalézt velmi mnoho. A na základě takového závěru o tvůrčí neplodnosti Ruského ducha a příslušné faktologie ilustrující přímé i zprostředkované přejímání zahraniční i domácí politologové všech dob flikovali své doktríny: ti zahraniční na téma, jak dobýt a kolonizovat Rusko; a ti domácí na téma, jak pro sebe co nejlépe zaprodat svou Vlast těm údajně ve všech směrech vyspělejšími cizincům. Takže v rámci této globální tradice politologické kulturologie nejsou gorbačovská přestrojka a následně prozápadní proburžoazní reformy vůbec ničím novým.

Ve skutečnosti je po celé dohledné dějiny Ruské mnohonárodnostní civilizace to, co výzkumníci kultury Ruska vyhodnotili jako napodobování všech okolo a hromadění rozličných převzatých prvků ve své kultuře kvůli vlastní údajné tvůrčí impotenci, a to jak v dobách minulých, tak i v současnosti, jednou ze stránek tvořivosti mnohonárodnostního Ruského ducha, která se projevuje při budování globální civilizace a její kultury zahrnující všechny národní kultury. Jedná se o minulé dějiny globalizace na

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

ruský způsob, nikoliv na ten biblický.

A ta okolnost, že v minulosti bylo málo vlastní tvorby, jak ji lidé obecně vnímají, v tom proudu integrace a syntézy výtvarníků jiných národních kultur do té své – to je osobitost historického rozvoje mnohonárodnostní Ruské regionální civilizace pod útlakem Bible, kterou lidé sice přijali, ale už se nenamáhalí nad ní zamýšlet, přehodnotit ji.

V důsledku toho byla ruským lidem, kteří byli formálně pravoslavní, během celých dějin vlastní dvojí víra, která právě odlišovala pravoslavné vyznání v Rusku od všech zahraničních křesťanských vyznání: katolictví, protestantismu ve všech jeho podobách i od všech ostatních autokefálních (samostatných) pravoslavných církví. Tato dvojvíra se neprojevovala snad jen u Bibli psychologicky zdeptaných členů církevní hierarchie.

V pravoslavném národě tato dvojvíra panovala v minulosti a panuje dál i nyní. Projevuje se to v těch nejrůznějších životních jevech: počínaje tím, že během celých svých dějin civilizace Ruska neznala vnitřní mezináboženské války motivované religiozně (církevní rozkol na nikoniány a staroobřadníky, to je vnitřní záležitost biblického „pravoslaví“) a „pravoslavní“ žili s jinověrci v míru ve stejných regionech a bok po boku pracovali pro společné blaho; a konče tím, že když pop vysvěcoval dům pravoslavného rolníka, tak se nehrnul světit i jeho *baňu (parní lázeň)*, která byla nejen místem očisty těla, ale i místem provádění starodávných pohanských rituálů i všemožných nesmyslných pověr, a pravoslavní lidé si před návštěvou lázně sundávali z krku křížek, aby jim neodrazovali duchy. A i dnes se lze v tvorbě umělců, kteří sami sebe prohlašují za pravoslavné, dost často setkat s opěvováním Ruského pohanství i s jeho projevy.

Jak je známo, tak podle biblické víry mají dějiny biblické kultury skončit pohromami globálního měřítká: zemětřeseními, válkami, epidemiemi atd. Podrobnosti k těmto výhledům viz Zjevení Janovo (Apokalypsa), které je poslední knihou Nového zákona i celé křesťanské Bible. Západ, který ze svého života vytěsnil *pohanství (jazyčestvo) jako uvědomělý dialog člověka a Boha prostřednictvím životních jevů* (podrobněji o tom, co je to pohanství viz práce vnitřního prediktoru Ke Království Božímu na Zemi, Súfismus a zednářství: v čem je rozdíl, Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty), tak ačkoliv je plný různých pověr, o dvojvíru v podstatě zcela přišel: a ti, kteří nejsou otevřenými satanisty, okultisty, agnostiky nebo ateisty, nepochybují o tom, že ta či ona verze Bible pochází od Boha přes jeho vnuknutí, a proto bezduše, v rámci algoritmiky biblické sociologie veškerý Západ pilně pracuje na vytváření potenciálu ke vzniku celosvětové katastrofy předepsané Bibli jako takovou a Zjevením Janovým jmenovitě.

Zatímco v Rusku díky dvojvíře i přes to, že apokalyptické prognózy vždy byly kultovními a během celých dějin se aktuální pohromy interpretovaly z hlediska Apokalypsy a její symboliky, ta pohanská složka Ruského ducha vždy protestovala proti bezvýhradnosti katastrofického konce dějin nynější globální civilizace.

Jenže aby mohla být vyjádřena alternativa v rámci Božího Záměru, bylo nutné přehodnotit Bibli a odmítnout ji uznat v té podobě, v jaké se historicky zformovala, jako text pocházející od Boha; a **od víry v Boha** (nebo v bohy),

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

zatahoval do internacistického revolučního hnutí bezduché nihilisty, neboť odpovídal na jejich nespokojenost s ruskou realitou nabídkou ideálu socializmu a zároveň je omezoval v jejich moci nad sebou i společenskými procesy osobitostmi marxistické filozofie, koncepce globálního historického procesu²⁵¹ a politické ekonomie.

bez sklouznutí k otevřenému ateismu a satanismu, **přejít k osobní niterné víře Bohu**, k dialogu s ním prostřednictvím svého svědomí a Života, což člověku odkrývá cesty k utváření jeho vlastního osudu i osudu celého lidstva v rámci Božího Záměru.

Veškeré dějiny Ruska od jeho pokřesťanstění jsou dějinami posunu Ruského ducha k této hranici. A dokud nebude překonána, je nevyhnutelná přítomnost *vakua v orientaci na budoucnost, na uvádění do života určitého svěbytného ruského ideálu*, ale protože v přírodě nikdy místo nezůstává prázdné, tak se toto vakuum v každé epoše vždy plnilo tou či onou importní apokalyptikou, což je charakteristické pro celou kulturu dorevolučního Ruska, jen se zřídkavými výjimkami: A. S. Puškin, i když formálně zůstával biblickým „pravoslavným“, tak se jinotajnou symbolikou své tvorby prostřednictvím uměleckých obrazů z biblického zajetí vymanol.

Reálně je proces překonávání tohoto vakua historicky ještě o něco hlubší, neboť to, že se biblická kultura na Rusi vůbec objevila, bylo možné jen v důsledku toho, že se pohanství (jazyčnictví) v kultuře Rusi smíchalo s polyteismem a modlářstvím, a Bible byla historicky reálně přece jen prvním masovým kultovním textem, ve kterém někdy byly zmínky o víře Bohu Všedržiteli, ačkoliv zároveň byla biblická věrouka překroucena výmysly „světového zákulisí“, kterému se zachtělo **ničím neomezené globální moci uvnitř společnosti bez účasti Boha, ale v Jeho jménu**.

²⁵¹ V marxismu se tato koncepce nazývá „historický materialismus“ a může být v krátkosti vyjádřena v následujících tezích: „člověk pochází z opičího předka, ze kterého se vyvinul v důsledku pracovní činnosti a přirozeného výběru“; „třídní boj je lokomotivou dějin“; „násilí je porodní bábou dějin“; ačkoliv násilí v této kvalitě vždy předchází pokrytectví kultivující okolo sebe omezenost; „společenské bytí určuje společenské vědomí“.

Jestliže většina lidí tak úplně neví, co je to individuální vědomí, tak si ho přinejmenším dokáže určitým způsobem ztotožnit z vlastních prožitků. Zatímco „společenské vědomí“, to je jen další vymyšlená abstrakce marxismu, jejíž význam nemůže být pochopen jednoznačně, a to se všemi nepřijemnými důsledky vyplývajícími z této skutečnosti pro ty, kteří věří v pravdivost tohoto tvrzení, a také pro jejich okolí i potomky.

O tom, jak množina jedinců vytváří kolektivní psychiku a jak vypadá vzájemná součinnost individuální a kolektivní psychiky, a jakým způsobem je to určující pro existenci společnosti i pro individuální a kolektivní psychiku budoucích pokolení, viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Dostatečně všeobecná teorie řízení, Principy kádrové politiky; státy, „antistáty“, veřejné iniciativy, O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných,

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Vedle uvedených hlavních směrů existují ve společnostech i subkultury, které je možné nazvat „reliktními“ směry. Jejich statisticky málo početní nositelé žijí podle hesla „Dříve bylo lépe!“ a politickou aktivitu projevují podle hesla „Vzhůru do minulosti!“, a to v krajním případě se snahou vnutit budoucnosti podobu doby kamenné nebo dokonce *pořádků panujících v Atlantidě*, které ji přivedly k zániku (*to je to, na čem během celých dějin biblické civilizace pracuje židozedenářství*).

Ve své většině byly kdysi v minulosti všechny dnešní „relikty“ celkem dost rozšířené, ale o tyto své pozice přišly a nyní se opírají už jen o menšiny členů společnosti v důsledku dlouhé postupné evoluce kultury jako takové nebo v důsledku *rychlých změn v životě, ke kterým došlo v průběhu revolucí, reform, válečného podmanění, pokojné integrace do jiných kultur atd.* Avšak bylo by nesprávné tvrdit, že tyto relikty se již zcela přežily²⁵². Existují dál v důsledku chyb společnosti, jež byly dopuštěny v minulosti v rozvoji její kultury, a poukazují všemi nebo jen některými svými aspekty na škodlivost (neúplnost) a vadnost kultury společnosti a jejích subkultur, které převzaly vládu po těch kulturách a subkulturách, které se staly „reliktními“.

“Relikty” *mizí, když přijdou o svůj význam pranyřujícího faktoru* nebo v důsledku toho, že kultura jako taková a subkultury panující ve společnosti přejmou z reliktních vše životaschopné, co dříve odmítaly; nebo v důsledku toho, že panující subkultury a kultura jako taková, díky tomu, že je lidé tvůrčím způsobem rozvíjejí, samostatně překonávají vadnost a nepravost, které jsou jim vlastní v určitých historických etapách²⁵³.

Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty, Trockismus je "včerejšek", ale vůbec ne "zítek", O imitačně-provokační činnosti.

²⁵² V takovém případě by ve společnosti jednoduše nebyli jejich nositelé a relikty by se proměnily v mrtvé „fosilie“ a nebyly by subkulturami žijícími si dál svým životem.

To platí jmenovitě pro cikány. Jednou z charakteristických črt jejich kultury je také parazitismus na okolní necikánské společnosti. V ruském jazyce se dokonce pro tuto vlastnost cikánské kultury uchytilo zvláštní sloveso „vycikánit“, jehož význam znamená: umluvit, přesvědčit jiného člověka „darovat“ něco navzdory jeho vlastnímu záměru to učinit.

²⁵³ Životaschopné „relikty“ nemohou být zničeny dokonce ani v tom případě, že zcela vymizí příslušný národ jako nositel dané kultury. Příkladem

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

V přechodných obdobích, kdy v davo-„elitářské“ společnosti nadvláda jedné kultury nahrazuje jinou, tato ustupující kultura hned nezaujme postavení „reliktu“, protože jejími nositeli zůstávají prozatím početní představitelé jejího konzervativního směru, k nimž se navíc obvykle připojí mnozí dřívější nihilisté vystrašení probíhajícími (nebo proběhlými) změnami. Jinými slovy, v kultuře se zformuje zpátečnický směr kultury skládající se z původního konzervativního směru epochy, která předcházela rychlým změnám v životě davo-„elitářské“ společnosti a s počátkem změn, které probíhají dostatečně rychle s ohledem na délku aktivního života, částečně i z původně nihilistického směru. Politická aktivita tohoto zpátečnického směru kultury je podmíněna jak obsahem subkultury, která se stala zpátečnickou, tak i působením přívrženců jiných subkultur na její nositele. Po završení přechodného období tento zpátečnický směr kultury buďto zcela mizí poté, co předá vše životaschopné nově vládnoucí kultuře jako takové či nějaké její vůdčí subkultuře, nebo se promění v jeden z „reliktů“.

Ale pro přechodné období jsou příznačné i jeho vlastní směry „konzervatismu“ a „nihilizmu“. Konzervatismus přechodného období, to je konání pod heslem: „Cíl je ničím! To cesta k němu je vším!“ Ne vždy ovšem vyhlášeným veřejně. Tento směr v kultuře přechodného období podporuje část bývalých nihilistů, a také ti, pro něž „epocha *nekonečných* změn“ vytváří zákonnou možnost „lovit ryby v kalné vodě“. Konzervativce přechodného období nezajímají cíle reforem ani metody jejich dosahování: souhlasí s libovolnými reformami, které (podle jejich názoru) neohrožují jejich osobní prosperitu a bezpečnost a pod jejichž rouškou mohou realizovat své malé i velké čachry. Na rozdíl od nich jsou nihilisté přechodného období zpravidla upřímní ve svých prohlášeních, že souhlasí s cíli reforem, avšak nikdy se jim nelíbí cesty a metody jejich dosahování, osoby o nich rozhodující ani realizátoři reforem, neboť sami neumí nic, a proto jsou nuceni hrát roli kritiků ze zásady – bojovníků za pravdu – a to jednoduše proto, že

toho je třeba zájem o rekonstrukci kultury předkolumbovských civilizací Ameriky; a také to, že si část převážně bílých Američanů „hraje“ na indiány (a to i ve filmech), což vede k tomu, že kultura původního obyvatelstva těchto území stále existuje jako relikta, a v různých svých aspektech poukazuje Američanům na vadnost a nepravost jejich vlastní kultury.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

sami udělat pořádně nic nedokážou.

Ve své většině se konzervativci i nihilisté přechodného období vědomě nebo nevědomě tváří (maskují se) jako přívrženci směru zaměřeného na budoucnost, kteří se skutečně upřímně snaží uvést do života ideály ohlašované za cíle společenských přeměn.

Vedle uvedených směrů kultury přechodného období vzniká s jeho začátkem v davo-„elitářské“ společnosti větší či menší množství dezorientovaných lidí: část z nich umírá z důvodu ztráty smyslu života, ačkoliv jejich cesty ke smrti mohou být různé; část z nich vytvoří „kádrovou rezervu“ aktivních směrů kultury přechodného období: ti se potom – v míře překonávání své počáteční dezorientovanosti – přidávají ke zpátečníkům, konzervativcům a nihilistům přechodného období, nebo k upřímným stoupencům cílů ohlašovaných společenských přeměn se zaměřením na budoucnost. Mnozí z dezorientovaných se stávají kočovníky mezi uvedenými směry nebo různými aspekty své činnosti podporují různé směry kultury přechodného období.

Neexistuje žádná národní kultura, ve které by nebyla umělecká tvorba. Umělecká tvorba je v životě každé dostatečně civilizované společnosti těsně spjata s komplexem věd filosofického a historicko-společenského směru, které zase naopak zpětně ovlivňují uměleckou tvorbu v té míře, v jaké se s jejich vědeckými výsledky seznamují umělci v rámci obecného rozvoje kultury společnosti nebo v procesu sebevzdělávání. Tato vzájemná součinnost vědy a umění je doprovázena řadou důležitých okolností.

V davo-„elitářské“ společnosti je to právě umění, které v drtivé většině případů předběhne filosoficko-společenské vědy a odhalí problémy aktuální současnosti i perspektivy života a rozvoje společnosti.

Vědecké práce filosoficko-společenských věd se obrací téměř výhradně k rozumu na vědomé úrovni psychiky těch, kteří se jimi zabývají; jejich přímý vliv na emocionální složku psychiky je minimální – emoce vznikají až jako druhotná reakce nevědomých úrovní psychiky na vyrozuměný smysl vědecké práce. Aby lidé vědeckým pracím porozuměli, musí mít v každém případě napřed dostatečnou úroveň vzdělání, jak ve smyslu určitých vědomostí, tak i ve smyslu návyků soustřeďovat pozornost a rozum na tematiku vědecké práce. Takže nezávisle na své tematice a úrovni vědecko-

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

výzkumné náročnosti nejsou vědecké traktáty přístupné zdaleka všem.

Zatímco umělecká tvorba se bezprostředně obrací jak k vědomé úrovni lidské psychiky, tak i k jejím nevědomým úrovním. A v důsledku toho, že se umělecká tvorba obrací bezprostředně k nevědomým úrovním psychiky, tak ve větší či menší míře působí na každého, kdo s ní chtě nechtě přijde do styku, aniž by předtím musel projít nějakou zvláštní přípravou²⁵⁴.

Období od ukončení občanské války ve dvacátých letech 20. století do vraždy J. V. Stalina v roce 1953 patří k epoše přechodného období.

V důsledku toho jsou všechny kulturologické koncepce – které nevidí rozdíl mezi uvedenými směry kultury a podstatou každého z nich v dorevoluční epoše a v období budování socialismu; které nevidí charakter přelévání se uvedených směrů kultury přes hranici revoluce a občanské války; které nevidí jejich charakter a vzájemné spolupůsobení v období budování socialismu pod Stalinovým vedením v jednom státě nacházejícím se v nepřátelském kapitalistickém obklíčení; které nevidí rozdíly v charakteru filosoficko-sociálních vědeckých prací a uměleckých děl a rozdíl, s jakým je přijímali lidé – jalové a k ničemu, snad kromě uváděné faktologie nutné pro porozumění dané epoše.

Navíc v naší době mnoho analytiků, kteří vyjadřují své názory na tu epochu, a také publikum důvěřivě naslouchající jejich odhalením, namnoze zapomíná na to, že naše pokolení je produktem a následovníkem té epochy. V důsledku toho je pro nás obvyklé a přirozené to, co nebylo vlastní životu společnosti před touto epochou, a co se stalo jeho součástí právě během ní. Z toho, co jsme takto zdědili již v hotové podobě a k čemu jsme přivykli a naučili se v dětství a mládí, potom pramení i ta skutečnost, že jsou mnozí současní politici i lidé působící v humanitních vědách a umění bezmyšlenkovitými pokračovateli těch dříve uvedených směrů kultury přechodného období. Kvůli jejich bezmyšlenkovitě automatickému obnovování

²⁵⁴ Otázka formování uměleckého vkusu je důležitá, ale ve své podstatě se redukuje za prvé na to, jak vypěstovat nechuť k jednomu uměleckému stylu a za druhé, jaké důsledky bude mít pro společnost odmítání jedněch a vyhledávání těch druhých.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

kulturních směrů z těch let i doby dřívější nebyla v nových historicky zformovaných podmínkách společnost za celé to půlstoletí po odstranění J. V. Stalina schopná překonat další hranici přehodnocení minulosti a vypracovat své záměry do budoucnosti. Jinak řečeno, ten přechodný proces zamrzl, vyjádříme-li to počítačovým programátorským slangem. Je proto nutné porovnat to, co je obvyklé a přirozené pro nás s tím, co bylo obvyklé a přirozené v epoše předcházející přechodnému období.

Pro nás je přirozené umět číst a psát, ačkoliv mnozí, kteří to umí, se ani tak nenaučili vnímat Život a samostatně přemýšlet o jeho smyslu. V Rusku bylo do roku 1917 přirozené, že 85% obyvatel neumělo číst ani psát, takže veškerá písemná kultura jim byla nedostupná. To omezovalo jejich možnosti získávat nové znalosti a dovednosti ve všech oblastech, neboť k tomu mohli využívat jen svých schopností k přejímání znalostí a dovedností na základě toho, co jim někdo předvedl a sdělil ústní cestou. Za takových podmínek nebyla společnost schopná mravně-etického a duchovního rozvoje, ani vědecko-technického pokroku. Jestliže to upřesníme, tak rychlost osvojování si a přehodnocování informací byla ve společnosti tak nízká, že byla odsouzena k zániku pod tíhou různorodých problémů, které sama produkovala a včas neřešila.

Zatímco již během prvního desetiletí po skončení občanské války byla zlikvidována negramotnost dospělé populace²⁵⁵. Také byla zlikvidována bezprizornost dětí, které během revoluce a občanské války zůstaly bez rodičů. *[Poznámka překl.: To je taková jednoduchá*

²⁵⁵ Jednalo se o kvalitativní přeměnu společnosti, která svým významem a účinkem na život mnohonásobně převyšovala význam a účinek masového rozšíření počítačů a vznik internetu, čehož jsme nyní svědkem.

Oponenti mohou namítat, že vládní program Mikuláše II. předpokládal likvidaci negramotnosti do roku 1920 a jeho naplnění zabránila 1. světová válka, revoluce a občanská válka. Tito oponenti by měli vědět, že za prvé Rusko nemělo žádný důvod vstupovat do války a kdyby pokračovalo v mírovém politickém kurzu P. A. Stolypina, nebyla by revoluce ani občanská válka; a za druhé místo výnosu „O kuchařčiných dětech“, který „lúze“ znemožňoval přístup ke vzdělání, měl už Alexandr III. možnost vydat naopak výnos o likvidaci negramotnosti a rozvoji lidového vzdělání, což by mohlo vytvořit při vedení pravověrné politiky kádrový základ z poddaných věrných svému státu, který by přispěl k vyřešení problémů společenského rozvoje mnohonárodnostní civilizace Ruska cestou reforem bez revolučních otřesů.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

větička o těch bezprizorních dětech, která zdaleka nevystihuje složitost toho úkolu. Všem doporučuji přečíst si v této souvislosti knihu A. S. Makarenka – Začínáme žít, která navíc také poskytuje názorný obraz tehdejšího života k porovnání s tím, co je dnes pro nás běžné a obvyklé...] Paralelně s tím běžel rozvoj systému lidového vzdělávání, který rok co rok pokrýval stále větší část populace, a postupně pozvedl kvalitu všeobecného vzdělání na úroveň, která lidem umožňovala pokračovat ve svém vzdělání na středních a vysokých školách. V této době ještě neměli mnozí studenti možnost studovat za plné materiální podpory rodiny nebo společnosti a byli proto nuceni začít pracovat ještě během dospívání. Mnozí z nich však snili o práci, pro kterou bylo nutné mít odborné střední nebo vysokoškolské vzdělání. Ve snaze vyjít vstříc jejich touze, aby své sny mohli naplnit, Sovětská moc rozvíjela systém „rabfaků“ („rabočij fakultět“ – pracovních fakult, z nichž mnohé byly otevřeny při vysokých školách), kde se mladí dělníci a rolníci přímo od rádla mohli začít připravovat k nástupu na vysokou školu. Výuka na části těchto pracovních fakult nebyla vedena při zaměstnání a jejich studenti dostávali státní stipendium. Na části se vedla výuka při zaměstnání, ve volném čase. Navíc se pro ty, kteří začali pracovat dříve, než mohli získat vytoužené vzdělání, rozvíjel systém večerních škol, jak se středoškolskou, tak i vysokoškolskou učební naplní, včetně systému dálkového studia.

Díky tomu, že jim Sovětská moc umožňovala získat odborné střední (průmyslovky) i vysokoškolské vzdělání, proniklo do oblasti vědy, techniky i umělecké tvorby mnoho mladých lidí, kteří by před rokem 1917 v podmínkách stavovsko-kastovního zřízení a nadvlády hierarchie nepoctivě nabytých tlustých peněženek takovou možnost nezískali²⁵⁶. Na tomto základě začaly v SSSR už ve dvacátých letech vznikat nové a rozvíjet se již existující vědecké a inženýrské projektově-konstruktérské školy. To právě tyto vědecké a projektově-konstruktérské školy byly připraveny v dorevoluční době o vynikající ruské vědce a vynálezce, protože od poloviny 19. století se věda a inženýrství začaly stávat oblastí kolektivní činnosti, kdy ani génius není bez pomoci vysoce kvalifikovaných a všestranně vzdělaných

²⁵⁶ O oprávněnosti řečeného se mnozí sami mohli přesvědčit na vlastních zkušenostech a zkušenostech svých dětí i vnuků poté, kdy se k moci dostali proburžoazní reformátoři.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

spolupracovníků schopen sám nic realizovat.

Ve výsledku takové státní politiky v oblasti vzdělávání byla už na začátku padesátých let úroveň vzdělání obyvatel v SSSR (tj. dělníků a rolníků, kteří v té epoše tvořili nejpočetnější společenské třídy) nejvyšší na světě. Také v množství studentů vysokých škol v přepočtu na tisíc obyvatel SSSR vedl, s velkým náskokem v tomto ukazateli předešel vyspělé kapitalistické státy. Zároveň je třeba mít na paměti, že naše střední vzdělání (které se na konci existence SSSR stalo povinným) a vysokoškolské vzdělání odpovídalo na začátku padesátých let velmi vysokým standardům na srovnávací celosvětové stupnici vzdělávacích systémů různých států²⁵⁷.

Díky úspěchům vědeckých a inženýrských projektově-konstruktérských škol rozvíjejících se na základě té nejširší kádrové základny celého národa, získal Sovětský svaz na začátku padesátých let vědeckotechnickou a technicko-technologickou nezávislost na zahraniční vědě a technice v tom smyslu, že naše věda a průmysl začaly být schopné vyvíjet a vyrábět vše, co potřeboval stát, který v mnohém vyjadřoval zájmy drtivé většiny pracujících. Ačkoliv je třeba přiznat, že podíl pionýrských prací (to, co je na světě uděláno poprvé) byl v té době ještě nízký, neboť v období od 20. až do 40. let si Sovětský svaz z větší části osvojoval cizí výtobytky, protože musel překlenout svou zaostalost za vyspělými státy v oblasti vzdělávání

²⁵⁷ Dokonce i v sedmdesátých letech 20. století, kdy nebyly diplomy z většiny sovětských vysokých škol ve vyspělých kapitalistických státech uznávány, měli absolventi našich vysokých škol lepší fundamentální základy než ti jejich, a proto si daleko snadněji osvojovali aplikovanou faktologii, na níž se zakládal a zakládá celý (se vzácnými výjimkami) západní systém odborného vysokoškolského vzdělání.

To, že na Západě naše diplomy neuznávali, bylo fakticky způsobeno dvěma faktory: za prvé odlišností aplikované faktologie potřebné pro práci v SSSR a na Západě a za druhé nedostupnou uzavřeností odborných korporací na Západě.

O tom, že náš vzdělávací systém, jehož principy se od stalinských časů nezměnily, byl lepší než ten západní dokonce i na konci období stagnace, vypovídá ta skutečnost, že v prostředí teoretických fyziků, chemiků a programátorů byl v USA nadměrný podíl absolventů sovětských vysokých škol, které na škole neučili tomu, co a jak mají dělat, ale tomu, co a jak mezi sebou v přírodě i technice vzájemně souvisí. Tyto fundamentální znalosti jim umožňovaly samostatně si v míře potřeby umět odpovídat na otázky, co a jak dělat při řešení aplikovaných úkolů.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

obyvatelstva i technicko-technologickou závislost na nich prakticky ve všech odvětvích vědy a průmyslu Ruského impéria.

To vše ve svém souhrnu vytvářelo objektivní předpoklady k tomu, aby se i nadále SSSR rozvíjel ve všeobecně kulturním i vědeckotechnickém aspektu zrychleným tempem v porovnání s rychlostí rozvoje předních kapitalistických států. Jenže vzdělávací systém vytvořený v té době měl jeden zásadní nedostatek:

Kult marxismu ve společnosti zdeformoval celý komplex filosoficko-společenských věd, včetně psychologické vědy, a bránil správnému rozvoji biologie a z ní vycházející medicíny²⁵⁸.

V důsledku zdeformovanosti komplexu věd o člověku a lidské společnosti v SSSR muselo nevyhnutelně docházet k nesouladu mezi vědami, a to především filosoficko-společenského směru, a uměleckou tvorbou ve všech druzích umění²⁵⁹. Ovšem při kultovní nadvládě marxismu ve vzdělávacím systému znamenal tento nesoulad pro společnost a další perspektivy jejího rozvoje přínos právě z toho důvodu, že v davo-„elitářské“ společnosti umělecká tvorba v drtivé většině případů předbíhá vědy filosoficko-společenského směru v odhalování problémů současnosti i výhledů života a rozvoje společnosti²⁶⁰. Toto tvrzení pochopitelně platí ve vztahu k souhrnu různorodé umělecké tvorby jako k odvětví lidské činnosti a ve vztahu k vědě jako k odvětví lidské činnosti.

²⁵⁸ Následky toho bude Rusko muset překonávat ještě nejedno desetiletí.

²⁵⁹ Světonázorový konflikt ve společnosti nazývaný „fyzik versus lyrik“ (přírodovědci a inženýři versus představitelé humanitní oblasti) z konce padesátých a začátku šedesátých let, byl jedním z pozdních projevů tohoto nesouladu. Ovšem v názvu tohoto konfliktu je jedna nepřesnost: tím, že byl definován slovy „fyzika“ versus „lyrika“, se z toho jaksi vytrácela filosofie vládnoucí ve vzdělaných kruzích společnosti, ze které v každé epoše vycházejí metody i výdobytky přírodovědných oborů.

²⁶⁰ Pro potvrzení této skutečnosti viz práce vnitřního prediktoru SSSR: Domek v Kolomně (komentář ke stejnojmennému dílu A. S. Puškina), Ruslan a Ludmila (vývoj a formování státnosti ruského národa i národů SSSR v globálním historickém procesu, jak to v podobě celého systému obrazů popsal První Básník Ruska Alexandr Sergejevič Puškin), Měděný jezdec, to přece není žádný měděný had..., Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Aniž bychom si ujasnili, že tu byl nesoulad mezi uměleckou tvorbou a vědami filosoficko-společenského směru, bychom nemohli porozumět tomu, co představoval ten styl umělecké tvorby, který dostal název „socialistický realismus“; a stejně tak ani podstatu a roli takzvaného „avantgardismu-modernismu“ ve všech jeho projevech, který epocha přechodného období podědila z dorevolučních dob.

Tak především, po ustanovení státnosti Sovětské moci začala probíhat revize uměleckého dědictví z carské epochy. Díla dorevolučního konzervativního a zpátečnického směru se přestala šířit (literatura, výtvarná umělecká díla) a uvádět (hudba, divadlo), některá byla stažena z oběhu, částečně zničena a částečně uklizena do skladů muzeí, archivů a knihoven. Díla dorevolučního nihilistického směru jsou v naší době známa jako díla „kritického realizmu“²⁶¹, a také jako díla různorodé „avantgardy“ v literatuře, scénickém umění, malbě a hudbě.

Přitom je třeba mít na paměti, že „avantgardismus-modernismus“ není v každé epoše stejnorodým jevem: v tom smyslu, že vedle hledání nových forem a způsobů vyjádření životního smyslu v uměleckých dílech je v něm vždy přítomna i mravně-psychicky chorobná složka, která je buď bludným projevem psychicky nemocných lidí nebo projevem démonicky chorobné ctižádosti, jejíž nositel sice nemá lidem co říci a předvést, ale zato má nutkavou potřebu se prosadit nebo proslavit jako veliký malíř, herec, básník, spisovatel či hudebník. V dobách, které jsou pro společnost krizové, bývá „avantgarda“ zastoupena převážně uměleckými díly vyjadřujícími mravně-psychickou chorobnost a agresivní snahu se prosadit či proslavit pro uspokojení své démonické ctižádosti. To platí i pro absolutní většinu „veleděl“ „avantgardy“ dorevoluční a porevoluční epochy.

Historicky se věci vyvinuly tak, že tvůrci děl „kritického realismu“

²⁶¹ Všemi se nese duch bezvýchodnosti a neřešitelnosti probíraných sociálních problémů, protože je neustále sama plodí nepřírozená biblická kultura, od které se tyto autoři nebyli schopni oprostít. Právě to je také základem pro jejich zařazení do nihilistického směru kultury.

Nejsou v nich „kladní hrdinové“, jejichž napodobováním by současníci mohli vybudovat budoucí štěstí společnosti. Osudy všech, od Čackého, Oněgina a Pečorina až k Bazarovovi a hrdinům Dostojevského, jsou varováním: Takto to nedělej, raději hledej jiné cesty a metody, jak utvářet svůj osud i osud společnosti.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

ještě do revoluce buď stihli zemřít nebo se připojit ke spotřební „elitě“ impéria.

Ta skutečnost, že umělci tohoto směru, kteří přežili revoluci, nepřijali novou moc, nebyla spojena jen s odmítáním represí a strachem z nich, ale v mnohém také tím, že si nepřáli přijít o tak těžce vydobyté „elitářsky“-spotřebitelské postavení, takže se mnozí z nich ocitli v zahraničí (I. A. Bunin, I. Je. Repin, A. M. Gorkij). Když se život v SSSR stabilizoval, tak někteří z nich souhlasili s návratem do vlasti. Ti, kteří se vrátili, pokračovali tím či oním způsobem v práci (A. N. Tolstoj, A. M. Gorkij: ten první pracoval dál jako spisovatel-socialistický realista, a ten druhý se stal uznávaným *prý zakladatelem* a zosobněním socialistického realismu, přestože byl spíše trvalým nihilistou než realistou zaměřeným na budoucnost).

A ti druzí zemřeli v zahraničí (I. Je. Repin, I. A. Bunin), neboť se nechtěli vrátit do vlasti a svou tvorbou nebo autoritou „sloužit režimu“ (jak si mysleli), který byl propletenec lidového bolševismu a marxistického protilidového psychického trockizmu. Jenže ve své podstatě tak neodmítli sloužit režimu ale lidu, protože ve skutečnosti odmítli napomáhat svou uměleckou tvorbou k odlišení bolševismu od psychotrockizmu ve všech oblastech lidské činnosti i života, a tím zároveň odmítli napomáhat osvobození státnosti i lidu z moci psychotrockizmu.

Konzervativní směr kultury přechodného období k socialismu v SSSR ideologicky zastupovali permanentní revolucionáři marxisté-psychotrockisté, a umělecko-stylisticky zase všemožný avantgardismus-abstrakcionismus jako vyjádření psychotrockizmu. Jinými slovy, v psychotrockizmu neprobíhal konflikt mezi jeho sociologickou vědou a uměním, ale byl tam konflikt mezi psychotrockizmem a životem, což byl důvod, proč skuteční hledači nových forem a prostředků, jak vyjádřit smysl Života v umění, kteří byli orientovaní na budoucnost, v tomto prostředí nepřežívali. Příkladem je Majakovskij, který se ještě v dorevolučních letech proslavil jako avantgardista-futurista²⁶²; a také mnozí další, které

²⁶² Název pochází od slova „future“ – budoucnost a ukazuje na to, že V. V. Majakovskij hledal cesty do světlé budoucnosti a nebyl stoupencem neměnné nihilistické, a proto pro společnost absolutně jalové avantgardy jako takové, kterou ve většině případů dobře charakterizuje vtip: „Umění musí přinášet užitek...“ „Lidem?“ „Ne, umělci.“

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

uštvali činitelé RAPP²⁶³ a podobných spolků r-r-revolučních uměleckých činitelů [*r-r-... drnčivé „r“ s nádechem ironie*].

Bolševické vedení SSSR v čele s J. V. Stalinem se nezmýlilo, když položilo rovnítko mezi opoziční politickou frakci ve VKS(b), vedenou L. D. Bronštejnem (Tročským), a avantgardou v porevolučním umění²⁶⁴, ačkoliv mnozí umělci činitelé jak tehdy, tak i dnes nechápali a nechápou, proč bolševici odmítali avantgardu a jaké cíle sledovali jejím potlačováním.

Jde o to, že psychicky nemocní lidé si v drtivé většině případů neuvědomují, že nejsou zdraví. Schizofrenii a šílenství vyjádřeným pod vlivem omamných látek (tabákem a alkoholem počínaje a těžkými drogami konče) v umělecké tvorbě tleskají především také schizofrenici a lidé pod vlivem omamných látek: u psychicky zdravých lidí vyvolává schizofrenické a pomatené umění, zvláště od těch vysoce talentovaných, především politování. Ale kromě reálných psychopatů, s více či méně výrazně se projevující psychickou poruchou je v davo- „elitářské“ společnosti poměrně mnoho lidí, jejichž psychická stabilita a sebeovládání není právě nejlepší. A takoví lidé v závislosti na tom, jaké jsou okolnosti, jaké umění (především hudba, malba, film a dnes i

Majakovskij přemýšlel o lidském štěstí a ne o tom, jak se stát úspěšným vyřídíduchem oblbujícím svým avantgardismem hlavy buržoazii, která už neví co by, a vyprazdňující jí peněženky podobně jako neznámější avantgardista 20. století Pablo Picasso, který se k tomu jednou přiznal.

²⁶³ Ruská asociace proletářských spisovatelů

²⁶⁴ I v letech následujících po roce 1953 se opozice byrokratickému režimu i ideálům socialismu vyjadřovala prostřednictvím umělecké tvorby nihilistické avantgardy a ta takzvaná „výstava buldozerů“ z doby Chruščova byla přímým stimulováním tohoto směru v umělecké tvorbě.

Jenže nihilismus je jalový, jak dokazují veškeré dějiny rozvoje umění v Rusku po roce 1985. Jalový v tom smyslu, že v sovětské epoše se každé umělecké dílo snažilo vyjádřit tu či onu myšlenku. Nihilistická avantgarda je bezideová. Tedy přesněji, je v ní obsažena jen jedna idea – ničím neomezovaná svévole instinktivních projevů, přičemž ty instinkty jsou u všech stejné, a dokonce ani celé spektrum instinktivních zvráceností do této „ideje“ nevnáší žádný nový smysl: jsou to jen různé zaobalené instinkty a nic víc. Téměř všechny „objevy“ avantgardy z konce 20. století jsou jen opakováním zvrácené ruské dekadence předrevolučních let, snad jen na rozdíl od ní využívající technické výtvarné současnosti, které v té době ještě nebyly známy.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

výhledově navíc počítačové interaktivní²⁶⁵ hry a virtuální světy) je ovlivňuje, mohou buď psychicky nemocnět nebo se tomuto smutnému, a pro ně i pro jejich okolí nebezpečnému, osudu vyhnout.

Proto je potlačování **nihilistické** avantgardy, které je lhostejný budoucí osud lidí, nutné umět odlišovat od potlačování tvůrčího hledání nových uměleckých forem a prostředků, jak vyjádřit smysl Života v umění. Objektivně je tedy potlačování **nihilistické** avantgardy prostředkem ochrany dospívajících, jejichž psychika se právě formuje, a také mnoha dospělých psychicky nestabilních lidí, kteří mohou vlivem avantgardního umění propadnout více či méně zjevnému šílenství; je to prostředek ochrany mravně-psychického zdraví společnosti²⁶⁶, ačkoliv není všespásný, protože nemůže nahradit

²⁶⁵ Tj. probíhající v dialogu s programem fungujícím na multimediálním počítači, který plynule generuje nějaký obrazový materiál se zvukovým doprovodem a výhledově i s dalšími umělými vjemy z vymyšlené herní reality.

²⁶⁶ Je známo, že pod vlivem rockové hudby se v organizmu, který se poddává jejímu vlivu, vytvářejí určité látky s narkotickým účinkem. Proto je heslo „Rock proti drogám“ nesmyslem: samotný rock je tou drogou.

Navíc tím, že zahlučuje psychiku krátkými takty a trhanými a fázově posunutými rytmy, je rocková muzika schopná potlačit na více či méně dlouhou dobu vnitřní harmonii rytmiky smyslové a intelektuální činnosti, čímž otupuje a ohlupuje masy lidí, kteří jsou na ní emocionálně závislí.

Jak ukázalo vyšetřování, tak devatenáctiletý mladík, který 26. dubna 2002 na gymnáziu ve městě Erfurt zastřelil 16 lidí (třináct učitelů, dva studenty a ženu, policejní důstojnici z hlídky, která na výzvu přijela na místo tragédie), a potom sám spáchal sebevraždu, byl vychováván svobodnou matkou, která nezvládla jeho výchovu. V důsledku toho byl z gymnázia vyloučen za absence ve vyučování a falšování dokumentů, když už předtím jeden ročník opakoval. Byl „fanouškem“ počítačových her „akčních stříleček“ a rockové muziky. Mezi jeho „hudebními“ nahrávkami se našla píseň se slovy: „Zabij z pušky svou učitelku.“ A při těchto mravně-psychických ukazatelích měl zbrojní pas, vlastnil zbraň a byl členem střeleckého klubu. To svědčí o tom, že nejen on ale i němečtí státní úředníci nemají zcela v pořádku psychiku ani své svědomí, a to tím spíše, že v NSR a USA to zdaleka nebyl první případ tohoto druhu.

Neuplynul ani týden od tohoto neštěstí v Německu, kterému média po celé Evropě, obzvláště ta elektronická, dala příděch kultovního případu a 30. dubna přišla zpráva o podobném neštěstí, které se stalo v jedné ze škol na území bývalé Jugoslávie, kde třináctiletý výrostek ve škole zastřelil několik učitelů, a potom se sám zastřelil.

Samozřejmě, že jednoznačně naprogramovat osobní chování ve smyslu „umění – činy“ obecně nelze. Ale ve společnosti statistika takovouto závislost projevující se u části lidí dokládá. Jenže nositelé Já-centrické individualistické

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

všechno ostatní.

Poslední dvě desetiletí existence SSSR si inteligence (ve své většině nositelé Já-centrického individualistického nebo individualisticko-korporátního typu psychiky) ze „socialistického realismu“ ráda dělala legraci. Bylo v módě obviňovat ho z tvůrčí impotence, z lokajství a poklonkování vládnoucímu režimu, z čehož prý jasně vyplývá, že umělci socialistického realizmu jen příkrášlovali, „lakovali na růžovo“ a ukazovali v lepším světle tu „hnusnou sovětskou realitu“.

Odskákali si to všichni: M. A. Šolochov za Rozrušenou zemi a údajný plagiát Tichého Donu²⁶⁷, A. M. Gorkij za vedení autorského kolektivu, který napsal knihu Bělomořsko-Baltský kanál J. V. Stalina: Dějiny jeho výstavby 1931 – 1934²⁶⁸ o projektování a stavbě tohoto kanálu vězni GULAG NKVD (Hlavní správy nápravně-pracovních táborů Národního komisariátu vnitřních záležitostí). Ale nejvíc si to odnesla filmová tvorba, protože v SSSR byla od počátku monopolně v

psychiky kvůli tomu, že nelze obecně přímo naprogramovat chování ve smyslu „umění – činy“, zarytě přehlížejí tuto statistiku v životě společnosti a odmítají ji zohledňovat ve státní politice a státních organizacích. A to už je svinstvo.

Je to jedna z **mnohých** okolností, která nás vede k otázce: Je umělec odpovědný za následky své tvorby? Nebo jsou za následky odpovědné oběti jeho umělecké tvorby a jejich oběti?

Takže když M. M. Žvaněckij charakterizoval pracovníky KGB v jedné ze svých miniatur jako „umělecké znalce v civilu“, tak měl v podstatě pravdu: **vědy o umění jsou jedním z potřebných směrů zajišťování státní a společenské bezpečnosti.** Ale to bylo známo i před Žvaněckým.

²⁶⁷ A. I. Solženicyn se za tu pomluvu, kterou aktivně šířil, nikdy neomluvil.

²⁶⁸ To je mimochodem velmi zajímavá kniha. **Bylo by velmi užitečné ji znovu vydat jako učebnici pro historické, sociologické a právní fakulty a vysoké školy.** Je v ní řečena pravda, i když ne celá, o Bělomořsko-Baltském táboru NKVD. Kniha ukazuje, na jakých principech má ideálně ve společnosti pracovat systém nápravných zařízení.

Ti, komu se takový přístup nelíbí, by měli vědět, že potřebuje-li společnost vězení, pak se musí také rozhodnout, jaké budou cíle a principy jejich fungování. A v běžné životní praxi se musí postarat o to, aby fungování tohoto systému výkonu trestu a převýchovy odpovídalo těm cílům a principům, jaké jsou od počátku podmíněny mocí koncepce způsobu života, kterou si ta společnost zvolila.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

rukou státu a podporovala státní politiku. V důsledku monopolně státního charakteru filmového umění v SSSR bylo právě filmovou tvorbu možné považovat za nejvýraznější vyjádření socialistického realismu v jeho nejlepších i nejhorších projevech.

Proto se podíváme právě na filmové umění. Kolikrát třeba jen hudební komedii Kubáňští kozáci „demokratizátoři“ očerňovali za lživý patos (kolchozní blahobyt na obrazovce versus neúroda a hlad roku 1949), za přikrášlování reality a její lakování na růžovo. Ale ve své době to byl velmi oblíbený film, a to i na Kubáni. Tuto skutečnost a popularitu mnohých dalších filmů a jiných uměleckých děl socialistického realismu objasňují „demokratizátorsky“ zaměřeni komentátoři tím, že prý tak lidé unikali před strašnou sovětskou realitou do světa snů.

Z jejich pohledu nemají tento argument bolševici – stoupcí socialismu a komunismu – jak vyvrátit. Ale lidé, kteří takto *smýšlejí*, ve skutečnosti intelektuálně ustrnuli, protože takový argument vede k velmi prosté otázce:

A s čím se potom lidé vraceli do světa sovětské skutečnosti ze světa snů filmové i jiné umělecké tvorby socialistického realismu?

Nejpravděpodobněji pojatá odpověď bude znít, že se ze světa sovětských filmů vůbec nevraceli s tím, s čím se vrací ze světa hollywoodských filmů nynější mládež; ani s tím, s čím se vrací se svého narkotického snění opilci a narkomani všech epoch, a to včetně epochy proburžoazních reforem v Rusku.

Samozřejmě, že socialistický realismus nebyl ve všech svých projevech stejnorodým jevem. Bylo v něm přítomno i podlézání státní moci, jež někdy vygradovalo až ke kompletní podřízenosti, která ospravedlňovala i všechna zneužití moci ze strany státních činitelů, nebo se je pokoušela zcela zaretušovat či jejich obviňování podávat jako pouhé pomluvy. Ale bylo tu i něco jiného, co na tu otázku, s čím se lidé vraceli do společensko-historické reality ze světa snů vyvolávaných socialistickým realismem, poskytuje odpověď o skutečné podstatě socialistického realismu a jeho místě v dějinách, a tato odpověď se od názorů disidentů a inteligence na něj dost odlišuje. Poskytnout logické důkazy o tomto tvrzení není možné. Ale umění hovoří samo za sebe, nezávisle na tom, jaký je jeho výklad v podání znalců umění a jakými termíny nazývají jeho styly a žánry. Proto se

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

podívejme na fakta.

V roce 2000 se v New Yorku promítalo 37 sovětských filmů, počínaje dobou stalinizmu a počátkem šedesátých let konče. Veškerá tamní filmová kritika, která už neměla důvod bát se vojensko-ekonomické moci „velmoci č. 2“ ani plnit politickou objednávku jejich mocipánů, jedním hlasem ve vytržení zvolala: „**To je nějaká jiná civilizace!**“

A to bylo správné *hodnocení podstaty skutečného socialistického realizmu*. Abychom pochopili příčinu právě takové reakce Američanů, ve filmovém průmyslu tak zkušených na staré (a v porovnání s hollywoodskými technickými perlami z posledních let 20. století nedokonalé) filmy sovětské epochy, je nutné připomenout ještě jednu událost, která s tím promítáním tematicky souvisí.

V polovině devadesátých let měla v Evropě triumfální úspěch putovní výstava sovětského výtvarného umění a sochařství epochy stalinského bolševismu. Hostovala i v Rusku, kde byla v Ruském muzeu uváděna pod názvem **Agitace za štěstí**. A právě toto – zaměření na světlou budoucnost, šťastnou pro všechny pracující – je tou podstatou *skutečného* socialistického realizmu epochy stalinského bolševismu, jak ji ztvárnili nejlepší představitelé umění ve všech svazových republikách i v následujících letech.

Takže když se podívali na těch 37 sovětských filmů, nereagovali Američané na propagandu čehosi neznámého, šlo výslovně o reakci na agitaci za štěstí všech i každého jednotlivce ve společnosti, v jejíž organizaci života se projevíly jiné mravně-etické principy. A jestliže je někdy SSSR strašil, tak když přišel o svou moc, ty principy, jaké se projevovaly v chování hrdinů na plátně, je nejenže nestrašily, ale byly pro mnohé z nich naopak přitažlivé²⁶⁹. To odsud pramení ta nadšená a

²⁶⁹ Kdo by nechtěl žít ve společnosti, kde může vyjít v noci na ulici velkého města nebo si zajít do parku sám či se svou druhou polovičkou a nebát se přitom přepadení či šikany? Kdo by nechtěl žít ve společnosti, kde jsou děti v bezpečí na ulici, ve škole (kolik učitelů a školáků bylo zavražděno ve školách SSSR?), ve veřejné dopravě, kde je každý dospělý připraven kdykoliv přispěchat dítěti na pomoc? Kdo by nechtěl žít ve společnosti, kde odborný lékař přichází na pomoc maximálně rychle a stará se o pacientovo zdraví a ne o to, zda má jako jeho „klient“ pojištění či je schopen zaplatit? — Otázek podobného druhu s porovnáním reality občanské společnosti a světa „snů“ děl socialistického realizmu je možné zadat velmi mnoho. A v odpovědích na ně je jalová právě ta občanská společnost kapitalismu.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

ve své podstatě správná reakce: „To je nějaká jiná civilizace!“

Ano, to je jiná – nová přicházející globální civilizace, jejíž mravnost a etiku ukázalo umění socialistického realismu ve svých nejlepších dílech v dekoracích technosféry první poloviny 20. století. A jeho podstatu – tu agitaci za reálné štěstí, které je reálně možné a v životě je ho nutné uskutečnit prací samotných lidí, jejich mravností a etikou – to je to, co nepobírají hlavy mravně defektních mravokárců umění socialistického realismu ze sovětské epochy jako takového a z epochy stalinského bolševismu jmenovitě.

A ta agitace za štěstí je ve své podstatě nepoměrně konstruktivnější a s větším tvůrčím nábojem než všechny ty hollywoodské thrillery a horory odehrávající se na Zemi i v Kosmu, samé porno a satanština, kterou denně krmí Američany i Rusy televize na všech svých kanálech, a která v davo-„elitářské“ společnosti není ničím jiným než *agitací za pohromy a trvalé neštěstí*.

O tom, že je to skutečně tak, kriminalisté USA dávno vědí, protože v celkové statistice zločinnosti byl identifikován podíl vědomého napodobování filmových „zlých hochů“ a hrdinů zahnaných do kouta okolnostmi scénářů.

Ale existuje i statistický podíl, kdy lidé *nevědomě (individuálně i kolektivně)* napodobují v životě to filmové svinstvo v důsledku příslušného programování a nabuzování psychiky jedinců i společností²⁷⁰. Ty teroristické útoky z 11. září 2001 jsou mimo jiné i apoteózou působení amerického filmového průmyslu na život americké společnosti. Proto není náhoda, že hned po 11. září šokovaní Američané požadovali stáhnout z promítání mnoho filmů se scénami násilí v jejich satanské, kriminální či teroristické podobě. Ale dlouho jim to nevydrží: v podmínkách buržoazního „liberalizmu“ jsou zisky soukromého sektoru důležitější než bezpečný život ve společnosti, takže věda o umění i řízení umění v rámci určité státní politiky se v

²⁷⁰ Tento podíl by mohl být zjištěn poté, kdy by došlo ke snížení kriminality v odpověď na ukončení promítání násilí a satanštiny v kinech i v televizi, jenže pohlaví filmového průmyslu a jeho distribuce v USA na to nepřistoupí: ti chtějí zisk za každou cenu.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

USA nacházejí mimo kompetence nejvyšších orgánů státní moci i tajných služeb²⁷¹ na rozdíl od SSSR (a tím spíše SSSR epochy stalinského bolševismu).

V epoše stalinského bolševismu se společnost nacházela pod vlivem umění „kritického realismu“, které především ukazovalo, jak těžce se žije běžnému člověku v podmínkách davo-„elitářství“²⁷²; a také pod vlivem umění „socialistického realismu“, které mělo za úkol ukazovat, jak by se měly budovat vztahy mezi lidmi v běžném životě i v práci (v kolektivní práci, neboť jiná v historicky zformované technosféře – není), aby každý poctivě pracující člověk žil šťastně.

O tom jsou filmy [Vstřícný plán](#) (o překročení plánu a pracovním entuziasmu), [Kubánští kozáci](#), [Píseň tajgy](#), [Velká rodina](#) (podle románu V. A. Kočetova – Žurbinové), Dílo, kterému sloužíš, [Můj nejdražší](#) (podle románů Ju. P. Germana), [Silné pokolení](#) (Dobrovolníci), [Pilot Ckalov](#) a další. Byly i filmy o tom, jak by měl člověk milovat a bránit **svou** – lidovou – Sovětskou moc a socialismus, neboť *právo na ně zaplatil prostý lid svým utrpením a svou krví prolitou v boji ve Velké říjnové socialistické revoluci i občanské válce* (Křižník Potěmkin, Čapajev, Optimistická tragédie, Tichý don, [Jak se kalila ocel](#), Tajemný tesák (podle románu A. N. Rybakova), a potom ubránil ve Velké vlastenecké válce (Příběh opravdového člověka, Mladá garda, V stalingradských zákopech, Dva kapitáni)²⁷³.

²⁷¹ V opačném případě totiž nezbývá než dojít k závěru, že v USA je agitace za neštěstí prostřednictvím umění jedním z cílů státní politiky!

²⁷² Kromě toho učilo „dobrému vychování“ – normám slušnosti a kulturního styku mezi lidmi podle vzoru vládnoucích vrstev Ruského impéria.

²⁷³ Ovšem jeden z paradoxů vlastních té epoše a umělecké tvorbě, která se podle výše zmíněného příznaku „agitace za štěstí“ řadí k umění „socialistického realismu“, spočívá v tom, že mnohé z nich vytvořili talentovaní bezzásadoví prospěcháři, kteří svým přesvědčením, mravností ani svým reálným chováním v životě nebyli bolševiky ani komunisty. Dokládají to pozdější publikace deníků některých z nich i svědectví jejich současníků o dříve zamlčovaných faktech z jejich životopisů, a také jejich vlastní umělecká tvorba z doby po epoše stalinského bolševismu.

Mezi takové prospěcháře patří například Vsevolod Vitaljevič Višněvskij, autor Optimistické tragédie a Anatolij Naumovič Rybakov, autor Tajemného tesáku a *Dětí Arbatu – krajně povrchního, a proto pomlouvačného díla o té epoše*.

To může vyvolat otázku: Jak se postavit k tomu, že bolševický stát vytvářel svou kulturu i talentem svých faktických protivníků? – Podle našeho

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Existuje ještě jedna otázka související s podstatou socialistického realismu, a ta zní, jak se v něm navzdory marxistickým idejím takzvaného „proletářského internacionalismu“ a „světové revoluce“ mohly objevit takové filmy jako Petr I., Alexandr Něvský a Ivan Hrozný? Jeden z rozšířených názorů na to je, že jakmile „začalo jít do tuhého“ (hrozba války s hitlerovským Německem začala být reálná), tak prý J. V. Stalin okamžitě zapomněl na Karla Marxe, „proletářskou internacionálu“, „světovou revoluci“, „beztrždní společnost“ a na další podobné ideologické zástěrky své osobní diktatury, a rozhodl se obrodit v nových uměleckých formách imperiální patriotizmus, který potřeboval výslovně on sám jako oporu pro svou cynickou moc, neboť stál o moc jen kvůli samotné moci.

Jenže ono je to tak, že se Stalin vůbec neřídil rychle se měnícími okolnostmi, ale naopak dlouhodobou politickou strategií, a jeho moc nebyla mocí kvůli osobní moci, jak to bylo mnohými podáváno: to nejsou filmy o imperiálním davo-„elitářském“ patriotizmu v duchu „za víru, cara a vlast“ a o právu gosudara posedlého vlastní mocí a pochlebováním svého okolí bezdůvodně trestat či omilostňovat jak věrné poddané, tak i zrádce. Jsou to filmy o bolševickém všelidovém civilizačním budování²⁷⁴ v minulých epochách a o chybách, jakých se přitom lidé dopustili, za které se potom platilo velkým krveproléváním a těžkým životem mnoha dalších pokolení.

názoru je k tomu nutné přistupovat stejně jako k noční jízdě Gogolova kováře Vakuly na čertovi do Petrohradu o Vánocích: *Je-li nutné něco udělat a ku pomoci je jen nečistá síla, tak s Boží pomocí je možné využít i ji. Může se přece stát, že díky tomu přijde k rozumu a přestane být tou nečistou silou, jakou byla dříve...*

²⁷⁴ Rusko je regionální civilizací mnoha národů a od ostatních regionálních civilizací se liší tím, že jako jediná se po velkou část svých dějin rozvíjela v hranicích jednoho státu společného všem jeho národům. V důsledku této okolnosti se patriotismus/vlastenectví v Rusku může projevat buď jako přivrženectví k jeho civilizačnímu budování nebo v obecném smyslu, jaký to má na Západě, jako přivrženectví státnímu zřízení, které se historicky zformovalo na určitém území. A provedeme-li analýzu dějin, tak zjistíme, že prostý lid vždy Rusko více či méně uvědoměle budoval civilizačně, zatímco národní „elity“ vždy přizpůsobovaly státnost svým zájmům. Důsledkem tohoto stavovského „rozdělení práce“ bylo, že jakmile „elitářská“ státnost začala bránit civilizačnímu budování, tak prostý lid regionální civilizace Ruska v očích této „elity“ okamžitě přišel o své vlastenectví, ve smyslu svého přivrženectví historicky zformované státnosti.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

Jinými slovy, podstata upřímné umělecké tvorby ve stylu takzvaného „socialistického realizmu“ spočívá v objektivním usilování o spravedlivou/pravověrnou budoucnost. A epocha stalinského bolševismu je epochou, v níž tento směr umělecké tvorby poprvé v dějinách získal uvědoměle účelovou, tj. cílevědomou státní podporu.

Tato státní podpora byla efektivní v míře dobro-ú-myslnosti a schopnosti porozumět problémům a výhledům společnosti ze strany státních úředníků, kteří tuto podporu přímo či nepřímo poskytovali, to z jedné strany. A z druhé strany bylo poskytování této podpory opodstatněno mírou upřímnosti samotných umělců v jejich přivrženečtví ideálu štěstí pro všechny lidi, kteří neuznávají právo na parazitismus vlastní ani svého okolí, a uvádění tohoto ideálu ve společnosti do života; a také tím, nakolik byli bezzásadoví, ale talentovaní prospěcháři poddajní vůči tlaku okolností, aby ve svých dílech vyjádřili tento ideál a jeho uskutečnitelnost tak, že to společnost a především dorůstající pokolení přijmou za vlastní.

Nezávisle na chybách a odchylkách státních činitelů od tohoto jejich umělecko-politického kurzu a na substituování ze strany některých uměleckých tvůrců přísátých na systém státní podpory, to bylo právě **umění socialistického realismu během epochy stalinského bolševismu, které dalo společnosti to, co mu nebyly schopny dát vědní obory filosoficko-společenského zaměření – pocít, že štěstí na Zemi je možné, že dílo bolševiků je objektivně to pravé, a také jistotu zítřejšího dne.**

Díky mistrovským dílům umění socialistického realismu epochy stalinského bolševismu i z doby pozdější dílo bolševismu nezaniklo a nepřetřhlo se smrtí J. V. Stalina, přežilo chruščovštinu, stagnaci, přestrojku i proburžoazní reformy devadesátých let.

Právě v umění socialistického realismu se ve společnosti překonával nesoulad mezi vědou a uměleckou tvorbou. Posledním a vrcholným úspěchem socialistického realismu se stal vědeckofantastický román Ivana Antonoviče²⁷⁵ Jefremova – Hodina býka. V tomto románu ještě nesoulad mezi vědou a uměním nebyl

²⁷⁵ Skutečné jméno po otci – Antipovič.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

překonán, ale právě v něm se Ivan Antonovič přiblížil bezprostředně k hranici, po jejímž překonání ten nesoulad zmizí a už ani být nemůže.

To se mohlo stát událostí globálního významu: když román spatřil světlo světa a stal se dostatečně známým, chtěl ho zfilmovat americký režisér Stanley Kubrick. Tvůrce takových dobře známých a v celém světě populárních filmů jako Spartakus nebo 2001: Vesmírná odysea. Ale psychotrockistická státní partajní nomenklatura SSSR se proti tomu projektu kategoricky postavila, a tak nebyl realizován.

Umění socialistického realismu jsme také zavázáni tím, že byl SSSR pod vedením J. V. Stalina připraven k Vítězství ve Velké vlastenecké válce v letech 1941 – 1945 a zvítězil v ní. A zvláštní roli v tom sehrálo pokolení, které se narodilo mezi lety 1905 – 1914: jejich dětství probíhalo v dorevoluční době a osobnostní rozvoj v období dospívání připadl už na epochu praktického budování socialismu a kultury nové společnosti. Navíc se mnozí z nich toho budování přímo účastnili.

Ti na rozdíl od starších pokolení ve své většině nestihli před začátkem revoluce a občanské války citově a názorově zkostnatět; a na rozdíl od mladších pokolení si sami dobře pamatovali, jak vypadal život v dorevoluční době, nešlo u nich o žádné abstraktní představy na základě *přefiltrovaných* vyprávění starších, čtení knih a seznamování se s dalšími uměleckými díly. Mimo to jejich osobnostní rozvoj v období dospívání probíhal v době, kdy se sovětský partajně-státní davo-„elitarismus“ ještě nestihl rozvinout do takové míry, aby jedny dospívající (menšinu) proměnil v demony, zatvrzelé opozičníky vůči jakémukoliv režimu, a druhé (většinu) v zombie, naprogramované marxistickou ideologií paralyzující jejich vůli, jak se to se zřídka výjimkami přihodilo představitelům mladších pokolení.

V důsledku toho byli představitelé pokolení narozených v letech 1905 až 1914 iniciativní v díle budování a ochrany socialismu v SSSR, a proto skutečně viděli v Sovětské moci svou moc – moc pracujícího lidu, jehož byli sami součástí.

Zatímco ruku k dílu při vytváření sovětského partajně-státního davo-„elitarismu“ přiložilo to pokolení, jehož mládí, ne období dospívání, připadlo na občanskou válku. To právě z něj se rekrutovali aktivističtí byrokrati-prospěcháři (kam vítr tam pláště), pro které se orgány Sovětské moci a partajního aparátu staly prostředkem k

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

uspokojování jejich osobní a rodinně-klanové chamtivosti. Ti byli idejím socialismu a spravedlivosti ve společnosti nakloněni jen do té míry, aby jim to umožnilo udržet se u moci. Toto téma pokrytectví ve vztahu k ideálům revoluce a komunizmu bylo mimo jiné skvěle zpracováno v epochálním díle socialistického realizmu, jakým je román N. A. Ostrovského (1904 – 1936) – Jak se kalila ocel.

Právě k pokolením narozeným v letech 1905 – 1914 náleží mnozí činitelé kultury, vědy, vzdělávacího systému a ozbrojených sil, kteří se však ve své většině nedostali výše než na střední úroveň kvůli tomu, že dřívější pokolení mladých aktivistů občanské války bylo v období jejich tvůrčí aktivity ještě relativně mladé a pevně se drželo svých vybojovaných mocenských pozic ve vyšších patrech partajní a státní moci i v profesionálních korporacích.

Dokud byli představitelé z těch pokolení bolševiků, která se narodila v letech 1905 – 1914, dostatečně aktivní a početní, neměli restaurátoři kapitalizmu v SSSR jednoduše dostatečnou kádrovou základnu pro uskutečnění svých záměrů. Proto nic podobného otevřenému znovuzavádění kapitalizmu, jak se to stalo po roce 1985, nemohlo v průběhu jejich aktivního života proběhnout, a to dokonce ani poté, co byla tato pokolení bolševiků demoralizována tou snůškou lži z 20. a 22. sjezdu KSSS²⁷⁶.

Umožněno to bylo v důsledku víry v marxismus vlastní těmto pokolením, který znaly jen „povrchně“, což způsobilo, že nechápaly příčinné podmíněnosti historických procesů. Navíc byla tato povrchní znalost marxismu doprovázena i vírou v to, že marxismus je pravdivý

²⁷⁶ Hlavní lži je tvrzení: „Stalin je vinen vším, co se dělo v SSSR v době, kdy řídil stát.“

Problém je v tom, že tyto části tvrzení: „dělo se v době, kdy Stalin řídil stát“ a „Stalin je vinen“ nejsou zdaleka ve všech případech ekvivalentní a vzájemně se doplňující. Mnohé z toho, co bylo vlastní epoše stalinského bolševismu a je pranýřováno, bylo podmíněno událostmi, které se staly ještě předtím, než se J. V. Stalin vůbec narodil.

V historických procesech dochází k fázovým posunům – kdy se následky opožďují za příčinami, které je vyvolaly – jako se to děje ve všech přírodních procesech. To tvrzení: „Stalin je vinen vším, co se dělo v SSSR v době, kdy řídil stát,“ ignoruje toto opožďování následků ve vztahu k příčinám, které je vyvolaly, a proto se jedná o hloupost, která umožňuje lhát, přestože jsou sdělována pravdivá fakta. A na takové hlouposti je postaveno veškeré to „odhalování“ J. V. Stalina v chruščovské i přestavbové době.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

ve všech třech svých složkách (v učení o socialismu, filosofii a politické ekonomii), a především ve filosofii a politické ekonomii jako vědeckých základech socialismu a komunismu. Pokud tomu věříme, pak L. D. Bronštejn (Troickij) vypadá jako skutečný komunisto-idealista, nekompromisní revolucionář-romantik. Takže všechno to jeho obviňování Stalina, stejně jako podobná obviňování chruščovské nomenklatury, z toho, že zkrusoval Sovětskou moc, potlačoval vnitrostranickou demokracii a demokracii ve společnosti, potom vypadají jako pravdivá²⁷⁷. Lživost toho všeho se obnažuje až po prokázání nezpůsobilosti filosofie a politické ekonomie marxismu, jejichž neoblomným stoupencem byl L. D. Bronštejn do posledních dnů svého života.

Ale pokud nevíme, že marxismus je pro život nezpůsobilý, což odsuzuje marxisty k nesouladu mezi jejich *neživotnými slovy* a tím, co *v životě skutečně činí*, pak nám ta Bronštejnova slova zní tak, že má pravdu, takže on a další marxisté z „leninské gardy“ jsou oběti a Stalin tyran, vládychtivec, uzurpátor, překrucovatel vědeckých idejí i praxe budování komunizmu.

Intelektuálně-rozumově – na základě jazykové kultury – není možné postavit se psychotrockizmu, jeho patetickému hlásání jeho dobrých úmyslů a odhalování reálných i domnělých nespravedlivostí z epochy stalinského bolševismu, aniž bychom vnikli do podstaty filosofie a politické ekonomie marxismu.

Soudobý marxistický psychotrockizmus – a jeho politická organizace 4. internacionála – sází na všeobecnou neznalost toho, co představuje politická ekonomie a filosofie marxismu v praxi. Aby se člověk dostal z jejich zajetí, musí si představit, že on sám – osobně – řeší problematiku řízení státu na základě marxismu v praxi: až potom se to vše začne najednou vyjasňovat, že ona ta otázka filosofie – „asi nebude to právě ořechové“ – že z pohledu řízení je nesmyslná, že politická ekonomie a účetnictví se zcela míjejí, že schéma výrobního

²⁷⁷ To platí i pro obviňování J. V. Stalina a poststalinského SSSR psychotrockistou A. D. Sacharovem a jeho následovníky: jako sociologové a historici jsou to všichni „prázdné nádoby“ a zvrázcenci, jimž psychotrockistická brežněvovsko-gorbačovská moc jednoduše nechtěla oponovat, a proto je patřičně intelektuálně nesetřela.

6.5. „Socialistický realismus“ jako prostředek překonání marxismu

oběhu produkce mezi odvětvími národního hospodářství nemůže být redukováno na marxistické skupiny I. a II.

Ale tím se téměř nikdo z těch takzvaných komunistů nezabývá – všichni mají za to, že *pro dílo komunismu* udělají sami dost, když vyjádří svou podporu vůdcům té či oné politické strany. A to umožňuje těmto vůdcům, aby potom pásli davy těch, co věří v komunismus na zelené trávě marxismu.

To objasňuje i úspěch psychotrockizmu na 20. a 22. sjezdu KSSS, který byl jedním z předpokladů pro *bezduchou* „svobodmilovnost“ „šedesátníků“, kteří skončili tak, že politikařili „doma v kuchyni“ nebo se vyžívali v opilecké lyrice či zběsilém „disidentství“, což nakonec vedlo ke stagnaci, k úspěchu přestrojky v roce 1985 a ke státnímu krachu SSSR v roce 1991.

6.7. Ochrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve 2. světové válce 20. století.

Zhruba na konci třicátých let byly úspěchy SSSR v budování nového systému společenských vztahů v jednom samostatném státě nezpochybnitelné dokonce i s ohledem na to, že nezbylo než ekonomickou základnu nové civilizace budovat za technicko-technologické pomoci rozvinutých kapitalistických států, jak už to bylo zmíněno v předchozích kapitolách.

Zde je nutné ještě jednou připomenout, že „světové zákulisí“ mělo v plánu ty výsledky získané v sociálním experimentu prováděném v SSSR následně rozšířit i do dalších států. Proto také během celého toho období socialistického budování mezi 1. a 2. světovou válkou 20. století přijížděli do SSSR uznávaní představitelé západní inteligence, kteří cestovali po celém státě, povídali si s obyčejnými lidmi během jejich práce i odpočinku, a také s různorodou nomenklaturní „elitou“. Navštěvovali dokonce i soudní jednání veřejných procesů s nepřáteli lidu a tak dále. A ačkoliv jejich ohlasy na to, co uviděli, byly různé²⁷⁸, tak celkově byla *nestátní* propaganda ze strany těchto uznávaných představitelů inteligence na Západě spíše prosovětská než antisovětská, a formovala ve státech buržoazní demokracie k sociálnímu experimentu v SSSR blahosklonný vztah.

V té době byli lidé na Západě (zvláště ti vzdělání, osvícení) více vystrašení Hitlerovou diktaturou než tou Stalinovou – a to tím spíše, že v SSSR se „antisemitizmus“ hodnotil jako zvlášť nebezpečný zločin, za který mohli „antisemité překračující zákon“ zaplatit i životem, protože příslušné paragrafy trestních zákoníků svazových republik (údajně v závislosti na stupni míry jeho překročení) předepisovaly za tento paragraf v horní hranici trest smrti zastřelením.

²⁷⁸ André Gide ve svém *Návratu ze SSSR* uvedl negativní hodnocení a Lion Feuchtwanger ve své knize *Moskva 1937* zase pozitivní: viz *Dva pohledy ze zahraničí*, Moskva, Vydavatelství politické literatury, 1990. Obě tyto zprávy o cestě do SSSR jsou okomentovány v práci vnitřního prediktoru SSSR – O imitačně-provokační činnosti.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Globální scénář „světového zákulisí“ těch let předpokládal stejně jako dříve uskutečnění světové socialistické revoluce, jen v nových historických podmínkách. Přechod k socialismu se měl uskutečnit cestou osvobození kontinentální Evropy (v jeho první etapě) od hitlerovského jha během osvoboditelského pochodu Rudé Armády do Evropy.

Toto tvrzení ve svých knihách *Ledoborec*, *Den M* a v dalších houževnatě dokazuje V. B. Rezun (píšící pod pseudonymem Viktor Suvorov), který jen tento scénář připisuje osobě J. V. Stalina, a ne světovému nadnárodnímu „zákulisí“, které odmítal vidět jak přímo, tak i prostřednictvím analytických metod různorodých sociálních statistik, které mu byly známy díky jeho práci v rozvědce. Proto také Suvorov roli agresora místo „světovému zákulisí“, které jedná prostřednictvím západního židozedenářství, přisuzuje SSSR, jemuž prý druhý agresor – fašistické Německo – zasadil údajně úder, který přibližně o dva týdny předešel sovětský útok, který se tak nestihl uskutečnit²⁷⁹.

Ve skutečnosti biblické „světové zákulisí“ existovalo dlouho před tím, než se J. V. Stalina dostal k řízení Sovětského svazu, a po celou biblickou epochu v dějinách globální civilizace osnovalo globální politickou scénaristiku zaměřenou na naplňování doktríny, kterou uvádíme v Příloze na konci této knihy. V globálním politickém scénáři „světového zákulisí“ v roce 1941 už SSSR nemohl být iniciátorem války ani pod záminkou nutnosti osvobození Evropy od hitlerovského jha.

Za prvé, veřejné mínění Evropy a Ameriky ve své většině nerozpoznalo řízený průběh globální historie a v dějinách států vidělo jen řetězec nesouvisajících bezcílných náhod. V důsledku toho se krajně negativně postavilo k pokusu o obnovení Sovětské moci ve

²⁷⁹ Jediné, za co se dá V. B. Rezunovi poděkovat, je to, že byl první, kdo v otevřeném tisku široce předvedl tu kolosální mnohostrannou práci (*včetně odůvodnění represí vůči vysokému velitelskému sboru Dělnicko-rolnické rudé armády – kniha V. B. Rezuna – Očista*), která byla vykonána pod vedením J. V. Stalina pro to, aby mohl SSSR zvítězit ve válce, která mu byla vnucena v roce 1941. Ačkoliv i při osvětlování této tematiky uvádí některé nevhodné údaje technického a faktologického charakteru.

Komentáře vnitřního prediktora SSSR ke knihám: V. B. Rezun – *Ledoborec* a I. L. Bunič – *Bouře*, viz sborník *Intelektuální pozice*, 1996.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Finsku²⁸⁰ během zimní války 1939-1940, ve které byla SSSR udělena role agresora. A proto bylo i přiřazení pobaltských buržoazních demokracií k SSSR na konci srpna roku 1940, k němuž došlo v důsledku exportu revoluce a prosovětských státních převratů provedených zevnitř místní periferií Kominterny, přijato krajně negativně. A to i přesto, že v té době už téměř rok běžela 2. světová válka a vstup pobaltských států do SSSR je objektivně chránil před hrozbou hitlerovské okupace²⁸¹ a především zlepšoval zeměpisnou konfiguraci válečných front budoucí antihitlerovské koalice, jejíž vytvoření ve velmi blízké době už bylo objektivním požadavkem doby.

Za druhé, v samotných buržoazně-demokratických státech Západu nebyla opozice vůči historicky zformovanému společensko-ekonomickému zřízení, ve kterém neomezeně panovalo židovské klanové nadnárodní bankovní lichvářství, jen promarxistická

²⁸⁰ Sovětská moc byla ve Finsku svržena v roce 1918 za vojenské podpory Německa, ačkoliv původně běželo její ustanovování stejně jako na všem ostatním území Ruského impéria, které nebylo v listopadu 1917 pod německou okupací.

²⁸¹ Politické scénáře „světového zákulisí“ tehdy byly takové, že jako samostatné buržoazní demokracie státy Pobaltí existovat nemohly. Otázkou tedy bylo jen to, kdo je vezme pod svou kontrolu, zda Německo nebo SSSR.

Pro vedení SSSR dilema nespočívalo v tom, zda Pobaltí okupovat nebo nechat tamní buržoazní demokracie rozvíjet se svobodně. Dilema spočívalo v tom, zda dovolit Hitlerovi okupovat Pobaltí za podpory místních nacistů, nebo tuto variantu rozvoje událostí předběhnout vlastní okupací.

Ta skutečnost, že proněmecké a prokapitalistické prvky byly v těchto státech v důsledku jejich začlenění do SSSR terčem represí, a že přitom docházelo k přehmatům, bylo v dané epoše obvyklé.

Kdyby Stalin upustil od exportu internacionál-socialistické revoluce pod prapory marxismu do těchto států, provedl by do nich Hitler export nacionálně-socialistické revoluce. A opět by došlo na represe, jen ve vztahu k jiným osobám a také by při nich docházelo k přehmatům.

Buržoazní demokracie v těchto státech tehdy nebyly schopné zabránit vzniku obou těchto opozic, které byly nesmiřitelné vůči nim i vůči sobě navzájem, a měly sklon ustoupit svou moc nacismu.

Ono i v dnešní době jsou v těchto státech buržoazní demokracie jen bezperspektivním výplodem domýšlivosti jejich „elit“, které by měly být chytřejší... A to si stěžují na J. V. Stalina a v podstatě litují, že tehdy nedošlo na hitlerovskou okupaci, když by měly raději přemýšlet, co bylo špatně v tehdejších společnostech pobaltských buržoazních demokracií, když skončily v roli „trávy na bojišti“ a staly se obětmi Božího dopuštění.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

internacionálně socialistická. V každém tom buržoazně demokratickém státě byla i dost silná nacionalistická opozice. V závislosti na vnitřních okolnostech byla tato nacionalistická opozice vůči buržoazní demokracii buď *čistě oligarchická* nebo národně socialistická. Ale v obou variantách představovala historicky reálně PRO-hitlerovskou „pátou kolonu“, která sehrála svou roli ve všech hitlerovci okupovaných evropských státech; a také byla připravena zradit historicky zformované režimy ve všech ostatních státech²⁸², kam Hitler z těch či oněch příčin nestihnul vpadnout.

Právě nacionalistické opozice se dovolával Rudolf Hess, když odletěl do Velké Británie v květnu 1941 s nějakými mírovými návrhy, *kteřé dodnes nebyly odtajněny*. Silná národně socialistická a velmi proněmecká opozice byla i v USA, jak už jsme o tom psali v předchozí kapitole. A Argentina byla v předválečných letech prakticky jihoamerickou pobočkou hitlerovské Třetí říše.

Aby neutralizovalo vnitřní nacionalistickou opozici v buržoazně demokratických státech Západu a připravilo její aktivisty o podporu politicky netečného obyvatelstva potřebovalo „světové zákulisí“ zdiskreditovat ideje národního sebeuvědomění. To právě kvůli tomu musel Hitler přivést Německo k nacizmu a obětovat ho v zájmu světové socialistické revoluce tím, že napadne Sovětský svaz. Zároveň se ta válka ze strany Německa měla stát bestiálně nelidskou operací, čístkou území od obyvatelstva, které na něm žilo. Neměla to být žádná umírněná policejní okupace jako v Evropě do roku 1941²⁸³. Taková válka proti SSSR měla skončit porážkou Německa, a to tím spíše s podporou SSSR ze strany Západu.

Navíc, jak už se uvádělo dříve, aby bylo možné bez zvláštního odporu přenést výsledky sociálního experimentu v SSSR do jiných států, musel se obraz SSSR stát pro jejich obyvatelstvo vytouženým a přitažlivým, zatímco jejich vlastní buržoazní režimy, které ve třicátých letech vedly politiku povzbuzující a podporující hitlerismus, v nich měly vzbuzovat odpor. S tímto cílem se SSSR musel proměnit

²⁸² Kromě SSSR, kde byla pátá kolona ve své většině vymýcena v průběhu předválečných represí, přestože ojedinele, a někdy s velice těžkými projevy, se její aktivita projevovala.

²⁸³ Většina obětí mezi židovským obyvatelstvem Evropy také připadá na to období po napadení Sovětského svazu Německem.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

z kultovního abstraktního symbolu světlé budoucnosti, jakým byl v očích levicové inteligence ve třicátých letech, v reálnou poslední naději obyvatelstva vystrašeného nacistickými zvěrstvy, že to bude právě moc SSSR, která ochrání lidstvo před ztročením německým fašizmem. A kvůli tomu, aby osvoboditelský pochod Rudé armády do Evropy byl v celém světě z morálně-etického pohledu zcela oprávněný a ve státech okupovaných Hitlerem vytoužený, musel se SSSR také stát obětí agrese fašistického Německa.

Projekt „světová socialistická revoluce“ pod prapory marxismu vyžadoval stejně jako na začátku 20. století i v jeho polovině pro své uskutečnění vyvolání světové války.

Marxisté-trockisté v samotném SSSR s jejich politickou scenáristikou do tohoto politického scénáře nijak nezapadali:

- idea začít revoluční válku za osvobození pracujících bratrů, z jejíhož zajetí se nebyli schopni vymanit, odpuzovala od socialistické přestavby světa mnoho lidí;
- a scénář svržení bolševika J. V. Stalina, který ve značné míře podřídil byrokratický aparát strany a státu své vůli, podle šablon japonsko-ruské války a 1. světové války 20. století – svržení vládnoucího režimu v důsledku vojenské porážky – byl v přímém rozporu se scénářem globální politiky „světového zákulisí“ a scénářem 2. světové války 20. století. Takže vypořádání se s osobou Stalina „světové zákulisí“ přeneslo až na poválečnou dobu.

Proto „světové zákulisí“ nejen nebránilo, ale samo napomáhalo likvidaci L. D. Bronštejna i jeho následovníků v SSSR i Kominterně, kteří nevycítili změnu větru. Výsledkem bylo, že při útoku na SSSR, nabyla podpora hitlerovské agrese „pátou kolonou“ v samotném SSSR charakter jednotlivých případů²⁸⁴.

²⁸⁴ Tím nejzávažnějším z nich bylo, když generál D. G. Pavlov nesplnil rozkaz uvést do bojové pohotovosti vojska Západního zvláštního vojenského okruhu, kterým velel, což se stalo jednou z nejzávažnějších příčin katastrofy léta roku 1941. D. G. Pavlov během vyšetřování přiznal fakt své vlastizrady, ale před soudem svou výpověď o vlastizradě odvolal. A v důsledku toho, že po jeho přiznání se vyšetřovatelé dál neobtěžovali sestavováním důkazní základny, tak se během soudního procesu podařilo dokázat jen nedbalost při výkonu služebních povinností, za což byl Pavlov odsouzen k trestu smrti a popraven zastřelením. Rehabilitován byl posmrtně neotrockistickým

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Německo bylo v důsledku napadení Polska 1. září 1939 zataženo do světové války, přestože k vítězství v ní nebylo připraveno. Poté se stalo jeho jedinou možností, aby se vyhnulo osudu oběti v projektu „světová socialistická revoluce“, svatě ctít sovětsko-německou smlouvu o neútočení ze srpna 1939 a v létě roku 1941 uskutečnit operaci Mořský lev. To by umožnilo Německu dostat se z té války navzdory postoji vládnoucí „elity“ Velké Británie²⁸⁵, která odmítla mír nabídnutý jí přes R. Hesse, a začít provádět reformu své rasistické sociologické doktríny v duchu směřování k mnohonárodnostnímu bolševismu. To by napomohlo k sjednocení národů SSSR, Německa a dalších států v rámci koncepce budování mnohonárodnostního socialismu. Německo už se tehdy vymanilo z nadvlády marxismu a v SSSR by se ten problém mohl díky tomu také začít řešit.

V roce 1941 to byl jediný prostředek, jak mohlo Německo donutit

chruščovským režimem, aby byl podpořen ten mýtus o „neočekávaném napadení“ a osobní Stalinově vině v této věci.

Ve skutečnosti je všeobecně známým faktem, že vojenské námořnictvo SSSR uvítalo to „neočekávané“ napadení v plné bojové pohotovosti, tj. pro něj neočekávaným nebylo. Jestliže jeden druh ozbrojených sil uvítá „neočekávané“ napadení v plné bojové pohotovosti, zatímco ostatní druhy vojsk a jejich jednotky zastihne nepřípravenými, pak to jasně svědčí o tom, že jsou tyto druhy vojsky vinné v tom lepším případě nedbalostí a nezpůsobilostí mnohých vyšších velitelů zastávat dané velitelské funkce a v tom horším případě organizovanou vlastizradou.

Vzhledem k tomu, že si tuto skutečnost poválečný neotrockistický režim uvědomoval, očerňoval bývalého nejvyššího velitele válečného námořnictva (lidového komisaře a ministra válečného námořnictva) admirála N. G. Kuzněcova, jak jen mohl. A maršál Sovětského svazu G. K. Žukov, jemuž jeho intelekt a vojenská odbornost stačily k tomu, aby si učinil stejný závěr, se proto podílel na vytváření a udržování mýtu o „neočekávaném“ útoku Německa na SSSR, neboť byl sám částečně odpovědný za tu katastrofu roku 1941 (od konce ledna do 30. července 1940 byl velitelem generálního štábu a zástupcem lidového komisaře obrany SSSR).

²⁸⁵ A je zbytečné lomit rukama nad touto možností průběhu událostí, která se reálně neodehrála. Velká Británie byla v té době centrem globálního koloniálního impéria, které utlačovalo stovky milionů lidí po celém světě; blahobyt jeho vlastního obyvatelstva byl v mnohém zajištěn stovky let trvající politikou kolonialismu a otrokářství v rámci biblické doktríny, která byla koktejlem z židovského internacizmu a anglosaského nacizmu. A polemizovat o tom, který nacizmus byl „lepší“ – zda ten německý nebo britský – nebudeme.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

„světové zákulisí“ k přehodnocení globálních politických scénářů a role, jaká mu v nich byla určena. J. V. Stalin ponechal Německu tuto možnost otevřenou až do 22. června 1941, včetně tohoto data²⁸⁶. Avšak Němci to vše ponechali na Hitlerovi, který se večer 21. června 1941 po dlouhém váhání a nervovém vypětí přece jen rozhodl zrána příštího dne zaútočit na SSSR podle plánu Barbarossa. A plán útoku na Velkou Británii Mořský lev, který byl vypracováván paralelně, se poté proměnil v *úspěšnou strategickou dezinformaci*²⁸⁷.

Takže v důsledku toho, že Němci projevili ohromující politickou krátkozrakost a absenci vlastní vůle, zůstal Hitler věrný „světovému zákulisí“, Německo bylo poraženo, ideje národního sebeuvědomění byly ztotožněny s nacizmem, fašismem a rasismem a na dlouhá desetiletí v kultuře většiny národů Země pošpiněny.

SSSR získal naopak díky porážce Německa ve světě kolosální morálně-mravní autoritu, která byla až do takzvané „karibské krize“ v roce 1962 neotřesitelná²⁸⁸. Navíc socialistická plánová ekonomika SSSR prokázala svou efektivitu jak během období příprav země k vítězství ve válce, tak i během samotné války, stejně jako během

²⁸⁶ Jak informují některé publikace, tak 22. června 1941 se sovětská vláda, už po začátku vojenských akcí, rádiově spojila s Berlínem a navrhovala mu zastavit německá vojska s tím, že se nejedná o útok Německa na SSSR, ale o provokaci, která měla za úkol vyvolat válku mezi Německem a SSSR v rozporu s dohodami jejich vlád.

²⁸⁷ Oba dva plány se rozpracovávaly jako plány předpokládaných reálných válečných operací, přičemž oba měly plnit úlohu dezinformujícího zastíracího manévru ve vztahu k tomu druhému. Navíc byl *každý z nich svým způsobem hazardní*, a proto byly v případě úniku informací o nich oba hodnoceny mnohými zahraničními vojenskými odborníky jako jasná dezinformace, která nemůže být brána vážně jako základ reálně plánovaných válečných akcí.

²⁸⁸ Světová veřejnost neprominula SSSR umístění raket na Kubě, ačkoliv neprotestovala proti tomu, aby byly podél celých hranic SSSR i jeho spojenci obklíčeni vojenskými základnami, a to včetně raketových, a také leteckými základnami strategického letectva USA a jejich spojenců z různých bloků. To dobře tuto „světovou veřejnost“ charakterizuje.

Na druhé straně bylo rozmístění raket na Kubě politickou provokací, protože vojenská nutnost v tom nebyla. Tato okolnost charakterizuje vedení SSSR: politická krátkozrakost, „chyba“ při vyvolání atmosféry, která umožnila, aby chruščovský protibolševický režim nabyl ve vztahu ke „světovému zákulisí“ loutkového charakteru.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

poválečné hospodářské obnovy. Svědčily o tom ukazatele růstu výroby i ukazatele charakterizující kulturní rozvoj společnosti.

Avšak prakticky hned po ukončení 2. světové války začalo „světové zákulisí“ podporovat antisovětské síly v celé té části světa, kterou neměl SSSR pod svou kontrolou. Přičemž pranýřováno bylo nejen státní zřízení SSSR, ale i samotná idea socialismu jako základu organizace života společnosti byla ve státní propagandě buržoazních demokracií označována za druh „totalitní tyranie“ potlačující individualitu člověka.

Zároveň však začaly být ve státech buržoazní demokracie zaváděny mnohé črty socialistického společensko-ekonomického systému, které se úspěšně osvědčily v SSSR a hitlerovském Německu: plánově-regulační působení státu na úrovni makroekonomiky, rozvoj systému sociálního zabezpečení mládeže a také dospělých a seniorů, kteří přišli o zdraví atd.²⁸⁹ A na většině vysokých škol státnost buržoazních demokracií desítky let hleděla skrz prsty na šíření marxistické propagandy trockistického ražení ve studentském prostředí.

Současně se kvalitativně změnil charakter ekonomických a kulturních vzájemných vztahů mezi SSSR a Západem, jak v porovnání s dobou spolupráce „spojených národů“ v boji proti hitlerizmu v letech 2. světové války 20. století, tak i v porovnání s předválečnými léty, kdy do Sovětského svazu víceméně legálně probíhalo předávání vědeckotechnologických vynálezů a technologií z evropských států a USA, které byly v tomto ohledu vpředu (i když tuto stránku dějin historikové SSSR opomíjeli jak ve svých studijních kursech/dějepisných učebnicích, tak i ve svých publikacích určených pro široký okruh čtenářů). Po 2. světové válce vznikla „železná opona“, která v podstatě neexistovala dokonce ani po revoluci v roce 1917, ani v letech občanské války a diplomatické izolace SSSR, který mnohé vyspělé kapitalistické státy dlouho neuznávaly.

Tyto okolnosti nás přivádějí k myšlence, že v samotném SSSR se

²⁸⁹ USA se ve svém socialistickém rozvoji dostaly natolik daleko, že nás bývalý krajan Viktor Friedman, který utekl před sovětským socialismem do USA, najednou objevil ten nepřipustný socialismus v zemi svých snů, načež napsal knihu Socialistické státy Ameriky (viz článek Viktorie Averbuchové – Soudruzi kovbojové v Ruských novinách, č. 37 z 28. února 2002).

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

muselo stát něco takového, co bylo „světovým zákulisím“ vnímáno jako nebezpečí pro jejich ničím neomezenou globální moc.

Podle našeho názoru mělo „světové zákulisí“ již v předválečných letech důvody pro obavy, že se zpod jeho kontroly v SSSR vymaní bolševismus, který v první polovině 20. století pracoval pod ideologickou rouškou marxismu implantovaného do Ruska a v organizačních formách marxistické strany. V důsledku toho, že tyto obavy nebyly bezdůvodné, bylo po ukončení 2. světové války hlavním problémem „světového zákulisí“ osedlat si bolševismus v SSSR, potlačit ho a vykořenit, aby se jeho socialistická kultura jako taková nerozšířila do dalších států, ve kterých se to vše omezilo jen na některá opatření zavádějící prvky socialismu do ekonomiky a na propagandu marxismu trockistického ražení ve studentském prostředí.

Odůvodnění toho tvrzení, že se v epoše stalinského bolševismu SSSR vymknul zpod kontroly „světového zákulisí“, začneme tím, že:

Pro realizaci scénáře „světové socialistické revoluce“ v té politické situaci, jaká se zformovala do léta roku 1939, byla *sovětsko-německá smlouva o neútočení* nejen nepotřebná ale i potenciálně škodlivá.

Jde o to, že v obou státech byla aktivní pokolení, která viděla realitu a důsledky předešlé války Ruska a Německa, a proto byla upřímnými stoupenci dobrých sousedských vztahů a kulturního sblížení národů obou zemí. Veškeré uplynulé dějiny dokazovaly, že nejlepší časy obě země vždy zažívaly v době, kdy mezi nimi panovaly spojenecké a vzájemně výhodné obchodní vztahy a kulturní výměna. Tento tvůrčí potenciál lidí, kteří si přáli vyhnout se novému válečnému střetu, byl realitou v obou státech a stačilo ho jen využít a podpořit ve státní politice.

Pro „světové zákulisí“, které se opíralo především o moc USA, znamenalo uzavření sovětsko-německé smlouvy o neútočení možnost vzniku nepřijatelné změny v globálním přerozdělení ekonomické a vojenské moci na základě spojeneckých bloků mezi státy, která by narušovala hlavní princip jeho globálního řízení: „Rozděl a panuj!“

Do uzavření sovětsko-německé smlouvy o neútočení v roce 1939 vypadala situace následovně:

„USA a Velká Británie“ jako síla rozhodující o tom, která z obou

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

stran konfliktu vyhraje: „Německo a jeho spojenci“ na jedné straně linie fronty a SSSR prakticky bez spojenců na druhé straně linie fronty.

V důsledku uzavření sovětsko-německé smlouvy o neútočení se situace změnila:

Výhledově mohl nyní vzniknout souboj – USA proti jednotnému *Eurasijskému bloku*, kde by vůdčí roli hrály *bolševické (podle charakteru socialismu v nich)* SSSR a Německo (které by mohly vytvořit jeden spojenecký stát). Kdo z předchozích politických činitelů a lídrů obou států by uskutečnění takového scénáře ustál a kdo by skončil v politickém nebo fyzickém nebytí, to už je otázka jiná.

Právě k tomu totiž otevíralo cestu dodržování smlouvy uzavřené politickým vedením obou států²⁹⁰. V případě, že by se situace v SSSR a Německu vyvíjela tímto směrem ztratilo by „světové zákulisí“ kontrolu nad globální situací. Takže píše-li V. B. Rezun, že *Stalin potřeboval smlouvu o neútočení kvůli tomu, aby sám zaútočil na Německo, odvádí tím pozornost od „světového zákulisí“ jako organizátora a podněcovatele 1. i 2. světové války 20. století.*

Ačkoliv se tedy tento scénář-maximum ve 20. století nerealizoval, už samotné uzavření té sovětsko-německé smlouvy o neútočení připravilo „světové zákulisí“ o svobodu politického manévru, a proto se stalo vítězstvím bolševismu v globální politice.

Bez této smlouvy by ten útok Německa na Polsko²⁹¹, který už byl

²⁹⁰ Lamentace abstraktních humanistů nad amorálností spolupráce s fašistickým režimem v Německu jsou buď prázdnými slovy svědčícími o tom, že nechápou globální historický proces, nebo *pokrytectvím lidí, kteří jsou sami svolní žít, ať už uvědoměle či neuvědoměle, pod nadvládou doktríny uvedené v Příloze na konci knihy.*

Z hlediska bolševismu musí být vykořeněny oba, jak nacizmus, tak i internacizmus, a k tomu je zapotřebí být s jedním i druhým ve vzájemné součinnosti, přičemž v takové vzájemné součinnosti, jaká je pro bolševismus přijatelná.

Nechť tedy tito abstraktní humanisté odpoví i na tu otázku, proč je nepobuřuje život globální civilizace pod nadvládou doktríny popsané v Příloze na konci knihy?

²⁹¹ Německá strana odůvodňovala nutnost války proti Polsku tím, že polská vláda brání pozemnímu dopravnímu styku přes své území mezi Východním Pruskem (nyní Kaliningradská oblast Ruské federace) a zbytkem Německa, přičemž uzavření vzájemně přijatelné dohody o této otázce *se podle všeho vyhýbaly obě strany pod tlakem „světového zákulisí“.*

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

v té době na spadnutí, mohl automaticky přerůst do vojenské srážky SSSR a Německa v případě, že by se Sovětský svaz pokusil vzít pod svou ochranu obyvatelstvo, které nebylo etnicky polské, ze západních oblastí Běloruska a Ukrajiny, jichž se zmocnilo Polsko při rozpadu Ruského impéria, nebo v případě pokusu části polských vojsk přejít sovětskou hranici a nechat se internovat.

Tento scénář vojenského střetu SSSR a Německa by se zaručeně automaticky realizoval, pokud by v srpnu 1939 místo sovětsko-německé smlouvy o neútočení Sovětský svaz uzavřel spojeneckou smlouvu s Velkou Británií a Francií. Návrh spojenecké smlouvy předložený Francií a Velkou Británií totiž nezavazoval tyto státy k tomu, aby vedly vojenské akce dohodnuté se Sovětským svazem v určitých, smlouvou stanovených lhůtách po vstupu SSSR do války v případě útoku Německa na jeden z těchto států nebo na Polsko. Polsko navíc ještě odmítalo i v případě německého útoku na něj umožnit průchod sovětských vojsk přes své území, aby se mohly dát do boje s německým vojsky.

Taková politika byla ze strany vládnoucích buržoazních režimů Velké Británie i Francie idiotizmem: jejich vlády si totiž hýčkaly naději, že si zachovají historicky zformovaný kapitalismus a systém globálního kolonialismu, a na základě toho se cílevědomě snažily zaštitit se německým národním socialismem proti marxismu a bolševismu SSSR, a bolševismem a marxismem SSSR zase proti německému národnímu socialismu. No a Polsko v roce 1939 obětovaly

Během celé doby mezi 1. a 2. světovou válkou Německo nejednou nabízelo Polsku, aby se vzájemně dohodly na režimu exiteritoriálního tranzitu přes polské území (tj. bez vízové a celní kontroly německých nákladů a pasažérů polskou stranou), ale Polsko kategoricky odmítalo vypracovat normy takového tranzitu. Podle vzpomínek Němců, kteří museli v té době jezdit z Německa do Německa přes Polsko, se na nich polští úředníci rádi povozili jak při vydávání víz, tak i při pasové a celní kontrole. Po jednom z dalších odmítnutí polské strany tento problém řešit se Hitler nakonec rozhodl zbavit se ho silovou cestou.

Současné právní postavení ruské Kaliningradské oblasti hraničící se státy Evropské unie, které se odmítají dohodnout na exiteritoriálním tranzitu z Ruska do Ruska přes jejich území, je tedy opakováním stejné situace z minulosti. *To, že takový problém vzniknul, vypovídá o tom, že státní činitelé Evropské unie jsou stejně hloupí a neomalení jako byli tehdy, v období mezi světovými válkami 20. století, státní činitelé buržoazního Polska.* Rusko však není Německo.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

této své naději stejně, jako to o rok dříve učinily s Rakouskem a Česko-Slovenskem, jejichž osud však ty „mudrce“ ve Varšavě ničemu nenaučil.

Takto se buržoazní demokracie Západu začlenily do scénáře „světového zákulisí“ směřujícího k tomu, aby automaticky došlo k válce Německa a SSSR už v roce 1939 (nebo nejpozději v roce 1940).

Jak ukázal další vývoj událostí, udělal Stalin dobře, když v srpnu 1939 odmítl francouzsko-britské návrhy spojenecké smlouvy: po napadení Německa na Polsko jednání Francie a Velká Británie vůči němu plně předvedlo jejich věrolomnost. Polsko padlo pod úder wehrmachtu proto, že Francie i Velká Británie porušily svoji smlouvu s ním a nezahájily vojenské akce proti Německu ve lhůtách a vojenskými silami ustanovenými smlouvou. Toto jednání spojenců Polska umožnilo wehrmachtu rozdrtit své protivníky po jednom: nejdřív Německo soustředilo své síly proti Polsku, po jeho porážce proti Francii a expedičním silám Velké Británie na evropském kontinentu, což vedlo k přímé okupaci části Francie hitlerovci a ve zbytku k vytvoření loutkového prohitlerovského režimu. No a Velká Británie se díky tomu v roce 1940 ocitla na hraně vojenské a ekonomické katastrofy.

Není tedy žádný důvod předpokládat, že by **buržoazní** vlády Francie a Velké Británie splnily své spojenecké závazky ve vztahu ke Svazu sovětských *socialistických* republik svědomitěji, než je „splnily“ ve vztahu k **buržoaznímu** Polsku.

Zatímco smlouva o neútočení mezi SSSR a Německem, které již nazrálo k provedení agrese proti Polsku, vyloučila možnost automatického zavlečení SSSR do války s Německem a jeho spojenci za přihlížení Francie a Británie přemítajících o tom, jakou pozici zaujmout, a skutečně tak oddálila válku s Německem téměř o dva roky, což SSSR umožnilo přezbrojit a reorganizovat své ozbrojené síly. Sovětsko-německá smlouva z roku 1939 vypadá pro SSSR ostudně jen v tom případě, budeme-li předstírat, že „světové zákulisí“ neexistuje. Pokud tyto věci posuzujeme s ohledem na globální nadnárodní politickou scénaristiku biblického „světového zákulisí“, pak byl tento krok plně ospravedlněn, neboť se jednalo o krok k osvobození všeho

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

lidstva od tyranie biblického „světového zákulisí“.

To hlavní pro SSSR spočívalo v tom, že právě v důsledku uzavření sovětsko-německé smlouvy o neútočení se buržoazní demokracie Západu ocitly ve válečném stavu s Německem dříve, než začala válka mezi SSSR a Německem. Takže se začátkem války mezi SSSR a Německem se Sovětský svaz de facto automaticky stával spojencem všech států, které už vedly bojové akce proti Německu a jeho spojencům, a to nezávisle na právní formalizaci spojeneckých vztahů SSSR s každým z nich.

Kdyby světová válka začala jako válka mezi SSSR a Německem, čímž by se opakoval scénář 1. světové války 20. století, tak by mělo „světové zákulisí“ možnost na základě loajality, ve které si udržovalo všechny válčící strany, po vyhodnocení perspektiv z hlediska svých cílů zvolit si podle svého uvážení čas vstupu buržoazních demokracií do války i stranu, ke které by se přidaly. To by znamenalo, že by mělo ve svých rukou rozhodující vliv na to, jak by ta válka skončila a na poválečné uspořádání systému mezinárodních vztahů.

Druhý signál – také špatný z pohledu „světového zákulisí“ – připadá na období bezprostředně po kapitulaci Německa. Byla jím vojenská přehlídka k Vítězství v Moskvě na Rudém náměstí 24. června 1945.

Z hlediska běžného sovětského člověka neobeznámeného se zednářskou symbolikou, rituály a legendami by bylo logické, že když k napadení Sovětského svazu Německem došlo 22. června, pak by i vojenská přehlídka k Vítězství měla proběhnout 22. června. Symbolicky: Chtěli jste 22. června? – Tak tady ho máte! 22. června si vychutnejte vojenskou přehlídku na počest našeho Vítězství.

Avšak ta vojenská přehlídka k Vítězství, údajně z neznámých důvodů, neproběhla 22. ale až 24. června. Když si to však dáme dohromady se zednářskou symbolikou a rituály, pak je 24. červen – dnem Jana Křtitele, jehož jménem je nazván jeden směr v židozednářství, pro který je 24. červen každoročně svátkem jejich řádu. To znamená, že určení datumu vojenské přehlídky k Vítězství právě na 24. červen bylo znamením ukazujícím na ty, kteří skutečně rozpoutali tuto válku, aby pomocí ní dosáhli svých politických cílů.

Odkud vycházela ta iniciativa, na jejímž základě bylo určeno datum vítězné přehlídky právě na 24. červen: zda od představitelů „světového zákulisí“ nebo od J. V. Stalina, to je dodnes otevřenou

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

otázkou, nesetkali jsme se ani s publikacemi na toto téma. V každém případě je významná ta skutečnost, že *se J. V. Stalin ze své iniciativy zřekl toho, aby přijímal vítěznou přehlídku v den svátku Janova zednářství*. Příčiny tohoto jeho rozhodnutí jsou uváděny dvě:

První: J. V. Stalin prý ze začátku chtěl přijímat přehlídku sám, ale když se k tomu připravoval, tak údajně na nácviku v manéži spadl z koně a klidnějšího se pro něj najít nepodařilo. Pod tlakem těchto pro něj prý nepřekonatelných obtíží se Stalin skřípaje zuby nad tím, že se nebude moci naparovat sám, rozhodl přenechat tu čest a slávu přijímat přehlídku maršalovi SSSR G. K. Žukovovi, který začínal jako kavalérista²⁹².

²⁹² Tato verze se velmi líbí představitelům protistalinské inteligence. Z nenávisťi ke Stalinovi a z touhy vysvětlit davu příčiny vítězství ve Velké vlastenecké válce také pramení pokusy vytvořit posmrtný kult maršalovi Sovětského svazu G. K. Žukovovi, aby tímto kultem bylo možné zastínit pravdu o J. V. Stalinovi i o té epoše: Žukov byl údajně hlavním a div ne jediným tvůrcem vítězství, navíc v poválečné době Stalinem nespravedlivě utlačovaným.

Ti, kteří věří téhle nesmyslné verzi, zapomínají na to, že Žukov byl jen profesionální voják, ale vítězství ve Velké vlastenecké válce vyžadovalo předválečnou přípravu jak v globální, tak i ve vnitřní politice, přípravu národního hospodářství a během samotné války zase koordinaci činnosti válečných front a jejich týlů. To vše od konce dvacátých let, v letech války až do konce svých dnů řídil J. V. Stalin. To Stalin řídil i činnost samotného Žukova, ačkoliv v době po „odhalení Stalinova kultu osobnosti“ to vše obrostlo legendami a historicky nevěrohodnými lžemi (obzvláště o počátečním období Velké vlastenecké války), přičemž ne bez spoluúčasti samotného Žukova.

G. K. Žukov neměl v úmyslu stát se po vítězství ve Velké vlastenecké válce legitimním nástupcem J. V. Stalina nebo uzurpátorem – sovětským Bonapartem. Ale to politikaření a ve své podstatě antibolševické trendy mezi poválečnou generalitou přítomny byly, a Žukov s jeho domýšlivostí a ctižádostivostí představoval skutečně vhodnou figuru k tomu, aby byl v případě úspěchu protistalinského vojenského spiknutí jmenován hlavou státu přinejmenším na dobu formování nového režimu. Tím že Stalin Žukova odstranil z Moskvy, ho fakticky zachránil a zároveň vystrašil generalitu represemi vůči některým vysoce postaveným vojákům za zneužití jejich služebního postavení a narušení bolševické etiky projevující se v „láscce k trofejím“.

Co se týká činnosti maršála Sovětského svazu G. K. Žukova v poválečných letech, tak sám život ukázal, že svými osobnostními ani pracovními kvalitami (jak o tom výmluvně vypovídá už jen ta jeho spoluúčast na pronásledování bývalého lidového komisaře vojenského námořnictva N. G. Kuzněcova) neodpovídal vyšším hodnotem, než byl velitel vojenského

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Druhou verzi v jedné z besed na rádiu Svoboda v roce 2002 vyslovil V. B. Rezun (Viktor Suvorov). Její nedoslovně převyprávěná podstata je následující:

SSSR se nepodařilo okupovat celou Evropu, což zhatilo perspektivy světové socialistické revoluce a podle Rezunova mínění odsoudilo SSSR k zahánění a zániku²⁹³. J. V. Stalin údajně zastával podobný názor, a proto měl za to, že *SSSR prohrál tu válku, kterou on sám údajně připravil, aby do sestavy Sovětského svazu začlenil celou Evropu*. Uskutečnit její scénář mu prý napřed znemožnil Hitler svým „preventivním“ útokem na SSSR a poté spojenci, jejichž vojenská přítomnost v Evropě v roce 1945 donutila Stalina k tomu, aby se zřekl začlenění do sestavy SSSR dokonce i států východní Evropy osvobozených od hitlerismu.

A protože si údajně Stalin nepřál veřejně přiznat fakt této své fakticky osobní porážky, tak sám odmítl přijímat vítěznou přehlídku a přenechal tak možnost potěšit svou ctižádostivost G. K. Žukovovi, který stejně jako většina obyčejných lidí a úzce specializovaných odborníků nerozuměl globální politice ani „světové revoluci“.

Zatímco kdyby Stalin pociťoval osobní vítězství v tom smyslu, jak ho chápal, tak by údajně přijímal přehlídku sám. A i kdyby mu nedokázali najít klidného koně, tak by ji přijímal klidně třeba z džípu, tanku nebo limuzíny (což se v pozdější době stalo normou, když už se zřídkakdy našli vojáci, kteří by uměli jezdit na koni).

Při této příležitosti V. B. Rezun uvedl ještě jedno znamení, které

okruhu nebo maximálně vrchní velitel pozemních sil. Neboť v předválečných letech ani v letech války si nenašel čas, aby si osvojil podstatu vojenského letectva a námořnictva, a proto také nebyl schopen odborně řídit rozvoj, bojovou přípravu a využití veškerých Ozbrojených sil SSSR v mírové i válečné době.

G. K. Žukov byl takový, jaký byl: patří mu dík za to dobré, co vykonal, ale je nepřípustné to zneužívat, zakládat na tom lživé mýty a vytvářet z něj kultovní – a ve své podstatě karikaturní – dějinnou figuru.

²⁹³ Z toho je možné vyrozumět, že podle V. B. Rezuna byl Sovětský svaz parazitárním sociálním systémem, který nebyl schopen rozvoje na základě svých vnitřních zdrojů, což ho odsuzovalo ke krachu v případě, že by nemohl dál něco nového uchvacovat. Podle Rezunova názoru „zločinec“ Stalin, který si přál zachovat si svou diktátorskou moc až do konce svých dnů, právě kvůli tomu usiloval o zachvacování nových držav pod hesly a ideami světové socialistické revoluce.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

podle jeho názoru potvrzuje, že v důsledku 2. světové války došlo ke krachu ideje ustanovení Sovětské moci a socialismu v globálních měřítkách. Do roku 1941 se na místě Katedrály Krista Spasitele, zničené v roce 1935, stavěl Palác Sovětů – mrakodrap, který měl být ověnčen gigantickou sochou V. I. Lenina vysokou několik desítek metrů.

V tomto Paláci se údajně plánovalo uskutečnit přijetí poslední socialistické republiky, která do SSSR vstoupí, což mělo znamenat faktické ukončení světové socialistické revoluce a vyzdvižení SSSR do postavení celosvětové státnosti.

Stavba byla se začátkem Velké vlastenecké války zakonzervována, a nedlouho před vítězstvím nad Německem bylo rozhodnuto o jejím ukončení. V poválečné době byl na místě zničené Katedrály Krista Spasitele a nedokončeného Paláce Sovětů vybudován plavecký bazén Moskva. Ten byl pro změnu odstraněn v období reform a na jeho místě byla v roce 2001 postavena a církevní hierarchií vysvěcena stávající napodobenina²⁹⁴ bývalé katedrály Krista Spasitele.

²⁹⁴ My neuznáváme, že tato stavba je Katedrálou, protože byla postavena za rozpočtové peníze režimem, který okradl národ pod rouškou reform, na rozdíl od původní Katedrály postavené za prostředky darované pro tento účel lidmi.

Navíc je tato replika z hlediska odborné stavební kultury kýčem. Obzvláště do očí bije množství nedbale provedených ozdob na nižší lodi v porovnání s jejich provedením na vyšší lodi. Ale ani okázalá majestátnost vyšší lodi, kterou všichni tak dobře znají z televizních přenosů ze slavnostních rituálů v průběhu církevních svátků, není bez vad, které jsou dokladem nesvědomitosti a neschopnosti odvést dobrou práci.

V originální Katedrále byly nástěnné malby. V této replice je v určité vzdálenosti od zdí (asi 10 cm) uvnitř Katedrály na nosné konstrukci přimontován ocelový plášť, který má izolovat malby od stěn, aby je tak chránil před teplotními výkyvy. A právě na povrchu tohoto vnitřního ocelového pláště jsou nanášeny malby. Teoreticky by povrch tohoto ocelového pláště měl být tvořen rovnými plochami a hladkými šablonovitými povrchy formujícími tvary vnitřních prostor. Jenže při svařování tohoto pláště došlo k jeho deformacím, takže se mnohé linie a povrchy ve vnitřní architektuře této repliky odchyľují od ideálního tvaru předepsaného projektem.

Deformace jsou při všech technologiích svařování kovů běžným problémem. Jenže hodnoty odchylek v této replice převyšují přípustné meze, neboť jsou tyto vlnitosti a přílišné odchylky linií a povrchů od předpokládaných ideálních tvarů viditelné pouhým okem. Kdyby k takovým odklonům (několikacentimetrovým!!!) ploch od jejich polohy a konfigurace předepsané projektem došlo v jakékoliv loděnici při stavbě trupu lodi, tak by

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

Ale existuje i **třetí** verze.

A ta spočívá v tom, že jestliže 24. června, v den Janova zednářství J. V. Stalin – jako hlava státu a vrchní vojenský velitel – sledoval vojenskou přehlídku jen ze strany jako divák, tak to objektivně přinejmenším znamená, že tak demonstroval svou neloajlnost biblickému „světovému zákulisí“. Nebo se dokonce jednalo o signál, že sám Stalin, stojící v čele bolševického vedení SSSR, má uvnitř společnosti stejné, ne-li vyšší postavení než zástupci „světového zákulisí“, ale stojí vůči nim v opozici, jak to dokládá charakter veškeré jeho poválečné činnosti.

Ve prospěch právě této verze hovoří i to, že Den Vítězství se stal v SSSR státním svátkem až v roce 1965, kdy v čele strany a státu stáli imitátoři bolševismu²⁹⁵. Pro samotné bolševiky bylo vítězství v koalici s loutkami „světového zákulisí“ nad loutkovým hitlerovským nacizmem uměle vypěstovaným „světovým zákulisím“ jen jednou z vítězných bitev, nikoliv *konečným výsledkem* v boji za osvobození globální civilizace od tyranie „světového zákulisí“, který by umožnil začít formovat globální civilizaci lidskosti. A proto:

Ještě musíme udělat mnoho pro to, aby se sváteční den 9. května skutečně stal Dnem Vítězství národů SSSR ve válce 1941–1945, která nám byla vnucena a stala se pro nás Velkou Vlasteneckou válkou. V té jsme *na úrovni šesté priority zobecněných prostředků řízení* tenkrát zvítězili, ale na vyšších prioritách Velká vlastenecká válka za osvobození od tyranie „světového zákulisí“ stále pokračuje.

oddělení technické kontroly trup s tak *příšernými* odchylkami nikdy nemohlo přijmout.

Je to jen jeden z mnohých ukazatelů toho, že svědomitost a dobré úmysly v procesu stavby repliky katedrály Krista Spasitele nehrály vůbec žádnou roli. Ta replika je jen dokladem pompéznosti epochy úpadku a dravé chamtivosti.

²⁹⁵ Vtip z brežněvovské doby, kdy Lenino jméno ještě zosobňovalo ideály socialismu: „*V čem je rozdíl mezi bolševiky a komunisty?*“ „*Bolševici viděli Lenina živého a komunisté ho chtějí vidět v rakvi...*“

V té době byly na silnicích naší země v beztvárném proudu aut nepřehlédnutelné nákladáky „dálkových řidičů“ se Stalinovými portréty na čelních sklech, přestože se od poloviny padesátých let netiskly a v obchodech k dostání nebyly.

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

* * *

VYSVĚTLENÍ K POSLEDNÍMU Odstavci

Podíváme-li se z pozic Dostatečně všeobecné teorie řízení na život společností v historicky delších časových intervalech (stovky a více let), tak uvidíme, že existují prostředky, které dokážou společnost ovlivňovat, jejichž účelové použití umožňuje řídit její život i smrt, a ty jsou následující:

1. Informace *světonázorového* charakteru, metodologie, kterou když si lidé osvojí, tak dokážou formovat – individuálně i kolektivně – své „standardní automatismy“ rozpoznávání dílčích procesů v plnosti a ucelenosti Života a přiřazovat jim *ve svém vědomí* hierarchickou uspořádanost v rámci jejich vzájemné vloženosti. Tato hierarchie tvoří základ *kultury myšlení* a je potřebná k tomu, aby řídicí činnost byla plnohodnotná, a mohla tak být uplatňována *svrchovaná moc uvnitř společnosti*.

2. Informace letopisného, *chronologického* charakteru všech oborů Kultury a všech oborů Vědění, které umožňují rozpoznávat směřování průběhu procesů a formovat souvztažnosti mezi dílčími obory *Kultury jako takové* i obory Vědění. Je-li (*světonázor*) *vnímání a chápání* člověka udržováno v souladu se Životem na základě jeho *smyslu pro míru*, umožňuje mu to z přicházejícího „chaotického“ toku faktů a jevů prostřednictvím jeho *světonázorového „síta“*, které je *subjektivní lidskou mírou rozpoznávání*, vyčleňovat dílčí procesy.

3. Informace *faktologicko-popisného* charakteru: popis dílčích procesů a jejich vzájemných vazeb je podstatou informací třetí priority, kam spadají věrouky náboženských kultů, světské ideologie, technologie i faktologie *všech vědních oborů*.

4. Ekonomické procesy, jako vlivový prostředek, které jsou podřízeny čistě informačním vlivovým prostředkům přes finance (peníze), které jsou maximálně zobecněným druhem informace ekonomického charakteru.

5. Prostředky genocidy, které poškozují nejen žijící lidi, ale i jejich následující pokolení, které ničí *geneticky podmíněný potenciál* lidí určený k tomu, aby si osvojili a rozvinuli kulturní dědictví svých předků: jaderné vydírání – hrozba jeho použití; alkoholická, tabáková a jiná narkotická genocida, potravinové doplňky, všechny látky znečišťující ekologii, některé léky, kosmetika a parfumerie – jejich

6.6. „Světové zákulisí“ a sovětský bolševismus ve druhé sv. válce

reálné použití; „genové inženýrství“ a „biotechnologie“ – potenciální nebezpečí.

6. Ostatní vlivové prostředky, především silové – *zbraně* v tradičním pojetí toho slova, které zabíjejí a mrzačí lidi, ničí a likvidují materiálně-technické objekty civilizace, hmotné kulturní památky i nositele jejich ducha.

I když nejde vlivové prostředky jednoznačně rozhraničit, neboť mnohé z nich mají vlastnosti, díky nimž mohou být přiřazeny k různým prioritám, tak uvedená hierarchická uspořádanost jejich klasifikace z nich umožňuje vyčlenit dominující vlivové faktory, které mohou být použity jako prostředky řízení a konkrétně jako prostředky potlačování a likvidace jevů v životě společnosti, které jsou z hlediska řízení podle dané koncepce nepřijatelné.

Při použití tohoto souboru uvnitř jednoho sociálního systému se jedná o zobecněné prostředky řízení tímto sociálním systémem. Při použití stejného souboru těchto prostředků jedním sociálním systémem (sociální skupinou) ve vztahu k jinému, jejichž koncepce řízení se liší, se jedná o zobecněné zbraně, tj. prostředky vedení války v tom nejobecnějším smyslu slova; nebo také o prostředky podpory samořízení v jiném sociálním systému, není-li řízení v obou systémech konceptuálně neslučitelné.

Uvedené pořadí určuje, jakou prioritu má vliv uvedených tříd prostředků na společnost, protože změna stavu společnosti pod vlivem prostředků vyšších priorit má daleko větší dopady než pod vlivem těch nižších, i když probíhá pomaleji a bez „hlučných efektů“. To znamená, že v historicky dlouhých časových intervalech roste rychlost jejich vlivového působení ve směru od první priority k šesté, kde je nejrychlejší, a míra nevratnosti výsledků po jejich použití, která v mnohém určuje efektivitu řešení problémů v životě společnosti ve smyslu “jednou provždy”, od první k šesté prioritě zase klesá.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

6.7 Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Celý život J. V. Stalina vypovídá o tom, že nepatřil mezi lidi, kteří se člověku jen podobají a žijí podle zásady „po nás potopa“. Ti, kteří žijí podle této zásady, překroutili své chápání života, neboť si přes historická fakta interpretují své *osobní* „po nás potopa“. To platí jak pro naše vlastní dějiny, a to včetně dějinné epochy a práce J. V. Stalina, tak i pro globální dějiny. Takže abychom dokázali porozumět epoše stalinského bolševismu, musíme myslet a aktivně pracovat na tom, aby po nás život byl *zcela určitě* pravověrnější/spravedlivější, než před námi a za nás. Pokud si tohle ujasníme a osvobodíme se tak od *abstraktního humanismu obracejícího se údajně ke všem a ve skutečnosti k nikomu*, nabudou i události z epochy stalinského bolševismu jiného významu, dost odlišného od toho, jaký jim přidávají *abstraktní humanisté – psychotrockisté buržoazně-demokratického nebo internacisticko-socialistického ražení*.

* * *

Mnoho Stalinových současníků dosvědčuje, že on sám se ke kultu své osobnosti panujícímu ve společnosti stavěl velmi ironicky. V osobních rozhovorech (a vždy se jednalo o rozhovory řídicího pracovníka o té či oné záležitosti životně důležité pro stát) pobízel lidi k tomu, aby přebírali iniciativu a odpovědnost za její výsledky si brali na sebe, tyto projevy iniciativní odpovědnosti podporoval²⁹⁶. V jeho písemném odkazu – v publikacích v tisku a v textech jeho projevů před různorodým publikem v různých letech – jak zůstaly zachovány v jeho sebraných spisech, se často mluví o tom, že lidé sami musí projevovat iniciativu a brát si na sebe starosti i odpovědnost v Životě, který je všem společný; a také tam mnohokrát byla řeč o tom, že váží-li si prostí lidé vedoucích činitelů strany a státu, dávají-li jim najevo svou lásku, tak je to jedna věc, ale klanění se vůdcům zcela jiná, že to musí být v socialistické společnosti vykořeněno.

V tom, o čem se s lidmi přímo bavil, či v tom, co sám psal, není nic, co by třeba jen částečně odpovídalo Hitlerovým úvahám o

²⁹⁶ Viz např. vzpomínky leteckého konstruktéra A. S. Jakovleva, dělostřeleckého konstruktéra V. G. Grabina, bývalého lidového komisaře vojenského námořnictva N. G. Kuzněcova a dalších.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vzájemném vztahu vůdce-führera a davu (viz třeba už jen kniha *Mein Kampf*, kterou je dnes možné bez problémů najít i v překladech do ruského jazyka) nebo s úvahami L. N. Gumiljova o vzájemných vztazích passionárních vůdců a ostatních členů společnosti²⁹⁷.

Ale pro antistalinisty je to jen ukazatelem toho, že byl Stalin jakoby mnohokrát chytřejší, zákeřnější a pokrytečtější než Hitler (a také než L. N. Gumiljov a další sociologové, kteří v nějakých jiných termínech propagují vůdcovské doktríny ve vztahu k slabošskému davu). Psychotrockisty tohoto druhu nemůže nic přesvědčit o tom, že se Stalin negativně stavěl ke kultu vůdců, včetně kultu jeho vlastní osoby, ani o tom, že byl stoupencem života ve společnosti založené na nadvládě jiné mravnosti a z ní vyplývající soudružské etiky, které by vylučovaly davo-„elitarismus“.

Nicméně v davo-„elitářské“ společnosti málo záleží na tom, jaký má subjekt, který se stal objektem kultovního uctívání, sám vztah ke kultu své osobnosti, neboť davo-„elitářská“ společnost sama žízni po kultu a hledá si modly, vytváří je, *rozčarovává se v těch předchozích, a to někdy tak moc, že to končí kultem jejich pranýřování, a neustále dychtí po nových idolech.*

Aby ve společnosti nevznikal kult té či oné osobnosti, je nutné, aby v ní nebyly základy pro jeho vytváření zevnitř nebo vyvolávání zvenčí.

Ale to musí davo-„elitářská“ společnost přestat být davo-

²⁹⁷ Rozdíl mezi vůdcovskými představami Adolfa Hitlera a „teorií“ „passionárnosti“ [*Passionárnost — to je nepřekonatelné vnitřní pužení k aktivitě zaměřené na změnu svého života, okolní situace, stávajícího stavu/status quo*] L. N. Gumiljova spočívá jen v tom, že Hitler si sám činil nárok na roli vůdce a tyto své choutky se mu povedlo uspokojit, zatímco Gumiljov si sám takový nárok nečinil, jen umožnil jiným uchazečům o vůdcovství „vědecky“ odůvodnit tyto své ambice odkazy na „teorii“ „passionárnosti“.

Tato okolnost vyvolává otázky:

- Je jako člověk a jako matka významná básnířka „stříbrného věku“ A. A. Achmatova odpovědná za to, že vychovala syna, jehož tvorba umožňuje „vědecky“ odůvodnit potřebu vůdcovské modifikace fašismu?
- Ocitl se Gumiljov v GULAGu neopodstatněně, ačkoliv jeho uvěznění časově předběhlo vytvoření „teorie“ „passionárnosti“? Možná to zamezilo tomu, aby se objevilo něco ještě daleko nebezpečnějšího než tato „teorie“?

O nezpůsobivosti samotné „teorie“ „passionárnosti“ viz příslušná kapitola v prvním dílu práce vnitřního prediktora SSSR – Mrtvá voda.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

„elitářskou“, tj. musí v ní vládnout soudružská mravnost a etika. A ten přechod společnosti od nadvlády **modlářské mravnosti a etiky neodpovědnosti a parazitického příživnictví k mravnosti a etice iniciativní soudružské starostlivosti a odpovědnosti lidí o osud všech a každého** – historicky reálně vyžaduje určitou dobu. Může se to uskutečnit jen v praktickém životě při řešení různorodých problémů života dané společnosti v rámci řešení problémů globálního významu. Takový přechod se nemůže uskutečnit v zahálce, nad vším povzneseném rozjímání, za prázdného mentorského a kazatelského žvanění v kostelech či na veřejných schůzích, a to včetně těch partajních a odborových, nebo na mítincích či při oslavách.

S ohledem na řečené není ta okolnost, že po 18. sjezdu VKP(b) (Všesvazové komunistické strany bolševiků) v roce 1939 byl další 19. sjezd svolán až v roce 1952, žádným názorným příkladem či důkazem toho, že J. V. Stalin potlačoval demokracii ve straně a vůbec v celé společnosti. Ačkoliv za V. I. Lenina a L. D. Bronštejna (Troického) se stranické sjezdy svolávaly každoročně, dokonce i během občanské války (tuto skutečnost velice rádi uvádějí antistalinisté jako důkaz toho, že Stalin potlačoval uvnitř strany demokracii), a tak by se mohlo zdát, že tenkrát byla uvnitř strany demokracie formálně dodržována, tak ve skutečnosti žádná nebyla ani tehdy.

Tak **za prvé**, strana byla od začátku vytvářena jako nástroj pro uplatňování politické vůle úzkého kruhu jejích vůdců nebo jednoho vůdce, a proto vždy byl v jejích stanovách vyhlášen princip takzvaného „demokratického centralizmu“²⁹⁸, jehož hlavním účelem je, že se většina podřizuje menšině a bezpodmínečně jsou plněna rozhodnutí nadřízených partajních orgánů těmi podřízenými a každým členem strany. A návrhy řídicích rozhodnutí i sama řídicí rozhodnutí v té míře, jak se rozšiřoval okruh působnosti strany, stále více a více spadaly do kompetence stranického aparátu bezprostředně řízeného úzkým kruhem vůdců. Pokud snad Stalin likvidoval tu takzvanou vnitrostranickou demokracii, pak jen v tom smyslu, že napřed zlikvidoval zákulisní (ve vztahu k ÚV a zbytku strany) *mafiaňskou „demokracii“* v tomto úzkém kruhu vůdců, a potom i samotné tyto „vůdce“, jejichž přesvědčení a sebekázeň navíc neměli nic společného

²⁹⁸ O zombifikační protilidskosti principu „demokratického centralizmu“ ve vztahu ke straně i celé společnosti viz práce vnitřního prediktora SSSR – O imitačně-provokační činnosti.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

*s bolševismem, a nedokázali se shodnout ani mezi sebou navzájem*²⁹⁹.

Za druhé, strana byla do roku 1917 stranou vůdců a stranických mas následujících své vůdce, takže všechny porevoluční sjezdy měly ve větší či menší míře davo-„elitářský“ – tj. ve své podstatě nedemokratický – charakter, a to z příčin zcela nezávislých na Stalinovi.

Za třetí, čím více se strana stávala strukturou řídící život společnosti, přičemž v největší míře strukturou řídící stát a jemu podřízenou hospodářskou činností, tím větší musel být každý delegát odborník a mít různorodé další vědomosti, aby na sjezdu strany mohl odůvodnit předložení nějakých nových návrhů, a stejně tak byl schopen konstruktivně kritizovat návrhy dokumentů připravených aparátem ústředního výboru (ÚV) ke sjezdu. Je nutné si uvědomit, že lidé v aparátu se své práci věnovali profesionálně, *a navíc měli v případě nutnosti možnost konzultovat se s předními odborníky ze všech odvětví vědy a techniky*; a tím spíše bylo nemožné v režimu individuální nebo kolektivní iniciativy ve volném, nepracovním čase vypracovat návrh státního pětiletého plánu sociálně-ekonomického rozvoje Sovětského svazu.

V takových podmínkách sjezd ztrácel charakter *kolektivní společenské tvořivosti, což je podstatou lidovlády nezávisle na její procedurální formalizaci*. V důsledku toho mohly při zachování davo-„elitářského“ charakteru strany i celé společnosti pravidelně konané sjezdy plnit jen dvě funkce:

- udržovat kult stranických vůdců v samotné straně i ve společnosti;
- umožňovat vůdcům a pracovníkům aparátu ÚV seznámit se s názory členů strany a bezpartajní veřejnosti v regionech.

Ta první uvedená funkce mohla kvůli své antidemokratičnosti přinášet jen škodu jak straně, tak i celé společnosti, a ta druhá funkce zase nebyla z hlediska řízení už nutná, neboť negramotnost již byla překonána, zformovaly se stabilní struktury státního řízení a ti, kteří důvěřovali sovětské státnosti, sami psali na ÚV, orgánům Sovětské

²⁹⁹ Veškeré dějiny strany, než byla podřízena Stalinovu vedení na konci dvacátých let, jsou dějinami bojů osobních ambicí v úzkém kruhu vůdců, kteří si všichni činili nárok na „ten správný“ výklad textů K. Marxe a B. Engelse a na další rozvíjení jejich idejí v podmínkách Ruska. Z toho plyne, že tento boj vůdců za osobní či korporativní líderství měl málo co společného se sebeobětavou prací při uvádění ideálů komunismu do života.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

moci, přímo těm či oněm vedoucím pracovníkům strany i státu o tom, co považovali za životně důležité³⁰⁰; a názory těch, kteří režimu nedůvěřovali nebo byli jeho protivníky, se vedení strany i státu dozvíдалo jak z dopisů přicházejících od občanů, tak i z hlášení zvláštních služeb a dalších orgánů státní a stranické moci.

Jinak řečeno, když sjezdy přestaly být zdrojem informací z regionů a nemohly být nástrojem kolektivní společenské tvořivosti, nebylo již z hlediska řízení – *pro reálné budování socialismu a komunizmu* – nutné je svolávat³⁰¹. Navíc byla tato okolnost doprovázena tím, že emocionálně vybičovaná atmosféra stranických sjezdů stále podporovala modlářství a – jako důsledek – i davo-„elitarismus“. Delegáti ani další členové strany si totiž neuvědomovali, že taková tvorba idolů potom vede k tomu, že sami přestávají být iniciativní a stávají se bezstarostnými a neodpovědnými. Taková strana potom nemůže mít vedoucí úlohu při budování společnosti pravověrného soužití právě kvůli tomu, že sama ve své činnosti zaměňuje podstatu lidovlády formálními demokratickými procedurami.

A to hlavní spočívá v tom, že patos L. D. Bronštejna (Troického) a dalších – kteří o sobě prohlašovali, že to oni jsou těmi správnými přívrženci ideálů socialismu a komunizmu, a obviňovali J. V. Stalina z toho, že likviduje vnitrostranickou demokracii a lidovládu Sovětské moci (které byly ve skutečnosti zaměněny mocí byrokratického aparátu), a to prý je ten důvod, proč nemohou být v SSSR tyto ideály socialismu naplněny v životě – může znít přesvědčivě a pravděpodobně jen těm, kteří neznají marxismus; těm, kteří i přes to, že ho znají, nejsou schopni uvidět, že jeho pojmové kategorie neodpovídají reálnému životu; těm, kteří nechápu, že kvůli této

³⁰⁰ Navíc se zvýšením všeobecné vzdělanostní úrovně obyvatelstva a také díky růstu odbornosti byly mezi všemi těmi dopisy zasílanými ústřednímu výboru, lidovým komisariátům (tehdejším ministerstvům) i přímo vedoucím pracovníkům stranických a státních struktur některé skutečně důležité jak s ohledem na společenskou tematiku otázek, kterých se dotýkaly, tak i s ohledem na odbornou úroveň vypracovaných opatření k vyřešení té či oné problematiky. To ukazuje dokonce i ten „filtrát“ z těchto dopisů, který pravidelně předčítá s ironickým smutkem v hlase A. Streljanj v rádiu Svoboda.

³⁰¹ Navíc byla pravidelně svolávána zasedání Nejvyššího sovětu SSSR i svazových republik, a v personálním složení poslanců Sovětů všech úrovní se lépe odrážela statistika vykreslující společnost než ve složení partajních aktivistů, kteří byli delegáty sjezdu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

nezpůsobitelnosti marxismu není ani na základě jeho filosofie možné odhalovat a řešit problémy společenského života, a to i v důsledku nastolení té „nesprávné“ „základní otázky filosofie“ a jeho vadných formulací zákonů dialektiky³⁰²; že reálné účetnictví nemůže mít vazbu na politickou ekonomii marxismu, takže potom není možné na jejím základě řídit hospodářství³⁰³; že díky tomu všemu **mohou být marxistická filosofie a politická ekonomie krytím mafiánské tyranie**, aby si před společností mohla hrát na vzor dodržování formální demokracie, ale nikdy se nemohou stát vědecko-teoretickým základem skutečné lidovlády a budování socialismu a komunismu jako společnosti pravověrného soužití svobodných lidí. A už zcela nemístné je obviňování Stalina, že „překroutil“ marxismus, protože sám marxismus je výtvozem zvrácené: mravnosti, intelektu a vůbec celé psychiky.

S ohledem na tyto vlastnosti marxismu a na vlastnosti psychiky samotného L. D. Bronštejna (Trockého) a jeho následovníků ve skutečnosti J. V. Stalin nezlikvidoval žádnou demokracii, do které společnost a strana nedozrály, ani výhonky lidovlády, ale zabránil pokusu nastolit pod rouškou pravděpodobně znějící lži v podobě marxismu *mafíánskou* – **ohlupující** – tyranii, ve které by mohly **nebo také vůbec nemusely** být dodržovány pány trockistů formální procedury demokracie ve straně a společnosti, pokud by se jim povedlo udržet své trockisty v SSSR u moci.

Proto SSSR v epoše stalinského bolševismu objektivně nepotřeboval pravidelně pořádat sjezdy VKS(b) ani udržovat neustálé vnitrostranické diskuse, které jen vybičovávaly emoce ve straně a bezpartijní veřejnosti. To, co SSSR potřeboval, byla politika, kterou by se překonávaly stádní psychologické efekty tohoto druhu, jež jsou vlastní davo-„elitářství“ a neustále ho tak znovu a znovu obnovují³⁰⁴.

³⁰² O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

³⁰³ O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Krátký kurs a Mrtvá voda.

³⁰⁴ A právě v rámci této politiky, aby společnost překonala tíhnutí k vůdcům, což je vlastně jedna z modifikací davo-„elitářství“, bylo rozhodnuto o zrušení výstavby Paláce sovětů.

Ten Palác sovětů potřebovali kurátoři psychotrockizmu jako nástroj sociální magie, za prvé jako jeden z prostředků udržování kultu osobnosti

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Takže ta třináctiletá přestávka ve svolávání sjezdů, ve které se odehrála Velká vlastenecká válka a připadlo na ni období poválečné obnovy mírového života a hospodářství země, byla objektivně užitečná k tomu, aby když už ne celá společnost, tak alespoň členové vládnoucí komunistické strany bolševiků stačili přehodnotit tu mravnost a etiku, které celá desetiletí stále panovaly v sovětské společnosti i po Velké říjnové socialistické revoluci, aby se na dalším sjezdu sešli již s jiným přístupem k životu státu i světa, s jiným vztahem k vedoucím činitelům strany a státu, k soudruhům ve straně i bezpartijním občanům.

Navíc je každá lidovláda vyjádřením svobody ducha lidí tvořících společnost, vyjádřením svobody jejich citů a uvědomělého vztahu k životu. Tyto kvality získává každý jedinec jak díky své výchově, počínaje kojeneckým věkem, tak i díky samostatnému osobnostnímu rozvoji během celého života. Proto není možné svobodu a lidovládu ustanovit zákonem nebo nařízením a zavést donucovacími státními metodami: svoboda a lidovláda musí vyzrát v samotné společnosti a

vládnoucího vůdce a jeho nejbližších spolupracovníků, a za druhé pro řízení společnosti na základně stádních efektů projevujících se v davu: čím více obyčejných lidí ze všech regionů může být přítomno v sále v podobě delegátů, čím větší je emocionální vzrušení z očekávané spoluúčasti na takovém shromáždění, tím mocněji je potlačována osobnost stádnosti takového davu, tím větší je náboj programující podřízenost vůdci, který po svém návratu domů mohou tito lidé dál předávat v živém styku svému okolí.

S destruktivními projevy psychologických efektů stádnosti se v posledních desetiletích ve všech státech seznámila policie, která má co do činění s fotbalovými „fanoušky“. Efekty takové síly mohou vznikat jen v přímém styku lidí. Nemohou vzniknout díky televizi (tedy přinejmenším při tom jejím technickém rozvoji, jakého bylo dosaženo na začátku 21. století): případy masového fotbalového fanatismu, kdy by lidé začali ničit vlastní příbytek, jsou velmi zřídka.

Ale stejné psychologické efekty stádnosti mohou být „*tvorivé*“ v rámci určité politiky při určitém výběru účastníků takových masových shromáždění, jestliže prošli určitou ideologickou přípravou. Tehdy mohou být využity pro řízení života a činnosti davo-„elitářské“ společnosti. A tohle bylo právě cílem psychotrockistů z Kominterny, když začínali s projektem výstavby Paláce sovětů. Stejný účel měl komplex budov, který byl vybudován v hitlerovském Německu v Norimberku, kde pod rouškou sjezdů NSDAP dav v přímém styku obluzoval führer.

Ale bolševici nepotřebovali takovou stavbu určenou pro provádění sociální magie tohoto druhu, a proto byl projekt Paláce sovětů zastaven hned, jakmile to okolnosti umožnily: v roce 1941 začala válka, a potom byla v roce 1943 rozpuštěna Kominterny, což vytvořilo podmínky k tomu, aby neměl v roce 1945 kdo trvat na pokračování této stavby.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ projevit se v politice státu.

Avšak státními opatřeními je možné odstranit tlak mnoha faktorů, které deformují a potlačují proces osvobození ducha lidí, a tím i národního ducha každého národa. A tato okolnost je velmi důležitá pro porozumění dějinám SSSR i tomu, jaké jsou perspektivy národů Ruska i ostatních států, které vznikly na území SSSR.

Internacistický charakter revolucí z let 1905 – 1907 a 1917 nebyl pro J. V. Stalina tajemstvím: znal mnoho faktů z dorevolučních dějin RSDRP (Ruské sociálně demokratické dělnické strany) a dalších r-revolučních stran i z porevolučních dějin SSSR, mnoho faktů z dějin jiných států, o kterých neinformovaly noviny ani dějepisné učebnice, které však svědčily o tom, že věc se má právě tak³⁰⁵. Navíc to každodenní a vsudypřítomné **skličující působení biblického internacismu na život obyvatel SSSR** pociťovali prostí lidé během celých dějin existence SSSR, a **stále ho pociťují i po jeho státním krachu v průběhu následných proburžoazních reforem.**

Proto jsou veškeré dějiny dorevolučního Ruska, dějiny SSSR i současného Ruska provázeny jevem, který poslední dvě století subjekty *závislé na jeho výkladu* nejraději nazývají „antisemitismem“ a vysvětlují jeho přítomnost ve společnosti výlučně nectnostmi samotných „antisemitů“: omezeností, odmítáním nebo neschopností myslet a něco podnikat, závistí lenochů a ožralů vůči židům, kteří jsou údajně ve své většině – géniové, lidé s nezměrnými talenty, pracanti a skvělí odborníci, lidé družní, kteří se navzájem podporují a tak dále. Ve skutečnosti však tímto prázdným symbolickým slovem „antisemitismus“, jež není žádnou charakteristikou konkrétních lidí ani společnosti jako takové, začali díky *stereotypu vštípenému kultuře* nazývat přirozenou reakci člověka na doktrínu uvedenou v Příloze na

³⁰⁵ Vtip, který neopatrně vyřkl židovský student na konci sedmdesátých let:

Volodarskij a Sverdlov jsou po chodbě Smolného, a najednou Volodarskij vrazí do drobného ošvalého nazrzelého človíčka se špičatou bradkou. Ten se záhadně usměje a kráčí dál...

Sverdlov: „Co děláš?!!! To je přece Lenin!!!“

Volodarskij: „Jašo, já jsem nedávno přijel ze Států. Kdo je to ten Lenin?“

Sverdlov: „Pšššt! To na něj je zapsaný celý ten kšeft...“

Stalin o tom jako současník a účastník událostí věděl podstatně více než sovětský židovský student na konci sedmdesátých let 20. století.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

konci knihy, která díky tomu zůstává nepovšimnuta v pozadí, aniž by se požadovalo, aby k ní jak židé, tak i ne-židé zaujali nějaký postoj.

Ta reakce člověka a společnosti na ztročování uplatňováním biblické doktríny v životě se může projevat ve velmi širokém rozmezí:

- může jít o čistě individuálně-emocionální reakci neprojevující se v sociologických teoriích v podobě odporu k samotným židům, z nichž každý je „vinen“³⁰⁶, a to především tím, že podle principů biblické doktríny je mu určena role nástroje k jejímu naplňování a prostředku k pronikání do kultur nežidovských národních společností;
- a může jít ve vztahu k biblické doktríně i o konceptuálně mocnou souhrnně nadřazenou alternativní reakci.

Právě v důsledku toho širokého rozmezí reakcí *na biblickou doktrínu ztročování všech* je slovo „antisemitizmus“ výlučně symbolické³⁰⁷ a samo o sobě prázdné, což ho umožňuje využívat při obraně internacizmu tím, že se ve společnosti kultivuje absolutně negativní emocionální zabarvení při jeho zvuku a lidé mu potom již sami přidávají smyslový význam v závislosti na okolnostech.

Takže jsme si ujasnili roli slova „antisemitismus“ a podstatu jevů v životě společnosti, které jsou jím označovány, a z toho plyne, že J. V. Staliny nebyl „antisemitou“. Byl jen jedním z těch lidí, kteří nejen znali mnoho faktů, charakterizujících projevy biblického internacizmu, z dorevolučních dějin RSDRP a dalších r-r-revolučních stran, z porevolučních dějin SSSR i dějin jiných států, ale také disponovali světonázorovým systémem, který byl natolik v souladu se životem, že v sobě zahrnoval i osobité porozumění tomu, co je to internacismus.

³⁰⁶ Ovšem poté, kdy se ten či onen žid seznámí se skutkovou podstatou této viny, je zapotřebí uvozovky z tohoto slova odstranit, neboť v okamžiku, kdy se dozví, jaká mu byla „světovým zákulisím“ určena mise, má svobodu uvědomělé volby: zda bude toto svinstvo dál podporovat nebo se mu aktivně vzepře. Právě v této volbě leží klíč k vyřešení problému „antisemitizmu“, a to především samotnými židy.

³⁰⁷ Jak moc je to slovo nemístné dokládá následující: to Arabové jsou Semité, na rozdíl od mnohých židů, jejichž předci vůbec nebyli Semité, ale pocházeli z turkických národů, Chazarů, Etiopanů a dalších národů a kdysi prostě přijali judaismus jako své náboženské vyznání. A s ohledem na tuto historicky reálnou okolnost se výslovně Izrael dopouští antisemitismu, když brání vytvoření arabského státu v Palestině.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Jeho reakce na internacismus byla konceptuálně mocná a tvořila alternativu k biblické doktríně.

Avšak nebyla alternativně-souhrnně nadřazenější, protože slovně byla vyjadřována v terminologickém aparátu historicky zformované biblické kultury Ruského impéria a otevřeně internacistického marxismu³⁰⁸.

A v této terminologii nemá internacizmus své *unikátní* pojmenování ani popis souvisejících charakteristik jeho projevů v životě. Proto se tím, že sám proniká do jiných společenských jevů, jež mají své více či méně unikátní pojmenování, ke kterým ve společnosti vznikl nebo byl cíleně zformován uvědoměle uctivý nebo emocionálně přitažlivý vztah, internacismus tak snadno bránil a doposud brání, ukrýváje se za názvy těchto jiných jevů.

Právě díky tomuto principu se internacizmus v dějinách mohl schovávat za:

- křesťanství;
- komunismus;
- svobodu a lidská práva nezávisle na národnostním a sociálně třídním původu;
- globalizaci jako budování kultury mírově sjednocující všechny národy i národní kultury lidstva tak, aby byly v souladu vzájemně mezi

³⁰⁸ Aby byla tato jeho reakce alternativně souhrnně-nadřazenou, musela by operovat širší množinou termínů a tím i představ/obrazů než ty, které se jí protivily.

Pokud však zůstaneme v hranicích tehdejší historicky zformované terminologie, pak všechny Stalinovy kroky, které nekomentoval on sám, mohly a mohou být vykládány různými lidmi vzájemně se vylučujícím způsobem podle toho, jak sami tito lidé rozumí charakteru globálního historického procesu a řízení v něm. A právě v důsledku této skutečnosti je z hlediska jedněch Stalin opovržením hodnou loutkou židozедnářství, z hlediska druhých zase „antisemitou“ mazanějším a nebezpečnějším než Hitler; a z hlediska třetích omezeným, lstivým a krutým vládyčtívcem, kterému se dařilo využívat ve svých zájmech téměř všechny (a oklamat ho dokázal jen Hitler v roce 1941), včetně židozедnářů a „antisemitů“, což je ten důvod, proč se navzdory své podlé podstatě nezaslouženě ocitl mezi horními řádkami seznamu nejvýznamnějších politiků a státních činitelů 20. století; jedni v něm vidí satanistu, druzí zbloudilého syna pravoslavné církve, který celý život hledal cestu k návratu do jejího lůna, a tak dále. A všichni tito komentátoři jeho kroků jsou ve své většině příliš líní, aby četli a snažili se porozumět písemnému dědictví samotného Josifa Vissarionoviče Stalina a porovnávali ho s těmi dějinami, kterou jsou nám všem společné.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

sebou i s Objektivní realitou;

➤ sionismus jako usilování části židů usídlit se v Palestině a žít tam normálním státním životem, jako žijí všechny národy a přestat být mezinárodní mafii³⁰⁹;

➤ emancipaci židů jako usilování druhé části židů přestat být mezinárodní mafii, přičlenit se k těm národům, mezi kterými žijí, a zasvětit svůj osobní tvůrčí potenciál člověka službě své Vlasti – její zpravidla mnohonárodnostní společnosti;

➤ „internacionalismus“ v marxismu, ve kterém je prezentován jako svornost a soulad všech lidí nezávisle na jejich národnostním a rodovém původu;

➤ kosmopolitismus jako uvědomělá starost každého normálního člověka o nadcházející osudy celého lidstva i planety Země...

Ono je vůbec těžké nazvat cokoli z dějin nynější globální civilizace, co by nepřekroutil a nepošpinil biblický internacismus tím, že do toho pronikl. Jediné, co prokazatelně nebyl schopen překroutit a pošpinit je ideál života lidstva v Království Božím na Zemi, ačkoliv přece jen zvládl na historicky dlouhou dobu (podle současných měřítek) vytěsnit ze života společností a politiky států praktické uvádění tohoto ideálu do života.

Výše řečené představuje minimum potřebných politologických poznatků, které je nutné znát a chápat, protože bez toho poválečné období stalinského SSSR bude vypadat buďto jako nepochopitelný nerozum nebo jako dějiny politiky vyjadřující nemocnou vůli psychopata, který si o sobě usmyslel, že je všemocným nesmrtelným pozemským bohem. Jenže J. V. Stalin nebyl hlupák, který bezcílně „kormidluje“ stát, aniž by věděl kam³¹⁰, ani psychopat, který si

³⁰⁹ To je jednou z příčin, proč Stalin napomáhal vzniku státu Izrael, který se měl výhledově stát baštou mnohonárodnostního bolševického socialismu na Blízkém Východě.

³¹⁰ „Strano, nech nás taky trochu kormidlovat!“ – to bylo heslo provolávané nemyslicím davem, který fakticky v průběhu gorbačovské přestrojky posloužil jen jako krytí pro příchod proburžoazních demokratů k moci. Jednalo se o narážku na slova „strana je naším kormidelníkem“ z jedné z kultovních oslavných písní ze sovětské epochy. Ti, kteří se účastnili demonstrací pod tímto heslem, vůbec nepřemýšleli o tom, že kormidelník je na lodi vlastně obyčejný podrížený námořník a kurz určuje navigátor podle kapitánova rozkazu (na civilní lodi) či podle rozkazu velitele na vojenské lodi. Jinak řečeno, na kormidelníkovi málo co závisí. A jestliže tedy strana byla kormidelníkem, je třeba hledat odpovědného někde jinde...

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ usmyslel, že je všemocným nesmrtelným pozemským bohem.

Ale ani v tehdejší společnosti nebyli zdaleka všichni bezzásadovými prospěcháři, kteří by podporovali kdejakou politiku těch „nahore“ ze strachu o sebe nebo z kariéristických pohnutek: podporovali ji proto, že cítili její smysluplnost ve vztahu k těm cílům, které považovali i za své vlastní cíle.

* *
*
*
*

J. V. Stalin bezpochyby věděl, že vítězství ve Velké vlastenecké válce ho stálo mnoho sil, což se podepsalo na jeho zdraví. Věděl, že první (lehké z hlediska jejich následků) infarkty prodělal „na nohách“ a prakticky nepřerušil řízení státních a stranických záležitostí. Také bezesporu věděl, že do jeho okolí vnitřní aparát ní mafie už několik desetiletí nepouští mladé bolševiky, z nichž by někdo časem mohl nabýt zkušeností z řízení celostranických a celostátních záležitostí a mohl by tak na sebe převzít vyšší stranickou a státní moc, čímž by umožnil samotnému Stalinovi, aby odešel do důchodu stejně jako všichni ostatní občané SSSR. Proto se před nejbližším okolím uchyloval k určitému maskování svých skutečných záměrů, neboť měl důvod mu nedůvěřovat. Dobře viděl, že se jedná buď o vykonavatele vůdcovy vůle nebo o bezzásadové prospěcháře, že to nejsou iniciativní, tvůrčím způsobem myslící bolševici, spolubojovníci, kteří by sloužili ideálům komunizmu.

A bylo by podlou pomluvou nebo hloupostí tvrdit, že Stalin neudělal nic pro to, aby po jeho odchodu na onen svět pokračovala a sílila bolševická věc přechodu ke skutečnému komunizmu – ke společnosti pravověrného/spravedlivého soužití svobodných lidí v globálních měřítkách. Ale to, co pro to udělal, nepasuje do příživnických představ prokomunistického davu o tom, co a jak by měl udělat skutečný vůdce komunistů před svým odchodem na onen svět.

Dav, který je ve vztahu ke svému vůdci naladěn spotřebitelsky, a tudíž se nijak neobtěžuje sám být iniciativní, si představuje předání moci následníkovi a pokračovateli ve své podstatě v tradičních, historicky zformovaných monarchistických rámcích:

- v jedné z této variant by měl vůdce ještě za svého života sám vybrat nástupce, učit a vychovávat ho, zasvěcovat ho do různorodých tajemství svého díla, a potom by mu měl předat své pravomoci –

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

takto probíhá předávání dědičné moci ve vládnoucích dynastiích jen s tím rozdílem, že je obvykle ke kralování připravován od dětství jen jeden starší vůdcův syn, tedy nikdo, kdo by přišel „zvenčí“;

- ve druhé variantě po smrti vůdce nebo poté, kdy zanechá svého díla, „konkláve“ nejbližších vybírá následujícího vůdce – jako když kardinálové volí římského papeže.

Zde je však nutné zvláště zdůraznit, že v obou těchto variantách následnického předávání řízení není předávána sama moc v celé své šíři, ale jen pravomocí³¹¹, zpravidla uznávané ostatní společností nebo její dostatečně početnou mocenskou složkou na základě psaných zákonů nebo nepsaných tradic. **Ale starost a odpovědnost za dílo si na sebe bere převzetím pravomocí každý nástupce moci sám – v míře svého mravně podmíněného chápání a sebekázně.**

Pokud vynecháme konkrétní dějinné okolnosti, pak všechny monarchie (jak dědičné, tak i nedědičné diktatury), které se v dějinách zhroutily, padly z jedné jediné – všem společné – příčiny: nástupce vůdce nebyl po převzetí funkčních pravomocí, díky nimž stanul v čele, připraven k tomu, aby sám na sebe převzal celý potřebný okruh starostí a odpovědnosti za dílo, aby to odpovídalo celé šíři vnitřní sociální moci. V důsledku toho se chyba řízení stále více a více hromadila v řadě střídajících se vůdců, dokud nenastoupil krach systému.

Principiální rozdíl mezi davo-„elitarizmem“ a bolševismem spočívá v tom, že v davo-„elitarizmu“ jsou pro realizaci díla

³¹¹ Ten problém Stalinova nástupce v tom takzvaném „podmiňovacím způsobu dějin“ (kdyby) a v neplodném snění o budoucnosti politicky příživnické části společnosti je i dnes natolik aktuální, že ve své verzi knihy Paměti J. V. Stalina autoři, kteří se nacházeli pod vlivem egorou zformovaného na základě učení Je. P. Blavatské a Rerichů (Rjorichů), uvedli svůj názor na tuto otázku přímo na obálce své knihy: „... chtěl bych uvést svůj hlavní hřích před národem. Musím národ požádat o odpuštění, že jsem nevydržel zkoušky; nezanechal jsem po sobě spolehlivého člověka.“ (G. A. Karpova, N. I. Sijanov-Starodubcev – Paměti J. V. Stalina, Vzpomínky na Rusko, III. díl, Moskva, rok 2000)

Podle našeho názoru jsou podobné představy o následnictví nejvyšší moci ve společnosti připisované zpětně J. V. Stalinovi pouhým vyjádřením toho, jak tuto věc chápou egoriálně posedlí autoři „Paměti“. Kdyby měl takto primitivní představy o moci ve společnosti, které neodpovídají objektivní skutečnosti, nestal by se J. V. Džugašvili J. V. Stalinem: v dějinách by se tato jména vůbec neobjevila.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

důležité – a proto na prvním místě – funkční pravomoci uznávané více či méně širokými vrstvami společnosti na základě zákona nebo tradice. V bolševismu je **důležité, a proto na prvním místě** iniciativně na sebe převzít starost a odpovědnost za dílo a funkční pravomoci jsou z pohledu této dobrovolně zvolené samovlády ve společném díle až na druhém místě; jsou formovány a *uznávány ostatními bolševiky* v závislosti na tom, nakolik uchazeč o vedení odpovídá příslušnému bolševickému dílu.

*V důsledku toho to v bolševismu není tak, že by se člověk měl ve všech případech přizpůsobit zformované struktuře funkčních pravomocí a algoritmicke jejich fungování, to naopak struktury funkčních pravomocí, jestliže ne úplně, pak v mnohém musí být formovány podle toho, jak jsou mezi jednotlivými účastníky rozděleny starosti a odpovědnosti za společné dílo na základě toho, jaké má každý z nich dovednosti a znalosti. Proto musí být architektura struktur funkčních pravomocí dostatečně pružná a měla by být jejími účastníky účelově přizpůsobována možnostem konkrétních lidí tak, aby to odpovídalo jejich osobnímu rozvoji a změnám v personální obsazení, které vedou ke změnám charakteru přerozdělení starostí a odpovědností za společné dílo mezi jednotlivými lidmi. [pozn. překl. – opět odkazují na Makarenkovu knihu *Začínáme žít (Pedagogická poéma)*, kde to fakticky bylo předvedeno v praxi]*

Jinak řečeno to znamená, že J. V. Stalin mohl předat své funkční pravomoci tomu, koho on sám vybere jako nástupce – pokračovatele díla; nebo mu mohli funkční pravomoci vyrvat z jeho rukou „spolubojovníci“ – uchazeči o moc – jak se to ve skutečnosti stalo.

Ale přijmout starost a odpovědnost za dílo, kterému sloužil J. V. Stalin, musel v každém případě někdo z osobní iniciativy nezávisle na proceduře předání Stalinových funkčních pravomocí komukoliv. Svými skutky mohl Stalin jen vytvářet podmínky k tomu, aby nástupci-pokračovatelé sami na sebe převzali přinejmenším stejný díl starosti a odpovědnosti za bolševické dílo jako sám J. V. Stalin.

Vše, co bylo řečeno o nástupnictví moci jako o starosti a odpovědnosti za dílo, o předání funkčních pravomocí a o rozdílu mezi reálnou mocí a funkčními pravomocemi Stalin pociťoval bezprostředně, částečně to znal z dějin a nějak tomu rozuměl ve svém

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vlastním systému pojmů, protože v letech 1945 – 1952 skutečně vytvořil podmínky, ve kterých by mohli jeho nástupci-pokračovatelé sami převzít svůj díl starosti a odpovědnosti za bolševické dílo, který by nebyl menší, než ten jeho a mohli by příslušným způsobem změnit v případě nutnosti architekturu struktur funkčních pravomocí a algoritmiku jejich fungování. A na onen svět odešel teprve poté, kdy pro to vytvořil potřebné podmínky³¹².

Začneme tím, že celé poválečné období dějin stalinského SSSR komentátoři-židé i komentátoři-nežidé, kteří přišli o pocit souzáležitosti s osudy prostých lidí, charakterizují jako období, ve kterém byla uplatňována politika „státního antisemitismu“. V této době bylo zrušeno mnoho židovských veřejných organizací³¹³; probíhal boj s kosmopolitismem, poklonkováním před Západem a sionizmem, což se osobně dotklo mnoha židů i ne-židů; došlo k odhalení pseudonymů mnoha kulturních činitelů a zveřejnění jejich skutečných jmen, která se ve své většině ukázala být židovská; proběhla „kauza lékařů“, která bezprostředně předcházela odstranění J. V. Stalina vystrašenými „spolubojovníky“; kolovaly zvěsti o zamýšleném přesídlení židů do Židovské autonomní oblasti na Dálném východě, které se prý v důsledku Stalinovy smrti neuskutečnilo.

Jenže ve své podstatě se nejednalo o žádnou politiku „státního antisemitismu“, která by byla realizovaná jako potlačování práv a svobod lidí výhradně podle příznaku jejich židovského původu. Byl to první (po vítězství internacistů ve státním převratu v roce 1917) *otevřený*³¹⁴ pokus potlačit na úrovni státu aktivity promyšlené

³¹² Jenže se ukázalo, že to byla zbytečná námaha: ve straně a ve společnosti stejně jako dříve panovala mravnost a z ní plynoucí etika, které neustále znovu obnovovaly davo-„elitarizmus“, a proto během „palácového převratu“ na konci února 1953 a v prvních březnových dnech uchvátili moc milovníci funkčních pravomocí; lehkovážní a neodpovědní chamtivci-„elitáři“, překrucovači bolševického díla budování společnosti, ve které by nikdo nemohl parazitovat na práci a životě poctivě pracujícího člověka.

³¹³ Které však byly ve své většině placeny ze státních peněz jako prakticky všechny veřejné organizace v SSSR.

³¹⁴ První pokus potlačit internacizmus probíhal od poloviny dvacátých let do začátku 2. světové války 20. století jako „boj s trockizmem“, a proto ve své podstatě nezjevným způsobem. Potlačoval aktivitu strukturálně formovaného, mafiánsky organizovaného internacizmu skutečných marxistů ve straně i státu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ cílevědomého i živelně neuvědomělého internacizmu v sovětské společnosti.

Byl efektivní natolik, nakolik bylo možné v terminologii tehdejší historicky zformované kultury a sociologie marxismu vyčlenit internacizmus z celkového toku jevů starších i aktuální dějin celého lidstva a jmenovitě Ruska; efektivní natolik, nakolik společnost mohla porozumět takovému výkladu marxistické a obecně kulturologické terminologie; efektivní natolik, nakolik lidé tvořící společnost, a především funkcionáři orgánů státní moci byli schopni takové sebekázně, aby nezneužívali svého služebního postavení a jiných svých možností a nepodíleli se na stádních efektech politické aktivity *davu, žijícího podle tradic a přebírajícího názory autorit*³¹⁵; efektivní natolik, nakolik sami židé byli schopni objevit každý v sobě i v jiných internacizmus vlastní jejich kultuře, a vlastní v té či oné míře každému z nich v důsledku vlivu této kultury, neboť bez vyčlenění podstaty internacizmu v kultuře i v lidech není možné se od něj distancovat a osvobodit se z jeho moci.

To nebyla politika „státního antisemitizmu“ uplatňovaná výlučně jako politika potlačování práv a svobod jedněch lidí podle příznaku jejich židovského původu, a naopak poskytování výhod podle příznaku absence židů mezi předky a příbuznými.

Jednalo se o státní opatření odstraňující tlak internacizmu, který po dobu několika desetiletí po státním převratu v roce 1917 potlačoval ducha lidí vši mocí jemu podřízené marxistické ideologie a státu, zneužívaje k tomu moci represivních orgánů zvláštních služeb. To on potlačoval národního ducha všech národů SSSR i samotné židovské diasporu a bránil tak duchovnímu osvobození společnosti a tomu, aby v ní mohla zavládnout neformální svoboda a lidovláda vlastní Lidskosti.

A ačkoliv slovo „internacizmus“ tehdy nebylo součástí politického slovníku ani kultury společnosti, tak byla slova jako „sionismus“, „kosmopolitismus“, „poklonkování před Západem“ v oficiální stalinské propagandě vykládána právě podle charakteristických příznaků projevů tohoto globálního historického jevu, který se v terminologii vnitřního prediktoru SSSR nazývá **internacizmus**.

Takže termínem „sionismus“ se nerozumělo usilování židů usídlit

³¹⁵ Ještě jednou připomeneme, že se jedná o definici sociologického termínu „dav“ podle V. G. Belinského.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

se v Palestině a vytvořit tam svůj stát, ale označovala se jím vykořisťovatelská ideologie židovské mezinárodní velkoburžoazie svým charakterem zotročující všechny, včetně samotných židů; termínem „kosmopolitismus“ se nerozuměla starost o člověka a o osudy celého lidstva i planety Země, ale odmítání subjektu přebírat starost a odpovědnost za osudy národů své Vlasti i dalších států, což ve své podstatě řadilo „kosmopolity“ tohoto druhu k místní „elitářské“ protilidové periferii „světového zákulisí“; to samé platí i pro „poklonkování před Západem“³¹⁶.

Avšak i tyto osobitosti výkladu smyslu uvedených slov ve stalinské propagandě hodnotí antistalinisté, internacisté a otroci internacizmu jako další projev pokrytectví J. V. Stalina a ideologické krytí protizidovského rasizmu stalinského režimu. Ovšem bylo by poctivější a správnější, aby své výhrady neadresovali Stalinovi, ale již v jedné poznámce pod čarou v kapitole 6.3 zmiňovanému autorovi knihy Židé a antisemitismus v SSSR – Ju. Larinovi (M. A. Lurye) a jemu

³¹⁶ Boj s „poklonkováním Západu“ byl ve své podstatě namířen přímo proti biblické doktríně. V takzvaném „poklonkování Západu“ se reálně projevovala závist ruských nositelů nevolnické psychiky k přikrmovaným nevolníkům biblické internacistické doktríny skupování světa na základě židovského nadnárodního lichvářství a jejich psychologická připravenost zradit věc budování nové globální civilizace kvůli iluzi, že jim to umožní snadno si nacpat vlastní břicho a žít si na vysoké noze.

„Poklonkování Západu“ vzniklo během osvoboditelského pochodu Rudé armády do Evropy, v jehož průběhu mnoho vojáků – lokajských nositelů davo-„elitářského“ myšlení – přišlo do styku s vysokým spotřebitelským blahobytem obyvatelstva států Západu.

Tyto lidi, kteří v sobě nevykořenili lokajskou psychologii, nezajímalo, že spotřebitelský blahobyt obyvatelstva Západu byl historicky reálně zajištěn prostředky internacistické koncepce globálního řízení: lichvářstvím, které popohánělo rozvoj technologií a úroveň vzdělanosti; parazitismem metropolí na koloniích a tak dále. Tohoto spotřebitelského blahobytu bylo dosaženo v průběhu několika staletí v podmínkách bezvýhradné nadvlády biblické kultury ve státech Západu, které přišly o svou pohanskou složku vlastní Rusku, kde dvojvíra bránila rozvoji techniky, technologií a vzdělanosti, které ve svém rozvoji předběhly rozvoj mravnosti. Tento dotyk sovětských nositelů lokajské psychiky s „vyspělou“ kulturou spotřeby Západu vyvolal v mnohých z nich závist a byl příčinou vlny marodérství, včetně toho organizovaného pod rouškou „trofejní kampaně“.

V podmínkách poválečného SSSR tato závist vyvolaná nepravověrným blahobytem Západu bránila uvolnění vlastního tvůrčího potenciálu a stala se tak rušivým prvkem v díle budování nové civilizace založené na antidavo-„elitářských“ mravně-etických principech lidskosti.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

podobným „výzkumníkům“ a „širitelům osvěty“. On a jemu podobní ukazují internacizmus prostřednictvím jevů, do kterých byl internacizmus schopen proniknout a jimiž se začal maskovat, a ponechávali a ponechávají stranou skutečné příčiny a algoritmiku vzniku takzvaného „antisemitizmu“, což ve společnosti podporovalo a podporuje zachování *protižidovského rasizmu – nepřátelského vztahu k jiným lidem, který pramení ze skutečného nebo falešného předpokladu o jejich příslušenství k židovstvu nebo spojení s ním*. Protižidovský rasizmus tohoto druhu také získal svobodu v důsledku realizace Stalinových státních opatření na potlačování internacizmu a maskoval se za ně.

Všichni, kteří se bojí toho takzvaného „antisemitizmu“ ve všech jeho projevech, by si měli do budoucna uvědomit:

Ten takzvaný „antisemitizmus“ nevzniká nevyhnutelně tam, kde jsou židé, ale tam, kde je biblická doktrína ztročování všech uskutečňována pod rouškou tradice, že je nepřípustná diskuse o podstatě „židovské otázky“, nebo tam, kde se tuto biblickou doktrínu pokoušejí prezentovat jako Boží záměr, a tedy to nejlepší, co může být.

Základem toho, co vy nazýváte „antisemitizmus“, je pravověrné odmítání biblického internacizmu lidmi. A jen pod tlakem internacizmu, který sami přinášíte, nebo pod tlakem nacizmu produkovaného národními „elitami“, se toto tíhnutí ke svobodě a lidskosti překrucuje a podává jako protižidovský rasizmus, bezplodný a bezohledně protilidský³¹⁷, ostatně jako každý jiný rasizmus, včetně toho vašeho – internacistického.

Politika státního potlačování internacizmu v poválečném období dějin stalinského bolševismu byla tím pozadím, na kterém probíhal veškerý společensko-politický život země. A jedním z důležitých jevů společensko-politického života sovětské společnosti, na který už dnes pozapomněli i mnozí současníci těch událostí, byly diskuse o různých problémech života sovětské společnosti i o problémech rozvoje její kultury, které probíhaly v tisku. Tyto diskuse antistalinisté také řadí k projevům stalinského pokrytectví, které mělo na základě iluze o

³¹⁷ O tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR O rasových doktrínách: neopodstatněných, ale pravděpodobných.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

svobodě slova a myšlenek schválně provokovat opozici režimu k otevřenému vystupování, aby se s ní potom bylo možné nemilosrdně vypořádat.

Přitom se kritici poválečné politiky stalinského bolševismu raději nepouštějí do rozboru podstaty názorů vyjadřovaných během těchto veřejných diskusí, ačkoliv právě ty jsou tím hlavním, neboť právě tyto názory nejrůznějších lidí byly těmi ukazateli charakterizujícími rozvoj *kultury vnímání a chápání* světa (světonázoru) v sovětské společnosti; a právě kultura vnímání a chápání světa v celé šíři jejích subkultur je tím, co v mnohém předurčuje další osudy společnosti. Proto jsou antistalinisté, které nezajímá podstata názorů vyslovovaných v diskusích té epochy, sami pokrytci nebo to svědčí o jejich omezenosti, což je ve své podstatě jedno a totéž.

Tyto diskuse byly jedním z projevů tvrdého boje bolševismu s místní „elitářsky“ mafiánskou periferií „světového zákulisí“ o státní moc v mnohonárodnostní Ruské regionální civilizaci.

Jedna z diskusí těch let byla věnována rozpravě o problémech sociologie jako takové, které však byly posuzovány přes problematiku rozvoje ekonomické vědy jako teoretické základny pro řízení rozvoje národního hospodářství sovětské společnosti. Je to totiž tak, že všichni chtějí mít dost jídla, pohodlně bydlet, aby děti byly zdravé, získávaly potřebné vzdělání, aby ve stáří člověk netrpěl chudobou atd., a to vše bezprostředně zajišťuje ekonomická základna společnosti, což je důvod, proč ekonomická problematika vždy ve společnosti vyvolá daleko širší zájem než ta čistě filosofická, kterou mnozí považují za něco abstraktního, odtrženého od reálných životních problémů³¹⁸. Takže právě s ohledem na to, že ve společnosti převládá názor (v mnohém pod tlakem historického materialismu a kultu marxismu jako takového), že prioritní je ekonomická podmíněnost života společnosti, Stalin sám osobně shrnul výsledky právě na základě diskuse o ekonomických otázkách.

Vše, co považoval za potřebné a co mohl říci v tomto svém shrnutí výsledků a analýze možností dalšího rozvoje socialismu v SSSR a ve světě, bylo vydáno v roce 1952 ve sborníku článků a dopisů-odpovědí účastníkům diskuse pod souhrnným pojmenováním Ekonomické problémy socialismu v SSSR, který jsme nejednou citovali a zmiňovali

³¹⁸ A to vůbec ne bezdůvodně: viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

v předchozích kapitolách a jehož analýzu ještě zvlášť provedeme v následující kapitole. Poslední ze Stalinových dopisů v tomto sborníku je datován 28. září 1952. O týden později začal 19. sjezd VKS(b), na kterém byla strana přejmenována na KSSS (Komunistickou stranu Sovětského svazu). Tato zkratka je dvojsmyslná a dějiny potvrdily správnost její druhé interpretace: Kapitulantská Strana Samolikvidace Socialismu.

19. sjezd se konal v Moskvě od 5. do 14. října 1952 a byla na něm zvolena nová sestava Ústředního výboru strany. Abychom porozuměli tomu, proč se v dějinách potvrdila jako správná právě tato interpretace zkratky KSSS, je nutné se podívat na jednu málo známou epizodu z činnosti ÚV zvoleného 19. sjezdem.

Po sjezdu se 16. října konalo plénum ÚV, na kterém promluvil J. V. Stalin. Jeho vystoupení bylo pro účastníky pléna neočekávané: ale ne v tom smyslu, že by nikdo neočekával vystoupení lídra strany na plénu, ale jeho obsahem. Po této Stalinově promluvě plénum doslova zkoprnělo a příčiny toho byly dvě:

- za prvé J. V. Stalin přímo varoval členy ÚV, že právě ti, které dav považoval za jeho nejbližší věrné spolupracovníky a jednou i nástupce, jsou připraveni zradit dílo spravedlnosti, o jejich buržoazním přerodu a přípravě spiknutí s imperialismem. Takto Stalin vyjádřil svou nedůvěru V. M. Molotovovi a A. I. Mikojanovi.
- za druhé J. V. Stalin informoval členy ÚV o tom, čeho se měli dovtípit i sami: že už zestárl a unavil se, proto již dost brzy nastoupí doba, kdy nebude moci vést stranu a stát, takže je nutné přemýšlet o tom, aby byl včas zvolen do funkce Generálního tajemníka Ústředního výboru vládnoucí strany jiný člověk.

Mohli bychom si vystačit s touto informací o obsahu Stalinova vystoupení a přejít k dalšímu rozboru problematiky. Lépe ale bude podívat se na svědectví účastníka toho pléna, protože v opačném případě mohou vypadat naše závěry o postoji účastníků pléna k této epizodě jako neopodstatněné pomluva.

Kandidátem na člena ústředního výboru KSSS voleného na 19. sjezdu se stal známý spisovatel a básník K. M. Simonov, který se v sovětské společnosti těšil autoritě a vážnosti mnohá desetiletí. Ve svých vzpomínkách nahaných krátce před jeho smrtí na audiopásky, které byly přepsány a publikovány pod názvem Očima člověka mého pokolení už po jeho odchodu na onen svět, mimo jiné informuje i o

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

plénu ze 16. října 1952, a to následovně:

V březnovém zápisu³¹⁹ z roku 1953 jsem se o tom plénu z mnoha příčin nijak moc nešířil. Ale přece jen napřed uvedu – tak, jak byl zapsán – tehdejší krátký zápis, a potom z paměti rozklíčuji některé okamžiky, které bude nyní, po uplynutí dvaceti sedmi let patrně menším hříchem³²⁰ odhalit, než je nechat upadnout do zapomnění.

Zde je tedy ten zápis ve své původní podobě:

„Přirozeně nemám právo zapsat všechno, co probíhalo na plénu ÚV³²¹, ale aniž bych se dotkl těch otázek, které se tam projednávaly, přece jen bych si rád poznamenal některé podrobnosti.

*Když přesně v určené minutě začalo plénum, všichni už seděli na svých místech a jakmile Stalin spolu s ostatními členy politbyra vyšel ze zadních dveří a vydal se ke stolu prezídia, tak ho ti, kteří se sešli v Sverdlovském sálu, uvítali potleskem. Stalin vstoupil s velmi úředním, vážným a soustředěným výrazem, rychle přelétl pohledem sál a udělal rukou velmi krátké velitelské gesto, od hrudi naším směrem. **To gesto vyjadřovalo, že chápe naše city k němu, ale i to, že bychom si měli uvědomit, že jsme na plénu ÚV, kde je třeba věnovat se práci.** <naše vyčlenění v citaci>*

Jeden z členů ÚV při svém vystoupení na tribuně v závěru své řeči řekl, že je oddaným žákem soudruha Stalina. Stalin seděl v prezídiu za řečníky velice pozorně poslouchal tuto řeč a odpověděl krátkou replikou: „My všichni jsme Leninovými žáky.“³²²

Ve svém vlastním vystoupení se Stalin, když mluvil o tom,

³¹⁹ K. M. Simonov zde má na mysli jeden ze zápisů ve svém deníku.

³²⁰ Ačkoliv hříchem bylo mlčet o tom plénu po celou dobu chruščovsko-brežněvovské epochy.

³²¹ V době SSSR existoval pojem „stranické tajemství“. Některé otázky života společnosti a státu byly projednávány na takzvaných „uzavřených“ stranických schůzích a zasedáních plén a sjezdů. Na „uzavřená“ zasedání neměli přístup bezpartajní a tyto materiály z plén a zasedání sjezdů nebyly v hromadných sdělovacích prostředcích zveřejňovány.

³²² To je k té otázce, jak byl celá desetiletí formován kult osobnosti J. V. Stalina.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
jak musíme být tvrdí a neohrožení, zmínil o Leninovi a poukázal na to, jakou neohroženost projevil Lenin v roce 1918, jak byla tenkrát neskutečně těžká situace a jak byli nepřátelé silní.

A co na to Lenin? Zeptal se Stalin. A Lenin... Jen si přečtěte, co tehdy říkal, co tehdy psal. Hřímal tehdy v té neskutečně těžké situaci, hřímal a nikoho se nebál. Hřímal.

Stalin dvakrát nebo třikrát stále znovu opakoval to slovo: „Hřímal!“³²³

Potom ve spojení s jednou otázkou na plénu³²⁴, když mluvil o svých povinnostech, Stalin řekl:

„Jednou mi to bylo svěřeno, tak to také dělám. Ale ne tak, aby to bylo připisováno mně. Já nejsem tak vychován,“ to poslední řekl velmi ostře.“ (vyčlenili jsme kurzívou, abychom oddělili text zápisu ze Simonovova deníku z roku 1953 od textu vzpomínek z roku 1979)

Co se dělo a co se ukrývalo za tímto krátkým zápisem, který jsem si poznamenal v roce padesát tři? Pokusím se vzpomenout si a objasnit to v té míře, jak tomu rozumím.

(...)

Nechci si brát na duši hřích a pokoušet se obnovit ty podrobnosti toho, co se dělo na plénu, které jsem si tehdy zapamatoval, ale nezapsal. Řeknu jen to, co se mi skutečně vrylo do paměti a zůstalo v ní jako těžká či dokonce tragická vzpomínka³²⁵.

Celé plénum trvalo, jak se mi zdálo, dvě nebo něco přes dvě hodiny, ze kterých asi hodinu a půl zabrala Stalinova řeč, ostatní řeči Molotova a Mikojana a volby výkonných orgánů ÚV na jeho konci. Nakolik si to pamatuju, tak dokud hovořil Stalin, plénum vedl Malenkov a po zbytek času sám Stalin. Téměř hned po jeho začátku dal Malenkov slovo Stalinovi, který obešel zezadu

³²³ Stalin připomíná tu dobu, kdy byl konflikt „*bolševismus a socialismus v jednom samostatném státě versus „světové zákulisí“ a světová revoluce*“ nejostřejší. Situace v roce 1918 byla kvalitativně v mnohém podobná té v roce 1952.

³²⁴ Jednalo se o otázku, aby byla z J. V. Stalin sejmuta část jeho funkčních povinností. K. M. Simonov se o tom podrobněji rozepisuje dále.

³²⁵ Je těžké umírat psychickým trockistou a nesplnit si svou povinnost vůči budoucnosti.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
stůl prezídia a sešel několik schůdků k řečnickému pultu, který stál uprostřed něj o něco níže. Od začátku až do konce mluvil přísně bez humoru, žádné lístky nebo papíry před ním neležely³²⁶, a během své řeči se pozorně, rozhodně, a tak nějak těžce díval do sálu, tak, jako by se doslova pokoušel proniknout do myslí lidí sedících před ním i za ním. I tón jeho řeči a to, jak mluvil se zrakem upřeným do sálu, to všechno způsobilo, že všichni sedící před ním tak nějak zkoprněli, částečně jsem to pocítil i já sám. To hlavní v jeho řeči se soustřeďovalo na to (jestliže ne textově, tak v myšlenkovém pochodu), že je starý a blíží se doba, kdy budou muset druzí pokračovat v tom, co dělal on, že situace ve světě je složitá a boj s kapitalistickým táborem bude těžký, a že nejnebezpečnější v tom boji je zaváhat, vylekat se, ustoupit, kapitulovat. To bylo to nejdůležitější, co chtěl nejen říci, ale přímo vštípit přítomným³²⁷, což zase souviselo s tématem jeho vlastního stáří a možného odchodu ze života.

Vyslovoval to vše tvrdě a místy více než tvrdě, téměř sveřepě. Možná že v nějakých místech jeho řeči byly obsaženy i prvky hry a kalkulu, ale byla z toho všeho cítit skutečná obava³²⁸ i s jistým tragickým podtextem. To právě v souvislosti s nebezpečím ústupků a kapitulace Stalin apeloval k Leninovi těmi frázemi, které už jsem uvedl ze svého tehdejšího zápisu <z roku 1953, kterým jsme začali ten citát ze vzpomínek K. M. Simonova>. Nyní šla v podstatě řeč o něm samotném, o Stalinovi, který může odejít, a o těch, kteří tu mohou po něm zůstat. Ale o sobě on nemluvil, místo o sobě mluvil o Leninovi, o jeho neohroženosti tváří tvář jakýmkoliv okolnostem.

Hlavním rysem Stalinovy řeči bylo to, že nepovažoval za

³²⁶ To znamená, že J. V. Stalin považoval za nutné vystoupit **bez předem připraveného textu nebo třeba i jen tezí svého projevu, které by se tak mohl dozvědět někdo z jeho „opatrovníků“ z řad pracovníků aparátu ÚV.**

To by mohlo vést ke zmaření jeho zamýšleného vystoupení, a to třeba i tak, že by nečekaně zemřel v průběhu pléna či před ním, aniž by na něm stihl promluvit.

³²⁷ To je příznáním toho, že si uvědomovali, že Stalin není mocichtivý, a že má starost o to, jak bude navázáno na dílo bolševismu.

³²⁸ To je jen dalším důkazem toho, že Stalin byl upřímný ve své starosti o budoucnost a nebyl vládychtivý.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
nutné hovořit o odvaze nebo strachu, o rozhodnosti nebo kapitulantství. Všechno, co o tom říkal, spojil konkrétně se dvěma členy politbyra, kteří tam také seděli, v tom sálu, za jeho zády, dva metry od něj, s lidmi, o kterých jsem například já naprosto neočekával uslyšet to, co o nich Stalin řekl.

Nejdřív se s celým tím káravým výčtem obvinění a podezření, se všemi těmi obviněními z nestálosti, podezřeními ze zbabělosti a kapitulantství vrhl na Molotova. Bylo to tak nečekané, že jsem nejprve nevěřil vlastním uším, myslel jsem si, že jsem se přeslechl nebo něco nepochopil. Ale ukázalo se, že je to přesně tak. Ze Stalinovy řeči plynulo, že člověkem, kterého nejvíc podezřívá z kapitulantství, který je v tomto ohledu nejvíce nebezpečný, toho večera a na tom plénu pro něj byl Molotov. Nikdo jiný než právě Molotov. Mluvil o Molotovovi dlouho a nemilosrdně, uváděl nějaké příklady, které jsem si nezapamatoval, jeho nesprávných kroků³²⁹ pojičích se převážně s těmi obdobími, kdy byl Stalin na dovolené, Molotov ho zastupoval a nesprávně řešil nějaké otázky, které bylo třeba řešit jinak. Co to bylo konkrétně, si nepamatuju, nezapamatoval jsem si to asi proto, že Stalin mluvil k publiku, které bylo více obeznámeno s politickými podrobnostmi souvisejícími s těmito otázkami než já. Ne vždy jsem tedy chápal, o čem je řeč. A za druhé nejspíš proto, že ta obvinění, která pronášel, byla jakási nedořečená, nejasná a neurčitá, každopádně mně to tak

³²⁹ A tato zapomětlivost týkající se podstaty věci, která vyplývá z neochoty tomu porozumět, je charakteristickou črtou psychotrockizmu: to, co si zapamatuje, není obsah, a dokonce ani forma podání informací, smysl řečeného, ale jen emocionální dojem z toho, co se dělo, podmíněný *především vlastní mravností* a vůbec ne událostmi jako takovými.

4. srpna 2002 si rádio Svoboda ve svém vysílání věnovaném dalšímu výročí „vypořádání se“ s činiteli Židovského antifašistického výboru, v souvislosti s tím také připomnělo toto plénum a výhrady pronesené Stalinem vůči Molotovovi. Podle slov rádia Svoboda bylo mezi těmito výhradami i obvinění z toho, že V. M. Molotov byl ve vleku své ženy P. S. Žemčuzinové, a za určitých okolností se tak stával širitelem sionistické – tj. v pojmech této práce – internacisticke politiky ve vyšším vedení SSSR.

Díky této informaci z rádia Svobody a s ohledem na to, že inteligence v SSSR (ve své většině) a K. M. Simonov (jmenovitě) byli vždy velice ohleduplní k „židovské otázce“, se dá předpokládat, že v daném případě se vůbec nejedná o zapomětlivost K. M. Simonova, ale o jeho neochotu mluvit o těchto podrobnostech.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ připadalo.

Já jsem vůbec nepochopil, čím se Molotov provinil, pochopil jsem jen to, že ho Stalin obviňuje z řady kroků, které učinil v poválečné době a obviňuje ho s takovým zápalem, že to vypadalo jako přímé nebezpečí pro Molotova, že přímo hrozí, že budou učiněny ty konečné závěry, které se při vzpomínce na minulost daly od Stalina očekávat. Ve své podstatě ten hlavní obsah své řeči, celý ten systém obvinění ze zbabělosti a kapitulantství, a odvolávání se na leninskou odvahu a nezlomnost, Stalin konkrétně spojil s figurou Molotovova: obviňoval ho ze všech hříchů, které nemají mít ve straně místo, až si čas vezme své a v jejím čele už nebude stát Stalin³³⁰.

Přes všechnen ten Stalinův hněv, někdy až nezkratný, byla v tom, co říkal, železná konstrukce, jak mu to bylo vlastní. Stejná konstrukce byla i v následující části jeho řeči věnované Mikojanovi, která byla kratší, ale určitými svými odstíny možná ještě dopálenější a více znevažující³³¹.

³³⁰ Pokud by se J. V. Stalin ve své charakteristice V. M. Molotova spletl, tak by se o několik let později Molotov neocítl v „protistranické skupině“ ve složení „Molotov, Malenkov, Kaganovič, s přimknuvším k nim Sepilovem“, která se údajně bránila chruščovskému kurzu na obnovení „leninských norem stranického života“ a chtěla ve straně a ve státě obnovit pořádky, které byly za Stalina. *To však K. M. Simonov jaksi nepřipomíná.*

Pokud by se J. V. Stalin spletl ve své charakteristice V. M. Molotova, pak by se v sestavě *neotrockistické* protilidové skupiny ocítl Chruščov, Malenkov a přimknuvší k nim maršál SSSR Žukov (ten podpořil Chruščova tým, že zajistil dopravení členů ÚV do Moskvy na plénum vojenskými letadly). A v SSSR by po likvidaci této *neotrockistické* skupiny nedošlo ke „stagnaci“, ale projevil by se reálný socialismus převyšující ve všech formálních i neformálních ukazatelích kvality života reálný kapitalismus jak ve vyspělých státech Evropy a Ameriky, tak i nekoloniálních států.

³³¹ V roce 1962 vypukly v Novočerkassku lidové nepokoje vyvolané zvýšením cen potravin (konkrétně masa), které následovalo bezprostředně po zvýšení pracovních norem na Novočerkasském závodě na výrobu elektrických lokomotiv. Protestující na náměstí požadovali setkání s A. I. Mikojanem, který se v té době tajně nacházel ve městě, ale před lidi nepředstoupil. To K. M. Simonov také nepřipomíná (přestože o tom, kde se v té době A. I. Mikojan nacházel, nemohl nevědět).

Vše skončilo použitím vojenských jednotek k „uklidnění“ a střelbou z kulometů: byly oběti; po rozeznání demonstrace byly její „podněcovatelé“ zatčeni, předání soudu a zastřeleni.

A. I. Lebed', který v té době byl výrostkem, při té demonstraci seděl na stromě. Když se ozvaly první dávky, tak stejní výrostci jako on (*tehdy ještě*

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

V sále bylo strašné ticho. Na sousedy jsem se nedíval. Ale čtyři členy politbyra, kteří seděli za Stalinem, za řečnickým pultem, ze kterého mluvil, jsem viděl: všichni měli zkamenělé, napjaté a strnulé výrazy. Nevěděli, stejně jako my, kde, kdy a na čem se Stalin zastaví, zda po Molotovovi a Mikojanovi nebude pokračovat o někom dalším. Nevěděli, co ještě mohou uslyšet o jiných, nebo třeba i o sobě. Tváře Molotova a Mikojana byly bledé a mrtvé. Takovými ty tváře zůstávaly i poté, co Stalin skončil, vrátil se a sedl si za stůl, když oni – nejprve Molotov, potom Mikojan – sešli jeden za druhým k řečnickému pultu, kde stál Stalin, a tam se – Molotov déle, Mikojan kratší dobu – pokoušeli objasnit Stalinovi své jednání, své kroky, ospravedlnit se, říct mu, že nikdy nebyli zbabělci, ani kapitulanty a nebojí se nových střetů s kapitalistickým táborem a nekapitulují před ním³³².

Po té tvrdosti, se kterou o nich obou mluvil Stalin, po tom vzteku, který zazníval na mnohých místech jeho řeči, vypadali oba vystupující jako odsouzenci pronášející poslední řeč, kteří přestože odmítají všechno, z čeho jsou obviňováni, už nedoufají na změnu svého, Stalinem již zpečetěného osudu. Měl jsem tehdy zvláštní pocit, který jsem si zapamatoval: oni mluvili a mně se zdálo, že to nejsou lidé, které jsem mnohokrát a velmi zblízka viděl, ale bílé masky, natažené na ty tváře, které se jim velice

Saša), co seděli na stejném stromě o větev výše a o větev níže, spadli mrtví na zem. Saše spadl živý a zdravý, ale zapamatoval si tuto příhodu na celý život. Pamatoval si na to i v srpnu 1991, za což by mu měli být Moskvané vděční [nenařídil použití armády proti davu].

Co se týká zvýšení cen v poststalinické době, tak v **lidovém hospodářství se ceny snižují v té míře, v jaké roste spektrum výroby, a jsou uspokojovány potřeby, jak se to dělalo za J. V. Stalina.**

V protilidovém hospodářství ceny rostou nezávisle na růstu dynamiky spektra výroby, protože růst cen znehodnocuje mzdu, důchod i úspory, a díky tomu staví každého, kdo se živí svou prací do osobní otrocké závislosti na pánech systému. S ohledem na tuto okolnost by Je. T. Gajdar a vůbec celý ten Svaz pravicových sil, A. B. Čubajs, V. S. Černomyrdin, A. Ja. Livšic a mnozí další a další měli raději mlčet o tom, že to právě oni jsou těmi nositeli demokratických idejí.

³³² Tyto pokusy Molotova a Mikojana ospravedlnit se nebyly ničím jiným než projevem lokajství.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ podobají, ale zároveň nějaké zcela jiné, již neživé³³³. Nevím, zda jsem se vyjádřil dost přesně, ale můj pocit byl tenkrát takový a vůbec ho zpětně nezveličuji.

Nevím, proč si Stalin vybral v poslední své řeči na plénu ÚV jako dva hlavní objekty nedůvěry právě Molotova a Mikojana. To, že zjevně chtěl oba dva zkompromitovat, ponižít, zbavit svatozáře jako jedněch z předních historických figur hned po něm, bylo zjevné. Chtěl je ponižít, zvláště Molotova, zcela smazat tu svatozář, kterou měl³³⁴, a měl ji nehledě na to, že ve své podstatě byl v posledních letech ve značné míře odstraněn od záležitostí, nehledě na to, že ministerstvo zahraničí už vedl Vyšinskij, nehledě na to, že jeho žena byla ve vězení³³⁵ — nehledě na to všechno, mnoho a mnoho lidí – a čím širší okruh vzít, tím by jich bylo více a více – jméno Molotovova pronášelo nebo připomínalo hned za Stalinovým jménem. A to si Stalin zjevně nepřál. To chtěl, aby pochopili a vycítili všichni, kteří se sešli na tom plénu, všichni staří i mladí členové a kandidáti ÚV, všichni staří a noví členové výkonných orgánů ÚV, kteří ještě teprve měli být zvoleni. Z nějakého důvodu si nepřál, aby se Molotov po něm, kdyby se mu něco stalo, stal figurou číslo jedna ve státě a ve straně. Jeho řeč takovou možnost vylučovala.

(...)

A ještě jedna věc. Teď už nevím, zda to bylo v této řeči, ještě

³³³ To je popis zombie, což podle všeho odpovídalo typu struktury psychiky jich obou. Za svůj typ struktury psychiky odpovídá každý sám, nikdo jiný: pokud jsou oba dva zombie, pak jsou tím vinni oni sami a ne Stalin.

³³⁴ Pokud Stalin nevítal budování svého kultu osobnosti, proč by se mu měl líbit „kultík“ osobnosti Molotova vzkvétající ve stínu kultu osobnosti samotného Stalina?

³³⁵ Příjmení Molotovovy ženy znělo Perl, což v překladu do ruštiny znamená Perla (Жемчужина), a takto zněl i její stranický pseudonym, který se v té ruštině později stal jejím příjmením (Жемчужина); svým původem byla Židovka. A jestliže byl Molotov navíc pod pantoflem, pak ve vězení seděla za odhalený antibolševický internacistický vliv, který uplatňovala na svého muže – člena politbyra ÚV VKS(b) a ministra zahraničí SSSR.

O postelově-politických pracovnících a *sex-bombách jako zbraních hromadného ničení* viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Od člověkopodobnosti k lidskosti (v první redakci Od matriarchátu k lidskosti).

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
před tím než mohli vystoupit Molotov a Mikojan, nebo zda to bylo až poté, ve druhé krátké řeči předcházející volbě výkonných orgánů ÚV – já vlastně už ani nevím, zda skutečně byla druhá řeč, možná to prostě bylo řečeno v různých bodech té první – Stalin stoje na tribuně a hledě do sálu začal mluvit o svém stáří a o tom, že není schopen plnit všechny ty povinnosti, kterými byl pověřen, že může pokračovat ve funkci předsedy Rady ministrů, může vykonávat své povinnosti a vést stejně jako dříve zasedání politbyra, ale už dále není schopen jako generální tajemník vést ještě i zasedání ÚV. Proto prosí, aby byl z této funkce uvolněn, aby bylo této jeho žádosti vyhověno. Přibližně těmito slovy, téměř přesně cituji to, co bylo řečeno. Ale nejde o samotná slova. Stalin promlouvaje ta slova hleděl do sálu, a vzadu za ním sedělo politbyro a za stolem stál Malenkov, který, když Stalin mluvil, vedl zasedání. A na tváři Malenkova jsem uviděl hrozný výraz – ne že by to byl úlek, ne úlek to nebyl, byl to výraz, který se může objevit na tváři člověka, který si jasněji než všichni ostatní, nebo v každém případě jasněji než mnozí jiní, uvědomil to smrtelné nebezpečí, které najednou visí všem nad jejich hlavami, a které si ještě neuvědomili ostatní: nelze souhlasit s touto žádostí soudruha Stalina, nelze souhlasit, aby složil právě tuto pravomoc, poslední ze tří svých pravomocí, to nelze. Výraz Malenkova, jeho gesta, jeho výmluvné pozvednutí rukou bylo přímo modlitbou ke všem přítomným, aby okamžitě a rozhodně odmítli tuto Stalinovu žádost³³⁶. A tehdy přehlušující slova, která zazněla za Stalinovými zády: „Ne! Prosíme, abyste zůstal!“ nebo něco v tomto duchu, se sál rozhučel slovy: „Ne! Ne! Prosíme, abyste zůstal! Prosím, vezměte svou žádost zpět!“ Nejsem schopen uvést všechna slova, výkřiky, které v tom okamžiku zazněly, ale bylo to tak, že sál něco pochopil a možná to ve své většině pochopil dříve než já. Mně se v první vteřině³³⁷ zdálo, že je to

³³⁶ Malenkov to později nějak nedomyslel, něco neodhadl, jak měl a ocitl se v „protistranické skupině“ společně s Molotovem. Je ale možné, že ho chruščovští neotrockisté, kteří ho dobře znali, nevzali do svého týmu a raději se ho zbavili tím, že ho přičlenili k „protistranické skupině“ Molotova, Kaganoviče a přímknuvšího k nim Šepilova.

³³⁷ První dojem vycházející z hlubin psychiky je, jak dokládá statistika, ve většině případů nejbliže k objektivní pravdě. Všechno to následující je v

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vše přirozené: Stalin bude předsedat v politbyru, bude předsedou Rady ministrů, a generálním tajemníkem ÚV bude někdo jiný, jako to bylo za Lenina³³⁸. Ale to, co jsem hned nepochopil, okamžitě nebo téměř okamžitě pochopili mnozí, a Malenkov, na kterém jako na předsedajícím ležela v ten okamžik největší část odpovědnosti, a v případě čeho i viny, ten pochopil okamžitě, že se Stalin vůbec nechystal zříkat se funkce generálního tajemníka, že je to zkouška, oťukávání postoje k nastolené otázce – nakolik jsou připraveni ti sedící za ním v prezídiu i před ním v sále, pustit jeho, Stalina z funkce generálního tajemníka, protože je starý, unavený a nemůže zvládnout ještě i tuto svou třetí povinnost.

Když sál zahučel a zakřičel, že Stalin by měl zůstat ve funkci generálního tajemníka i vést sekretariát ÚV, byl výraz Malenkova, to si dobře pamatuji, byl to výraz člověka, kterého zrovna minulo přímé, reálné smrtelné nebezpečí, protože to byl právě on, kdo přednášel výsledkovou zprávu na sjezdu strany a prakticky vedl většinu zasedání sekretariátu ÚV, a také předsedal tomuto zasedání pléna, takže právě on by v případě jiného rozhodnutí v té věci, byl přirozeným kandidátem³³⁹ na tu třetí funkci soudruha Stalina, kterou prý chtěl opustit kvůli svému stáří a únavě. A kdyby Stalin vycítil, že tam za jeho zády nebo vepředu před jeho očima jsou přívrženci toho, aby jeho žádosti bylo vyhověno, tak si myslím, že první hlava, která by kvůli tomu padla, by byla ta Malenkova; a jaké by to mělo další následky, je těžké si vůbec představit. (K. M. Simonov – Očima člověka mého

tomto případě pokusem ospravedlnit se, pokusem ospravedlnit tu chruščovštinu a brežněvovštinu, které následovaly, a jejichž nomenklatura se k Simonovovi chovala velmi přejícně.

³³⁸ To znamená, že dobromyslný básník-lyrik K. M. Simonov byl v hloubi duše stoupencem monarchistické varianty zajišťování návaznosti moci: vůdce vychovává za svého života nového vůdce.

³³⁹ Na rozdíl od Simonova Malenkov chápal, že to tak vůbec nemusí být. A na rozdíl od dobromyslného Simonova, vnitřní aparátní mafie už tehdy stála za tou druhou monarchistickou variantou: „konkláve“ „nejbližších“ samo vybere nového vůdce na základě svých zájmů; a při tom možná zároveň rozhodne, kdy má být pohřben ten předchozí. To se projevilo v reakci Malenkova na Stalinův návrh, který – kdyby na plénu byli bolševici a ne nevolníci – by tento vnitřně aparátní mafiánský scénář znemožnil.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

pokolení. Úvahy o J. V. Stalinovi, Moskva, vydavatelství Tiskové agentury Novosti, 1988, str. 239 – 246, s vynecháním části textu na místech označených třemi tečkami v závorce)

Ve své podstatě ta epizoda ukazuje, že iniciativa J. V. Stalina, aby jeho funkční pravomoci generálního tajemníka ÚV strany byly předány nástupci na základě veřejného vyzdvižení kandidatur, jejich posouzení na plénu a volba nového generálního tajemníka tak proběhla plně demokratickou cestou, byla lehkomyšlně a nezodpovědně zavrhnuta samými členy ÚV zvolenými 19. sjezdem, kteří šli na ruku jednomu z lídrů aparátčků – G. M. Malenkovovi, který to plénum vedl. To je nezvratný ukazatel toho, že i po třinácti letech, která uběhla od posledního davo-„elitářského“ 18. sjezdu, se davo-„elitářský“ charakter strany a členů ÚV zachoval³⁴⁰, ačkoliv, jak si již v roce 1953 sám Simonov zapsal, si uvědomoval, že sjezd a plénum jsou svolány kvůli tomu, aby se zabývaly prací, a ne kvůli tomu, aby jejich účastníci vyjadřovali, co cítí k J. V. Stalinovi (tuto poznámku jsme výše vyčlenili tučně).

Antistalinisté, jejichž „prozíravost“ a „intelektuální moc“ nezná ve své nestydaté ohebnosti hranic, ve svých komentářích této epizody jako i sám Simonov tvrdí, že členové prezidia pléna, kteří seděli za Stalinovými zády, za řečnickým pultem, a členové ÚV, kteří seděli v sále, se ihned dovtípili, že zákeřný Stalin hledá dalšího „oblíbence strany“, který by ho časem mohl nahradit – jeho, „*boha na zemi*“ (ve smyslu nesmrtelného) – na postu lídra strany a hlavy státu, aby mohl začít s novou vlnou „neopodstatněných“ represí.

Z našeho pohledu je to vše daleko prostší: **z bolševiků byl v sále jediný J. V. Stalin**; všichni ostatní byli zbabělí, chamtiví, a proto i nezodpovědně lehkomyšní vystrašení přízpusobenci, svou psychologií nevolníci, kteří se díky Velké říjnové socialistické revoluci stali součástí nové *panské vrstvy* a usmysleli si, že jsou „elitou“ sovětské společnosti.

³⁴⁰ To znamená, že se J. V. Stalin střetl se stejným problémem jako H. Ford, ale na rozdíl od něj na celostátní úrovni:

„Drtivá většina <lídí v davo-„elitářské“ společnosti> chce zůstat tam, kam byla přidělena. Tito lidé si přejí být vedeni, přejí si, aby za ně vždy rozhodovali jiní a zbavili je tak odpovědnosti <a starostí>. Proto největší potíž, bez ohledu na velkou nabídku, nespočívá v nalezení těch, kteří si zaslouží povýšení, ale těch, kteří povýšit chtějí.“ (H. Ford – Můj život, mé úspěchy, 6. hlava, Stroje a lidé)

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Tento nevolnický-nezodpovědný přístup k osudům Vlasti, ovšem činící si nárok na panskost, předvedl Simonov nejen ve svém popisu průběhu pléna, ale výrazně se projevil i v jeho osobním vztahu k životu v poststalinské epoše. A právě proto, aby naše tvrzení nebylo přijímáno jako neodůvodněné, jsme uvedli tak obšírný citát, aby čtenáři této práce mohli vycítit toho Simonovem vykresleného ducha ustrašeného partajně nomenklaturního nevolnictví, které se na tom plénu otevřeně projevilo.

Co si myslel o výsledcích pléna Josif Vissarionovič Stalin, ví doopravdy jen on sám a Bůh. Členové vnitřní aparátní mafie, kteří se vydělali během prvního Stalinova pokusu o podle nich nelegitimní předání funkčních pravomocí generálního tajemníka ÚV, se rozhodli nečekat na další iniciativu J. V. Stalina a strany v tomto směru a „odstranili“ ho za méně než půl roku, kdy provedli svůj „palácový převrat“.

Jenže ve výsledku takového chování pléna – každého z jeho účastníků, stejně jako předtím opustil struktury hierarchie Ruské „pravoslavné“ biblické církve, tak během následujícího desetiletí bolševismus opustil i organizační struktury KSSS.

Bolševismus skutečně opustil organizační struktury KSSS, ale nezmizel ze společnosti. A nevstoupí do organizačních struktur žádné jiné strany, jejíž organizační principy brání osobnostnímu rozvoji člověka.

Stenogram projevu J. V. Stalina na říjnovém plénu z roku 1952 nebyl publikován za jeho života ani po jeho smrti. V mnohém i díky tomu bylo možné udržovat ve společnosti mýtus o Stalinově diktátorské všemocnosti a o jeho touze po moci kvůli moci. Někdo si může pomyslet, že to sám Stalin si nepřál zveřejnit svou řeč z pléna. Takový předpoklad by však znamenal, že sám Stalin byl kapitulantem, zbabělcem, což se neslučuje se svědectvím K. M. Simonova o průběhu pléna.

Mnozí mluví o tom, že J. V. Stalin byl celou dobu své práce v čele strany i státu těsně obstoupen aparátní mafii, která se kryla ve své zjištěné činnosti jeho jménem a hesly socialismu a komunismu³⁴¹. Tato situace pokračovala i v roce 1952, a proto byl *Stalinův projev na plénu*

³⁴¹ Na to téma viz kniha Ju. I. Muchina – Vražda Stalina i Beriji, Moskva, Krymský most-9D, Fórum, rok 2002.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ÚV bez předem připraveného textu tak neočekávaný pro aparát a jeho „opatrovníky“ téměř jedinou možností, jak prolomit informační blokádu a informovat – *ostatní společnost*³⁴² – prostřednictvím členů a kandidátů na členy ÚV o svém skutečném názoru vyřčeném přímo a nikoli za použití náznaků nebo v podtextu nějakého jiného sdělení.

Co se týká možnosti jeho vystoupení v tisku, tak tam existoval mnohoúrovňový systém samocenzury davo-„elitářské“ společnosti: od přímých administrativních zákazů a přímého mafiánského spiknutí periferie „světového zákulisí“ až po tlak na psychiku jedinců ze strany těch stádních efektů, jaké byly ve společnosti produkovány kultem marxismu a kultem osobnosti samotného J. V. Stalina, ve kterém se formovaly lživé představy i o něm samotném. Nad tímto mnohoúrovňovým systémem cenzury neměl J. V. Stalin žádnou moc, a proto byl nucen se mu přizpůsobovat a podle možností ho jako všichni ostatní ve své publikační činnosti obcházet.

Rozdíl v tom přizpůsobování mezi J. V. Stalinem a většinou jiných přizpůsobenců k systému spočíval v tom, že Stalin se mu přizpůsoboval s orientací na strategii přeměny života globální civilizace na základě ideálů pravověrného soužití svobodných lidí – komunismu, zatímco většina těch ostatních přizpůsobenců řešila své

³⁴² Avšak z několika desítek účastníků říjnového pléna ÚV roku 1952 to – a navíc až po dvaceti sedmi letech – udělal jediný K. M. Simonov, a to ještě na smrtelné posteli, když nechtěl odejít z tohoto světa s hříchem na duši: s hříchem nevolníka, který mlčel o pravdě, kterou sám znal a dobře věděl, že ji mafiánská moc tají před ostatní společností.

Kromě toho je třeba si uvědomovat, že J. V. Stalin se na říjnovém plénu roku 1952 skutečně pokoušel opřít o vnitrostranickou demokracii, jenže se ukázalo, že účastníci pléna jí nejsou schopni. Nešlo mu jen o to, aby tam vyjádřil nějaké své myšlenky s předpokladem, že je delegáti roznesou po celém Svazu. Potřeboval dosáhnout nevratného výsledku v životě samotné strany a nejen toho, aby jeho slova byla rozšířena do všech koutů Svazu delegáty, kde se neprojeví žádné jejich důsledky a budou rychle v přílivu aktuálních událostí zapomenuta.

Takže řeč se stejným obsahem na jednom ze zasedání 19. sjezdu (což by přece mohlo vyřešit ten úkol rozšíření informací ve společnosti ještě lépe s ohledem na větší počet účastníků sjezdu) by mu v jeho pokusu opřít se o skutečnou vnitropartajní demokracii nebyla k ničemu: potlačení osobností psychologickými efekty stádnosti by bylo v početnějším publiku sjezdu ještě silnější. Relativně málo početné publikum pléna se lépe hodilo k tomu, aby se probudila politická vůle lidí, a ve straně nakonec vznikla neformální – z lidu vycházející – bolševická moc prostých straníků nad aparátem. To se bohužel nestalo.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

zištné úkoly aktuálního dne a nejbližších výhledů: ve svém minimu vlastní přežití v systému, a ve svém maximu přiblížení se k systémové „elitě“ na základě utiskování života jiných³⁴³.

To, že Stalin nemohl svobodně vystupovat v tisku, potvrzuje i příběh *přerušeni* vydávání jeho sebraných spisů. Od roku 1945 do roku 1951 vyšlo prvních 13 svazků, které obsahovaly jeho knihy, články i texty ústních vystoupení do roku 1934 včetně. Ale příprava vydání 14. – 16. svazku šla tak pomalu, že je možné mít za to, že fakticky bylo vydávání sebraných spisů J. V. Stalina zastaveno v roce 1951 – tedy ještě za života údajně „všemocného diktátora“. Žádná veřejná prohlášení o zastavení práce nad vydáváním prací vůdce sovětského lidu za jeho života nezazněla, jednoduše vzniklo pro většinu neobjasnitelné zdržení vydání dalších svazků *předplaceného vydání*³⁴⁴. Jediným vysvětlením toho zdržení může být to, že práce nad jejich vydáním byla přerušena metodou protahování a vnášení neustálých upřesnění s údajným cílem to dílo vylepšit³⁴⁵.

„Světovému zákulisí“ J. V. Stalin překázal jako činný konceptuálně mocný politik-bolševik počínaje už předválečnými léty³⁴⁶. Poté, co po

³⁴³ „Společnost pravověrného soužití skládající se z ničemů“ – to je charakteristika V. O. Ključevského vyslovená v předstihu a popisující pokus natlačit do organizačních forem socialismu množství nositelů davo-„elitářské“ algoritmiky psychiky. Je užitečné si ji připomenout pokaždé, kdy je řeč o všemožných zneužitích moci v epoše stalinského bolševismu.

³⁴⁴ Předplacená vydání knih se distribuovala na základě předplatného přibližně stejně jako nyní noviny a časopisy jen s tou osobitostí, že část předplacených vydání byla zasílána poštou zákazníkovi domů, a část byla distribuovaná přes síť knižních obchodů, kde vedli evidenci předplatitelů a objednaných knih, které jim byly předány. To znamená, že více než roční zdržení při vydávání dalších svazků předplaceného vydání Stalinových spisů nemohlo projít nepozorovaně a nevyvolat údiv u dost širokého okruhu osob přinejmenším ve všech městech Sovětského svazu.

³⁴⁵ A „všemocný diktátor“ že nevěděl, co se děje? Nebo se chystal žít věčně, a proto odkládal vydání finální verze svých sebraných „zjevení“ na chronologicky neurčité „potom“?

³⁴⁶ „Za posledních 15 let jsme si toho vytrpěli už příliš“ – tak charakterizuje Direktiva Rady národní bezpečnosti USA 20/1 z 18.08.1948 období od roku 1933, kdy byla bezvýhradná moc trockistů-internacistů v SSSR přerušena stalinským bolševismem. Rozsáhlé úryvky z této direktivy pod názvem Naše cíle ve vztahu k Rusku byly publikovány v knize architekta přestrojky N. N. Jakovleva – CIA proti SSSR v různých letech jejího vydávání.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ukončení Velké vlastenecké války nabral politický život SSSR stabilní směřování k nevratnému osvobození se z moci internacismu „světového zákulisí“, bylo toto „světové zákulisí“ nuceno zaměřit se na zkrocení SSSR a vyřešení problémů minimalizace škod, které mu po dobu několika desetiletí působila Stalinova bolševická činnost. A jednou z překážek pro uskutečnění politických scénářů „světového zákulisí“ by byla i další publikace jeho prací, které se měly stát součástí 14. až 16. svazku jeho sebraných spisů, které by v koncentrované podobě³⁴⁷ předaly jeho současníkům i potomkům stalinský pohled na průběh událostí v letech 1934 – 1952. *Kdyby byla v letech 1951 – 1953 v podobě 14. až 16. svazku sebraných spisů uskutečněna publikace textů z projevů J. V. Stalina, jeho článků a dopisů vztahujících se k těm letům, mohlo by to podstatně ztížit a v něčem i znemožnit neotrockistickou politiku režimu N. S. Chruščova.*

Takže když se „světové zákulisí“ rozhodlo odstranit J. V. Stalina³⁴⁸, dalo v předstihu pokyn k tomu, aby bylo přibrzděno vydávání jeho sebraných spisů, neboť předpokládalo, že po jeho odstranění a nastolení nového režimu v SSSR, který bude mít pod svou kontrolou, si dav nedovolí požadovat, aby se dál pokračovalo s vydáváním jeho sebraných spisů; a jako konceptuálně bezmocný nebude schopen zajistit pokračování stalinského politického kurzu. A to se i stalo: sazba 14. až 16. svazku a zkušební výtisky byly s nástupem k moci v Sovětském svazu nového psychotrockistického protibolševického

³⁴⁷ Přestože větší část z těch textů byla průběžně publikována v novinách a časopisech, tak historické zkušenosti dokládají, že knihy, a tím spíše sebrané spisy, jsou daleko efektivnějším prostředkem předávání informací potomkům než rozrůzněná novinová vydání, a to díky dvěma okolnostem: za prvé, knihy se statisticky lépe uchovávají na policích knihoven, především těch domácích, než noviny a časopisy; a za druhé v knihách, a obzvláště v sebraných spisech, je koncentrace tematicky významných informací podstatně vyšší, než v mnohaletých archivech periodik.

³⁴⁸ Petrohradské vědomosti z 10.03.1992 v krátké zprávě – CIA plánovala zavraždit otce národů – informovaly (s odkazem na knihu amerického historika Burtona Hershé – Staří přátelé: americká elita a kořeny CIA), že plán zavraždění J. V. Stalina byl schválen ředitelem CIA Allenem Dullemem v roce 1952. Z toho je možné vyrozumět, že Stalinův vliv na globální politiku byl značnou překážkou, jestliže se operace podobného druhu plánovala vůči staříkovi (6. prosince 1952 bylo Stalinovi 74 let – skutečný datum narození potvrzený zápisem v církevních knihách je 6. prosince 1878), kterému s ohledem na jeho zdraví a způsob života zbývalo sotva několik let života.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

režimu N. S. Chruščova zničeny, a nakolik je známo, tak otázka pokračování vydávání Stalinových sebraných spisů se na plénech a sjezdech *kapitulantské strany samolikvidace socialismu* nenastolovala a širokou „veřejností“ nepozvedala³⁴⁹: v SSSR byli aktivní jen „disidenti“ proburžoazně-individualistického ražení z řad poklonkářů před Západem.

Takže reálně nic nemluví pro to, že by J. V. Stalin v roce 1952 mohl obejít tuto jemu nepodřízenou hierarchicky mnohoúrovňovou samocenzuru davo-„elitarizmu“ a přímo říct společnosti prostřednictvím masových sdělovacích prostředků SSSR a vědeckého tisku to, co si myslí, a dát pokyn publikovat v novinách a časopisech své vystoupení na říjnovém plénu ÚV roku 1952 nebo nějakou jinou svou řeč, která by překračovala rámec schopností společnosti správně porozumět jejímu smyslu³⁵⁰. Diskuse, které se vedly v tisku o různých otázkách v poválečné době, dopisy přicházející na ÚV a Vládu i přímo na Stalinovo jméno mu poskytovaly dobrou představu o úrovni vnímání a chápání světa (o světovém názoru) společnosti, o tom, co je ta společnost schopná přijmout a pochopit, a co odmítne, aniž by si dala práci o tom, co bylo řečeno, hlouběji popřemýšlet a porovnat to se

³⁴⁹ Svazky 14, 15 a 16 Stalinových sebraných spisů byly vydány v roce 1997 v Moskvě vydavatelstvím Spisovatel.

Tyto svazky připravil a jejich vydání zorganizoval R. Kosolapov, který během gorbačovské přestrojky určitou dobu *zaujímal pozici* hlavního redaktora teoretického orgánu ÚV KSSS – časopisu *Komunista* (jeho „práce v této pozici“ byla takřkajíc nepřipustná, jestliže se podíváme na to, co se dělo ve státě a porovnáme to s publikacemi v časopisu *Komunista* z období, kdy v jeho čele stál R. Kosolapov). Tyto svazky 14. až 16., které byly pokračováním Stalinových sebraných spisů, obsahovaly určitá doplnění v porovnání s vydáním jeho sebraných spisů v USA pro potřeby „sovětologů“. To totiž zahrnovalo i svazky 14. až 16. vydané na základě testovacích výtisků z tehdy nerealizovaného sovětského vydání, které se ocitly v USA.

³⁵⁰ K. M. Simonov byl jedním z nejerudovanějších kulturních činitelů SSSR; člověk, který v mnoha případech uvažoval samostatně a bez šablon. Avšak i přes všechny tyto jeho kvality se ukázalo, že není psychologicky připraven k tomu, aby s hlubším porozuměním přijal tu malou část společenskovední pravdy, kterou vyjádřil J. V. Stalin ve své řeči na plénu ÚV. Jeho příklad je jen jedním z mnoha ukazatelů toho, že existují statisticky objektivní meze, v jakých je nějaké auditorium schopno přijmout informace (od jedince až k lidstvu jako takovému), za které nikdo, kdo lidem ty informace přináší, nemá možnost se dostat, aniž by v auditoriu nedošlo k psychologickému zkratu toho či onoho druhu: deprese, šok, hysterická reakce jak v rámci samotného auditoria, tak potom následně i v jeho okolí.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

životem. Velmi dobře to ukazuje text té jeho práce Ekonomické problémy socialismu v SSSR.

Soudě podle rekonstrukce algoritmiky kolektivní psychiky sovětské společnosti té epochy (a to včetně analýzy různých svědectví současníků), mohly tou určitou cenzurou v tisku a dalších hromadných sdělovacích prostředcích, kterou neměl J. V. Stalin pod kontrolou, projít jen jeho jednotlivé písemné práce a ústní vystoupení v takovém jazykovém stylu, který by *formálně odpovídal jazykové kultuře marxismu vládnoucímu v SSSR*. Ty totiž aparátní mafie nevnímala jako nebezpečné a „světové zákulisí“, pokud by i bylo schopné porozumět nebezpečnosti řečeného pro svou politiku, jednoduše nestíhalo reagovat prostřednictvím své periferie na jednotlivé takové „úniky“ konceptuálně mu cizích informací.

Ale i v takových podmínkách byla návaznost konceptuální moci bolševismu zajištěna: Ekonomické problémy socialismu v SSSR, to je Stalinova souhrnná zpráva o tom, čeho bylo dosaženo v době, kdy řídil stranu a stát, zpráva o nevyřešených problémech a ponaučení do budoucna pro bolševiky. Tento sborník prací vyšel ve zvláštním vydání v roce 1952.

Ačkoliv byly po Stalinově smrti jeho práce vyjmuty z obecně dostupných knižních fondů knihoven a přestaly být studovány na středních i vysokých školách v učebních předmětech s filosoficko-sociálněvědním zaměřením, tak exempláře této malé brožurky přežily chruščovštinu i brežněvovskou stagnaci na poličkách domácích knihoven a dostaly se tak do rukou nástupců-pokračovatelů náležejícím již k novým pokolením bolševiků.

„Stalin neodešel do minulostí, rozpustil se v naší budoucnosti“³⁵¹
— přestože to velmi zarmoutí mnohé, kteří jsou i přes své ambice stát se otrokáři a panstvem v duši sami otroky.

6.8. Stalinovo ponaučení do budoucna pro bolševiky

6.8.1. *Vzdát se marxismu*

I ten obsah Ekonomických problémů socialismu v SSSR vypovídá

³⁵¹ Epigraf Pierra Courtada ke knize Edgara Morina – O povaze SSSR. Totalitní komplex a nová říše (Moskva, Věda pro společnost, 1995; francouzské vydání – Fayard-1983).

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

o tom, že tato Stalinova práce se dostala k lidem jen díky tomu, že dokázala obejít tu různorodou samocenzuru davo-„elitářské“ společnosti, jen tou cestou, že jí bezduší výkonní aparátčici neporozuměli a pustili ji do tisku³⁵², a do větší hloubky přemýšlející „světové zákulisí“ jednající přes svou periferii nestihlo zabránit její publikaci a rozšíření ve společnosti.

Ta práce Ekonomické problémy socialismu v SSSR je

³⁵² Jako příklad přístupu k „vůdci“ a jeho práci domyšlivých „inteligentů“, kteří zapoměli na to, že každý lid žije z milosti Boží o něco lépe, než by tomu mohlo být s ohledem na jeho mravy a etiku, uvedeme úryvek z článku B. Chazanova – Tvůrčí Goebbelsova cesta, který byl zveřejněn v časopisu Říjen, č. 5, roku 2002:

„To největší ponižení naší doby spočívalo v tom, že v rolích všemohoucích vládců se ocitli lidé nízcí a nestydatí, duševně omezení, lidé s primitivním způsobem myšlení a nízkou kulturou. Měl pravdu. Je možné donekonečna vykládat o veliké Stalinově záludnosti, divit se jeho instinktivnímu porozumění metodám a mechanismům neomezené moci, ale stačí si přečíst vůdcovy spisy, abyste uviděli ubohost jeho intelektu. Je možné oceňovat jeho dar hypnotizovat dav, kterým vládnul Hitler; jehož chaotická kniha zanechává stejně smutný dojem jako Stalinovy práce. Nemá to nic společného s velikostí, jedná se naopak o mimořádnou nízkost.

Moc morálně rozkládá svého nositele, moc umožňuje jeho přízemním instinktům rozvinout se v celé své kráse. Ale existuje také půvab moci. Moc – a tím spíše všemohoucí moc – vrhá zvláštní odlesk na vše, co mocipán dělá. Z úst tyрана banality znějí jako vize, vulgárnost se mění v hluboké myšlenky, pokleslý humor v duchaplný ostrovtip. Krutost, podlost a amorálnost jsou vnímány jako velení té nejvyšší nutnosti. Aura všemohoucnosti nutí otroky romantizovat si svého vládce, klanět se jeho božským botám. To vysvětluje tu touhu vidět v diktátorovi navzdory tomu, co je očividné, velkého člověka, nebo alespoň démona, povznést ho ve svých očích na úroveň Antikrista. Ta myšlenka, že nám vládnul trpaslík, je nesnesitelná.“

— Stačí v tom citátu nahradit minulý čas přítomným a získáte text, pod který by se podepsali mnozí představitelé sovětské „elity“ z epochy stalinského bolševismu. Tenkrát však podobné myšlenky tajili dokonce i sami před sebou, neboť se obávali, že by se stali obětí udání lidí, stejných jako oni sami, „vysoce morálních inteligentů“. Ale i díky podobnému hodnocení J. V. Stalina a jeho práce protivníky bolševismu, bylo umožněno publikování Ekonomických problémů socialismu v SSSR: „Co že to má být? Á, jen další banality z úst tyрана. Tak to holt dejte do tisku!“

A ti, kteří skutečně byli připraveni pobožně lízat boty Stalinovi, zase jeho myšlenky vůbec nezajímaly: „Kdyby se mi tak alespoň jednou v životě povedlo olíznout mu botu, pak bych mohl rovnou blahem zemřít.“ Podobné mravně-psychologické typy jsou vzájemně znepřáteleny jen kvůli neshodě v té otázce, komu je zapotřebí lízat boty a v boji o to, v jakém pořadí a kolikrát budou lízat boty těm, které považují za své modly.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

charakteristická tím, že její výklad *je závislý na porozumění obecnému průběhu globálních dějin*, a proto nemůže být nikdy jednoznačný. Jinak řečeno, to, jak čtenář chápe průběh globálního historického procesu, ovlivňuje i smysl, jaký uvidí v té práci³⁵³.

Existuje mnoho lidí marně snících o komunismu, kteří se ve svém světonázoru neosvobodili z moci marxismu a ti se odvolávají na tu práci Ekonomické problémy socialismu v SSSR výslovně jako na ukázkou toho, jak v ní Stalin ve své orientaci na budování komunismu *rozvíjel marxistickou teorii*. Neuvědomují si, že tato práce je pro marxismus rozsudkem smrti, *kteřý je jen vyjádřen v jazykových formách samotného marxismu*. Neuvědomují si tu skutečnost stejně, jako si ji neuvědomovali v roce 1952 „opatrovníci“ J. V. Stalina z aparátů mafie a od „světového zákulisí“, když dopustili publikaci tohoto sborníku statí a odpovědí na dopisy účastníků veřejné ekonomické diskuse.

Takový mylný názor plyne ze dvou okolností: **první** – neochota a neschopnost lidí samostatně přemýšlet nad průběhem života; **druhá** – v Ekonomických problémech socialismu v SSSR je mnoho frází budících dojem, že Stalin věrně sloužil marxismu. Jedna z nejvýraznějších frází tohoto druhu zní takto:

Chceme-li stručně charakterizovat stanovisko soudruha Jarošenka, pak je na místě říci, že je nemarxistické, a tudíž hluboce chybné. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, O chybách soudruha L. D. Jarošenka, 1. část, Hlavní chyba soudruha Jarošenka)

Jinými slovy, jen přístup z marxistických pozic ke vznikajícím problémům poskytuje klíč k jejich řešení a tím obohacuje marxistickou vědu:

Marxismus chápe zákony vědy – ať už jde o zákony

³⁵³ Jestliže člověk nerozumí obecnému průběhu dějin, bude pro něj uvedená Stalinova práce jen sbírkou banalit a nesmyslných marxistických blábolů, jak se o jeho pracích velmi emocionálně vyjádřil B. Chazanov v úryvku z článku, který jsme uvedli v předešlé poznámce pod čarou.

Abychom čtenáři předvedli životní způsobilost našeho výkladu Ekonomických problémů socialismu v SSSR a nesmyslnost všeobecně rozšířeného názoru o Stalinově intelektuální primitivnosti, museli jsme před touto kapitolou, kde tuto práci analyzujeme, napřed uvést kapitoly 6.1 až 6.7 věnované dějinám SSSR a dějinám globální politiky ve 20. století.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
přírodních věd nebo o zákony politické ekonomie – jako odraz objektivních procesů probíhajících nezávisle na vůli lidí. Lidé mohou tyto zákony objevit, poznat je, osvojit si je a přihlížet k nim při svém jednání, mohou je využívat v zájmu společnosti, nemohou je však změnit nebo zrušit. Tím spíše nemohou formovat nebo vytvářet nové zákony vědy. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 1. část, Otázka charakteru ekonomických zákonů při socialismu)

A v souladu s tím je pro úspěch v díle budování komunismu nutné vychovávat dorůstající pokolení v duchu marxismu-leninismu:|

Takže zákony politické ekonomie za socialismu jsou objektivními zákony, odrážejícími zákonitost procesů ekonomického života, jež probíhají nezávisle na naší vůli. Lidé, kteří popírají tuto poučku, popírají vlastně vědu, a popírajíce vědu, popírají tím i možnost jakéhokoli předvídání, z čehož plyne, že popírají možnost řídit ekonomický život.

Někdo může říci, že vše, co zde bylo řečeno, je správné a obecně známé, že v tom však není nic nového a že tedy nestojí za to ztrácet čas opakováním obecně známých pravd. Ovšem, není tu opravdu nic nového, bylo by však nesprávné se domnívat, že nestojí za to ztrácet čas opakováním některých pravd, jež jsou nám známy. Jde o to, že k nám, jako k vedoucímu jádru přicházejí každý rok tisíce nových mladých kádrů, které planou touhou pomoci nám, planou touhou projevit své schopnosti, nemají však dostatečnou marxistickou výchovu, neznají mnohé pravdy, které jsou nám dobře známy, a proto jsou nuceny tápat v temnotě. Jsou ohromeny kolosálními úspěchy sovětské moci, točí se jim hlava z neobyčejných úspěchů sovětského zřízení³⁵⁴ a začínají si myslet, že sovětská moc „dokáže všechno“, že je pro ni „vše hračkou“, že může zrušit zákony vědy a zformovat nové zákony. Co máme dělat s těmito soudruhy? Jak je máme vychovat v duchu marxismu-leninismu? Myslím, že soustavné opakování tak zvaných

³⁵⁴ Během délky života jednoho pokolení národ ušel cestu od téměř všeobecné ngramotnosti, od pluhu a srpu k nejvyšší úrovni vzdělání na světě, k průmyslu na základě tehdejších vyspělých konstrukcí a technologií a připravoval se k prvním letům do vesmíru.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ „obecně známých“ pravd a jejich trpělivé vysvětlování, je jedním z nejlepších prostředků marxistické výchovy těchto soudruhů. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 1. část, Otázka charakteru ekonomických zákonů při socialismu)

Při přečtení uvedených fragmentů z Ekonomických problémů socialismu v SSSR – *pokud nevnikáme do smyslu některých detailů* – vzniká celkový dojem, že je to typický příklad agitace ke studiu marxismu a propaganda marxismu jako teoretické základny budování komunismu.

Ale to, co jsme ukázali ve výše uvedeném výběru úryvků, je šablonovitý vjem, podstrčený tam pro ty, kteří věří v marxismus, aniž by ho znali a rozuměli Životu, jež jim umožňuje spokojeně zařadit Stalina mezi marxisty a nebránit šíření dané práce ve společnosti, v jejíž kultuře panuje kult marxismu. A podobných šablonovitých vjemů, jednoznačně navádějících na názor, že „jde o marxismus“, je v Ekonomických problémech socialismu v SSSR nemálo. Proto všichni, kteří tomu chtějí věřit, aniž by přemýšleli a přebírali vlastní odpovědnost, věří, že byl Stalin „skutečným marxistou, který tvůrčím způsobem rozvíjel marxistické dědictví s ohledem na nové historické podmínky“; nebo „byl tupcem, podobně jako všichni marxisti, a proto se pokoušel řešit vznikající problémy na základě marxismu, aniž by vycházel za jeho rámec“.

Pokud se ale zamyslíme právě nad těmi „detaily“ rozmístěnými po celém textu a známe alespoň základní postuláty marxismu, pak je ta práce svým obsahem nemilosrdným antimarxismem, který pokradmu pronikl do autoritativní klasiky marxistické literatury těch let a vyjadřoval se jazykem v této literatuře zavedeném.

Její antimarxistická podstata je jednou z příčin, proč ji v dobrém ani ve zlém nepřipomínají pozdější marxisté. I když ji totiž sami třeba nechápou, pak cítí, že **společenská diskuse o ní by byla pro marxismus rozsudkem smrti.**

A je to skutečně tak. Marxismus nás učí, že hlavní otázkou jakékoliv filosofie je „otázka vztahu vědomí k bytí, myšlení ke hmotě, přírodě posuzovaná ze dvou stran: za první, co je prvotní – zda duch nebo příroda³⁵⁵, hmota nebo vědomí – a za druhé, jak se pojí vědění o

³⁵⁵ Jinak řečeno, existuje Bůh, Stvořitel Přírody, Všemohúru? Nebo není a

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

světě se samotným světem, nebo jinak, zda vědomí odpovídá bytí, zda je schopno věrně odrážet svět.“ (Filosofický slovník pod redakcí akademika I. T. Frolova, Moskva, Politizdat, 1981, str. 266)

Tato problematika může být pozvednuta na úroveň „základní otázky“ jen objednateli filosofie určené k tomu, aby odtrhla člověka od života a udělala ho závislým na vykladačích toku životních událostí, kteří se opírají o nějakou jinou filosofii – *před ostatní společností utajovanou*.

A právě takto to je, neboť i bez jakéhokoliv intelektuálního chytračení, logických důkazů a historicko-filosofické sečtělosti je většine lidí, kteří jsou tak či onak nuceni denně řešit velké i malé problémy ve svém životě, intuitivně zřejmé následující:

- nezávisle na odpovědi na první část otázky: „zda je prvotní duch (tj. Bůh) a příroda jako výtvar ducha (Boha) je druhotná“; nebo „zda je prvotní příroda a lidské vědomí druhotné“ – změnit stávající objektivní danost není v lidských silách. A odpověď na otázku: „Jaká z těchto dvou variant odpovídá objektivní pravdě?“ se nachází mimo oblast důkazů prostředky jakékoliv logiky, což potvrzuje tisíciletý nekončící spor logických a citátově-dogmatických filosofických škol „vědeckého“ materialismu a okultizmu – „vědeckého“ idealismu.
- ohledně druhé části „základní otázky“ marxisticko-leninské filosofie je také bez jakéhokoliv logického chytračení většine lidí intuitivně jasné, že vědění o Světě může, ale také nemusí samotnému Světu odpovídat. V těch případech, kdy lidé konají na základě vědění, které Světu odpovídá, je jejich činnost úspěšná; pokud konají na základě vědění nebo pseudo-vědění (iluzorních představ), které životním okolnostem neodpovídá, pak svou činností dosahují horších výsledků, než na začátku předpokládali, přičemž v tom nejhorším případě mohou utrpět úplný krach, jenž může vést k velkým lidským obětem a přírodním kataklyzmatům.

A proto jen ta filosofie, která je schopná dávat odpovědi na otázky v reálném životě: Když začneme s touto činností, budou její výsledky horší, než bychom chtěli? Nebo horší nebudou? (tj. budou přesně takové, jak předpokládáme, nebo dokonce lepší) – jen taková filosofie

existují jen výmysly o Něm?

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ má skutečný praktický význam v každodenním životě většiny.

Jinak řečeno, základní otázkou prakticky užitečné moudrosti je otázka předvídatelnosti důsledků, a to natolik detailně, že to bude dostatečné k tomu, aby lidé mohli konat (i řídit okolnosti) jak samostatně, tak i kolektivně v reálně vznikajících životních okolnostech.

V souladu s touto prakticky užitečnou životní moudrostí, která nemá nic společného s vyumělkovanými logickými a schizofrenickými konstrukcemi *marxismu, ve kterém se problematika řízení nezkoumá obecně, ani v nějakých dílčích aspektech*, J. V. Stalin podkopává nadvládu marxismu i „základní otázky“ jeho filosofie nad rozumy lidí ve společnosti, když v tom druhém, námi uvedeném úryvku píše:

...zákony politické ekonomie za socialismu jsou objektivními zákony, odrážejícími zákonitost procesů ekonomického života, jež probíhají nezávisle na naší vůli. Lidé, kteří popírají tuto poučku, popírají vlastně vědu, a popírajíce vědu, popírají tím i možnost jakéhokoli předvídání, z čehož plyne, že popírají možnost řídit ekonomický život.

Právě proto, že v marxismu se problematika předvídání a řízení různorodých procesů a organizace jejich samofřízení nezkoumá, a filosofie a politická ekonomie marxismu jsou nastaveny tak, aby bránily chápání procesů řízení na základě předvídání obecně a v ekonomice jmenovitě – nemá to, co Stalin napsal v tom úryvku, žádný věcný vztah k marxismu, ani k jeho takzvanému „tvůrčímu rozvoji vzhledem k novým historickým podmínkám“.

Je však známo, že z dostatečně rozsáhlého textu pokrývajícího široké spektrum různorodých problémů je možné vytrhat citáty, uspořádat je v určitém pořadí, příslušně je okomentovat a dokázat takovým způsobem jejich prostřednictvím prakticky jakýkoliv předem objednaný závěr. Nicméně tento Stalinův nemarxistický přístup k problému řízení ekonomického života společnosti, který jsme tu ukázali, není výsledkem takového zneužití výběru faktů a logiky jejich výkladu.

S ohledem na ten úkol, jak jsme ho nastolili, kterým je organizace řízení ekonomického života společnosti, J. V. Stalin dává najevo své odmítání marxistické politické ekonomie, neboť na ní není možné

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

založit organizaci řízení hospodářské činnosti společnosti³⁵⁶, a to prakticky ani teoreticky. V pracích vnitřního prediktoru SSSR se o tom mluvilo nejednou, počínaje rokem 1994. Ale ten příslušný úryvek z textu Ekonomických problémů socialismu v SSSR byl uváděn ve velmi okleštěné podobě. Zde ho uvedeme celý:

...proto vůbec nemají pravdu ti soudruzi, kteří prohlašují, že když socialistická společnost nezrušila zbožní formy výroby, musíme údajně obnovit všechny ekonomické kategorie vlastního kapitalismu: pracovní sílu jako zboží, nadhodnotu, kapitál, zisk z kapitálu, průměrnou míru zisku atd. Tito soudruzi směšují zbožní výrobu s kapitalistickou výrobou a domnívají se, že když už tu existuje zbožní výroba, pak tu musí existovat i kapitalistická výroba. **Nechápou, že naše zbožní výroba se zásadním způsobem liší od zbožní výroby za kapitalismu.** (zvýraznění je naše³⁵⁷)

Navíc si myslím, že je třeba zavrhnout i některé jiné pojmy převzaté z Marxova Kapitálu, v němž se Marx zabýval analýzou kapitalismu, které jsou uměle přilepovány na naše socialistické vztahy. Mám na mysli mimo jiné takové pojmy, jako „nutná práce“ a „nadpráce“, „nutný“ produkt a „nadprodukt“, „nutná“ a „nadbytečná“ doba (vyčlenili jsme v citaci). Marx analyzoval kapitalismus proto, aby objasnil zdroj vykořisťování dělnické třídy, nadhodnotu, aby dal dělnické třídě připravené o výrobní prostředky duchovní zbraň ke svržení kapitalismu. Je pochopitelné, že při tom Marx používá pojmů

³⁵⁶ Když se Stalin jako hlava státu a lídr vládnoucí strany osobně téměř celé čtvrtstoletí zabýval všemi jednotlivými návrhy pětiletých i ročních plánů společensko-ekonomického rozvoje SSSR, které mu byly předkládány k posouzení, když ukládal úkoly těm, kteří tyto návrhy a plány vypracovávali, tak si jednoduše nemohl nepovšimnout toho, že marxistická politická ekonomie existuje tak nějak sama o sobě, že nemá žádný vztah k procesu vypracovávání plánů ani k procesu kontroly jejich plnění.

Ovšem pokud člověk úkoly svým podřízeným zadává jen „v obecné rovině“ a podepisuje dokumenty vypracované jinými lidmi tam, kde mu úředníci ukážou, tak si toho vůbec všimnout nemusí, a to třeba i celá desetiletí, jako si toho nepovšimli všichni ti, kteří po něm stáli v čele státnosti SSSR.

³⁵⁷ Chtěli bychom zde obrátit pozornost čtenáře na to, že z pohledu J. V. Stalina je zbožní výroba – a tím samozřejmě v určité podobě i trh – potřebná i v plánové socialistické ekonomice.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ (kategorií), které plně odpovídají kapitalistickým vztahům³⁵⁸. Je však více než podivné používat těchto pojmů dnes, kdy dělnická třída nejenže není zbavena moci a výrobních prostředků, nýbrž má naopak ve svých rukou moc a ty výrobní prostředky jí patří. Dost absurdně zní dnes, při našem zřízení, slova o pracovní síle jako o zboží, o „najímání“ dělníků: jako by dělnická třída, které patří výrobní prostředky, sama sebe najímala a sama sobě prodávala svou pracovní sílu. Právě tak podivné je dnes mluvit o „nutné“ práci a „nadpráci“: jako by za našich podmínek nebyla práce dělníků poskytovaná společnosti k rozšiřování výroby, na rozvoj vzdělání, zdravotní péče, na zajištění obrany atd., právě tak potřebná samotné dělnické třídě, která je nyní u moci, jako práce vynakládaná na pokrytí osobních potřeb dělníka a jeho rodiny.

Je třeba poznamenat, že Marx ve svém díle Kritika gothajského programu, kde už nezkoumá kapitalismus, nýbrž

³⁵⁸ Dokonce i tato fráze, která zjevně nepopírá způsobilost marxistické politické ekonomie ve vztahu ke kapitalismu, má daleko širší kontext, když odmítá marxismus jako vědu:

„V ekonomickém vzdělání ... existuje zásadní rozdíl mezi „ekonomikou pro úředníky“ a „ekonomikou pro pohlaváry“. Takové oblasti jako je nepřímé řízení na úrovni předpisů, struktura oběhu peněz, nepřímá stimulace, makrořízení apod., v podstatě nejsou součástí základního ekonomického vzdělání. Příčina je jednoduchá, neboť funkci „ekonomiky pro úředníky“ je vnútit jim určité stereotypy (často se blíží čistě mytologii), které ve svém souhrnu programují předvídatelné chování ekonomických subjektů. Funkce veřejné ekonomické vědy je vlastně také analogická. Existence předvídatelného chování těchto lidí zajišťuje podmínky, za kterých si s takovým systémem mohou pohrávat ti, kteří mají znalosti z oblasti vyšší ekonomiky.

Stejně to funguje v mnohých oblastech znalosti. (...) Tento systém (přípravy úředníků: naše vysvětlení k citaci) jim zcela nepřístupňuje ty znalosti, na jejichž základě potom skuteční pohlaváři západního světa zajišťují efektivní řízení ekonomiky a stabilní prosperitu svých států.“ (časopis MOST, č. 25, 1999, Technokracie musí vyzdvihnout kompetentní národní lídry) Autor článku – Jevgenij Gil'bo – byl šéfem Střediska pro vývoj komplexních ekonomických programů „Modernizace“.

V souladu s tímto pohledem jsou v systému kapitalistických vztahů marxismus a jeho „politická ekonomie“ určeny pro dav a „úředníky“. Účelem je vypracovat stereotypy předvídatelného chování davu, na jejichž základě by ho mohli „pohlaváři“ řídit. A svou prací pro „pohlaváry“ byl Karel Marx skutečně protivníkem kapitalismu v té jeho podobě, jak se tehdy historicky zformoval.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

mimo jiné první fázi komunistické společnosti, uznává práci poskytovanou společností k rozšiřování výroby, na vzdělání, zdravotní péči, na řídicí náklady, na vytváření rezerv atd., za stejně nutnou jako práci vynakládanou na pokrytí spotřebitelských potřeb dělnické třídy. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 2. část, Otázka zbožní výroby za socialismu)

Otázku zbožní výroby a trhu v plánové ekonomice socialistického státu zatím ponecháme stranou a podíváme se blíže na význam ostatního textu a podtextu v uvedeném úryvku. Pokud z politické ekonomie marxismu odstraníme takové pojmy jako „nutná práce“ a „nadpráce“, „nutný“ produkt a „nadprodukt“, „nutná“ a „nadbytečná“ doba, jak to přímo a nedvojsmyslně navrhuje Stalin – tak se celá sesype jako domeček z karet. A spolu s ní se zhroutí i celý marxismus, protože jeho politická ekonomie je produktem jeho filosofie, takže krach politické ekonomie nevyhnutelně vyvolá i revizi filosofie a jako důsledek celkovou revizi sociologie i systému představ o dějinách globální civilizace a jejích perspektivách.

Ale ekonomickou teorii a sociologii jako takovou socialistický stát potřebuje. Stalin začal jakoby bezděčně návrhem přestat se opírat o vyjmenované pojmové kategorie marxismu, který je ve své podstatě pro marxismus vražedný, a citovaný úryvek končí přímým pokynem pro vědce, aby vypracovali kvalitativně novou ekonomickou teorii odpovídající životu a společenským potřebám řízení ekonomiky:

Myslím, že naši ekonomové musí skoncovat s tímto nesouladem mezi starými pojmy a novým stavem věcí v našem socialistickém státě a nahradit staré pojmy novými, odpovídajícími nové situaci.

Do určité doby jsme tento nesoulad mohli trpět, nyní však nastala doba, kdy tento nesoulad konečně musíme odstranit (zvýraznění je naše). (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 2. část, Otázka zbožní výroby za socialismu)

Může zde však vyvstat otázka: Jak rozumět těm přímým Stalinovým odkazům na K. Marxe, které jsou v textu mezi návrhem vzdát se pojmových kategorií politické ekonomie marxismu a návrhem

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vědeckým pracovníkům, aby vypracovali ekonomickou teorii odpovídající reálnému životu?

V této souvislosti je užitečné si vzpomenout, že J. V. Stalin byl kdysi seminaristou a v semináři absolvoval dobrou školu citačně-dogmatické filosofie, která funguje podle principu „jestliže vznikla nějaká otázka – hledej odpovídající citát v autoritativních zdrojích“³⁵⁹. Aby byl člověk dobrým dogmatikem – citátorem-znalcem písma, je nutné dobře znát a pamatovat si texty prací zakladatelů filosofické školy a jejich žáků – komentátorů a pokračovatelů, kteří jsou zformovanou tradicí uznáváni jako legitimní autority.

Pokud se klasici, vyzdvižení do role neomylných autorit, v něčem spletli nebo se nějakou otázkou nezabývali, stává se citačně-dogmatická filosofie pro řešení problémů vznikajících v životě nepoužitelnou. Ovšem tu omezenost citačně-dogmatické filosofické kultury Stalin překonal již ve svém mládí. Projevuje se to v jeho pracích, v tom, že byl schopný svou myšlenku svobodně vyjádřit formou pospojování citátů z všeobecně uznávaných autoritativních textů *svými slovy v určitém pořadí tak, že jeho slova tomuto souhrnnému textu obsahujícímu i citáty přidala nový smysl*.

Uvedený úryvek Stalinova textu s odkazy na K. Marxe, na jeho práce, kde něco zkoumal a přišel k nějakým závěrům, nepřijde o svůj smysl, pokud z něj odkazy na K. Marxe odstraníme a ponecháme jen základní sdělení. Jinými slovy, *je v něm důležitý smysl řečeného, a ne to, zda K. Marx nebo někdo jiný přišel k nějakým závěrům v určitých otázkách či ne*. To samé platí i pro první námi citovaný úryvek pojednávající o objektivnosti zákonů vědy a subjektivizmu jejich použití, a to včetně při řízení ekonomického života společnosti. A ta skutečnost, že jsou v textu přítomny odkazy na K. Marxe tam, kde Stalin probírá svou tematiku, vytváří dojem, že Ekonomické problémy socialismu v SSSR patří k marxistické literatuře.

Celkově se však jedná o antimarxistickou propagandu. Jenže problém je v tom, že jak čtenému textu porozumí, závisí na čtenáři: pro ty, kteří čtou a vnímají jen slova, aniž by si je dávali dohromady s reálným životem, to vždy budou jen nic neříkající slova. Zatímco ti, kteří upřímně touží porozumět samotnému životu, se v podmínkách nadvlády kultu marxismu ve společnosti nevyhnutelně střetávají s tím,

³⁵⁹ Tj. autoritami nemusí být jen lidé ale i autoritativní zdroje, a to včetně takových, jejichž autor není znám (například Bible).

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

že jsou jim vnucovány marxistické šablony vnímání a chápání světa, a statisticky předurčeně je to přivede k otázce: „**Proč se najednou v politické ekonomii ty pojmy (kategorie) vyjmenované Stalinem staly nepoužitelnými?**“³⁶⁰ A pokud ti, kteří si tuto otázku položí, budou pevní ve své cílevědomosti a najdou na ni odpověď, tak se marxisty nestanou, stanou se z nich vysvoboditelé společnosti z moci marxismu a jeho zákulisních pohlavárů.

Odpověď na uvedenou otázku je prostá a vyplývá z až dětsky naivně přirozené praktické otázky, kterou nevyhnutelně někdy položí sám sobě či učiteli marxistické politické ekonomie přemýšlivý student přírodovědeckého nebo technického zaměření: **A jak v reálné výrobě změříme „nutnou“ pracovní dobu a dobu „nadpráce“, jak na skladě hotové produkce odlišíme a oddělíme „nutný“ produkt od „nadproduktu“?** – odpovědi na takové otázky neexistují v marxismu ani mimo něj.

Absence odpovědi na tyto otázky znamená, že marxistická politická ekonomie je metrologicky neprůkazná: že v základu jejích pojmů neleží objektivní jevy³⁶¹ nebo nejsou parametry zvolené pro popis objektivních jevů v životě identifikovatelné a měřitelné. Všechny opravdové vědy jsou metrologicky průkazné: jevy, kterými se zabývají, objektivně existují, a parametry objektivních jevů vztažené k jejich pojmovému aparátu jsou objektivně identifikovatelné a měřitelné. Metrologicky neprůkazné jsou jen pseudovědy, včetně marxismu.

Pokud by Stalin přímo řekl, že marxismus je pavěda, pak by s ním společnost omámená kultem marxismu sotva souhlasila³⁶²; většina jedinců tvořících společnost na sebe nechce brát starost a odpovědnost,

³⁶⁰ Na druhé straně byla tato otázka, na níž v marxismu neexistuje odpověď, nepříjemná i učitelům marxismu, kteří na ni neznali odpověď a automaticky se tak ocitali v opozici ke stalinské verzi výkladu života prostřednictvím marxismu.

³⁶¹ „Přenos hodnoty z výrobních prostředků na produkci“ je pojem z marxistické politické ekonomie. V životě takový objektivní jev neexistuje, ale existuje účetní procedura, na jejímž základě se do výrobní ceny produkce připočítávají amortizační odpisy, které jsou právně uzákoněným podílem z ceny výrobních prostředků podniku.

³⁶² Dokonce ještě i dnes, 11 let po státním krachu SSSR, kdy marxismus přestal být v otevřeně podobě kultovní věroukou, se mnozí ekonomové i obyčejní lidé hrnou bránit pojmový aparát jeho politické ekonomie: Jak to, že neexistuje „nutný“ pracovní čas? Jak to, že neexistuje „nadhodnota“?

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

nechce samostatně přemýšlet, a spíše by souhlasila s věrnými marxisty-psychotrockisty, kteří by těmto lidem podsunuli nějaké vysvětlení, které by je zprošťovalo nutnosti přemýšlet o životě. Například něco na způsob: *„Kvůli těžké práci se soudruh Stalin přilíš unavil, měl nervový kolaps, a proto jsou jeho úvahy poněkud mimo mísu, je nutné ho osvobodit od práce, vyléčit a nechat ho odejít na zasloužený odpočinek někde na luxusní chatě pod dohledem „těch nejlepších lékařů“.* Proto Stalin řekl, že marxismus je pseudověda „mezi řádky“: v toku obrazových představ doprovázejících text. U někoho to prošlo bez povšimnutí, a někdo to nezačal vysvětlovat těm, kteří tomu neporozuměli. To ukazuje na to, že:

Ekonomické problémy socialismu v SSSR – to je text, kterému může porozumět jen ten, kdo je vnímavý k samotnému životu a komu normálně funguje pravá mozková hemisféra (odpovídající za obrazové představy, plní funkci myšlení v obrazech), přičemž ne sama o sobě, ale v harmonii s levou mozkovou hemisférou (odpovídající za jazykové formy a logické přechody).

Touto jednou větou o pojmových kategoriích politické ekonomie marxismu Josif Vissarionovič Stalin *egregoriálně* naprogramoval krach marxismu; a protože „svaté místo dlouho prázdné nezůstane“, tak naprogramoval i to, aby v Rusku bylo vypracováno svěbytné vnímání a chápání světa odpovídající potřebám bolševického globálního civilizačního budování.

To znamená, že J. V. Stalin fakticky odepsal marxismus jako systém vnímání a chápání světa (jako světonázorový systém). A nemyslete si, že to udělal jakoby mimoděk, neboť kvůli své omezenosti a intelektuální primitivnosti dost dobře nechápal smysl svých vlastních slov a nedokázal předvídat následky publikace této práce. Stejně jako smysl jeho slov nechápali a nechápou mnozí stalinisté i antistalinisté v minulosti i dnes. J. V. Stalin uštedřil úder nejzranitelnějšímu³⁶³ místu marxismu, zasadil ho přesně, skrytě od protivníka a nemilosrdně. Od té doby marxismus existuje v režimu mrtvolky-zombie: veřejní marxisté to stále nepochopili, a marxisté-„esoterici“, kteří se od začátku opírali o jiné vnímání a chápání světa, a

³⁶³ Nejzranitelnější místo je to proto, že ta otázka vyjmenovaných pojmových kategorií je lehce přístupná chápání těch nejširších vrstev obyvatelstva i bez nějakého zvláštního vzdělání.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ve svých krocích se marxismem jen kryjí, nespěchají, aby se o tuto pro ně neradostnou zprávu podělili se svými „ovečkami“.

V Ekonomických problémech socialismu v SSSR je i následující – dost významný – text:

8. Otázka zvláštní kapitoly v učebnici o Leninovi a Stalinovi, jakožto o zakladatelích politické ekonomie socialismu.

Myslím, že kapitolu „Marxistické učení o socialismu. V. I. Lenin a J. V. Stalin jako zakladatelé politické ekonomie socialismu“ je třeba z učebnice vyřadit. Tato kapitola je v učebnici naprosto zbytečná, protože nepřináší nic nového a jen bezbarvě opakuje to, co už bylo uvedeno podrobněji v předchozích kapitolách učebnice. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 8. část, Jiné otázky)

Podle našeho názoru Stalina jeho současníci, duševní nevolníci, přivedli do stavu, kdy už jednoduše nedokázal bez sarkasmu psát o tehdejší „marxistickém učení o socialismu“ a „politické ekonomii socialismu“ jako o vědě, ani o roli V. I. Lenina a své vlastní při formování těchto obluzujících blábolů, jejichž šíření ve společnosti však sám otevřeně nemohl zabránit. A nehlasně je ten text navíc výsměchem nad těmi, kteří pracovali na vytváření Stalinova kultu osobnosti. A myslíme si, že ti, kteří mají smysl pro humor a cit pro literární styl, s naším výkladem uvedeného úryvku budou souhlasit.

Ale zachovala se i přímá svědectví toho, jak byl Stalin znepokojen tím, že v SSSR neexistuje sociologické teorie, která by odpovídala potřebám socialistického a komunistického budování. Jako potvrzení uvedeme úryvek z rozhovoru s R. Kosolapovem, který byl zveřejněn v novinách *Zitra* č. 50/(211), v prosinci roku 1997:

Od konce padesátých až do začátku sedmdesátých let jsem úzce spolupracoval s Dmitrijem Ivanovičem Česnokovem – bývalým členem prezidia ÚV³⁶⁴, který byl „vyslán do vyhnanství“ v Gorkém v roce 1953, přičemž žádnou srozumitelnou příčinu mu Chruščov sdělit nedokázal: Je tu jistý názor a hotovo. Právě Česnokovovi Stalin den dva před svou smrtí řekl po telefonu:

³⁶⁴ Orgán, který nahradil politbyro, zřízený 19. sjezdem, aby řídil stranu v období mezi sjezdy a plény. Byl zrušen chruščovským režimem okamžitě po Stalinově vraždě.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

„Musíte se v nejbližší době začít zabývat otázkami dalšího rozvoje teorie. Můžeme něco splést v hospodářství, ale to vždy můžeme tak či onak napravit. Pokud ale něco popleteme v teorii, pak celou naši věc zahubíme. Bez teorie nám hrozí smrt, smrt, smrt!“ (vyčlenili jsme kurzívou)

Pokud by J. V. Stalin uznával marxismus jako teorii budování socialismu a komunismu, pak by neměl důvod přesvědčovat D. I. Česnokova o tom, že **bez teorie věci bolševismu hrozí smrt** – „učení Marxe je všemocné, protože je správné“ – jak říkal soudruh Lenin. Pokud však Stalin zcela určitě věděl, že v marxismu jde o nečisté dílo, pak byla jeho výzva k Česnokovovi přímým pokynem k tomu, aby byla vypracována alternativní sociologická teorie, jestliže si navíc připomeneme to, co bylo napsáno v Ekonomických problémech socialismu v SSSR: **„Do určité doby jsme tento nesoulad <mezi pojmovým aparátem marxismu a reálným životem> mohli trpět, nyní však nastala doba, kdy tento nesoulad konečně musíme odstranit.“** Přičemž je třeba chápat, že je-li „učení Marxe všemocné, protože je správné“³⁶⁵, pak nejsou ta slova „CELOU VĚC zahubíme“ v podmínkách kultu marxismu rozšířeného v celé společnosti vůbec na místě. Je-li však Marxovo učení naopak bludem, kterým pletou lidem hlavy, pak *bez dalšího rozvoje teorie, aby se díky ní rozumy milionů lidí mohly vymanit z moci marxismu* – bude celá věc přechodu ke společnosti pravověrného/spravedlivého soužití nevyhnutelně zahubena, a bude třeba ji začínat znovu pod tvrdým tlakem objektivních okolností, ale již v jiné historické době³⁶⁶.

Kromě Poznámek o ekonomických otázkách souvisejících s listopadovou diskusí z roku 1951 je v Ekonomických problémech socialismu v SSSR zařazena ještě Odpověď soudruhovi Alexandrovi, Iljiči Notkinovi, O chybách soudruha L. D. Jarošenka, Odpověď soudruhům A. V. Saninové a V. G. Venžerovi.³⁶⁷ Všechny jsou *ve svém*

³⁶⁵ Jeden z Leninových výroků.

³⁶⁶ Což nyní reálně probíhá v Rusku (rok 2002).

³⁶⁷ Ti, kdo si myslí, že ve Stalinově epoše panovala hrůzná tyranie, musí chtít-nechtít přiznat, že výše vyjmenovaní soudruzi si sami přáli vyjádřit své názory na ty či ony otázky, aniž by se báli, že budou odsouzeni podle paragrafu 58 za kontrarevoluční činnost, pokud „tyran“ s jejich názory nebude souhlasit. Nikdo z nich neskončil v GULAGu a L. D. Jarošenko, který se dožil přestrojky, dokonce poskytl rozhovor o tom, jak J. V. Stalin nechápal

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

podtextu podřízeny hlavní ideji sborníku: **bolševismus potřebuje sociologickou teorii schopnou osvobodit společnost i celé lidstvo z moci marxismu a mafie jeho pohlavárů.** Ale protože jsou tyto práce nesourodé s ohledem na svou tematiku a její význam (*podle hierarchie priorit zobecněných prostředků řízení*³⁶⁸), budeme tyto otázky, kterých se Stalin dotkl, probírat v pořadí hierarchie jejich významu a v jejich vzájemných souvislostech.

6.8.2. Překonání ateismu

Proto budeme v analýze Ekonomických problémů socialismu v SSSR pokračovat Stalinovým názorem na chyby soudruha L. D. Jarošenka:

Soudruh Jarošenko zaslal nedávno členům politbyra Ústředního výboru VKS(b) dopis, datovaný 20. března letošního roku, o řadě ekonomických otázek, které byly projednávány na známé listopadové diskusi. Dopis obsahuje autorovu stížnost, že v hlavních dokumentech zobecňujících diskusi právě tak jako v „Poznámkách“ soudruha Stalina „nebyla žádná odezva na stanovisko“ soudruha Jarošenka. Kromě toho dopis obsahuje návrh soudruha Jarošenka, aby mu bylo povoleno vypracovat

problémy národního hospodářství a ekonomické vědy.

Tato skutečnost a vůbec všechna svědectví těch, kteří skutečně pracovali s J. V. Stalinem a řešili s ním různorodé problémy v životě státu, dokládají, že je pomluvou a lží to chruščovské tvrzení, že: „*Stalin nepracoval s lidmi přesvědčováním, vysvětlováním a trpělivou spoluprací, ale nutil jim své ideje a vyžadoval absolutní podřízenost svému názoru. A ten, kdo čelil jeho názoru nebo se pokoušel dokázat svůj pohled na věc a věrnost svému postoji, byl odsouzen k tomu, že přijde o své řídicí postavení a bude následně morálně i fyzicky likvidován...*“ (z „tajné“ zprávy N. S. Chruščova na 20. sjezdu KSSS, která byla půl roku poté v plném znění publikována v USA, ale až do samotného začátku „boje se stalinštinou“ za přestrojky byla před národy SSSR tajena).

N. S. Chruščov osobně a jemu podobní byli sami omezení a natolik zbabělí, že strach blokoval jejich intelekt do takové míry, že přesvědčit je o něčem nebylo možné, a ideály socialismu a komunismu u nich vyvolávaly bezděčné znechucení a bezdůvodné odmítání řešení zaměřených na jejich uskutečňování, takže vinit J. V. Stalina z vlastní omezenosti, mravní pokleslosti, zbabělosti a hlouposti – bylo podlé.

³⁶⁸ Viz VYSVĚTLENÍ K POSLEDNÍMU Odstavci, kterým končí kapitola 6.6.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
„Politickou ekonomikou socialismu“ v termínu jednoho nebo půl druhého roku a aby mu k tomu byli dáni dva pomocníci.
(Ekonomické problémy socialismu v SSSR, O chybách soudruha L. D. Jarošenka)

Jak se uvádělo dříve, „chceme-li stručně charakterizovat stanovisko soudruha Jarošenka, pak je na místě říci, že je nemarxistické, a tudíž hluboce chybné“. Ale pokud Stalin skutečně chtěl, aby byla v SSSR vypracována nemarxistická sociologická teorie, zahrnující v sobě i politickou ekonomii, vyvolává to otázku:

Proč v Ekonomických problémech socialismu v SSSR veřejně vystoupil proti návrhu L. D. Jarošenka, „aby mu bylo povoleno vypracovat Politickou ekonomikou socialismu v termínu jednoho roku nebo roku a půl, jestliže bude mít k ruce dva pomocníky“?

Nebo stejnou otázku v jiném znění:

V čem spočívaly ty chyby soudruha Jarošenka, které neměly nic společného s tím, zda zůstává věrný marxismu?

Podívejme se na Stalinův text:

Za socialismu, říká soudruh Jarošenko, „vstupují výrobní vztahy lidí do organizace výrobních sil jako prostředek, jako moment této organizace“.³⁶⁹ (viz dopis soudruha Jarošenka politbyru Ústředního výboru).

Jaký je tedy v takovém případě hlavní úkol Politické ekonomie socialismu? Soudruh Jarošenko odpovídá: „Hlavní problém Politické ekonomie socialismu proto **nespočívá v tom**, aby byly zkoumány výrobní vztahy lidí socialistické společnosti, **nýbrž v tom**, aby byla rozpracována a rozvíjena vědecká teorie organizace výrobních sil ve společenské výrobě, teorie plánování rozvoje národního hospodářství“ (viz projev soudruha Jarošenka na Plénu v diskusi).

Tím se vlastně vysvětluje, že soudruh Jarošenko se nezajímá o takové ekonomické otázky socialistického zřízení, jako je existence různých forem vlastnictví v naší ekonomice, oběh zboží, zákon hodnoty a jiné, neboť je považuje za druhořadé otázky, vyvolávající pouze scholastické disputece. Prohlašuje přímo, že v jeho Politické ekonomikou socialismu jsou

³⁶⁹ Pokud si připomeneme, co psal o organizaci Ford Motors Henry Ford, tak to samé bylo i v jeho podniku.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

„disputace o úloze té či oné kategorie politické ekonomie socialismu – jako cena, zboží, peníze, úvěr a jiné – které u nás často nabývají scholastického rázu, **nahrazeny** zdravými úvahami o racionální organizaci výrobních sil ve společenské výrobě a vědeckým zdůvodněním této organizace³⁷⁰“ (viz, projev soudruha Jarošenka v sekci plenární diskuse).

Z toho plyne, že politická ekonomie má být bez ekonomických problémů.

Soudruh Jarošenko se domnívá, že stačí „racionálně organizovat výrobní síly“, aby přechod od socialismu ke komunismu proběhl bez zvláštních obtíží. Má za to, že to úplně stačí k přechodu ke komunismu. Přímo prohlašuje, že „za socialismu se hlavní boj za vybudování komunistické společnosti redukuje na boj za správnou organizaci výrobních sil a jejich racionální využití ve společenské výrobě“ (viz projev v plenární diskusi). Soudruh Jarošenko slavnostně prohlašuje, že „komunismus – toť nejvyšší vědecká organizace výrobních sil ve společenské výrobě“.

Z toho tedy vyplývá, že podstata komunistického zřízení spočívá jen v „racionální organizaci výrobních sil“. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, O chybách soudruha L. D. Jarošenka, 1. část, Hlavní chyba soudruha Jarošenka, poznámky k citacím jsou naše)

Ze dvou posledních odstavců musí být jasné:

- že to tvrzení hlupáků, že „komunismus, bolševismus spočívá v tom, že se něco vezme jedněm a rozdělí jiným“, je jen hanebnou pomluvou, kterou systematicky propagují ruské hromadné sdělovací prostředky i veřejní politici (včetně B. N. Jelcina) počínaje rokem 1985 a samozřejmě ještě více po roce 1991.
- že se Stalin vůbec nedomníval, že dosáhne-li *spektrum výroby v přepočtu na jednoho obyvatele* nějakou dostatečně vysokou míru, tak to automaticky povede k všeobecnému blahobytu v komunismu (tato poznámka je určena těm, kteří vidí v komunismu a bolševismu bezduchou snahu primitivů nacpat si břicho a co nejvíce si

³⁷⁰ Úvahy nemohou být zdravé, pokud není vymezeno chápání termínů, jejich vzájemných vazeb se životem i mezi sebou, na jejichž základě se potom ty úvahy mohou vést. A L. D. Jarošenko se očividně brání definování těchto termínů.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ (nahrabat).

O něco dále v textu, kde Stalin podrobněji rozebírá Jarošenkovy názory, vyjadřuje svou myšlenku vhodným citátem z dědictví K. Marxe:

Marx říká:

„Ve výrobě působí lidé nejen na přírodu, nýbrž také na sebe navzájem. Nemohou vyrábět, aniž by se určitým způsobem spojili ke společné činnosti a vzájemně si tyto činnosti obměňovali. Aby mohli vyrábět, vstupují lidé do určitých vzájemných vztahů a poměrů, a jen v rámci těchto společenských vztahů a poměrů vzniká jejich vztah k přírodě a uskutečňuje se výroba.“ (Viz K. Marx a B. Engels, svazek V., str. 429)³⁷¹

Když dal Stalin pomocí tohoto citátu najevo všem, kteří si to přáli, jaký je skutečný marxista, pokračoval ve své myšlence a znovu se vrátil k názorům L. D. Jarošenka:

Společenská výroba se tudíž skládá ze dvou složek, které i když jsou nerozlučně vzájemně spjaty, přece jen odrážejí dvě roviny odlišných vztahů: vztahy lidí k přírodě (výrobní síly) a vztahy lidí mezi sebou v procesu výroby (výrobní vztahy). Jedině přítomnost obou těchto složek výroby nám dává společenskou výrobu, ať už jde o socialistické zřízení, nebo o jiné společenské formace.

Soudruh Jarošenko s Marxem očividně tak úplně nesouhlasí. Má za to, že tuto Marxovu poučku nelze aplikovat na socialistické zřízení. Právě proto redukuje problém Politické ekonomie socialismu na úkol racionální organizace výrobních sil, aniž by ho zajímaly výrobní, ekonomické vztahy, od nichž výrobní síly odtrhuje.

Takže místo marxistické Politické ekonomie z toho soudruhovi Jarošenkovi vychází cosi na způsob Bogdanovovy Všeobecné organizační vědy.

Takto soudruh Jarošenko, který vyšel ze správné myšlenky, že výrobní síly jsou nejhybnějšími a nejrevolučnějšími silami ve výrobě, dovádí tuto myšlenku ad absurdum, až do popírání úlohy výrobních, ekonomických vztahů za socialismu, přičemž

³⁷¹ Odkaz na vydání, které používal J. V. Stalin.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
místo plnokrevné společenské výroby mu z toho vychází jednostranná a chudokrevná technologie výroby – cosi na způsob bucharinské „společensko-organizační techniky. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, O chybách soudruha L. D. Jarošenka, 1. část, Hlavní chyba soudruha Jarošenka)

Vzniká dojem, že odvolávání se na nemarxistické názory soudruha Jarošenka v Ekonomických problémech socialismu v SSSR poskytuje Stalinovi jen pohodlný důvod k tomu, aby varoval jak před pustým žvaněním na téma, že stačí nahradit pojmově definovanou teorii „zdravými úvahami o racionální organizaci výrobních sil ve společenské výrobě“, tak i před pokusy opírat se při rozvíjení teorie o něco *s obdobnou kvalitou* jakou se vyznačuje Všeobecná organizační věda od A. A. Bogdanova.

Co se týče té první věci, těch takzvaných „zdravých úvah“ na téma organizace procesů řízení a samořízení ve společnosti v takovém v tempu, v jakém vznikají problémy – tak J. V. Stalin se za desetiletí své stranicko-státní práce (zvláště po roce 1923, v té míře, v jaké se v jeho rukou soustřeďovala nejvyšší stranicko-státní moc) sám stal odborníkem na zdravé i mylné úvahy podobného druhu, vyjadřované prostřednictvím slovníku marxismu a ekonomické vědy, jejichž pojmový aparát vyjadřoval Já-centrické myšlení „elity“ těch formací, jaké tu byly před vznikem socialismu. A když ty úvahy byly zdravé, což se potom projevilo v úspěších ekonomiky SSSR, tak se tím fakticky před lidmi, kteří se toho řízení neúčastnili, skrývala naprostá a bezútešná prakticko-teoretická nepoužitelnost marxismu. A tento stav věcí očividně dělal Stalinovi starosti. Stejně jako to, že přestože si činil nárok na „zdravé úvahy“ oproštěné od „scholastických disputací“ (tj. od nutnosti ujasnit si smysl každého z používaných pojmů a o jejich vzájemných vazbách se životem i mezi sebou navzájem³⁷²) nebyl Jarošenko zdravých úvah schopen – to Stalin ve své odpovědi přesvědčivě ukázal, a pokud to nedošlo samotnému Jarošenkovi, pak mnohým z těch, kteří tuto jeho práci četli, ano.

Je to jasné, pokud chápeme, že Stalin marxistou nebyl, a

³⁷² Na jiném místě Stalin uvádí následující citát od Jarošenka:

„Soudruh Jarošenko tvrdí, že v jeho „Politické ekonomii socialismu“ budou „kategorie politické ekonomie jako cena, zboží, peníze, úvěr a jiné **nahrazeny** zdravými úvahami o racionální organizaci výrobních sil ve společenské výrobě...“

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Jarošenko, aniž by si tuto skutečnost uvědomoval, stejně jako nechápal marxismus jako takový, si činil nárok na tvůrčí rozvoj marxistické teorie tak, aby to odpovídalo novým historickým podmínkám. A proto na příkladu L. D. Jarošenka, formou kritiky jeho nemarxistických názorů, J. V. Stalin ukázal i neplodnost pokusů „tvůrčího rozvoje marxismu v nových historických podmínkách“ a vysmál se snaze „zdravými úvahami“ nahradit pojmově definovanou a pro život způsobilou teorii.

A jak ukazuje dějinná praxe, tak ty takzvané „zdravé úvahy“:

- buď vyústí ve vytvoření vědeckých teorií *způsobilých pro život*, které nejenže nejsou v rozporu se zdravými úvahami, ale stávají se jejich základní kostrou při řešení problémů vystávajících před společnostmi, a umožňují potom lidem porozumět těmto problémům a příčinám jejich vzniku i nalézat cesty a metody jejich řešení;
- nebo zůstanou Já-centrickým prázdným žvaněním, kterým často žijí dost široké společenské skupiny, které ale není tvořivé, a proto může při pokusu opírat se o něj v politice společnosti a státu způsobit mnoho problémů³⁷³.

Jedním z posledních příkladů „zdravých“ úvah podobného druhu jsou úvahy akademika A. D. Sacharova (pod *psychologickým diktátem* Jeleny Bonnerové) a celého disidentského hnutí posledních desetiletí existence SSSR³⁷⁴: jestliže budeme předpokládat, že cílem jejich snažení bylo rozvrátit SSSR, **aby tak uvrhli do podřízeného postavení milióny lidí, vládli jim a parazitovali na jejich práci a životě**, pak byli A. D. Sacharov a jeho přísluhovači – jednoduše

³⁷³ Ale je tu i třetí možnost: existují lidé, kteří jsou umělci v rozvíjení „zdravých“ úvah, jejichž proslovy mají za cíl uvádět ostatní lidi do omylu a vytvářet v nich falešné obrazové představy o životních jevech. Ti se potom dostávají do závislosti na *těchto umělcích se „zdravým“ rozumem, jejichž obrazové představy navzdory jejich slovům objektivním jevům Života odpovídají*.

³⁷⁴ V té době bylo možné být v SSSR nespokojen s jednou ze dvou věcí:

- buď tím, že se ve státě buduje socialismus;
- nebo tím, že budování socialismu je jak ze strany občanů, tak i úředníků provázeno omezeností a zneužíváním moci, což nabourává samu podstatu socialismu.

Disidenti prvního druhu přivedli SSSR ke krachu a zahájili proburžoazní reformy. „Disidenti“ druhého druhu ukončí reformy a vyrovnají úcty.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

darebáci; pokud ale spoléhali na to, že po krachu byrokratického režimu ve strukturách státnosti Sovětské moci se vše ve společenském životě vyřeší „samo sebou“ k všeobecné spokojenosti (tj. že nebudou bezdomovci ani chudáci žijící na skládkách³⁷⁵, ani ohniska občanské války a dalších podobných sociálních pohrom, které nebyly v SSSR, přinejmenším v obdobích jeho mírového života) – pak to byli hlupáci, které „utáhli na vašené nudli“ a zneužili darebáci, kteří zůstali schovaní za kulisami následných událostí.

Nicméně v každém případě se hloupost tohoto druhu zakládá na pokleslé mravnosti. **Jinými slovy, pokud byl akademik Sacharov něčí „svědomí“, pak to bylo velmi chorobné a pokřivené svědomí.** O něco dřívější, ale písemně zachycený příklad „zdravých“ úvah podobného druhu na téma dějin a sociologie je Mein Kampf Adolfa Hitlera. A soudě podle všeho si Josif Vissarionovič Stalin velmi a *aktivně přál*, aby se národy SSSR osvobodily z moci „zdravých“ úvah podobného druhu nad nimi a jejich osudy.

Příčemž ta otázka Všeobecné organizační vědy A. A. Bogdanova, které se dotknul J. V. Stalin, má větší význam než *nemarxistické názory L. D. Jarošenka a jeho záliba ve „zdravých“ úvahách, kterými by rád nahradil teorii způsobilou pro život, a které se staly podnětem k tomu, aby byla zmíněna problematika všeobecné organizační vědy jako takové.* A to je také jedna z „konspiračních“³⁷⁶ otázek v celkovém kontextu Ekonomických problémů socialismu v SSSR.

A. A. Bogdanov, vlastním jménem Alexandr Alexandrovič Malinovskij (1873 – 1928), byl ekonom, filosof, přírodovědec, politický činitel a spisovatel-fantasta. Člen sociálně-demokratické

³⁷⁵ Pod okny bytu popelnice, nad kterými v létě bzučí mraky much. Tato nehygieničnost, nedílně spjatá s architektonicko-urbanistickým stylem „chruščovek“, je také jedním z projevů „péče o lid“ psychotrockistického chruščovsko-brežněvovského režimu.

A to, že se tam dnes od rána do večera při jejich přehrabování, zda se tam neobjevilo něco nového, střídají „svobodní“ „soukromí podnikatelé“, je jedním z „úspěchů“ gorbačovského režimu a jalcinsko-gajdarovských reforem. Samozřejmě, že zpracovávání smetí a odpadů z domácností je potřebné, ale nemůžeme dost dobře souhlasit s tím, aby to bylo organizováno tímto způsobem, vytlačováním lidí ze života na skládky.

V SSSR nikdy politika státu nedohnala tolik lidí k tomu, aby se živilí odpadky na skládkách, v období jeho rozkvětu ani v období jeho [řízené] degradace.

³⁷⁶ Avšak současní milovníci „konspirologie“ ji pečlivě obcházejí.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

strany od roku 1896, v roce 1903 se přidal k bolševikům. Jeho názory byly v mnohém nemarxistické. V roce 1909 byl vyloučen z Bolševického střediska, a potom i z ústředního výboru strany. Následně se přidával k různým stranickým frakcím. Po Velké říjnové socialistické revoluci postupně opouštěl politickou činnost a začal se věnovat vědecké práci (svým základním vzděláním byl lékař). Byl organizátorem a ředitelem (od roku 1926) prvního Institutu transfúze krve na světě, který byl později nazván jeho jménem. Zemřel 07. dubna 1928 v důsledku experimentu s transfúzí krve, který prováděl sám na sobě. (Životopisné údaje byly převzaty z hesla o A. A. Bogdanovovi z Velké sovětské encyklopedie, 3. vydání, 3. svazek, str. 442, 443.

Z vědeckého odkazu A. A. Bogdanova po celou dobu vyvolává největší zájem právě jeho Všeobecná organizační věda, jiným názvem Tektologie. Jak informuje zmíněné heslo z Velké sovětské encyklopedie, tak svou Tektologií se Bogdanov stal jedním z „pionýrů systémového přístupu v moderní vědě. V řadě novějších výzkumů sovětských i zahraničních autorů se podotýká, že některé teze tektologie předběhly myšlenky kybernetiky (princip zpětné vazby, idea modelování a další).

Všeobecná organizační věda je objemově rozsáhlý světonázorový traktát, o kterém hodně vzdělaných lidí slyšelo, ale málokdo ho četl, a to i proto, že v sovětské době nebyl kvůli nemarxistickým názorům v něm uváděným opakovaně vydáván³⁷⁷. Bylo možné ho najít jen ve speciálních archivech hlavních vědeckých knihoven nebo v malém počtu v rodinných knihovnách. Jednalo se o pokus vymanit se z nadvlády marxismu nad světonázorem člověka na základě **ve své podstatě verze *dostatečně všeobecné teorie řízení*, v podobě, jaký jí svým výkladem dal** A. A. Bogdanov.

J. V. Stalin však neshledal ten pokus úspěšným a v tom měl pravdu³⁷⁸. Ti, kdo v této věci se Stalinem nesouhlasí, si mohou obstarat

³⁷⁷ Po hledání na internetu se nám podařilo najít odkazy jen na následující vydání:

1. A. A. Bogdanov (Tektologie, Všeobecná organizační věda, díl 1. – 3., Petrohrad – Moskva – Berlín, 1913 - 1922

2. A. A. Bogdanov – Tektologie (Všeobecná organizační věda) – reedice ve dvou knihách: 1. kniha – 304 stran; 2. kniha 351 stran – Moskva, Ekonomika, 1989

³⁷⁸ Pokud by byl ten pokus úspěšný, tak by v důsledku napsání prvních

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

všechny tři svazky Tektologie, Všeobecné organizační vědy, nastudovat si je a osvojit. Nebudou první: po krachu kultu marxismu v SSSR se touto cestou vydali mnozí, kteří chápou, že **věda o řízení je klíčem ke všemu**. Ale než se někdo vydá touto cestou, ať se napřed raději podívá, co si ze studia Tektologie odnášejí ti, kteří si z ní již něco osvojili.

Na internetu se dá najít referát nazvaný 48 tezí Tektologie A. A. Bogdanova³⁷⁹. Jak informuje autor tohoto referátu, bylo jeho úkolem „*ve zkratce v podobě tezí shrnout to hlavní z práce A. A. Bogdanova, z jeho celosvětově známé knihy Tektologie, Všeobecně organizační věda (1913 – 1922), kterou považoval za své životní dílo*“. Tak se na ten referát pojďme podívat:

1. Jakákoliv lidská činnost je objektivně organizující nebo dezorganizující“ (str. 19)³⁸⁰ a může posloužit jako materiál pro získávání organizačních zkušeností. Organizační činnost člověka je zaměřena na přetváření okolního světa v souladu s potřebami samotného člověka. Lidstvo však není jednotné ve své organizující činnosti, což vytváří dezorganizační činnost jako výsledek střetu různých organizačních procesů.

Takový je organizační pohled na svět.

2. „Příroda je prvním velkým organizátorem.“ (str. 22) Poslední objevy přírodních věd odůvodňují pohled na všechny jevy přírody, živé i neživé, jako na organizační, a odtud se pojem organizujících zkušeností dále rozšiřuje na celosvětový souhrn organizujících a dezorganizujících procesů.

3. Shoda organizačního uspořádání, která je vlastní různorodým přírodním systémům, jejichž principy může člověk využít ve své činnosti, nás přivádí k myšlence, že organizační

hlav této Bogdanovovy práce v roce 1913 došlo k přenastavení algoritmiky noosféry Země a problém překonání marxismu by byl určitým způsobem vyřešen již v první polovině 20. století a dějiny tohoto století by byly jiné.

³⁷⁹ Autor — A. Kitašov, biologická fakulta Moskevské státní Lomonosovovy univerzity, referát je datován rokem 1995. Jeho adresa na internetu - <http://1.cellimm.bio.msu.ru/people/cetum/bogdanov.html> (z června 2002)

³⁸⁰ Autor referátu uvádí odkazy na čísla stránek berlínského vydání Tektologie z roku 1922 se zachováním originální interpunkce, kde to bylo možné.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ metody, jež jsou vlastní světu ve všech jeho projevech, jsou jednotné, že jde o monistické uspořádání světa.

4. Jednota organizačních metod nás tak přivádí k nutnosti vytvoření nové vědy, která by je zobecnila. Organizační zkušenosti musí být prozkoumány a využity ve prospěch lidstva. (uvedený referát, teze 1 – 4)

A ačkoliv neznáme žádné Stalinovy komentáře k Bogdanovově Všeobecné organizační vědě, tak podle těch čtyř tezí výše, které vybral autor referátu, měl Stalin objektivně pravdu ve svém odmítání takto mravně vykleštěného „vědecko-teoretického“ základu pro účely vypracování společensky potřebné sociologické teorie, včetně její ekonomické složky³⁸¹.

Ty teze, které vybral z Tektologie autor referátu, vyjadřují Já-centrický (antropocentrický³⁸²) ateismus materialistického typu³⁸³. A to je zcela dostačující důvod k odmítnutí Bogdanovy Tektologie jako světonázorového standardu způsobilého pro život, kterého by měli dosahovat ve svém intelektuálním vývoji všichni normální lidé v okamžiku svého vstupu do dospělosti.

Podíváme-li se na to, co je známo o životě samotného A. A. Bogdanova, tak se jednalo o upřímného člověka, který odmítal jakékoliv utlačování lidské osobnosti (odtud také pramení jeho konflikty s vnitřní stranickou hierarchií RSDRP a odchod z politické činnosti) a byl připraven obětovat svůj život pro život jiných lidí (což dokázal svou smrtí během lékařského experimentu). Ale i když správně odmítl kultovní formy idealistického ateizmu panující v Rusku,

³⁸¹ Ju. I. Muchin v již dříve zmiňované knize Vražda Stalina i Beriji (Moskva, Krymský most-9D, Fórum, rok 2002) na str. 484 cituje jeden ze seznamů knih ve Stalinově knihovně. Jsou mezi nimi zmíněna i dvě předrevoluční vydání knihy A. A. Bogdanova – Krátký kurz ekonomické vědy.

³⁸² Tedy takový, ve kterém si Já-centrismus činí nárok na vyjádření světonázorových postojů a zájmů celého lidstva.

³⁸³ Ti, kterým se zdá závěr učiněný na základě referátu nepřesvědčivým, se mohou podívat na práce samotného A. A. Bogdanova. Jeho Já-centrický (antropocentrický) ateismus materialistického typu se projevil i v jeho článku Tajemství vědy, který se dá najít na internetu a je také v adresáři Jiní autoři Informační databáze vnitřního prediktoru SSSR šířené na CD.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
nedokázal v Životě odhalit a uvědomit si přítomnost projevů Boží Všedržitelnosti, a proto v sobě nedokázal překonat ateizmus jako takový, který přejal z kultury. V důsledku této okolnosti jsou obvinění z mechaničnosti – a ve své podstatě z mravní vykleštěnosti (amorálnosti: mechanismy mravnosti nedisponují, ačkoliv se v nich projevuje mravnost jejich tvůrců), která v té či oné podobě vyslovovali mnozí vůči jeho verzi všeobecné organizační vědy jako takové – také správná.

Člověk je – jako jedinec i v podobě celého lidstva – nositelem té či oné ale zcela určité mravnosti, která je mu objektivně vlastní; má však volnost v tom, že svou stávající mravnost může přehodnocovat a na základě toho svobodně vytvářet svou budoucí mravnost. To platí jak pro osobní, tak i pro celospolečenskou mravnost zaznamenávanou v noosféře jako **aktuální výsledek života lidstva, do kterého každý člověk vnáší svůj cílevědomý nebo neuvědomělý vklad.**

A právě proto, že je Bogdanovova Všeobecná organizační věda mravně vykleštěná, takže umožňuje prezentovat zkaženost nebo amorálnost subjektu i společností jako objektivní fakt, nezávislý na jejich záměrech a vůli, je tak přitažlivá pro Já-centrické vidění světa, které je vlastní mnoha činitelům současné vědy: *z jejich pohledu je důležitý vědecký výsledek uznáný ve „vědeckých kruzích“ jako v podstatě jediná charakteristika domnělé lidské důstojnosti výzkumníka, a do toho, jaké jsou jeho další osobní kvality, jaká je jeho mravnost nikomu nic není a tím spíše to nemá žádný vztah k vědě – jako k procesu poznání a řízení okolností života společností i jednotlivců*³⁸⁴. To, že jsou vědecký výsledek a možná praxe jeho

³⁸⁴ „Není například nutné omezovat cíle a předmět vědeckých výzkumů etickými požadavky. Etika akumuluje zkušenosti předchozího života, včetně (a možná v první řadě) zkušenosti předchozích nezdarů. A věda, to je vždy hledání nových možností rozvoje společnosti a její adaptace k okolním podmínkám. Pro hledání (samozřejmě, že již ne pro použití) nesmí být žádná omezující pravidla!“ (z článku akademika N. N. Mojsejeva a doktora fyzikálně-matematických věd I. G. Pospelova – Směr evoluce a rozum, časopis Příroda č. 6, 1990)

Ačkoliv autoři píší, že „nejdůležitější vlastností evolučního procesu je jeho nepředvídatelný charakter“, je na základě veškerých dějinných zkušeností davo-„elitářismus“ možné zaručit, že se lidstvo samo zlikviduje, bude-li se davo-„elitářismus“ stejně jako dříve snoubit s absencí etických zákazů na cíle a předmět výzkumů.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

použití podmíněny především mravností výzkumníka (což platí i pro všechny ostatní záležitosti jednotlivců i kolektivů, přičemž jak pro ty

Vzhledem k tomu, že není možné ve společnosti omezit osvojování a používání znalostí a její zkaženost obrátí ve zlo jakékoliv vědění, jsou jedinou obranou před touto sebestrukcí etické a ve své podstatě mravně podmíněné zákazy na **cíle a předměty** výzkumů, které si vytyčí sami výzkumníci: **vědecké znalosti nemohou být zneužity ke zlu jen do té doby, než jsou objeveny**; proto je neznalost společnosti, která se vyhýbá mravně-etickému pokroku, přínosem pro ni samotnou i pro její okolí.

Pokračujeme ve zkoumání otázky vztahu mravnosti a Tektologie a podíváme se na publikaci – Přestrojka, deset let poté – vydanou Gorbačovovým fondem (vznik startovního kapitálu – to je osobitá mravně-etická a trestně právní otázka). (Moskva, Aprel-85, 1995, v *nákladu 2500 výtisků, tj. vydání nehlasně označené* „Čistě jen pro elitu“). Strana 159, kde historička umění I. A. Andrejevova **zmateně** (její vlastní sebehodnocení, viz str. 156) vykládá následující:

„Mravní základy, to je něco příliš vysokého a složitého. Ale prvky etiky jsou nám plně dostupné.“ To bylo řečeno poté, co mimo uší znalkyně umění („lyričky“) proletěla slova „fyzika“, matematika a údajného ekologa, akademika Ruské akademie věd N. N. Moisejeva:

„Nahoře (podle kontextu jde o hierarchii moci) může sedět ničema, darebák, může tam sedět kariérista, ale bude-li to schopný člověk, je mu tím mnohé odpuštěno, protože si bude uvědomovat, že to, co dělá, stát potřebuje.“ (str. 148)

— Nikdo proti tomu nic nenamítl, ačkoliv akademik nehlasně ztotožnil mravně podmíněné zájmy schopného darebáka se zájmy celého státu. To však akademika ani jeho posluchače neleká, protože jsou stejně amorální nebo zkažení jako ten darebák, o kterém hypoteticky mluví. A co je léká? — O tom dále akademik mluví sám:

„Čeho jsme se báli? Báli jsme se toho, o čem psal A. A. Bogdanov ve své Tektologii: když vzniká nějaký systém (organizace), tak vytváří, ať už to sám chce či ne, vlastní zájmy. To se stalo i našemu systému. Vznikla určitá elitářská skupina, která si prakticky uzurpovala majetek obrovského státu.“

— Ten akademik lže, protože „určitá elitářská skupina“ **nevznikla** jen tak z ničeho; vytvořil ji princip zformulovaný akademikem výše: *Schopní ničemové a darebáci se skutečně kdysi „samoorganizovali“ na základě Jácentrické démonické ateistické mravnosti a jejich vlastní podlé a ničemné zájmy našly své vyjádření v jejich biblické doktríně ztročení všech. A vědecké práce vědy, která nevidí Nejvyšší mravnost projevující se v životě Všemohíru, jejich existenci kryjí stejně, jako to udělal N. N. Moisejev svým odkazem na Tektologii.*

Takto N. N. Moisejev svými výroky potvrdil, že měl J. V. Stalin pravdu, když odmítal tektologii a kvalitativně podobné mravně vykleštěné ateistické organizačně-řídící teorie, mezi které patří i kybernetika.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

domácí, tak i odborné pracovní), to je fakt, který nejhůře ze všech chápou právě činitelé vědy (i dalších oblastí), nositelé Já-centrizmu, kterým se v současných historicky zformovaných podmínkách tak dobře daří.

V důsledku své mravní vykleštěnosti není „všeobecná“ organizační věda v té podobě, jak ji vyložil A. A. Bogdanov, ve skutečnosti všeobecná, a proto není schopná vyřešit ten úkol, jakým je překonání roztržičnosti specializovaných věd vlastní panující kultuře, ačkoliv si právě tento úkol svého času Bogdanov vytyčil a autor referátu o něm mluví ve svém pátém bodě:

5. Různým formám společenského vědomí byl v té či oné míře vlastní organizační pohled na svět. Ve velké míře řečené platí pro filosofii, která si nicméně „neuvědomovala svou závislost na životní praxi“ (str. 64). Překážkou pro skutečné ovládnutí organizačních zkušeností je specializace věd, která brání „integrální formulaci otázky“ (str. 65). Přišla doba, abychom tuto překážku překonali. „Novou, všeobecnou organizační vědu budeme nazývat tektologií, (...) což v překladu z řečtiny znamená „učení o budování“ (str. 66). (48 tezí Tektologie A. A. Bogdanova)

Jde o to, že v mravně vykleštěné „všeobecné“ organizační vědě není místo pro psychologii, která má přímo či nepřímo co do činění s mravností jedinců i kolektivů a se změnami mravnosti jak pod tlakem okolností, tak i pod vlivem vůle samotných lidí v důsledku jejich přehodnocování života; a ve svých praktických aplikacích má dopady na vyladění či rozladění algoritmiky psychiky jednotlivců, kolektivů, společností i celé globální civilizace. Průvodní okolností toho je, že v tektologii není místo ani pro dějiny, protože historická věda, která opomíjí mravně-psychologické osobitosti historických osobností a společností a směřování jejich mravně-etických proměn, se v podstatě mění v nesmyslnou, do sebe uzavřenou „účetní evidenci“ archeologických památek, textů a faktů. S ohledem na tyto okolnosti:

Všeobecnou organizační vědou může být jen *dostatečně pravověrná mravně podmíněná teorie řízení*, která má výstupy i do psychologie, ve které jsou psychologická teorie a psychologické praktiky v souladu se životem, a také má výstupy do historie a tím pádem – a to je to hlavní – *do budoucí politické scenáristiky*.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Jen v tom případě se znalosti a návyky tvořící podstatu dílčích věd a řemesel stávají doplňkem všem společné *lidské podstaty* každého jednotlivce, a nezaměňují sebou podstatu osobnosti, aby tak tříštily vědy, řemesla a všechny druhy lidské činnosti ve společenském i rodinném životě a plodily mnoho konfliktů. Ale právě k překonání této roztržiténosti není tektologie způsobilá v důsledku své mravní vykleštěnosti, jinak by se na ni neodvolávali mravně vykleštění činitelé vědy, jako to udělal například zesnulý akademik N. N. Moisejev.

Když J. V. Stalin přirovnal názory L. D. Jarošenka k něčemu, co se podobá tektologii, tak ho vlastně kritizoval za to samé – za popírání role výrobních a ekonomických **vztahů lidí**. Na to, že v teoriích politické ekonomie jde vždy o vzájemné vztahy lidí, s jejich mravností a etikou, „intelektuálové“, kteří při myšlení nepoužívají pravou mozkovou hemisféru, vždy zapomínají; právě v důsledku tohoto druhu zjevného nebo nezjevného vynášení mravnosti lidí a pravověrnosti Boha³⁸⁵ za rámec zkoumání dostáváme místo *mravně podmíněné politické ekonomie a sociologie jako takové* jednostrannou a bezkrevnou technologii a mechanickou organizaci výroby a spotřeby, která se dá nejotevřeněji vyjádřit následující frází:

Kolik je toho dobytka zapotřebí a kolik toho ten dobytek bude potřebovat, abychom měli všeho dost?

Ale tuto protilidskou podstatu mravů a etiky sociologů, ekonomů, veřejných i zákulisních politiků je možné ukrývat buď kvůli jejich zjevné hlouposti nebo pokryteckému cynizmu za plně ušlechtilými úvahami o „právech člověka“, „sociálně orientované tržní ekonomice“, „občanské společnosti“ a podobně.

Někdo si může stále myslet, že díky své intelektuální primitivnosti a omezenosti (které mu připisuje ve všech ohledech svévolná individualistická – takzvaná „liberální“ – světonázorová tradice) nebyl Stalin jednoduše schopen pochopit tu výši tektologické myšlenky vyjádřené v takovémto literárním stylu:

17. Dezingrese představuje opak ingrese. „V ingresi se dříve nespojené aktivity spojují a vytvářejí „vazbu“ konjugovaných

³⁸⁵ Projevuje se v životě Všemohíru a díky svému všezahrnujícímu charakteru je ztotožňována v ateismu s tím, že Příroda je „bez mravnosti“. Jenže pravověrnost je pro všechny jediná. Rozdíl je jen v přístupu k ní: je vyjádřením subjektivity Boha a pro všechny ostatní je pravověrnost Shora objektivně předurčenou daností jako ideál jejich možné mravnosti.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ komplexů; v dezingresi se vzájemně paralyzují, což vede k vytvoření „hranice“, tedy k oddělenosti“ (str. 121, poznámka). Při plné neutralizaci aktivit dochází k plné dezingresi, doprovázené vytvořením tektologické hranice a rozpojením komplexů. Podél linií cyklických odporů mezi komplexy vnikají prvky prostředí.³⁸⁶ (již zmíněný referát 48 tezí Tektologie A. A. Bogdanova)

Ale Stalinovo hodnocení různorodých mravně vykleštěných „tektologických“ přístupů k ekonomickému životu společnosti, to je právě ten případ, kdy je důležitý *mravně podmíněný svou podstatou správný výsledek* nezávisle na tom, zda byl získán jako výsledek dlouhodobého shromažďování a zkoumání faktů, vypracování a osvojení terminologického aparátu a úvah na základě těchto faktů v rámci nějaké kultury intelektuální činnosti; nebo zda byl získán v okamžitém prozření v paprsku osvětlení.

Jako u každého člověka v celé soubornosti jeho činnosti, i Stalin měl hranici oddělující to, co chápal zcela určitě a to, co vycházelo za hranice jeho chápání a bylo podmíněno vzájemnou součinností jeho psychiky na nevědomých úrovních s egregory, s psychikou jiných

³⁸⁶ Doufáme, že svobodomilci-inteligenti (pokud někdo z nich čte tento text) hned porozuměli tomu, o čem je v této tezi řeč, aniž by četli samotnou Tektologii.

Podle našeho názoru však tento terminologický aparát, ve kterém smysl slov chápal nejspíše jen samotný autor Tektologie – A. A. Bogdanov – je projevem toho, že *všeobecnou organizaci Života jako takovou* chápal nejasně, úryvkovitě a kaleidoskopicky. Právě v *důsledku toho mlhavého chápání zákonitostí, které jsou vlastní jim zkoumanému „objektu = subjektu“ – Životu jako takovému* – tvoří Tektologie celé tři svazky a její terminologický aparát je dost „exotický“ dokonce i pro většinu vzdělané části společnosti. Proto může Bogdanova Tektologie vyvolávat nanejvýš historický a textologický zájem, protože je jednodušší a efektivnější vše vysvětlit znovu, než opravovat v ní jednotlivé nepřesnosti a chyby a něco do ní doplňovat.

Naše praxe ukazuje, že dostatečně všeobecná teorie řízení může být vyložena na 10 stranách knižního textu za pomoci obecně zavedené terminologie matematicko-inženýrského charakteru s určitým rozšířením smyslové zátěže termínů a skládá se všeho všudy z devíti vzájemně propojených pojmů, které mohou být vždy dány do souvislosti s průběhem událostí v životě. Plný text koncepčních materiálů studijního kurzu Dostatečně všeobecné teorie řízení zaujímá v knize 112 stran, včetně deseti stran krátkého výkladu, které jsou detailně vysvětleny v rozšířeném výkladu. Viz Mrtvá voda v redakcích počínaje rokem 1998, a samostatná vydání Dostatečně všeobecné teorie řízení.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ subjektů a vedením Shora³⁸⁷. To se vztahuje jak na ty události (včetně hodnocení tektologie), které se již staly, na aktuální záležitosti i předvídání.

Ale nezávisle na tom, kde probíhala ta hranice u J. V. Stalina, v tom, že několika frázemi v pseudomarxistickém textu egregoriálně naprogramoval smrt marxismu a matričně vyloučil tu možnost, že by se bolševici v budoucnu chtěli zabývat nějakou mravně vykleštěnou ateistickou „všeobecnou“ organizační vědou – v tom se projevil Boží Záměr podporující bolševiky³⁸⁸.

6.8.3. Vyřešit problémy

Když jsme si ujasnili tyto principiální světonázorové otázky, vrátíme se k podstatě zkoumané Stalinovy práce. Ten název zvolil totiž přesně: Ekonomické **PROBLÉMY** socialismu v SSSR, a ne něco ve stylu: Příručka řízení socialistické ekonomiky na cestě ke komunismu. Právě tato tematika NEVYŘEŠENÝCH PROBLÉMŮ bránících dalšímu budování socialismu a komunismu (včetně nepatřičnosti marxismu a „tektologie“) – to je to hlavní v Poznámkách k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951.

Zdalo by se, že to, co řekl Stalin v „Poznámkách“ je zcela *dostačující, pokud se ve svém světonázoru opíráme o marxismus*. Avšak, poté co už jednou vyložil, jak vidí tu problematiku a rozumí její podstatě v „Poznámkách“, Stalin dvakrát opakuje ve svých odpovědích na dopis A. I. Notkina a společný dopis A. V. Saninové a V. G. Venžera mnohé z toho, co už předtím uvedl v „Poznámkách“. Proto při čtení Ekonomických problémů socialismu v SSSR zaměřeném na to, abychom porozuměli průběhu ekonomických procesů a jejich řízení, nevyhnutelně vyvstane otázka:

³⁸⁷ V této práci se však nebudeme zabývat zkoumáním otázky niterného náboženství samotného J. V. Stalina ve smyslu systému jeho *osobních vztahů s Bohem bez jakýchkoliv dogmat a rituálů*. Tohoto téma se dotýkáme v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Ohlédni se ve svém hněvu..., Krátký kurs... a Nastal čas o Stalinovi pohovořit...

³⁸⁸ V souvislosti s tím by se měli antistalinisté a další protivníci bolševismu zamyslet nad podstatou Božího Záměru, nad tím, jaké místo v něm zaujímá jejich vlastní činnost a nad svými vzájemnými vztahy s Bohem.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Proč – s jakým cílem – J. V. Stalin zařadil do tohoto sborníku své odpovědi na ty dva dopisy, přestože by se mohlo zdát, že v nich fakticky jen opakuje, a často tak, že cituje sám sebe, jen to, co už dostatečně jasně bylo řečeno v „Poznámkách k ekonomickým otázkám“?

Ale odpověď na tuto otázku – i v dnešní době mimořádně významnou – nemůže být získána na základě marxismu s jeho omezeními, ani na základě Já-centrického soukromovlastnického kapitalistického světónázoru, a už tím spíše ne, jestliže zkoumáme text Ekonomických problémů socialismu v SSSR bez historického kontextu.

Pro odpověď na ni je nutné, aby světónázor vyšel za hranice marxismu, protože na základě „elitářsky“-marxistického „esoterického“ světónázoru se *problémy, o kterých Stalin píše*, zdají být odtržené od reálného ekonomického života a významné jen pro systém propagandy, ve smyslu systému potlačujícího psychiku a politickou vůli členů společnosti těmi či oněmi názory, což obvykle tvoří základ moci vládnoucí oligarchie v každém davo-„elitarizmu“. Na základě světónázoru davu, upřímně věřícího v marxismus, se tyto problémy zdají být už vyřešeny velkým a moudrým vůdcem a učitelem sovětského lidu – J. V. Stalinem. Zatímco z pozic Já-centrického světónázoru soukromovlastnického kapitalistického podnikání to, o čem píše Stalin jako *o problémech*, může být vnímáno právě jako projev kapitulantství a nemožnosti uskutečnit v životě ideály socialismu, stejně jako v budoucnosti ideály komunismu. A právě možnost *mravně-etické nepřipravenosti řešit tyto problémy* bere do úvahy to stalinské varování o nebezpečí hrozícího kapitulantství na říjnovém plénu ústředního výboru v roce 1952. Jenže:

Bez rozvoje „vnímání a chápání světa“ (světónázoru) nemohou být ekonomické problémy socialismu vyřešeny, neboť se jedná ve své podstatě o problémy organizace řízení a samořízení v národním hospodářství. Což potvrdily i následné dějiny SSSR a postsovětských států na jeho území, včetně Ruska.

Ukázali jsme, že ta Stalinova práce Ekonomické problémy socialismu v SSSR v sobě obsahuje „majáky“, které umožňují přemýšlivému čtenáři, aby si udělal jasno, jakým směrem chce rozvíjet své vnímání a chápání světa, a porovnal ho s tím vnímáním a chápáním světa, jaké panuje ve společnosti, a je „automaticky“ obnovováno v návaznosti pokolení kulturou a eggregoriálně noosférou.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Navíc je pro získání odpovědi na nastolenou otázku nutné vrátit se k dějinné realitě v období od třicátých let do začátku padesátých let 20. století.

Začněme tím, že J. V. Stalin velmi dobře věděl, neboť měl dost informací, že kapitalismus v USA už není ten **volnotržní kapitalismus živelného soukromého podnikání v oblasti výroby a obchodu**, jaký popsal *K. Marx v Kapitálu* a *B. Engels v Anti-Dühringovi*, aniž by se přitom namáhal zkoumat činnost bankovního systému a burz; ani ten státně-monopolistický kapitalismus, který se pokoušel popsat V. I. Lenin ve své práci *Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu*.

A jmenovitě, USA se nedostávaly z „velké hospodářské krize“ (po krachu burzy v roce 1929) díky svobodě soukromého podnikání a působení mechanismu tržní samoregulace, ale díky omezování svobody tržní samoregulace v procesu organizace státní regulace jejich víceodvětvového výrobně-spotřebního systému pod vedením prezidenta Franklina Roosevelta (30.01.1882 – 12.04.1945). Na tomto státně-plánovém základu zajišťoval v letech 2. světové války výrobní systém USA nejen potřeby svého obyvatelstva, aniž by došlo k nějaké zvláštní újmě způsobu života, na jaké bylo zvyklé v době míru, ale i potřeby svých ozbrojených sil vedoucích tvrdou a investičně velmi náročnou³⁸⁹ válku proti Japonsku o Tichý oceán. Vedle toho ještě zajišťoval dodávky vojenské techniky, průmyslového vybavení,

³⁸⁹ Pro USA válka skutečně nebyla tak krvavá a drahá, ve smyslu způsobené škody, jako spíše investičně velmi náročná: během celé války padlo v amerických ozbrojených silách okolo půl milionu lidí, přičemž samotné území USA žádné škody neutrpělo.

Jedním z ukazatelů investiční náročnosti války je loďstvo USA, se kterým končily války. Tehdy se stalo nejsilnějším na světě a prakticky všechny ty lodě (včetně desítek těžkých lodí – bitevních i letadlových lodí a několik stovek lehkých lodí – křižníků, torpédoboreů, doprovodných lodí pro letadlové lodě a množství lodí a plavidel jiného určení) byly postaveny během války za tři a půl roku. Takové programy stavby lodí, včetně rozšiřování příslušných výrobních kapacit, a to i ve všech souvisejících odvětvích, v době míru trvaly několik desetiletí.

V důsledku osobitosti zeměpisné polohy USA a charakteru jejich účasti ve válce výrobní kapacity jejich národního hospodářství během války podstatně vzrostly, což je odlišuje od dalších bojujících států. Jinými slovy, investice do války se jim vrátily při relativně malých nevratných ztrátách v poměru k počtu jejich obyvatel (500 tisíc z celkových 150 miliónů obyvatel, zatímco v Bělorusku ty ztráty činily 2 miliony padlých z celkových 8 miliónů obyvatel).

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

potravin a dopravních prostředků spojencům z antihitlerovské koalice³⁹⁰. Navíc během války USA realizovaly direktivně-adresně řízený projekt výroby jaderné zbraně, kterého se účastnily soukromé i státní podniky (často aniž by o tom vůbec věděly) prakticky ze všech odvětví ekonomiky USA.

To samé platí i pro Německo, přičemž v ještě výraznější podobě. Princip plánování v celostátním měřítku byl jedním z faktorů, s jehož pomocí hitlerovský režim vyvedl stát z ekonomické krize, která začala v roce 1929, a ve které se ocitl díky „liberalizmu“ režimu Výmarské republiky (i v oblasti ekonomiky). Bez plánového principu v celostátním měřítku, který zavedl hitlerovský režim, by nebylo možné připravit Německo k válce a dosáhnout takových ukazatelů vojensko-ekonomické moci, aby mohlo klást odpor spojencům antihitlerovské koalice (a především SSSR) ve světové válce po dobu téměř čtyř let, počínaje 22. červnem 1941 (dění před tímto datem je možné považovat za období vtahování Německa do války).

Navíc bylo Německo během samotné války – na rozdíl od SSSR v podmínkách surovinového hladu a téměř plné vnější obchodní blokády (nepočítáme-li drancování ztročené Evropy) – nuceno vyvinout, uvést do výroby a zařadit do výzbroje nová pokolení letecké a tankové techniky a téměř uspělo dokončit program přezbrojení letectva proudovými letadly; vyvinulo a zařadilo do výzbroje raketové zbraně operativně taktického dosahu (dva druhy – střelu s plochou dráhou letu V-1 a balistickou řízenou střelu V-2); pracovalo nad vytvořením mezikontinentálních balistických raket a umožněním startu raket z ponorek; vedlo vlastní program vývoje jaderné zbraně, a jaké byly příčiny opoždění tohoto vývoje na konci války – to je na samostatné výzkumné téma.

³⁹⁰ Náklady USA na Lend-Lease Act (lend – půjčovat, lease – pronajímat) dělaly – od 11. března 1941 do 1. srpna 1945 – 46 miliard dolarů (13% všech válečných výdajů za léta války a více než 50% jejich exportu), z nich na podíl SSSR připadlo 9 800 milionů dolarů (Velká sovětská encyklopedie, 3. vydání, 14. svazek, str. 292). A ať už tvrdí propaganda cokoliv o objemu dodávek vojenské techniky z USA v poměru k objemům vlastní výroby a o kvalitě amerických tanků a letadel, tak se nesmí zapomínat ani na nákladní auta Studebaker a některé další segmenty, kde dodávky z USA, pokud neměly přímo rozhodující charakter, tak měly přinejmenším dostatečnou váhu, aby snížily válečnou zátěž ekonomiky SSSR.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Tato – a další **obecně známá**³⁹¹ – fakta mluví o tom, že plánový princip v celostátním měřítku se nějakým způsobem uplatňuje v tržní regulaci kapitalistických států, přinejmenším v těch nejvyspělejších, aniž by však narušoval samotné principy davo- „elitářské“ organizace kapitalizmu³⁹².

Jak je známo, bezprostředně v poválečných letech se v SSSR zaváděly vědeckotechnické výtobytky Třetí říše a USA: zkopírovali americký bombardér B-29 – nosič jaderných zbraní; zkoumali a zaváděli do výroby vzorky jejich elektroniky různého určení; sovětský jaderný projekt se částečně zakládal i na prostudování amerického vývoje získaného díky rozvědce a zásluhou L. P. Beriji; první sovětské poválečné proudové motory byly kopie a modifikace trofejních německých modelů; ačkoliv se tvůrce německých raket V-2 Wernher von Braun po válce usadil v USA a pokračoval ve své práci tam, něco z jeho vývoje se dostalo i do SSSR (německý polygon a hlavní závod se nacházely na polském území) a uplatnilo při vývoji sovětských raket; kopírovala se a do výroby zaváděla průmyslová produkce mírového a spotřebního charakteru zahraničních vývojářů.

Přičemž mnohým bylo jasné, že ta skutečnost, že se tohle všechno a mnoho dalšího (co v řadě případů o desetiletí předstihovalo úspěchy spojenců z antihitlerovské koalice) mohlo objevit v Německu v průběhu války – v podmínkách, kdy byla zastavena výměna vědeckotechnických informací s jinými státy, v podmínkách surovinového hladu a téměř plné vnější obchodní blokády, za „odlivu mozků“ (mnozí vědci a inženýři, tak či onak spojení se židovstvem, z Německa emigrovali), a také při sabotážích v Německu i podřízené Evropě organizovaných protivníky hitlerovského režimu – není jen výsledkem toho, že se nacistický režim opíral o tradiční německou

³⁹¹ Dokonce se z dobových novin můžeme dozvědět, že po skončení války se začal v kapitalistických státech intenzivně rozvíjet státní sektor ekonomiky, což nevyhnutelně vedlo k vytvoření státního systému jeho řízení. Například Velká Británie po ukončení války znárodnila řadu průmyslových odvětví.

³⁹² Pokus odstranit z hospodářské činnosti společnosti státní plánový princip, jaký podnikli *darebáci a omezenci (nejedná se o výbuch „negativních“ emocí, ale o charakteristiku jejich mravně-etických vlastností a intelektuálního potenciálu, kterou potvrdil sám život)*, se stal ukázkovým příkladem toho, že vysoce technologická odvětví (letectví, kosmos, základní výzkum atd.) nejsou bez státního plánování fakticky životaschopná, a to tím spíše, jsou-li navíc dušena bankovním lichvářstvím.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

kulturu, která několik staletí stimulovala vzdělání, zvyšování kvalifikace, vynálezečství a svědomitost v práci, ale že je to i výsledek toho, že **system státního řízení Třetí říše zajišťoval velmi vysokou kvalitu řízení různých zdrojů, včetně odhalování a využívání různorodého tvůrčího potenciálu obyvatel Třetí říše.**

A ačkoliv tento systém řízení ekonomiky a její samoregulace, který vytvořil výslovně nacistický režim, on sám obrátil ve zlo – byl to velmi efektivní výrobně-přerozdělovací systém, který by při jiném politickém vedení pracoval neméně efektivně na realizaci jiných cílů. *Jeho efektivita byla zajištěna kombinací **státního plánového principu** při určování spektra výroby a přerozdělování zdrojů mezi projekty (to v první řadě) a odvětvími (to až ve druhé řadě) s **účinkem tržního mechanismu**, který udržoval maximální míru výnosnosti podniků díky snižování výrobních nákladů a výdajů.*

Uvedli jsme hodnocení kvality řízení makroekonomických systémů vyspělých kapitalistických států ve třicátých až čtyřicátých letech 20. století na základě obecně známých faktů, které je charakterizují souhrnně. Ale je třeba mít na paměti, že detailně se osvětlováním a analýzou globálních politických a ekonomických procesů a situace v zahraničních státech zabývalo i několik sovětských výzvědných struktur. Analytici všech služeb podobného druhu na dostatečně vysoké úrovni jsou vždy oproštěni od „veřejného mínění“ nebo ideologií panujících nebo kultivovaných v jejich společnostech, které navíc v řadě případů formují oni sami. Proto se ve „vnitřní kuchyni“ zvláštních služeb vždy tak či onak probírají témata, o kterých není v daných společnostech jinak dovoleno beztretně diskutovat, a při tom se věci nazývají svými pravými jmény natolik, nakolik to umožňuje terminologický aparát osvojený společností a zvláštními službami a „**samocenzura**“ **davo-**„**elitarizmu**“. Jinou věcí už samozřejmě je, zda vůbec a v jaké podobě se jejich názory případně projeví ve veřejné politice.

Mezi zvláštními službami, které působily v SSSR, byly i zvláštní služby a větve zvláštních služeb, které pracovaly přímo pro J. V. Stalina. Proto znal Stalin fakta, četl analytické přehledy (které se k němu dostaly přes systém „samocenzury“ zvláštních služeb a přes systém jeho aparátního opatrovnictví), ze kterých jednoznačně plynulo, že státní plánový princip proniká do řízení ekonomik vyspělých kapitalistických států, kde zároveň zůstává zachován účinek tržních mechanismů samoregulace ekonomiky, což v nich zvyšuje produktivitu

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

společenské práce i celkovou stabilitu kapitalistického systému, a nezatěžuje systém výroby a přerozdělování produkce nadměrným růstem byrokratické vrstvy.

Nepokoušíme se zpětně vydávat J. V. Stalina za moudřejšího a předvídavějšího, než ve skutečnosti byl. Ale o té otázce zavedení plánového principu v celostátním měřítku do kapitalistické ekonomiky Stalin skutečně psal. V Ekonomických problémech socialismu v SSSR si můžeme přečíst následující:

4. Otázka srůstání monopolů se státním aparátem.

Výraz „srůstání“ není příhodný. Tento výraz vyjadřuje sblížení monopolů a státu **povrchně a popisně** (tučná vyčlenění v citaci jsou naše) a nerozkrývá tak ekonomický smysl tohoto sblížení. Jde o to, že v procesu tohoto sblížení **nedochází prostě jen ke srůstání, nýbrž k podřízení státního aparátu monopolům**. Proto by mělo být slovo „srůstání“ vyhozeno a nahrazeno slovy „podřízení státního aparátu monopolům“. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 8. část, Jiné otázky)

Zdálo by se, že Stalin v uvedeném úryvku nic nepíše o plánování v celostátním měřítku v podmínkách kapitalizmu, nicméně tu vyvstává otázka:

Co probíhá v procesu takzvaného „srůstání monopolů se státním aparátem“, a přesněji – v procesu „podřizování státního aparátu monopolům“?

Pokud si představíme *věcnou podstatu* práce ředitelství monopolistických seskupení a státního aparátu, pak bude odpověď na tuto otázku jednoduchá:

Plánový princip, to je kultura plánování rozvoje a organizace výroby, plánování a organizace vývoje nových druhů produkce, která se zformovala v hranicích odvětvových rezortů monopolů a víceodvětvových koncernů³⁹³ kapitalistické společnosti – a když tato kultura vyčerpá své možnosti ve zvyšování zisků kapitalistů, tak si začne osvojovat pro ni novou oblast činnosti – plánování a organizaci výroby ve státních a nadnárodních měřítkách, což vede

³⁹³ To právě o této kultuře psal Henry Ford, jak jsme to předvedli v předchozích kapitolách.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

k tomu, že jsou ředitelství monopolů nucena podřízovat si všemi dostupnými prostředky státní aparát, který je pro změnu nucen pod tlakem ředitelství monopolů organizovat ekonomické plánování v celostátním měřítku v zájmu monopolů, a přesněji – v zájmu kapitalistů – majitelů těchto monopolů³⁹⁴.

A nyní ten proces zašel tak daleko, že státy pod tlakem nadnárodních monopolů vytvářejí **orgány nadnárodního plánování** (MMF, Světová banka atd.), stále více a více se vzdávají své suverenity v oblasti národohospodářské politiky a financí, přitom se však samotnému termínu „plánování“ vyhýbají, aby se všichni ti soukromí

³⁹⁴ Avšak při tom je cílem výroby stále zisk. Spektrum výroby díky vědeckotechnickému a organizačně-technologickému pokroku roste a nakonec – ve vyspělých státech – dosahuje úrovně demograficky podmíněného dostatku. **Není to však doprovázeno strukturální přestavbou národního hospodářství, zkrácením pracovní doby, aktivizací tvůrčí aktivity obyvatel mimo oblasti placené účasti na společenském sjednocení práce.**

Místo diskuse o způsobech řešení těchto problémů západní ekonomičtí analytikové řeší problematiku umělé podpory zaměstnanosti obyvatel za stávající strukturální organizace výrobně-přerозdělovacího systému a ospravedlňují umělé zkracování technické životnosti produkce a kult módy. Přitom sami přiznávají, že je možné zkonstruovat ledničky, pračky a tak dále, které by mohly mít prakticky optimální ergonomiku (tj. které by byly natolik uživatelsky dokonalé, že by určité malé nedostatky v jejich konstrukci nevyvolávaly přání nahradit je kvůli tomu dokonalejšími modely), životnost 20 – 30 let i více a poptávka po nich by se mohla plně uspokojit za pět let. Jenže potom by se ekonomika kapitalizmu zastavila, vzrostla by nezaměstnanost, což by zase vedlo k růstu kriminality a tak dále. A to nelze připustit.

A proto je *pro udržení stávajícího systému společenských vztahů – tj. davo-„elitářizmu“ – nutné rozvinout zábavní průmysl (aby se zabavili ti, kteří nemají kde pracovat), podřídit poptávku požadavkům pravidelně se měnící módy a snižovat životnost produkce, kvůli udržení zaměstnanosti.*

Jak vidíte, tak se tato strategie řízení ekonomiky neshoduje s tou, kterou Stalin popsal v Ekonomických problémech socialismu v SSSR. Otázkou tedy zůstává, **která z těch dvou strategií je lepší? – Samozřejmě ta Stalinova, protože ta je v konečném důsledku schopná naladit harmonii s biosférou Země a Vesmíru a vytvořit přitom všem lidem normální podmínky pro jejich život, práci a odpočinek tím, že uspokojí potřeby jejich osobnostního rozvoje. Zatímco strategie kultivovaná na Západě likviduje stále větší množství přírodních i společenských zdrojů v honbě za nesmyslnou spotřebou kvůli udržení davo-„elitářizmu“, ve kterém je většina lidí jen přívěškem ke svému pracovnímu místu nebo „společenskou spodinou“ a menšina je parazity.**

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

podnikatelé a obyvatelstvo nezačali ptát, jak se vlastně tedy tvoří plány, jak se vynucuje jejich plnění a provádí jejich kontrola v globálních měřítkách a jaké cíle jsou tím objektivně sledovány³⁹⁵.

Stalin posuzoval sovětskou společensko-ekonomickou realitu a přemýšlel o jejích perspektivách i v souvislostech s těmito vnějšími ekonomickými okolnostmi projevujícími se ve vyspělých kapitalistických státech.

Na začátku padesátých let 20. století se víceodvětvový výrobně-spotřební systém SSSR *celkově rozvíjel úspěšně*³⁹⁶ už zhruba čtvrté století a jeho řízení bylo dostatečně efektivní, aby:

³⁹⁵ Takže porozumění smyslu slov „podřízení státního aparátu monopolům“ je jen otázkou terminologie a detailnosti zkoumání těch procesů, které probíhají v monopolech a státním aparátu v procesu jeho podřizování se monopolům.

Pokud by se ta věc redukovala jen na to „srůstání“, pak by se to ve státním aparátu projevilo jen jako uzákoňování úplatků a výpalného ze strany státních úředníků pod různými ušlechtilými rouškami, jak to navrhovali někteří „demokratizátoři“ v Rusku (například G. Ch. Popov). Jenže podřizování se státního aparátu ředitelstvím monopolů má širší dosah než jen uzákoňování úplatků v podobě peněz a akcií, či v jiné podobě v rámci „právní úpravy o lobbování“ nebo ještě nějak jinak.

Zůstanete-li však v mezích povrchního smyslu slov a gramatiky a budete přemýšlet výlučně jen na základě popisů, aniž byste vnikli do podstaty věci, tak skutečně můžete nabýt dojmu, že Stalin o pronikání plánového principu do makroekonomiky kapitalismu nic nevěděl a nemluvil o tom; že píše o jednom a my mu přepisujeme něco zcela jiného. Ten, kdo si to myslí, ať tedy podrobně vysvětlí, v čem přesně spočívá „podřízení se státního aparátu monopolům“, a proč by to nemělo vést k tomu, že by plánový princip z ředitelství monopolů pronikal i do činnosti státního aparátu?

Nebo se snad to podřizování Stalinovi jen zdálo? Ale pokud se mu to jen zdálo, pak se ještě mnohem zřetelněji a detailněji ve vši jeho odpovědi „zdálo“ i laureátovi Nobelovy ceny za ekonomiku v roce 2001 Josephovi E. Stiglitzovi (viz Příloha č. 2).

Ta otázka podřízení se státu monopolům je jedním z těch příkladů, které ukazují, že čistý Stalin s vypnutou pravou mozkovou hemisférou a bez návaznosti na reálné historické okolnosti dané epochy je jen ztrátou času; a komentovat ho na základě takového „přečtení“ znamená udělat ze sebe hlupáka nebo darebáka-podvodníka v očích každého jen trochu myslícího člověka.

³⁹⁶ Bylo by hloupé popírat chyby a zneužívání moci, ale to mělo omezený charakter, a proto se v dějinách současné globální civilizace první bolševický stát nezhroutil.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

- připravilo SSSR k vítězství ve válce;
- SSSR vyhrál ve Velké vlastenecké válce, která probíhala podle jednoho z nejtěžších scénářů z množiny možných;
- během první poválečné pětiletky bylo obnoveno hospodářství zničené válkou a SSSR připravil o jaderný monopol USA;
- se SSSR dostal na první místo ve světě v ukazateli vzdělanosti svého obyvatelstva.

Bylo to možné proto, že tempo společensko-ekonomického rozvoje SSSR bylo v letech stalinského bolševismu nejvyšší na světě, *a dokonce i přes sabotáže a záškodnictví protivníků budování socialismu, které probíhaly v průběhu celé této epochy.*

V důsledku toho byl v SSSR po válce dříve než v ostatních evropských státech zrušen přídělový systém; SSSR dříve obnovil to, co bylo zničeno válkou, navzdory tomu, že hitlerovci, a potom i naši bývalí spojenci, doufali, že obnova zničeného SSSR si vyžádá více než 20 let; a to i přes to, že evropským státům při obnově jejich hospodářství stejně jako dřív pomáhaly USA na základě Marshallova plánu, kdežto SSSR si své hospodářství obnovoval sám a navíc poskytoval nemalou pomoc dalším státům, které si pro svůj rozvoj zvolily socialistickou cestu (vždyť co obnášela třeba jen pomoc národům Číny při její prvotní industrializaci a zakládání vědeckotechnických škol).

Přitom na počátku padesátých let 20. století dosáhlo zajištění demograficky podmíněného spektra potřeb úrovně *minimální dostatečnosti*: vzdělání bylo dostupné všem, včetně vysokého; dostupná byla lékařská péče na vysoké úrovni podle tehdejších světových standardů; všichni byli najezení, oblečení, nebyli bezdomovci a nezaměstnaní, neexistovala třída lidí „žijících z odpadků“; lidé měli volný čas pro odpočinek a osobní rozvoj; a ačkoliv spektrum nabídky a kvalita masově vyráběné produkce neodpovídala „elitářským“ spotřebním standardům³⁹⁷ vyspělých kapitalistických států, měla tato produkce celkově vyšší úroveň než spotřebitelské standardy obyčejných lidí ve většině těchto států, a také vyšší úroveň než spotřební standardy z roku 1913, které si lidé ještě pamatovali, a

³⁹⁷ Když se jedná o srovnávání kvality produkce, je přece jen nutné přihlížet k určitým spotřebitelským standardům sociálních skupin vyskytujících se ve společnosti.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

žádné zvláštní nářky u obyvatel SSSR nevyvolávala; úroveň sociální zajištěnosti jedince byla kvalitativně vyšší než v jakémkoliv z kapitalistických států³⁹⁸.

Avšak další růst spektra výroby a spotřeby v kvalitativní a kvantitativní rovině byl v mnohém problematický v důsledku toho, že národní hospodářství státu bylo řízeno výlučně na základě personálně-adresného šíření jak direktivních, tak i výkazově-kontrolních informací.

A kvůli „elitarizaci“ profesionálů v oblasti řízení, která byla v mnohém podmíněna působením noosféry a kultury podděných z minulosti (i když by nebylo správné všechno připisovat jen „automatickému působení“ noosféry a kultury), byly cíle úředníků při vykonávání jejich služebních povinností zaměřeny především na zajišťování osobní a rodinné prosperity a vytěsňovaly z jejich motivace cíle odpovídající společenským zájmům³⁹⁹. V důsledku své orientace na uspokojování zistných okamžitých zájmů sbor profesionálů v oblasti řízení díky své „elitarizaci“ postupně přestal rozumět podstatě – *odcizovaly se mu* – těch záležitostí (technologických, organizačních i procesům společenského života obecně), které měl řídit.

V důsledku pádu kvalifikace řídicích kádrů a nutnosti zajišťovat řízení, se řídicí korpus početně rozrůstal rychleji, než rostla výroba a postupně se *měnil v mafiánskou vrstvu tupých byrokratů* parazitujících na procesech řízení a životě společnosti. Tato charakteristika platí jak pro byrokracii stranického aparátu, tak i pro byrokracii všech dalších oblastí života společnosti: státnost, hospodářství, oblast vzdělání a vědy atd.⁴⁰⁰

³⁹⁸ Je to tak, pokud bereme do úvahy skutečný stav té epochy, život pracující většiny a žádné pomlouvačné mýty o této epoše z úst psychotrockistických politiků (chruščovců a „demokratizátorů“) a představitelů inteligence, za kterou jsou dnes považováni ti, co vytvářejí ty „nedostižné duchovní hodnoty“ a činí si nárok na nadstandardní spotřebu hodnot materiálních, které však převážně vytvářejí jiní lidé, aniž by se na tom tito vědečtí a umělečtí inteligenti-abstraksionisti nějak spolupodíleli.

³⁹⁹ Vyjádříme-li to Leninovými slovy, tak „se strašně vzdálili lidem...“

⁴⁰⁰ Ju. I. Muchin v již zmiňované knize *Vražda Stalina a Beriji* obchází mlčením problematiku konceptuální moci a soustřeďuje pozornost čtenáře pouze na mafiánsko-byrokratický přerod výlučně stranického aparátu, který

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Věda – základní i aplikovaná (včetně projekčně-konstrukčních prací) – se v SSSR také začala stávat sférou klanově-mafiánské byrokratické činnosti, a to také výhledově nevěštilo nic dobrého. Na nebezpečí klanově-mafiánského byrokratického přerodu vědy Stalin také poukázal přímo:

Otázka. Postupovala Pravda⁴⁰¹ správně, když otevřela svobodnou diskusi o otázkách jazykovědy?

Odpověď. Postupovala správně.

Jakým směrem se bude ubírat řešení otázek jazykovědy, se vyjasní na konci diskuse. Ale již teď je možné říci, že pro nás byla tato diskuse velice přínosná.

V diskusi se především ukázalo, že v orgánech jazykovědy jak v samotném centru, tak i v republikách, vládnul režim netypický pro vědu a vědce. I ta nejmenší kritika situace panující v sovětské jazykovědě, dokonce i ty nejmenší nesmělé pokusy kritizovat takzvané „nové učení“, byly v jazykovědě pronásledovány a její vedoucí kruhy všechny takové pokusy okamžitě potlačovaly. Za kritický vztah k dědictví, které zanechal N. Ja. Marr, ba dokonce i za ten nejmenší nesouhlas s jeho učením přicházeli o své funkce nebo byli degradováni cenní pracovníci a výzkumníci z oblasti jazykovědy. Jmenování činitelů jazykovědy do odpovědných funkcí neprobíhalo podle jejich odbornosti a zkušeností, ale na základě kritéria jejich bezvýhradného uznávání učení N. Ja. Marra.

přece mravně rozkládal i vychovával řídicí pracovníky pro všechny ostatní oblasti činnosti. Navzdory tomu, že ve jmenované knize ospravedlňuje odborníky řídicí výrobu, tak ti reální „výrobokraté“ – ředitelský sbor jako takový a přední odborníci – plně prokázali svou ubohost a protilidovou podstatu v letech chruščovštiny i v následujících epochách, a nejzřetelněji v průběhu přestavby a reforem.

Proto ti, kteří tuto jeho knihu četli nebo to mají v úmyslu, by měli nejen vědět, ale také chápat, že Stalinova opatření na změnu postavení strany a státnosti ve společnosti, o kterých Muchin píše, byla pouze důsledkem konceptuální moci J. V. Stalina. Každá osobitá koncepce řízení se osobitě odráží v plné funkci řízení, která se zase odráží v architektuře struktur řízení. Viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Mrtvá voda, část II., hlava Odraz plné funkce řízení ve státních a nestátních strukturách systému společenského samofizování.

⁴⁰¹ Noviny, celosvazový deník, tiskový orgán ÚV VKS(b) a později ÚV KSSS.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Obecně se má za to, že žádná věda se nemůže rozvíjet a být úspěšná bez názorového boje a svobody kritizovat. Toto obecně uznávané pravidlo však bylo ignorováno a pošlapáváno tím nejbezohlednějším způsobem. Vytvořila se tam uzavřená skupina neomylných vedoucích pracovníků, která se poté, co se zabezpečila proti jakékoliv možné kritice, začala chovat svévolně a dle své libovůle. — Tento úryvek byl převzat z posledních stránek Stalinovy práce *Marxismus a otázky jazykovědy*⁴⁰² (Pravda ze dne 20. června 1950), ve které shrnul závěry ještě jedné diskuse o společensko-politické problematice.

Bylo by tedy lží tvrzení, že Josif Vissarionovič Stalin byl natolik opojen tím, čeho dosáhl svým řízením státu i společnosti jako takové, stejně jako tím, čeho dosáhl ve „své osobní kariéře“, že kvůli tomu neviděl rozrůstající se problémy řídicí nezpůsobilosti a buržoazního přerodu stranické a další byrokracie a přestal hledat prostředky a cesty k vyřešení tohoto problém.

Stejně jako je to vyprávění K. M. Simonova – které jsme citovali v kapitole 6.7, o Stalinově projevu na říjnovém plénu ÚV v roce 1952 (v mnohém navíc opožděné, a ještě k tomu pomlouvající Stalina v duchu chruščovštiny, která všem vnucovala idiotský „výklad“ dějin) – jedním z ukazatelů toho, že Stalin nebyl spokojen s antikomunistickými tendencemi nabírajícími sílu ve státě, se svou osobní situací, ani se „stoupenci“, kteří patřili k byrokracii přicházející o své řídicí schopnosti a měnící se v parazity⁴⁰³. Navíc mu tu byrokratizaci života v SSSR od poloviny dvacátých do konce třicátých let neustále veřejně vyčítal L. D. Trockij⁴⁰⁴. A přestože byl Stalinův

⁴⁰² Ta práce není o jazykovědě, jak si mnozí myslí, ale o skličujících tendencích ve vědě SSSR, které J. V. Stalin předvedl na příkladu jazykovědy.

⁴⁰³ Tehdy tomu říkali „buržoazní přerod“.

⁴⁰⁴ I když není třeba dělat si žádné iluze: kdyby v boji o moc ve straně a státě zvítězilo trockistické křídlo RSDRP, byla by u moci byrokracie v čele s L. D. Bronštejnem. To Leninovo obvinění v Dopisu k sjezdu, že je „přesmíru zaměřený na čistě administrativní stránku věci“ – je obviněním L. D. Bronštejna (Trockého) výslovně z „elitářského“ byrokratizmu, kdy si představitelé vyšších vrstev byrokracie uzurpují právo vyjadřovat své více či méně přínosné požadavky a aniž by se sami namáhali získat praktické znalosti a dovednosti, tak veškerou práci při plnění těchto požadavků přenechávají svým podřízeným „odborníkům“, kteří by měli být nositeli těchto znalostí a dovedností (ačkoliv tomu tak při byrokratickém přístupu k řízení vždy není),

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vztah k marxismu jako takovému negativní, měl marxistickou literaturu nastudovanou dobře, a věděl, že ve své definici *byrokracie jako jevu v životě davo-, elitářské* „společnosti“ měl Marx pravdu (jen s **výjimkou poslední věty** v citaci Marxovy definice tohoto sociologického termínu, kterou níže uvádíme):

Byrokracie je kruh, z něhož nikdo nemůže vyskočit. Její hierarchie je hierarchie vědomostí. Vrchy se spoléhají na nižší kruhy ve všem, co se týká znalosti jednotlivostí; nižší kruhy důvěřují vrchům ve všem, co se týká všeobecného rozhledu, a tímto způsobem se navzájem uvádějí v omyl. (...) Všeobecný duch byrokracie je *tajemství*, mystérium. Dodržování tohoto mystéria je v jejím vlastním prostředí zajišťováno její hierarchickou organizací, a ve vztahu k vnějšímu světu <společnosti> jejím uzavřeným korporativním charakterem. Otevřený duch státu, a také státnické myšlení proto byrokracii připadá jako zrada jejího tajemství. *Autorita* se proto stává principem jejího vědění, a zbožňování autority⁴⁰⁵ jejím *způsobem myšlení*⁴⁰⁶. (...) **Co se týká jednotlivého byrokrata, tak státní**

přičemž jim upírají právo na rovnoprávnou spoluúčasť při řízení na vyšších hierarchických úrovních, stejně jako právo kritizovat výše stojící byrokraty, a to i personálně, a tím spíše činit zobecnění a závěry do budoucna.

Stejně tak, jako když si mnoho novinářů a hromadných sdělovacích prostředků jako takových činí nároky na své výlučné právo vyjadřovat více či méně přínosné požadavky a volat lidi k odpovědnosti (metodou veřejného udávání) za reálná nebo domnělá zneužití pravomoci, což se v důsledku jejich neodbornosti v oblastech, ke kterým se vyjadřují, mění v jeden z nejnebezpečnějších druhů byrokratizmu: a to proto, že se jedná o byrokratizmus neformální.

⁴⁰⁵ Takto Karel Marx předem vysvětlil, kdo, z jakých důvodů a s jakými cíli formoval Stalinův kult osobnosti v sovětské společnosti.

⁴⁰⁶ Doslova jako by doplňoval Marxe, přišel V. G Belinskij se svou definicí davu, kterou jsme již tolikrát opakovali: „dav je sešlost lidí, kteří žijí podle tradic a přebírají názory autorit“. A v souladu s oběma definicemi je byrokracie dav, „lid pošetilý“, a žádná *elita*, přestože vládne. Belinskij byl přesný ve své definici: on kritizoval „přebírání názorů autorit“, aniž by se přitom dotýkal osobnostního aspektu každé té jednotlivé autority.

Mnozí vyčítají vnitřnímu prediktoru SSSR, že neuznáváme žádné autority. Je to tak i není. Účastníci VP SSSR uznávají vklad určitých osobností do rozvoje kultury lidstva a přistupují k nim s úctou. A právě v tomto smyslu uznávají i jejich autoritu. Ale jinak je vnitřní prediktor SSSR proti „přebírání názorů autorit“ a to i proto, že každá osobnost je produktem své epochy a její činnost a výsledky její činnosti byly v mnohém podmíněny potřebami a

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ cíl se mění v jeho osobní cíl a v honbu za funkcemi ve snaze udělat kariéru. (K. Marx – Ke kritice Hegelovy filosofie práva, Sebrané spisy Marxe a Engelse, druhé vydání⁴⁰⁷, 1. svazek, str. 271 – 272)

Co se týká jednotlivě posuzovaného byrokrata, je Marxův názor o této věci falešný. Ve skutečnosti je to všechno přesně naopak: není to totiž tak, že „státní cíl se mění“ v osobní cíl byrokrata (o tom si může každá státnost leda tak nechat zdát), ale svůj osobní nebo rodinně-klanový cíl (reálně jsou mnozí byrokraté „podpantofláky“⁴⁰⁸ nebo „chudými příbuznými“ v klanech, které je mezi sebe přijaly, co „mají postavení“ v té či oné oblasti života společnosti) se byrokrat snaží pozvednout na úroveň celostátního cíle, udělat z něj celonárodní záležitost, a pokud to není možné nebo se mu to nedaří, snaží se dosáhnout své ničemné věci v utajení před společností. To právě díky těmto snahám se formuje **byrokracie jako mafiánská korporace**⁴⁰⁹

možnostmi epochy, včetně omezení vlastních dané epoše. Právě proto VP SSSR navrhuje nahradit „přebírání názorů autorit“ kulturou myšlení, což každému umožní přestat být intelektuálním příživníkem a zbaví ho tlaku na psychiku, jaký mohou způsobovat názory autorit, které se mohly v něčem mylīt a v něčem byly omezeny epochou, ve které žily.

⁴⁰⁷ Nejběžnější vydání v sedmdesátých a osmdesátých letech, poslední, které vyšlo v SSSR.

⁴⁰⁸ Toto slovo je „intelektuálské“ a nevystihuje úplně přesně podstatu toho jevu, což ho odlišuje od jistého jadrnějšího lidového výrazu...

Podstata samotného jevu, nezávisle na tom, jakým slovem se nazývá, spočívá v tom, že „podpantoflák“ není schopen vymanit se z moci pohlavních instinktů. A ty jsou u druhu Člověk rozumný orientovány na udržování stability druhu v biosféře planety a v souladu s touto funkcí jsou organizovány tak, že staví ženu do bezvýhradné psychologické závislosti na dětech a muže zase do bezvýhradné psychologické závislosti na ženě. Takže se stává, že mnohé ženy ve svém démonismu zneužívají tuto instinktivně podmíněnou podřízenost muže, což vede k tomu, že se v chování mužů ne vždy projevuje moudrá a sociálně odpovědná vůle jejich vládkyň.

Tato *bezvýhradná instinktivní podřízenost žen dětem a mužů ženám* je v životě civilizované davo-„elitářské“ společnosti ve větší či menší míře potlačována, deformována nebo utlumována kulturně podmíněnými faktory. Podrobněji je tato věc probírána v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Od člověkopodobnosti k lidskosti, Principy kádrové politiky: státy, „antistáty“, veřejné iniciativy, v Příloze k Dostatečně všeobecné teorii řízení v jejich samostatných vydáních počínaje rokem 2000.

⁴⁰⁹ A protože v reálném životě davo-„elitářské“ společnosti se mafie

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

— „**kruh, z něhož nikdo nemůže vyskočit**“ sám, a dále podle Marxova textu, kromě toho jeho názoru na jednotlivého byrokrata, který jsme zavrhlí, neboť navíc deformuje i tu představu o byrokracii jako o jevu v životě davo-„elitářské“ společnosti⁴¹⁰.

organizují do hierarchie, pak při nadvládě biblické doktríny nad společností byrokracie nevyhnutelně upadá do stavu „kdy je u vytržení ze židů“ a dostává se do jejich vleku, čímž v konečném důsledku slouží biblickému „světovému zákulisí“ na úkor zájmů svého národa a poškozuje ho v jeho snaze osvojit si svůj potenciál rozvoje.

⁴¹⁰ No, a pokud to srovnáme s leninskou definicí společenské třídy, která byla v sovětských letech obecně známá, tak už tehdy začalo být jasné, že se byrokracie v SSSR stává společenskou třídou – třídou vykořisťovatelskou, parazitickou, antisocialistickou a antikomunistickou.

„Třídy společenské. Třídy jsou veliké skupiny lidí, které se navzájem liší svým místem v historicky daném systému společenské výroby, svým poměrem (z větší části upraveným a zakotveným v zákonech) k výrobním prostředkům, svou úlohou ve společenské organizaci práce, a tudíž způsobem nabývání a velikostí toho dílu společenského bohatství, jímž disponují. Třídy, to jsou takové skupiny lidí, z nichž jedna si může přisvojovat práci druhé díky tomu, že zaujímá odlišné místo v určitém systému společenského hospodářství.“ (V. I. Lenin, Úplné sebrané spisy, 5. vydání, 39. svazek, str. 15) (Uvedeno podle Velké sovětské encyklopedie, 3. vydání, 13. svazek, str. 280; odkaz na 39. svazek, str. 15, Úplných sebraných spisů V. I. Lenina – práce Veliký počín).

Jenže „kočka dobře ví, či maso to snědla...“ a proto Velká sovětská encyklopedie v pokusu ospravedlnit partajně-sovětskou byrokracii, a především tu z chruščovsko-brežněvovských časů, pokračuje ve „vysvětlování“ podstaty té věci:

„Tuto definici dal V. I. Lenin ve vztahu k třídám antagonistické společnosti. Vztahy mezi takovými třídami nevyhnutelně vedou k třídnímu boji. Avšak třídy zůstávají ještě i v socialistické společnosti, která zlikvidovala vykořisťování <lidí parazity> ...“

To mělo být chápáno v tom smyslu, že v SSSR existují pouze jednotlivé projevy byrokratismu některých úředníků, což vytváří dojem existence byrokracie, ale parazitická byrokracie jako taková, že neexistuje, neboť se jedná o řídicí sbor skládající se z lidí pocházejících z prostého lidu, kteří jsou celkově, stejně jako dříve, společensky prospěšnou pracující skupinou obyvatelstva.

Avšak kromě toho, že Lenin zformuloval z hlediska života průkaznou definici „společenské třídy“, tak přímo psal o tom, že podstatě sovětské moci je byrokracie nepřátelská, a to ještě před Velkou říjnovou socialistickou revolucí ve své knize Stát a revoluce (společně s G. Je. Apfelbaumem – Zinovjevem), a to natolik přesvědčivě a správně, že tyto příslušné úryvky se v poststalincké epoše nikdy nestávaly diskusním tématem v systému stranické výuky a společenskovědního vzdělání ve školách a na univerzitách. A pokud na ně někdo upozornil na semináři z vlastní iniciativy, vyvolávalo to u lektora takovou úzkost, že se okamžitě snažil přejít k jinému tématu, vyhlásil

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

přestávku nebo seminář ukončil:

„...na příkladu Komuny <Pařížské, 1871> Marx ukázal, že za socialismu přestávají být veřejní činitelé „byrokraty“, „úředníky“ přestávají být v té míře, v jaké je kromě jejich volitelnosti zaváděna ještě i jejich okamžitá odvolatelnost, JEJICH MZDA REDUKOVÁNA NA PRŮMĚRNOU DÉLNICKOU ÚROVEŇ a parlamentární instituce nahrazovány funkčními institucemi <slovo parlament pochází z francouzského „parler“ – mluvit, tj. parlament je žvanírna, kde se většinou jen pustě tlachá>., tj. takovými, které vydávají zákony a uvádí je do života. (...) Marx ... uviděl v praktických opatřeních Komuny TEN PŘELOM, KTERÉHO SE BOJÍ, ANIŽ BY SI TO ČHTĚLI PŘÍZNAT, OPORTUNISTÉ KVŮLI SVÉ ZBABĚLOSTI, KVŮLI SVÉ NEOCHOTĚ DEFINITIVNĚ SE ROZEJÍT S BURŽOAZIÍ...“ (velkými písmeny jsme text vyčlenili my).

Povšimněme si, že praktická opatření Pařížské komuny klasikové marxismu popsal jako první, tj. vycházejí ze života, a ne z marxismu. Z hlediska všeobecné teorie řízení se Pařížská komuna tím, že mzdy řídicích pracovníků snížila na průměrnou úroveň v odvětvích materiální výroby, pokoušela uzavřít zpětné vazby společenského řízení na pracující většinu, a odpojit je tak od vysoce příjmových skupin „elit“: jak národních, tak i nadnárodních – transregionálních. A zhroutila se proto, že ti, kteří souhlasili s tím, že budou vykonávat řídicí povinnosti za těchto nabízených podmínek, neměli potřebnou kvalifikaci; a ti, kteří potřebnou řídicí kvalifikaci měli, byli zase přeplnění „elitářskými“ ambicemi a viděli v pařížských dělnících jen řádicí lůzu, které je co nejdříve zapotřebí ukázat její místo, tj. NEBYLI MRAVNĚ PŘIPRAVENI K TOMU, aby řídili společnost na základě životních zájmů většiny a žili přitom tak, jak žije průměrná rodina.

Někdo může namítnout, že J. V. Stalin neudělal takovou souvztažnost a nikde přímo neprohlašoval, že byrokracie je vykořisťovatelská třída, takže mu tu moudrost zase jen připisujeme zpětně. Jenže davo-„elitářská“ společnost je schopná podpořit kampaň pod heslem „Zničme byrokracii jako třídu!“ (které je fakticky analogické heslu „Zničme kulactví jako třídu!“) a psychotrockisté by k tomu tu společnost třeba i rádi podnítili, jenže potom by SSSR opět zůstal bez alespoň nějakých profesionálních řídicích kádrů. To si Stalin nepřál, a jak vyplývá z textu Ekonomických problémů socialismu v SSSR, tak doufal, že se ten problém vyřeší jinými cestami společensko-historického rozvoje.

Kromě toho byly Stát a revoluce i další Leninovy práce, ve kterých je definice termínu „společenská třída“ uvedena, ve Stalinově době i v následujících letech existence SSSR považovány za *kulturní díla*, takže vůbec nic – kromě vlastní nezúčastněnosti k osudu Vlasti či zbabělost – nebránilo kterémukoliv žákovi, studentovi vysoké školy nebo členovi KSSS dát si to v systému stranické výuky dohromady, porovnat to s reálným životem, začít jednat v souladu s historicky reálnými okolnostmi a měnit je na bolševický způsob.

Jenže byrokracie je v Rusku společenskou třídou i dnes – je to třída parazitická, vykořisťovatelská, nepřátelská celé společnosti i sama sobě. V budoucnosti není místo pro byrokracii. Ať si to uvědomí a pamatuje na to...

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Také díky tomuto varování, které bylo dáno v předstihu, Stalin věděl, že byrokracie není schopná zajišťovat řízení výroby a přerozdělování produkce ve společnosti v souladu s potřebami budování socialismu a komunismu⁴¹¹. A proto také musel vidět v byrokracii jako takové i v každém jednotlivém byrokratovi nepřátele ideje a díla, kterým on upřímně sloužil.

Správnost toho varování se projevila už v průběhu Velké vlastenecké války, jenže „koně se za jízdy nepřepřahají“ (snad kromě výjimečných situací). S ohledem na tuto okolnost vysocí úředníci z vojenského letectva a leteckého průmyslu stanuli před soudem až po válce za služební zločiny, kterých se dopustili v jejím průběhu: na základě společného spiknutí vysoce postavených úředníků obou těchto úřadů vojenské letectví přebíralo od leteckého průmyslu prokazatelně vadnou leteckou techniku⁴¹², což vedlo k dost velkému počtu leteckých technických neštěstí a havárií, v jejichž důsledku byli piloti zraněni, zmrazeni či umírali i mimo bojové akce.

Ačkoliv je tento případ z dějin SSSR v posledních letech hromadnými sdělovacími prostředky uváděn jako příklad „neodůvodněných represí“ z poválečných let, nebyl jediným, kdy se projevila protilidová podstata byrokracie. Stal se prostě jen jedním z nejznámějších z počtu takových případů, které se staly v sovětské epoše v důsledku byrokratického stylu řízení vývoje a výroby produkce po celé poválečné dějiny Ruska až do současné doby⁴¹³.

A boj s byrokracií, to jsou vždy buď „dětské hrátky na vojáčky“ nebo „hra na honěnou a schovávanou“ samotných byrokratů, nebo třídní boj pracujících za to, aby byla v životě zavedena lidskost, čemuž jedna z parazitických tříd davo-„elitářské“ společnosti brání.

⁴¹¹ Ačkoliv sovětské byrokracii dvacátých a třicátých let 20. století je zač poděkovat: toto bezduché monstrum bez vlastní vůle, které si Stalin dokázal osedlat, se ukázalo být plně příhodným k tomu, aby se vypořádalo s otevřenou pseudodemokratickou mafiánskou všemocností marxistického trockismu těch let. Jenže na konci čtyřicátých let už se stalo překážkou dalšího rozvoje SSSR.

⁴¹² Nejedná se o to, že by do výzbroje byla přijímána špatně vyprojektovaná technika, ale o dodávky ze sériové výroby, které neodpovídaly normám a schváleným technickým požadavkům.

⁴¹³ Byrokratický styl řízení „životního cyklu“ produkce různého určení je jednou ze skrytých, nepřímých příčin prakticky všech známých technogenních velkých i malých katastrof: od samovznícení barevných televizorů („epidemie“ sedmdesátých let) až po havárii Černobylské jaderné elektrárny a

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

„Přešlapy“ sovětských byrokratů v oblasti řízení národního hospodářství jsou zmiňovány i v Ekonomických problémech socialismu v SSSR, jak o tom bude řeč dále.

Z toho plyne, že aby se znovu neocitly pod jařmem globální biblické nebo jakékoliv jiné oligarchie znacharů, bylo zapotřebí, aby národy SSSR už tehdy začaly řešit problémy socialismu, který stále ještě nebyl dobudován. V životě existuje určitá souvztažnost v systému „*cíle – problémy, které je třeba řešit při uskutečňování cílů*“. Jinými slovy, „jedny cíle znamenají jedny problémy“, a „jiné cíle zase jiné problémy“. Cíle další etapy společenského rozvoje SSSR ukázal Josif Vissarionovič Stalin v Ekonomických problémech socialismu v SSSR poměrně přesně:

Za třetí, je nutno dosáhnout takového kulturního růstu společnosti, jaký by zajistil všem členům společnosti všestranný rozvoj jejich fyzických i duševních schopností, aby členové společnosti měli možnost získat dostatečné vzdělání k tomu, aby se sami stávali aktivními činiteli společenského rozvoje⁴¹⁴, aby měli možnost svobodně si volit povolání a nebyli kvůli dělbě práce po celý život připoutáni k jednomu povolání.

Co je k tomu zapotřebí?

Nebylo by správné se domnívat, že je možno dosáhnout tak významného kulturního růstu členů společnosti bez významných změn v nynějším postavení práce. Aby to tak bylo, je především nutné zkrátit pracovní den přinejmenším na 6 hodin a později i na 5 hodin. Je to nutné k tomu, aby členové společnosti získali dostatek volného času, nezbytného k získání všestranného vzdělání. K tomu je nutno zavést povinnou všeobecnou polytechnickou výuku, nezbytnou k tomu, aby členové společnosti měli možnost svobodně si volit povolání a nebyli připoutáni po celý život jen k jednomu určitému povolání. K tomu je dále nutno od základů zlepšit bytové podmínky a zvýšit

zkázu ponorky Kursk, stejně jako to *mnohé další, co jsme se nedozvěděli nebo to není za katastrofu považováno*.

⁴¹⁴ Co je předpokladem pro to, aby se člověk mohl „stát aktivním činitelem společenského rozvoje“? Aby i obyčejní lidé měli konceptuální moc („dolní vrstvy“ v terminologii davo-„elitarizmu“) a státnost se této moci bezpodmínečně podřizovala. Vládychtiví despotové ani tyrani k ničemu takovému nevyzývají.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
reálnou mzdu dělníků a zaměstnanců nejméně dvojnásobně, ne-li více, a to jak přímým zvyšováním peněžní výše mzdy, **tak zejména cestou dalšího systematického snižování cen na předměty masové spotřeby** (zvýrazněno námi)⁴¹⁵.

Takové jsou hlavní podmínky přípravy přechodu ke komunismu. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, str. 68, 69, samostatné vydání z roku 1952)

Z toho se dá vyrozumět, že národní hospodářství SSSR vůbec nemělo pracovat tak, aby nacpalo obyvatelům břicha, utopilo je v pivu a vodce, zavalilo všemožným blýskavým haraburdím, ani aby díky zkrácení pracovního dne poskytlo lidem čas *na pohlavní nevázanost a zvrhlosti, které jsou stejně tak ohlupující jako alkohol a narkotika, ani aby podporovalo rozkvět pornografického průmyslu, hráčství a show-byznysu*; ani na to, aby vznikla nová panská „elita“ „vysoce kulturních“ od života odtržených „salónních“ parazitů-budižkničemů, na kterou by dělali všichni ostatní.

To, o čem psal Stalin, je životaschopná alternativa k tomu sebevražednému *způsobu přežívání* (což se nedá nazvat životem) civilizace, jehož v době od roku 1952 dosáhly vyspělé kapitalistické státy zbídačením všech ostatních, jak to bylo uvedeno v jedné z poznámek pod čarou v kapitole 6.8.3.

Národní hospodářství musí pracovat na tom, aby měli VŠICHNI LIDÉ dostatek volného času, který potřebují k tomu, aby

⁴¹⁵ Josif Vissarionovič Stalin prakticky dokázal, že makroekonomika státu může stabilně pracovat v režimu systematického plánovitého snižování cen: po zrušení přidělového systému v roce 1947 se každoročně snižovaly ceny, což bylo dokladem nesporného růstu produktivity společenské práce. Jenže na rozdíl od H. Forda, který prováděl politiku plánovitého snižování cen na mikroúrovni ekonomiky v rámci jemu podřízeného koncernu Ford Motors, v SSSR se politika plánovitého snižování cen realizovala v hranicích státu-superkoncernu. V důsledku této politiky rostl blahobyt všech, nejen *převážně* těch, kteří „v tom umějí chodit“, aby nemuseli žít jen z výplaty – přičemž s velkým odstupem ukazatelů v porovnání se zbylou společností.

To je jedna z věcí, kterou Stalinovi „světové zákulisí“ a jeho poskoci – finanční a burzovní šíbrí a jimi přikrmovaná společenská „věda“ a novináři – také nedokážou prominout. Na druhé straně je současná ruská „opozice“ buď úplně pitomá, nebo se s konečnou platností zalekla, a proto není schopná postavit režim před požadavek: „Ať žije stalinská politika plánovitého snižování cen!“

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

dokázali procítit život, uvědomit si sami sebe a porozumět si; aby si osvojili potenciál svého osobního rozvoje; aby pomohli svým dětem a vnukům osvojit si jejich potenciál osobního rozvoje; aby se sami stali aktivními hybateli společenského rozvoje.

Jinými slovy, v případě dosažení této hranice společensko-ekonomického rozvoje – kterou Stalin vytyčil již v polovině 20. století – by se během života dvou tří pokolení (tj. řádově během sedmdesáti let) mohl zrodit nový Člověk a jeho civilizace, v porovnání s nímž by se ukázala pravá podoba všech nynějších regionálních civilizací i celé globální civilizace – v celé té absurditě lidských nedodělků a protilidského démonismu, zakrnělosti a zvrácenosti mravů i podstaty lidské osobnosti.

Kdyby se odehrála tato proměna, vyloučila by samu možnost vzniku tyranie v jakékoliv její podobě ve vztahu k takové společnosti i jakémukoliv z jejích členů.

A to je ten důvod, proč „světové zákulisí“ podniklo všechno možné pro to, aby této hranice nejen nebylo dosaženo, ale aby na ni, pokud možno, téměř všichni zapomněli, aby se společnost Sovětského svazu, která stále zůstávala davo-„elitářskou“, zase skulila dolů z těch výšin, jakých dosáhla pod vedením Josifa Vissarionoviče Stalina.

Pokud by Stalin nenapsal Ekonomické problémy socialismu v SSSR, ve kterých zabil marxismus a ukázal životaschopnou perspektivu rozvoje, pokud by v roce 1952 nevystoupil na říjnovém plénu ÚV proti „elitizaci“ aparátu, pak by ho „světové zákulisí“ zapsalo do dějin jako významného marxistu-komunistu a začalo by do vyspělých kapitalistických států rozšiřovat ty pozitivní zkušenosti ze Sovětského svazu, které by mu tam napomohly zkrotit závody ve spotřebě⁴¹⁶. Jenže kvůli tomu, že se téměř všechny tyto zkušenosti pojily se Stalinovým jménem a jeho politickou vůlí, bylo nuceno nějaký čas věnovat vykořeňování ducha stalinského bolševismu ze společnosti⁴¹⁷. To s tímto cílem jeho periferie potlačovala a

⁴¹⁶ V tomto případě by se v dějinách *Stalin jako takový v podstatě nezachoval*, byl by tu jen další „*Trockij*“ *svým duchem (organizací své psychiky, včetně mravnosti)*, úspěšnější než sám L. D. Bronštejn.

⁴¹⁷ Jestliže si připomene ten dřívější vtíp o Leninovi, dá se říci, že se „světové zákulisí“ ve svém pokusu „zapsat celý ten kšeft na Stalina“ přepočítalo: ten „kšeft“ se mu sice Stalinovi připsat podařilo, ale sám ten „kšeft“ se díky Stalinově práci stal všelidovým jménem a společně se Stalinem

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

deformovala procesy, které byly spuštěny během epochy stalinského bolševismu.

Ačkoliv Stalin označil výše citovaný úryvek slovy „za třetí“ v důsledku toho, že žil ve společnosti, kde panoval materialistický světonázor a většinou se proto, stejně jako nyní, zdálo důležitějším něco jiného než kulturní růst a osobní rozvoj lidí, musely tomu „za třetí“ předcházet ještě dvě jiné podmínky, které jsou za nadvlády materialistického vnímání a chápání světa předpokladem pro uskutečnitelnost toho „za třetí“:

1. Za prvé musíme tvrdě zajišťovat nikoli jakousi mýtickou „racionální organizaci“ výrobních sil, nýbrž nepřetržitý růst veškeré společenské výroby s upřednostňováním růstu výroby výrobních prostředků. Přednostní růst výroby výrobních prostředků je nezbytný nejen proto, že musí být tímto zařízením vybavovány jak podniky daného odvětví, tak i podniky všech ostatních odvětví národního hospodářství, ale i proto, že bez něj je naprosto nemožné provádět rozšířenou obnovu výroby.

2. Za druhé, je nutno postupnými přechody prováděnými tak, aby přinášely prospěch kolchozům, a tudíž i celé společnosti, pozvednout kolchozní vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového, a rovněž postupnými přechody nahradit oběh zboží systémem výměny produkce, aby centrální státní úřad nebo jakékoli jiné společensko-ekonomické centrum mohlo obsáhnout v zájmu společnosti veškerou produkci společenské výroby. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, O chybách soudruha L. D. Jarošenka, 1. část, Hlavní chyba soudruha Jarošenka)

To první ve své podstatě znamená: je nutné v historicky krátké době vytvořit výrobní technicko-technologickou základnu, která při délce pracovního dne maximálně 5 hodin umožní garantovaně uspokojovat všechny demograficky podmíněné potřeby společnosti, což zahrnuje i růst kulturně podmíněných požadavků lidí, jak to předpokládá základní ekonomický zákon socialismu podle Stalinovy definice uvedené zde v kapitole 4.4.

Vytvoření takové výrobní základny vyžaduje vývoj a

se rozpustil v budoucnosti, ve které „světovému zákulisí“ není místo...

Takže židi všech národností mají skutečně proč se vztekat a záštitně Stalina špinit...

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

zdokonalování výrobních prostředků nových pokolení, jejichž výroba *s cílem záměny zastaralých výrobních prostředků* musí být udržována na dostatečně vysoké úrovni, aby ve všech odvětvích národního hospodářství ve výrobě převažovalo: nové efektivní zařízení, nová organizace práce i technologií. Z toho plyne, že výroba nejnovějších efektivnějších výrobních prostředků musí převažovat nad výrobou produkce konečné spotřeby⁴¹⁸.

To druhé ve své podstatě znamená: tento proces musí být doprovázen a zajišťován vytvořením celonárodního systému řízení vývoje, výroby a přerzdělování produkce, protože bez takového systému řízení je Stalinem popsáný přechod k nové hranici společenského rozvoje neuskutečnitelný.

Ve vztahu k těmto třem okolnostem nepřátelé lidu, kteří se přitom kryli *chamtivými kariéristy, co neměli na ty funkce, do kterých byli dosazováni, a poddajnými „užitečnými idioty“*:

- pod rouškou boje se „Stalinovým kultem osobnosti“, který předtím sami vytvořili a podporovali, zahájili boj proti vlivu idejí stalinského bolševismu na světonázor lidí; s tímto cílem odstranili z knihoven i ze systému politického vzdělávání všechna Stalinova díla, včetně Ekonomických problémů socialismu v SSSR, a rozjeli pomlouvačnou kampaň jak proti samotnému Stalinovi, tak i proti celé epoše stalinského bolševismu;
- podporovali byrokratickou mafii ve vědě i projektově-konstrukčerské činnosti a pobízeli ji k pořádání štvanic proti tvořivostím obdařeným lidem a k jejich mravnímu rozkládání, k potlačování průkopnického vývoje a odmítání jeho zavádění do praxe, k promarnění zdrojů a intelektuálního potenciálu ve slepých uličkách (to právě proto měl SSSR na začátku osmdesátých let 20. století jednu z nejzaostalejších výrobních základen na světě, přestože byl majitelem velkého počtu vynálezů uznávaných v celém světě a využívaných mimo jeho hranice, a navíc tu byla hromada žádostí, které jeho patentový úřad zamítl, a

⁴¹⁸ A ta chruščovsko-brežněvovská politika (kdy Státní plánovací komisi řídil N. K. Bajbakov) „výrobní zařízení místo produkce konečné spotřeby“ v kombinaci s morálně zastaralým výrobním zařízením, navíc i nedokonalým v důsledku byrokratizace vědy, projektově-konstrukčního vývoje i činnosti samotné Státní komise plánování SSSR i svazových republik – to už je překroucení stalinského kurzu metodou dovedení jakékoliv dobré věci ad absurdum.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

kteřé bylo Japonsko připraveno skupovat ve velkém);

- bránili organizaci efektivních systémů společenského řízení ve všech oblastech činnosti, to právě s tímto cílem schválně nebyly do osnov vysokoškolského studia na absolutní většině vysokých škol zařazovány takové předměty (dynamické programování, lineární a nelineární programování, teorie automatického řízení – když už nebyla k dispozici všeobecnější teorie – tyto předměty většina absolventů vysokých škol SSSR a Ruské federace nezná), díky nimž by studenti v průběhu studia dokázali získat všeobecnou představu o procesech řízení v Životě, která by jim umožnila řešit konkrétní praktické úkoly v oblasti techniky, zemědělství, vědy i politiky v podobě úkolů z oblasti řízení;
- prostřednictvím kultu marxismu dále vyvíjeli nátlak na psychiku obyvatel, a především dorůstajících pokolení, čímž deformovali lidem jejich vnímání a chápání světa (světonázor) i představy o Životě panující ve společnosti.

Davo-„elitářská“ politická strana ani davo-„elitářská“ společnost SSSR se celkově nezmohly na patřičný odpor proti tomuto zdeformovanému kurzu budování komunismu, v důsledku toho nejenže nebyly vyřešeny ekonomické problémy socialismu v SSSR, včetně těch souvisejících, ale ještě k nim přibýly nové problémy a již dříve vyřešené problémy, které najednou „vstaly z mrtvých“. Stejně však nám nezbyde, než je odhalovat a řešit, protože *pro civilizaci mluvících, člověku se jen podobajících opic a jejich démonických pánů a pohlavárů* není v Nejvyšším předurčení místo. Proto se vraťme k tomu, v čem Josif Vissarionovič Stalin viděl nesporné úspěchy socialismu a jak chápal problémy, které je třeba vyřešit.

Stalin přistupoval k hospodářství SSSR jako k systémovému celku, tj. jako k objektu řízení složenému z množiny funkčně odlišných prvků, které jsou ve vzájemné součinnosti. Rozvoj tohoto víceodvětového výrobně-spotřebního systému viděl jako rozvoj a obnovu jeho prvkové základny, a také jako rozvoj a obnovu systému vzájemných vazeb mezi jeho prvky. O tom, že to bylo právě tak, se každý může přesvědčit tím, že pronikne do podstaty textu Ekonomických problémů socialismu v SSSR. Zároveň se měl tento systémový celek ve svém fungování stabilně podřizovat určitým zákonům tvořícím hierarchii jejich vzájemné vloženosti.

V této hierarchii má svým významem jako první figurovat základní

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ekonomický zákon socialismu: „*zajišťování maximálního uspokojování neustále rostoucích materiálních a kulturních potřeb celé společnosti cestou nepřetržitého růstu a zdokonalování socialistické výroby na základě stále vyšší techniky*“, jak jej formuloval sám Stalin.

Tomu má být jako další v řadě podřízen zákon plánovitého (proporcionálního) rozvoje národního hospodářství, přičemž v tom význam slov „plánovitost“ a „proporcionálnost“, jak jsme je podrobně rozebírali již dříve v části Odbočení od tématu č. 6.

Když vysvětloval vzájemné vztahy ekonomických zákonů socialismu mezi sebou i v jejich vzájemné součinnosti se životem, tak Stalin upozorňoval na to, že na rozdíl od působení zákona hodnoty v živelně-tržním kapitalismu, ekonomické zákony socialismu nedisponují podobným automatismem svého působení, je nutné jim nejprve porozumět, a až potom je možné na jejich základě efektivně plánovat a řídit národní hospodářství, aby to bylo v souladu s nimi i společenskými potřebami jako takovými. A jmenovitě:

...zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství **umožňuje** našim plánovacím orgánům správně plánovat společenskou výrobu. Avšak tuto jeho **možnost** si nesmíme plést se **skutečností**. To jsou dvě rozdílné věci. Aby se tato možnost stala skutečností, je třeba si tento ekonomický zákon nastudovat, je třeba si ho osvojit, je třeba naučit se ho používat s plnou znalostí věci, je třeba sestavovat takové plány, které plně odrážejí požadavky tohoto zákona. A nelze říci, že naše roční a pětileté plány plně odrážejí požadavky tohoto ekonomického zákona. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 1. část, Otázka charakteru ekonomických zákonů za socialismu)

A vůbec to není tak, jak si mnozí myslí, že Stalin „zákonu hodnoty“ jako souhrnu objektivních ukazatelů efektivity hospodaření (výrobní ceny, tržní ceny a rentability) nepřikládal žádný význam, a proto bylo hospodářství SSSR velmi neefektivní.

Stalin přikládal „zákonu hodnoty“ zvláštní význam, který byl podle něj v podmínkách kapitalistického hospodaření nedosažitelný. Avšak vědci-ekonomové, a především titulovaní hlupáci z ekonomické sekce Akademie věd SSSR i svazových republik, stejně jako ze současné Ruské akademie věd během všech těch let od okamžiku publikace *Ekonomických problémů socialismu v SSSR* buďto

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

nemohli nebo nechtěli chápat to, co napsal J. V. Stalin, ani to, co se v reálném životě ukryvá za účetními zápisy v procesu hospodářské činnosti. A Stalin o tom doslova napsal následující:

...sféra působnosti zákona hodnoty je u nás omezena existencí společenského vlastnictví výrobních prostředků, působením zákona plánovitého rozvoje národního hospodářství – a tudíž je omezena také našimi ročními a pětiletými plány, které jsou **přibližným odrazem požadavků tohoto zákona**. (v citaci jsme vyčlenili my: zde je důležité to, že Stalin mluvil výslovně o *přibližném* odrazu objektivního zákona, přiznával nevyhnutelnost chyb podmíněných různými příčinami, které jsou vlastní každému plánu, což vede k tomu, že ani přesné splnění plánu nemusí být *nejlepším způsobem* – z *množiny objektivně možných* – využití výrobních výkonů národního hospodářství).

Někteří soudruzi z toho vyvozují, že zákon plánovitého rozvoje národního hospodářství a plánování národního hospodářství ruší princip rentability výroby. To je naprosto nesprávné. Je tomu právě naopak. Jestliže neposuzujeme **rentabilitu** z hlediska jednotlivých podniků nebo výrobních odvětví ani v rámci jednoho roku, nýbrž z hlediska **celého národního hospodářství a v rámci řekněme deseti až patnácti let, a jedině to by měl být správný přístup k té otázce** (zdůrazněno námi), pak se dočasná a nestálá rentabilita jednotlivých podniků nebo výrobních odvětví vůbec nedá srovnávat s tou vyšší formou pevné a stálé rentability, kterou nám poskytuje působení zákona plánovitého rozvoje národního hospodářství a plánování národního hospodářství, jež nás zbavuje periodických ekonomických krizí ničících národního hospodářství a přinášejících společnosti kolosální materiální škodu, a zajišťuje nám neustálý růst národního hospodářství s jeho vysokými tempy. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 3. část, Otázka zákona hodnoty za socialismu“)

Když jsem mluvil o rentabilitě socialistického národního hospodářství, odporoval jsem ve svých „Poznámkách“ některým soudruhům, kteří tvrdí, že jelikož naše plánované národní hospodářství neupřednostňuje především rentabilní podniky a připouští vedle těchto podniků i existenci těch nerentabilních –

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

tak tím prý ubíjí samotný princip rentability v hospodářství. V „Poznámkách“ bylo řečeno, že **rentabilita z hlediska jednotlivých podniků a výrobních odvětví se vůbec nedá srovnávat s tou vyšší rentabilitou, kterou nám poskytuje socialistická výroba, jež nás zbavuje krizí z nadvýroby a zajišťuje nám neustálý růst výroby.** (zdůrazněno námi)

Bylo by však nesprávné z toho vyvozovat, že rentabilita jednotlivých podniků a výrobních odvětví není nijak zvlášť důležitá, a že si tedy nezasluhuje žádné zvláštní pozornosti. Tak to samozřejmě vůbec není. Rentabilita jednotlivých podniků a výrobních odvětví má nesmírný význam z hlediska rozvoje naší výroby. Musí se k ní přihlížet jak při plánování výstavby, tak i při plánování výroby. To je abeceda naší hospodářské činnosti v nynější etapě rozvoje. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Odpověď soudruhovi Alexandru Iljiči NOTKINOVÍ, část K bodu pátému)

Přitom Stalin přímo upozornil:

...nemůže být pochyb o tom, že při našich současných socialistických výrobních podmínkách nemůže být zákon hodnoty „regulátorem proporcí“ při rozdělování práce mezi různá výrobní odvětví. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 3. část, Otázka zákona hodnoty za socialismu)

Tuto funkci – regulování proporcí mezi odvětvími – musí plnit *základní ekonomický zákon socialismu*, na jehož základě se vytyčují cíle pro výrobní systém, a *zákon plánovitého (proporcionálního) rozvoje národního hospodářství*, který zase umožňuje zajišťovat ten nejlepší soulad mezi výrobními možnostmi a tím, kolik produkce společnost potřebuje.

Ale přitom vyvstává otázka, jaký je poměr mezi nejvyšší rentabilitou celkového hospodářství a rentabilitou každého z odvětví, a ve své podstatě rentabilitou množiny podniků v těchto odvětvích, které se navíc nacházejí v různých formách vlastnictví (státní, družstevně-kolchozní, nebo třeba i soukromé).

Ale zatímco s rentabilitou libovolného podniku je vše jasné – normálně musí být příjmy z prodeje jeho produkce vyšší než výdaje na výrobu té produkce, protože jinak by ten podnik potřeboval dotace – tak co je to vlastně ta rentabilita národního hospodářství jako

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

uceleného systému v časovém intervalu deseti až patnácti let? To mnozí moc nechápou.

A nechápou to především proto, že socialistický stát není jen jedním z mnoha uživatelů kreditně-finančního systému, ale je jeho vlastníkem; navíc stát jako vlastník kreditně-finančního systému a množiny podniků nezíská finanční zisk ani neutrpí ztrátu, pokud se nějaké hodnoty přemísťují z rozvahy jednoho podniku do rozvahy jiného podniku, což je doprovázeno odpovídajícími převody finančních částek z účtu druhého podniku na účet toho prvního.

Ve skutečnosti to vše není až tak složité, jak se může někomu zdát. Spektrum hrubé výroby může být v každém určitém časovém intervalu jednoznačně oceněno jak podle výrobních nákladů, tak i podle skutečných cen. To znamená, že ve stejném časovém intervalu může být v jeho sestavě oceněna i cena výrobních prostředků nově uváděných do provozu (včetně zařízení systému přerozdělování produkce, který zajišťuje skladování a odbyt produkce jejím konečným spotřebitelům). Po určité době tyto výrobní prostředky vyrobí produkci, kterou dostane spotřebitel. To, jak spotřebitel za tuto produkci zaplatí, jaké budou její ceny, při posuzování otázky rentability národního hospodářství jako celku není důležité. Důležité je něco jiného:

Pokud je v nějakém časovém intervalu národní hospodářství jako celek rentabilní, pak *cena* spektra produkce získané v důsledku uvedení do provozu nových výrobních prostředků ve všech odvětvích, ***v neměnných cenách (výrobních cenách)*** ze začátku *toho intervalu*, musí být vyšší než cena těchto výrobních prostředků.

Je přirozené, že čím je kratší doba, během níž se nově zprovožňované výrobní prostředky *zaplatí z produkce, kterou vyrobí*, tím jsou efektivnější a tím vyšší je rentabilita národního hospodářství jako uceleného systému. Přitom výroba výrobních prostředků, které jsou efektivnější než ty dřívější, musí mít převažující charakter ve vztahu k výrobě produkce konečné spotřeby. To je zárukou stability popisovaného režimu fungování národního hospodářství v návazné posloupnosti posuzovaných plánových výrobních cyklů – intervalů kontroly rentability celého systému.

Rentabilita národního hospodářství se při takovém přístupu oceňuje výlučně podle činnosti výrobního sektoru (včetně systému

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

dodání produkce konečnému spotřebiteli). Z ocenění rentability národního hospodářství jako uceleného systému je vyloučeno vše, co nemá bezprostřední vztah k výrobě a přerozdělování produkce, protože sama činnost ostatních sektorů ekonomiky je podmíněna schopností výrobně-přerozdělovacího sektoru uživit a vybavit všim potřebným pro život ty, kteří jsou zaměstnáni v jiných sektorech. Vědeckotechnický a organizačně-technologický pokrok jsou při takovém přístupu k oceňování rentability národního hospodářství započítávány jako rezervy jeho stability; a spekulativní sektor ekonomiky, který vydělává na „cenných“ papírech a z přeprodávání produkce vyrobené jinými, je z tohoto rozboru vyloučen jako parazitický⁴¹⁹.

To je obecný přístup. V praxi se musí realizovat na základě konkrétní klasifikované nomenklatury produkce (včetně služeb) tvořící základ plánování, evidence výroby, přerozdělování produkce a její reálné spotřeby, což by mělo zajistit porovnatelnost ukazatelů na začátku a konci kontrolního období. V opačném případě, není-li určena nomenklatura produkce, dojde-li k její podstatné změně během sledovaného časového intervalu, nebudou ukazatele porovnatelné.

Rozčleňování národního hospodářství na odvětví a jejich klasifikace je ve vztahu ke klasifikované nomenklatuře produkce až druhořadé kvůli tomu, že složení odvětví a charakter jejich vzájemných vazeb se v dlouhých časových intervalech vlivem vědeckotechnického a organizačně-technologického pokroku nevyhnutelně mění. Jinými slovy, systém dlouhodobého strategického plánování výroby, přerozdělování, spotřeby a zpracovávání odpadů může a měl by být odvozovaný od stabilní nomenklatury demograficky podmíněného spektra potřeb, a nikoliv od nestabilní nomenklatury odvětví⁴²⁰.

Délku období hodnocení rentability celého národního hospodářství Stalin určil na 10 – 15 let. To znamená, že v průběhu deseti až patnácti let se mají prakticky všechny investice zaplatit ve smyslu právě

⁴¹⁹ To parazitický platí jak pro kapitalistickou, tak i pro socialistickou ekonomiku jen s tím rozdílem, že v kapitalistické ekonomice je spekulativní sektor přítomen na zákonném základě a v socialistické musí být potlačován jak zákony, tak i prostřednictvím veřejné iniciativy.

⁴²⁰ Podrobněji o tom viz v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Krátký kurs..., *Mrtvá voda (v redakcích od roku 1998)* – teorie podobnosti víceodvětvových výrobně-spotřebních systémů a obecné principy organizace systému dlouhodobého demograficky podmíněného plánování na jejím základě.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

popsaného přístupu, čímž bude zajištěna *rentabilita národního hospodářství jako celku počítaná v neměnných cenách*.

Kromě toho Stalin svou formulací principu vyšší rentability národního hospodářství v nezjevné podobě do požadavků plánování založil nutnost jednou za 10 – 15 let provést kvalitativní obnovu veškeré technicko-technologické a (tím pádem) organizační základny národního hospodářství jako jednotného výrobně-spotřebního systému. To neznamena, že v národním hospodářství nemůže být zařízení a infrastruktura s delší životností, že nemohou probíhat projekty s delší dobou své návratnosti nebo plánovaně ztrátové společensky nezbytné projekty, to znamená, že zařízení a technologie, které jsou efektivnější než ty stávající, musí být *zaváděny masově* ve všech odvětvích. A takto to musí probíhat v návazné posloupnosti plánovaných výrobních cyklů.

Řečené ukazuje, že Stalin nepředpokládal realizaci žádných příliš se táhnoucích staveb, během nichž projekt stihne morálně zastarat a ztratit svůj smysl, což potom vede k tomu, že jsou potom tyto stavby i se svým zařízením k ničemu: *takové dlouhotrvající stavby se následně staly normou – takto to překroutili bajbakovci⁴²¹ ve Státních*

⁴²¹ Nikolaj Konstantinovič Bajbakov (narozen 1911). V letech 1955 – 1957 byl předsedou Komise Rady ministrů SSSR pro perspektivní plánování, v letech 1957 – 1958 předsedou Státní plánovací komise RSFSR, od roku 1965 byl do odchodu do důchodu v letech přestavby náměstkem předsedy Rady ministrů SSSR, předsedou Státní plánovací komise SSSR.

Není nám známo, že by N. K. Bajbakov osobně měl nějaké výhrady k ekonomické vědě, k jejím nejvýznamnějším „šejdírům“, jež by byly podmíněny tím, že by nebyl spokojen s „vědecky odůvodněnou“ metodologií plánování. A s tím, že na základě té metodologie plánování a organizační praxe kontroly prací, jaká se uplatňovala v SSSR, bylo nemožné uvést do života stalinské požadavky, s tím souhlasíme. Jenže nemožnost zajistit plnění těchto jeho požadavků nevyplývala z toho, že by to objektivně nebylo možné, ale z nezpůsobilosti uplatňované metodologie plánování (vraťte se k těm pitomostem z knihy *Plánová vyváženost: její zformování, podpora a efektivita*“ autorů V. D. Bělkina a V. V. Ivantera citovaným v *Odbočení od tématu č. 7*) a v důsledku byrokratizace řízení; tj. **nebylo to možné zajistit kvůli profesionální a intelektuální nezpůsobilosti činitelů legitimní vědy.**

Iniciativy lidí, kteří sami zkoušeli vypracovat metodologii plánování, byrokraty ze Státní plánovací komise a ústředního výboru KSSS nezajímaly a žádnou podporu jim v tom neposkytovali, a to ani v případě, že se jednalo o lidi, kteří se v sovětské době těšili vysoké autoritě, jako například šachový mistr světa, doktor technických věd Michail Moisejevič Botvinnik; stejně jako ignorovali ty, kteří neměli tolik titulů a pokud se títo lidé nenechávali jen tak odbít, tak je potlačovali: vyháněli z KSSS, obviňovali z grafomanství, antisovětské činnosti a tak dále.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

plánovacích komisích SSSR i republikách v chruščovsko-brežněvovské epoše.

Vše, co Stalin řekl o pořadí podřízenosti „zákona hodnoty“ principu „rentability na nejvyšší úrovni v rámci národního hospodářství jako celku“ v časových intervalech deseti až patnácti let, když se víceodvětvový výrobně-spotřební systém podřizuje „základnímu ekonomickému zákonu socialismu“ a „zákonu plánovitého (proporcionálního) rozvoje národního hospodářství“, je vlastně vytyčením dvou *vzájemně vložených* úkolů:

- udržování daňově-dotační vyváženosti v národním hospodářství, tj. zajišťování finanční stability plánovaně ztrátových a málo rentabilních podniků díky přerozdělování nadměrných zisků z vysoce rentabilních podniků a odvětví ve prospěch těchto ztrátových;
- využívání nadplánových výrobních výkonů,
 - **za prvé**, nevyhnutelně přítomných v systému v důsledku chyb evidence a také díky nutnosti vždy zajistit určitou rezervu stability plánu ve vztahu ke zdrojům a kapacitám zapojovaným do výroby⁴²² a,
 - **za druhé**, nově vznikajících v důsledku vědecko-technického a organizačně-technologického pokroku v procesu plnění státních plánových úkolů,
 - tak, aby produkce, která takto může být vyrobena, nacházela své spotřebitele a byla pro společnost užitečná.

⁴²² Ještě jednou připomeneme, co navzdory byrokratické a propagandistické praxi SSSR znamená **NORMÁLNÍ plán pro stát a společnost**:

- není to žádná „laťka“ v přehnaně rekordní výšce, přes kterou musí „přeskočit“ na hranici svých možností víceodvětvový výrobně-spotřební systém;
- ale prokazatelně dosažitelná úroveň, pod kterou výrobně-spotřební systém ve své funkčnosti kontrolované příslušnými ukazateli nesmí klesnout a jejíž překročení je nejen žádoucí, ale mělo by být *zaručeno* svobodou vědecko-technické a podnikatelsky organizačně-řídící tvořivosti.

Jinými slovy, ten plán *nesmí být v žádném případě napjatý* a organizace prací v průběhu jeho plnění musí garantovat jak překročení objemu výroby (je-li to zapotřebí), tak i ukončení prací v předstihu před plánovanými termíny (je-li to přípustné), a také vypracování, zaběhnutí ve výrobě a výrobu nových společensky prospěšných druhů produkce, které původně nebyly součástí plánu.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Jenže oba tyto úkoly jsou neřešitelné v **podmínkách byrokratického řízení**. To byl jeden z důvodů, proč Stalin naprosto správně psal: „v **našich současných socialistických výrobních podmínkách** (vyčlenili jsme z citace) nemůže být zákon hodnoty „regulátorem proporcí“ v otázce přerozdělování práce mezi různá odvětví výroby“.

Jde o to, že byrokrat, mezi jehož povinnosti patří řídit daňově-dotační vyváženost a udržovat ji v rovnováze, není schopen odlišit ztrátovost nebo nízkou rentabilitu podniku, která vznikla v důsledku špatného byrokratického řízení toho podniku a rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, od ztrátovosti nebo nízké rentability, která je výsledkem státní politiky cenotvorby v rámci dosahování cílů vně ekonomické oblasti, neboť se přitom opírá o Stalinem zmíněný princip udržování rentability v rámci nejvyšší úrovně národního hospodářství jako celku. V důsledku může taková daňově-dotační vyváženost v pojetí byrokrata vypadat tak, že rozděluje dotace ve prospěch hlupáků a zlodějů na úkor pracantů, a to „s těmi nejlepšími úmysly“ v rozporu s principem rentability na nejvyšší úrovni v rámci národního hospodářství jako celku – aby se „nespletl“ a svou chybou nepodlomil státní politiku cenotvorby sledující cíle, které on ve skutečnosti nechápe. Udržovat daňově-dotační režim v rámci tohoto principu totiž převyšuje schopnosti vysoce postaveného byrokrata.

Lépe na tom není ani byrokrat o stupínek níže, který má za úkol řídit konkrétní podnik. Ten nejenže nechápe princip rentability na nejvyšší úrovni v rámci hospodářství jako celku, ale samotný tento princip je mu až do hloubi duše protivný, protože v jeho jednání osobní a klanové zájmy zaměňují ty společenské, pro něž daný princip pracuje. A ačkoliv by mu tento princip v budoucnu zaručil zvýšení jeho životní úrovně současně se všemi ostatními, tak pokud by v souladu s ním řídil zdroje a výrobní výkony, bránilo by mu to zneužívat svého služebního postavení a obohacovat se na úkor všech ostatních „přímo teď“ i do budoucna.

Takže ani ten úkol využití nadplánových výrobních výkonů není při byrokratickém způsobu řízení řešitelný. Ve své podstatě vyžaduje využívání nadplánových výrobních výkonů v socialistické ekonomice rozšíření oblasti oběhu produkce a peněz a začlenění do ní i podniků ze státního sektoru národního hospodářství. To by umožnilo organizovat samoregulaci využívání nadplánových výrobních výkonů v národním hospodářství v tempu, v jakém by se objevovaly tyto nadplánové

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

výrobní výkony nebo uvolňovaly výrobní kapacity z plánových prací, a to na základě iniciativy těch, kteří je bezprostředně řídí, což by vyloučilo časové ztráty, ke kterým dochází při tom postupu, kdy musí podniky předkládat plánové návrhy „nahoru“, čekat na schválení dodatečných plánových úkolů, na provedení změn v již probíhajícím plnění státního plánu, nebo by to umožnilo zabránit prostojům výrobních kapacit při čekání na výrobu plánové produkce v dalším plánovém období.

Ale byrokratické řízení takovou možnost vylučovalo, protože legalizace mechanismu tržní samoregulace při využívání nadplánových výkonů, které se nacházely prakticky ve výhradní moci byrokratů – ředitelů podniků, by z jejich strany automaticky vedla k sabotáži plánových úkolů (především málo rentabilních a plánovaně ztrátových); k sabotáži jak úmyslné, cíleně zaměřené na diskreditaci socialismu a obnovu kapitalismu, tak i k sabotáži z nevědomosti, kvůli honbě za ziskem, aby si přilepšil jejich vlastní kolektiv (jugoslávský model socialismu) na úkor plnění výrobních úkolů celospolečenského významu.

A panování politické ekonomie marxismu vylučovalo možnost potírat záměrnou sabotáž a vyloučit sabotáž z nevědomosti. Toto tvrzení je nutné vysvětlit.

H. Ford jako de iure soukromý vlastník de facto přistupoval ke svým podnikům jako ke společenskému vlastnictví. Takže když uzavíral obchody a plánovitě snižoval ceny vyráběné produkce vycházejí z toho, že se jedná o službu lidem, tak objektivně pracoval v rámci principu rentability na úrovni národního hospodářství USA. Nezajímalo ho, jak do sebe zapadá uzavírání obchodů na základě práva soukromého vlastnictví a to, že ke svým podnikům přistupuje při jejich řízení jako ke společenskému vlastnictvím. Byla mu lhostejná politická ekonomie jako prostředek, který má sloužit k organizaci smysluplné společenské činnosti na základě jednotného vnímání a chápání světa (světonázoru), neboť neviděl ani si neuvědomoval tuto její roli, a v tehdejších politických ekonomech správně rozpoznával jen žvanily a darmojedy, které musí živit ti, co poctivě pracují.

V SSSR to bylo jinak. Podniky de iure ve společenském vlastnictví byrokraté vnímali jako svoje soukromé vlastnictví v těch mezích, kam sahaly jejich služební pravomoci. A politická ekonomie marxismu nedávala srozumitelnou odpověď na otázku:

Co probíhá, když jeden podnik patříci sovětskému státu převádí ze

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

svého účtu na účet druhého podniku, který také patří sovětskému státu, nějakou peněžní částku jako úhradu (nebo jako jiný úkon?) dodávek produkce nebo služeb z druhého podniku?

Na rozdíl od H. Forda se J. V. Stalin jako vůdce vládnoucí strany a hlava státu zamýšlel nad touto problematikou a důsledky toho, nebude-li vyřešena, protože chápal roli sociologických a jmenovitě politicko-ekonomických teorií jako prostředku organizace smysluplné činnosti množiny lidí na základě jejich jednotného světového názoru. O problematice nejasnosti politické ekonomie marxismu při objasňování otázek tohoto druhu píše Stalin následující:

Z toho tedy vyplývá, že v oblasti zahraničního oběhu si výrobní prostředky vyráběné našimi podniky zachovávají vlastnosti zboží jak co do podstaty, tak i formálně, kdežto v oblasti ekonomického oběhu uvnitř státu ztrácejí výrobní prostředky vlastnosti zboží, přestávají být zbožím, dostávají se mimo rámec sféry působnosti zákona hodnoty <protože nezávisle na tom, v jakém se nacházejí podniku, náleží sovětskému státu>, a zachovávají si pouze vnější slupku zboží (kalkulace a tak dále).

Jak lze vysvětlit tuto zvláštnost?

(...)

Přístupujeme-li k věci z formálního hlediska, z hlediska procesů, jež se odehrávají na povrchu jevů, mohli bychom dojít k nesprávnému závěru, že kategorie kapitalismu si svou platnost zachovávají i v naší ekonomice. **Přístupujeme-li však k té věci na základě marxistické analýzy, která přísně rozlišuje mezi obsahem ekonomického procesu a jeho formou, mezi hloubkovými procesy rozvoje a povrchními jevy, pak můžeme dojít k jedině správnému závěru, že ze starých kategorií kapitalismu se u nás zachovala hlavně forma, vnější vzhled, že se však ve své podstatě tyto kategorie u nás ve vztahu k potřebám rozvoje socialistického národního hospodářství zásadním způsobem změnily.** (zvýrazněno námi) (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Odpověď soudruhovi Alexandru Iljiči NOTKINOVÍ, část K bodu třetímu)

Jestliže k tomu člověk přistupuje nespoután normami marxismu, pak musí přijít k jedinému správnému závěru, že:

Politická ekonomie marxismu nazývá mnoho věcí a jevů jmény,

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

která jim neodpovídají, což potom vede k tomu, že v marxistickém popisu vzniká nesoulad mezi formou jevu a jeho obsahem.

Proto je přizpůsobení formy a obsahu v situacích tohoto druhu subjektivní záležitostí:

- v případě Henryho Forda a Josifa Vissarionoviče Stalina to de facto probíhá ve prospěch společenského vlastnictví, plánového principu ve státním měřítku, principu rentability na nejvyšší úrovni hospodářství jako celku, na základě efektivního řízení podniků a cen v souladu s reálnými aktuálními i výhledovými potřebami produkce a služeb ze strany poctivě pracujících lidí a státu;
- u sovětského byrokrata, marxisty-znalce písma svatého – ve svůj prospěch a ke škodě společnosti, ke škodě ideálům a dílu komunizmu – přičemž záda měl plně krytá: *vše vždy bylo odůvodněno komunistickou účelností vyjadřovanou ve formách marxismu, přičemž právo na ten či onen jeho výklad byl dán postavením v hierarchii vzájemné podřízenosti funkcí.*

K tomu, aby mohla být ustavena jednota formy a obsahu⁴²³ při této

⁴²³ Je-li stát vlastníkem úvěrově-finančního systému, pak přes něj zprostředkovaně vlastní všechno, co je účtne evidováno na jeho území ve všech formách vlastnictví.

V důsledku toho z hlediska Státní plánovací komise (a stejně tak ministerstva ekonomiky) daného státu se oběh zboží v celkovém souhrnu jeho výrobně-spotřebního systému i s provázejícím ho peněžním oběhem formuje na základě hierarchie vnitřních vlastních nákladů systému – funkčně podmíněných nákladů, které jsou v něm vlastní řízení a evidenci na různých úrovních: vlastní náklady výrobního provozu; vlastní náklady podniku = vlastní náklady výrobního provozu + režijní náklady; odvětvové nebo regionální vlastní náklady, jejichž součástí je i složka daňově-dotačního charakteru; celohospodářské vlastní náklady = cena produkce na vnitřním trhu; cena produkce při dodávkách na vnější trh je jednou z charakteristik vnějšího ekonomického potenciálu státu-superkoncernu.

Při takovém přístupu je v popisu ekonomických procesů zajištěna jednota formy a obsahu na všech úrovních: od jednotlivého drobného výrobce až po státy-superkoncerny a globální hospodářství celého lidstva. Pokud vládne ve společnosti tento způsob pohledu na ekonomické procesy odpovídající axiomatice ekonomické vědy (viz *Odbočení od tématu č. 2*) a základním principům politické ekonomie industriální civilizace (*Odbočení od tématu č. 6*) vycházející z principu ucelenosti víceodvětvového výrobně-spotřebního systému, pak může být řízení na mikroúrovni a makroúrovni národního hospodářství vzájemně konfliktní pouze ze zlého úmyslu a v důsledku pasivity celé společnosti. **A právě v epoše stalinského bolševismu to tak**

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

jejich neshodě (pramenící nejen z marxismu, ale také z různorodých modifikací Já-centrického vnímání a chápání světa), bylo zapotřebí vypracovat alternativní nadřazenou sociologickou teorii, ve které by se věci a jevy nazývaly svými vlastními jmény, a různí lidé díky nim chápali život stejně.

Kdyby byla rozvinuta teorie s takovými kvalitami, pak by se těm nevědomým byrokratům s dobrými úmysly *v průběhu jejího osvojování měnila organizace psychiky* a jejich subjektivní představy o reálném životě by se mu začaly přibližovat, takže by přestali být byrokraty a stali by se z nich podnikaví lidé způsobilí v oblasti řízení, bolševici-podnikatelé; a absolutní většině lidí by umožnila *usvědčit (se všemi represivními důsledky z toho vyplývajícími)* zlovolné „chytráky“, jejichž cílem byla likvidace úspěchů socialistického budování a obnova uzákoněného davo-„elitářství“ v některé z jeho podob. V důsledku souhrnu těchto i dalších nevyřešených problémů *to za daných společensko-historických podmínek Stalin udělal správně*, když ve vzájemné součinnosti státního sektoru ekonomiky a družstevně-kolchozního sektoru omezil oblast zbožně-peněžní výměny (obchodování v oblasti výroby) prostřednictvím cen stanovovaných státem.

Ale ani za těchto podmínek nic – kromě byrokratizace při řízení podnikatelské činnosti – nebránilo tomu, aby byla zvyšována rentabilita družstevně-kolchozního sektoru s ohledem na úroveň dosažitelnou na základě plánových nákupních cen produkce určených státem. To samé platí i pro zvýšení rentability podniků státního sektoru s ohledem na úroveň stanovované v plánech.

S tím souvisí i to, jak Josif Vissarionovič Stalin píše, že růst blahobytu národa musí být zajišťován dvěma cestami:

- jak cestou přímého zvyšování peněžní mzdy,
- tak obzvláště cestou dalšího systematického snižování cen na předměty masové spotřeby.

Odповědí na tuto otázku je právě ta okolnost, že v socialistické

nebylo.

Pokud stát není vlastníkem úvěrově-finančního systému (právně se to projevuje tak, že je centrální banka nezávislá na státu), pak se úvěrově-finanční systém nachází v uzákoněném vlastnictví mezinárodní mafie, a právě ona se tak stává vlastníkem všeho, co je účetně evidováno na území státu ve všech formách vlastnictví.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ekonomice se musí pojit princip rentability na nejvyšší úrovni národního hospodářství jako celku, jehož projevem je systematické plánové snižování cen v míře růstu produktivity společenské práce, spektra produkce a uspokojování potřeb lidí různorodou produkcí (včetně služeb); i princip dosahování nejvyššího stupně výnosnosti podniků, kdy se ale snižování nákladů na výrobu jedné jednotky produkce i nadplánová výroba musí projevovat nejen ve snižování cen a zvyšování výkonnostních norem⁴²⁴, ale také v růstu nominálních peněžních příjmů podniků, aby jim to umožnilo zvyšovat svým kolektivům fondy společenské spotřeby a vyplácet prémie svým pracovníkům, a mohla tak být bezprostředně stimulována svědomitá práce, aniž by se muselo čekat na další celostátní snížení cen.

Ta skutečnost, že v poststalinské době byla tato strategie zdeformována, vůbec není dokladem toho, že se Stalin mýlil ve svém pojetí vzájemných vztahů plánového principu v celostátním měřítku a principů výnosnosti (rentability) jak jednotlivých podniků, tak i národního hospodářství jako celku.

Otázku zbožní výroby za socialismu a zároveň i otázku fungování trhu Stalin vysvětluje takto:

Zbožní výrobu nelze považovat za něco, co žije samo o sobě, co je nezávislé na okolních ekonomických podmínkách. Zbožní výroba je starší než kapitalistická výroba. Existovala za otrokářského zřízení a obsluhovala ho, ale jako taková nevedla ke kapitalismu. Existovala za feudalismu a obsluhovala ho, avšak i přesto, že připravila některé podmínky pro kapitalistickou výrobu, nevedla jako taková ke kapitalismu. To vyvolává otázku, proč by zbožní výroba nemohla po jistou dobu obsluhovat rovněž naši socialistickou společnost, aniž by nás vedla ke kapitalismu, budeme-li mít na zřeteli, že zbožní výroba u nás není tak neomezeně a všestranně rozšířena jako v kapitalistických podmínkách, že jsou jí u nás dány pevné meze díky takovým rozhodujícím ekonomickým podmínkám jako je společenské vlastnictví výrobních prostředků, likvidace systému námezdní práce a likvidace systému vykořisťování?

(...)

Je přirozené, že když se místo dvou základních výrobních sektorů, státního a kolchozního, objeví jeden všezahrnující

⁴²⁴ To je základem pro to, aby stát mohl plánově snižovat cenovou úroveň.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

výrobní sektor s právem disponovat veškerou spotřební produkcí státu, tu oběh zboží se svým „peněžním hospodářstvím“ zanikne jako nepotřebný prvek národního hospodářství. Avšak dokud tomu tak není, dokud zůstávají dva základní výrobní sektory, musí zboží výroba a oběh zboží trvat jako nutný a velmi užitečný prvek v systému našeho národního hospodářství. Jak dojde k vytvoření jediného sjednoceného sektoru, zda prostě tak, že státní sektor pohltí sektor kolchozní, což je málo pravděpodobné (neboť by to bylo vnímáno jako vyvlastnění kolchozů) nebo zřízením jednotného **všelidového** hospodářského orgánu (se zastoupením státního průmyslu i kolchozů) s pravomocí nejprve vést evidenci veškeré spotřební produkce státu a s postupem času – rovněž přerozdělovat produkci na podkladě, řekněme, výměny produkce – to už je otázka samostatná, kterou je třeba zvlášť posoudit.

Naše zboží výroba není tedy obyčejnou zboží výrobou, nýbrž zboží výrobou zvláštního druhu, zboží výrobou bez kapitalistů, která má co do činění především se zbožím sjednocených socialistických výrobců (stát, kolchozy, družstva), jejíž sféra působnosti je omezena na předměty osobní spotřeby; zboží výrobou, jež se očividně nikterak nemůže rozvinout v kapitalistickou výrobu a již je souzeno sloužit společně se svým „peněžním hospodářstvím“ rozvoji a upevňování socialistické výroby. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 2. část, Otázka zboží výroby za socialismu)

Tam, kde je zboží a zboží výroba, musí působit i zákon hodnoty.

Sféra působnosti zákona hodnoty se u nás vztahuje především na oběh zboží, na směnu zboží koupí a prodejem, a zejména na směnu zboží osobní spotřeby. Zde, v této oblasti, si zákon hodnoty ovšem v jistých mezích podržuje úlohu regulátora.

Avšak působení zákona hodnoty se neomezuje jen na sféru oběhu zboží. Vztahuje se i na výrobu. Pravda, v naší socialistické výrobě zákon hodnoty nemá regulující význam, přesto však působí na výrobu, a při řízení výroby k tomu nelze nepřihlížet. Jde o to, že spotřební produkce, nutná na pokrytí

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

vynaložené pracovní síly ve výrobním procesu, se u nás vyrábí a prodává jako zboží podléhající působnosti zákona hodnoty. Právě zde se projevuje působení zákona hodnoty na výrobu. V souvislosti s tím mají v našich podnicích aktuální význam takové otázky, jako otázka vzájemného vypořádání a rentability, otázka vlastních nákladů, otázka cen atd. Proto se naše podniky nemohou a nesmějí obejít bez toho, aby přihlíželi k zákonu hodnoty.

Je to dobré? Není to špatné. Za našich nynějších podmínek to skutečně není špatné, neboť tato okolnost vychovává naše hospodářské pracovníky v duchu racionálního vedení výroby a ukazuje je. Není to špatné, neboť to učí naše hospodářské pracovníky počítat výrobní veličiny, počítat je přesně, a právě tak přesně přihlížet k reálným věcem ve výrobě a nevěnovat se tlachání o „orientačních údajích“ vycucaných z prstu. Není to špatné, neboť to učí naše hospodářské pracovníky hledat, nalézat a využívat skryté rezervy, které se tají ve výrobě, a ne po nich šlapat. Není to špatné, neboť to učí naše hospodářské pracovníky soustavně zlepšovat výrobní metody, snižovat vlastní výrobní náklady, uplatňovat chozrasčot a dosahovat rentability podniků. To je dobrá praktická škola, která urychluje růst našich hospodářských kádrů a dělá z nich skutečné vedoucí socialistické výroby v nynější vývojové etapě.

Neštěstí není v tom, že zákon hodnoty u nás působí na výrobu. **Neštěstí je v tom, že naši hospodářští pracovníci a plánovači, až na malé výjimky, špatně znají účinky zákona hodnoty, nestudují je a neumějí s nimi počítat ve svých rozpočtech. Tím se vlastně také vysvětluje onen zmatek, který u nás stále leště panuje v otázce cenové politiky** (zdůrazněno námi: souhrnné hodnocení ekonomické gramotnosti pokolení ředitelů podniků a ekonomů vychovaných na základě politické ekonomie marxismu). Uvedu jeden z četných příkladů. Před jistou dobou bylo rozhodnuto udělat v zájmu bavlnářství pořádek v poměru cen bavlny a obilí, přesněji stanovit ceny obilí prodávaného pěstitelům bavlny, a zvýšit ceny bavlny dodávané státu. V souvislosti s tím předložili naši hospodářští pracovníci a plánovači návrh, který členy Ústředního výboru nemohl neudívat, neboť podle tohoto návrhu byla navržena cena tuny obilí téměř stejná jako cena tuny bavlny, přičemž se cena tuny obilí rovnala

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“
ceně tuny upečeného chleba. Na připomínky členů Ústředního výboru, že cena tuny chleba musí být vyšší než cena tuny obilí vzhledem k dalším výdajům na mletí a pečení, že bavlna vůbec stojí mnohem více než obilí, o čemž rovněž svědčí světové ceny bavlny a obilí, nemohli autoři návrhu říci nic kloudného. Proto byl Ústřední výbor nucen chopit se věci sám, snížit ceny obilí a zvýšit ceny bavlny. Co by se stalo, kdyby návrh těchto soudruhů nabyl zákonné platnosti? Přivedli bychom pěstitele bavlny na mizinu a zůstali bychom bez bavlny. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 3. část, Otázka zákona hodnoty za socialismu)

Tyto úryvky dokládají: Stalin chápal, že účinku objektivního zákona hodnoty na ekonomiku se v průběhu budování socialismu a komunismu nedá vyhnout. Avšak neznalost ředitelského sboru a ekonomů, jak jsme viděli na tom příkladu výše, brání dosahování co nejvyšší efektivity plánové socialistické ekonomiky SSSR, a to i prostřednictvím využívání tržních mechanismů samoregulace objektivně dosahovaných nadplánových výrob. Bez překonání této neznalosti (což je nemožné při těch omezeních, jakými se vyznačují ekonomické teorie založené na Já-centrizmu – jak marxistická, tak i soukromovlastnické teorie) je úkol skloubení společensky prospěšného a demograficky podmíněného plánu a tržního mechanismu v jednom víceodvětovém výrobně-spotřebním systému neřešitelný.

Ale ani to ještě není všechno. Pokud by se podařilo provést debyrokratizaci, usvědčit nepoctivé byrokraty se zlými úmysly a osvětit omezené byrokraty s dobrými úmysly prostřednictvím teorie alternativní k marxismu, mohl by být tržní mechanismus podřízen prostředky daňově-dotačního mechanismu plánovému principu a základnímu ekonomickému zákonu socialismu, a začleněn do socialistické ekonomiky. Avšak *tržní mechanismus jako regulátor* Stalina neuspokojoval, protože nezaručoval převahu v kvalitě řízení ekonomiky nad kapitalismem, který se již pokoušel zavádět do své ekonomiky kombinaci plánového principu v celostátním měřítku s tržní samoregulací. Proto J. V. Stalin při svém vysvětlování role zákona hodnoty za socialismu vytyčil ještě jeden úkol – významnější, než skloubení plánu a tržního mechanismu samoregulace nadplánových výkonů v národním hospodářství SSSR:

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Ve druhé fázi komunistické společnosti se už nebude množství práce vynaložené na výrobu produkce měřit oklikou, prostřednictvím hodnoty a jejích forem, jak tomu je za zbožní výroby, nýbrž přímo a bezprostředně – množstvím času, počtem hodin vynaložených na výrobu produkce. <zde to trochu upřesníme: technicky a organizačně podmíněným časem, neboť musíme pamatovat na to, že vědecko-technický a organizačně-technologický pokrok tvoří rezervu stability plánů – potom je to všechno správně: neboť v takovém případě tam žádné metrologicky neprůkazné člověkohodiny při práci na vědeckém bádání nefigurují > Pokud jde o rozdělování práce, nebude již rozdělování práce mezi výrobní odvětví regulováno zákonem hodnoty, který v té době přestane působit, nýbrž růstem potřeb společnosti ve vztahu k produkci. **Bude to společnost, kde výroba bude regulována potřebami společnosti a evidence potřeb společnosti nabude pro plánovací orgány prvořadého významu.** <zdůrazněno námi, vysvětlíme dále> (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Poznámky k ekonomickým otázkám, souvisejícím s listopadovou diskusí v roce 1951, 3. část, Otázka zákona hodnoty za socialismu)

Pokud se zamyslíme nad podstatou bezprostřední evidence potřeb lidí s bezprostřední orientací výroby na zjištěné potřeby, pak to předpokládá vytvoření systému výroby a systému řízení výroby a přerozdělování produkce, kde bude zajištěna výroba téměř všeho⁴²⁵, ideálně v tempu zadávání objednávek, nebo alespoň v tempu, při kterém nevzniknou spotřebiteli potíže při čekání na uspokojení jeho objednávky.

Je přirozené, že když Stalin viděl v takovém systému alternativu k trhu schopnou překonat ho svou efektivitou, nečekal na vybudování komunizmu, aby se na něj mohlo přejít, ale rovnou položil základy jeho fungování:

Nemáme ještě vyvinutý systém výměny produktů, ale máme jeho zárodky v podobě naturální směny zemědělských výrobků. Jak známo, produkce bavlnářských, lnářských řepařských a

⁴²⁵ Možná jen s výjimkou produkce a služeb každodenní spotřeby, jejichž spektrum se mění pomalu, a proto může být výroba masová a místo na individuální objednávky se orientovat na zjištěnou statistiku potřeb.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

jiných kolchozů se už dávno naturálně směňuje, i když se pravda nejedná o plnou naturální směnu, jen částečnou, avšak přece jenom se jedná o naturální směnu. Mimochodem, je třeba zmínit, že slovo v ruském jazyce „отоваривание/otovarivanie“ (naturální směna) je nepodařené, a mělo by být nahrazeno výrazem výměna produktů. A ten úkol spočívá v tom, abychom tyto zárodky výměny produktů zorganizovali ve všech odvětvích zemědělství a rozvinuli je v široký systém výměny produktů tak, aby kolchozy nedostávaly za svou produkci pouze peníze, ale především potřebné výrobky. Takový systém si vyžádá nesmírné zvýšení výroby, kterou město dodává vesnici, a proto bude muset být zaváděn bez zvláštního spěchu, podle toho, jak se budou hromadit městské výrobky. Je však třeba zavádět jej neochvějně, bez váhání, a krok za krokem omezovat sféru působnosti oběhu zboží a rozšiřovat sféru působnosti výměny výrobků.

Takový systém, tím že omezí sféru působnosti oběhu zboží, usnadní přechod od socialismu ke komunismu. Mimo to umožní zapojit základní vlastnictví kolchozů, produkci kolchozní výroby, do celkového systému celostátního plánování. (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, Odpověď soudruhům A. V. Saninové a V. G. Venžerovi, 2. část, Otázka opatření k pozvednutí kolchozního vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového)

Kdyby k tomuto zavádění výměny produkce stát přistupoval rozumně, tak by mohl v procesu společensko-historického rozvoje zapojovat do tohoto systému samoregulace výroby a spotřeby, na základě virtuálních struktur řízení výrobní a spotřební výměny produkce⁴²⁶, stále větší a větší počet podniků ze všech sektorů

⁴²⁶ O virtuálních strukturách a řízení na jejich základě viz práce vnitřního prediktoru Dostatečně všeobecná teorie řízení. Zde jen krátce vysvětlíme, že se jedná o struktury, jejichž prostřednictvím je realizováno řízení, že mohou být trvalé a aktivovat se v případě vzniku jejich potřeby; nebo mohou vznikat až v případě vzniku potřeby jejich řízení, rozpadat se po ukončení své činnosti a opětovně se formovat při vzniku nových potřeb – takový režim fungování struktur je terminologicky definován jako „řízení na základě virtuálních struktur“.

Je to v podstatě tak, že pokud prvky, z nichž se skládá supersystém (tj. kdy samy prvky jsou systémy), dozrály k řízení na základě virtuálních struktur, je dosahováno efektivnějšího fungování supersystému díky tomu, že se tak uvolní prvky, které mohou být použity v rozvinutých neaktivních trvalých

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

ekonomiky. Jenže rozvoj po této cestě byl po Stalinově vraždě zastaven. Reformátoři-ekonomové jak chruščovsko-brežněvovské epochy, tak i po krachu SSSR projevíli buď své kapitulantství před kapitalismem nebo tupost, když se soustředili na problematiku zavádění tržního mechanismu v Rusku, nejprve jako prostředku pro zlepšování fungování plánového principu, a potom jako jeho údajné alternativy⁴²⁷.

Při čtení uvedených úryvků o záměně zboží výroby (a tedy i obchodování) přímou výměnou produkce, je zbytečné si myslet, že byl Stalin podobným idiotem jako reformátoři ze začátku devadesátých let 20. století, kteří kvůli své tuposti a chamtivosti nedokázali zvládnout vyladění úvěrově-finančního systému tak, by mohl zajišťovat oběh zboží a přivedli stát k *barteru* – *výměnnému obchodu prvobytně pospolných dob*. Ti, kteří chápou to, co řekl Stalin o přímé výměně produkce, v tomto smyslu, jsou sami idioti neschopní vycítit plynutí života a neschopní přemýšlení. Josif Vissarionovič Stalin měl obrazné představy o tom, jak má fungovat plánová ekonomika socialismu v procesu přechodu ke komunismu, jenže v kultuře společnosti chyběl pojmový (terminologický) aparát, který by mu umožnil své myšlenky vyjádřit jasně. Stalin tento pojmový aparát sám nevytvořil: zabývat se každodenním řízením státu a zároveň od základu vytvořit filosofii a sociologii, které by odpovídaly ideálům komunismu a praxi jeho budování, a ještě navíc v atmosféře kultu marxismu – který je svou podstatou komunismu nepřátelský – to už se prostě ukázalo být nad jeho síly.

strukturách. Navíc se trvale rozvinuté struktury za určitých vnějších okolností a svých vlastností mohou stát parazitickými, pokoušejí-li si zachovat svou kvalitu za změněných okolností.

⁴²⁷ Ve výsledku jejich „reform“ atomové ledoborce určené pro prorážení cesty lodním karavanám po Severní mořské cestě, bez rozpočtového financování „severní přepravy“ svou technickou životnost promrhávají na výletní platby, při kterých vozí exotikou přesycené západní turisty na Severní pól a „vydělávají“ tak 30 000 dolarů na každém výletníkovi, aby na konci léta a na podzim mohly prorážet cestu lodím po Severní mořské cestě.

To je jen jeden z příkladů idiotismu, kterým se kryje záškodnictví, a který je sám o sobě objektivně záškodnictvím: pochopit a v praxi realizovat princip rentability na nejvyšší úrovni národního hospodářství v podobě uceleného systému převyšuje intelektuální schopnosti Je. T. Gajdara a těch, kteří pokračují v jeho díle při provádění proburžoazních reform v Rusku.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

* * *

Josif Vissarionovič Stalin jako vůdce strany a hlava státu po dobu třiceti let ve svých rukou soustřeďoval a udržoval nejvyšší veřejnou moc v SSSR, a dá se říci, že celkově úspěšně dovedl společnost k další *hranici přehodnocení minulosti a vypracování záměrů do budoucnosti*, navíc s pomocí těch výrazových prostředků, jakými v té době disponovala kultura společnosti, identifikoval a určil tu problematiku, která musí být vyřešena, protože brání dalšímu rozvoji společnosti v SSSR i rozvoji globální civilizace.

Je tedy na místě, abychom mu za to byli vděční, stejně jako za to, že navzdory tendencím vlastním davo-„elitarizmu“ dokázal zajistit vítězství ve Velké vlastenecké válce. **Jenže vjet na cizích zádech do ráje se nikomu nepodaří: tyto i další problémy byla povinná řešit věda.** Ta okolnost, že tyto problémy věda nejenže nevyřešila, a to především na území SSSR, ale zůstaly zapomenuty, je projevem parazitismu, intelektuální a profesionální nezpůsobilosti všech držitelů vědeckých titulů od kandidáta věd výše v oblasti filosofie a ekonomiky, a také ve všech dalších odvětvích sociologie. **Stalinova práce Ekonomické problémy socialismu v SSSR je jejich obžalobou!!!**

* *

*

Vše, co jsme zde uvedli, dokládá, že v Ekonomických problémech socialismu v SSSR se nachází i odpověď na otázky, proč selhala ekonomická reforma epochy N. S. Chruščova s jejím systémem „Rad lidových komisářů“, které měly za úkol řídit regionální výrobní systémy; a proč se „kosyginská reforma“ z první poloviny šedesátých let vydala „špatným směrem“ a nevedla k žádným pozitivním výsledkům, takže nepřinesla prospěch socialismu, komunismu ani pokolení proburžoazních disidentů „šedesátníků“, kterým se tehdy nepodařilo „urvat od života vše“ „přímo teď“.

Jenže pokud nevyřeší problémy, které Stalin přímo nastolil v této své práci nebo se jich v ní nepřímo dotknul, nemá před sebou žádné perspektivy ani naše pokolení ruských reformátorů. A celková globální krize kapitalismu se v důsledku toho bude vyostřovat a nabývat stále nových podob: ekologie, terorizmus, epidemie šílenství atd.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Kromě toho, co jsme probrali my, obsahují Ekonomické problémy socialismu v SSSR i méně důležité (z našeho pohledu) problémy, kterých se nebudeme dotýkat v této práci, protože jejich osvětlení neodpovídá její tématice. Vedle toho, že osvětlil problémy, které je třeba řešit, vyjádřil Stalin i řadu názorů na přípustná a nepřípustná řídicí rozhodnutí při dalším posunu SSSR ke komunismu. Ve své většině jsou tyto jeho názory podmíněny společensko-ekonomickou realitou, která se v SSSR zformovala v těch letech a jsou s ní nerozlučně spjaty. V důsledku toho, že chruščovský psychotrockistický režim začal vést stát svým politickým kurzem k samolikvidaci výtěžků stalinského bolševismu, což vedlo ke vzniku jiných společensko-ekonomických okolností, přišly tyto Stalinovy názory o svou aktuálnost a jsou zajímavé už jen z historického hlediska. Jestliže někoho tyto otázky zajímají, měl by se podívat přímo na toto Stalinovo poučení do budoucna určené bolševikům.

Ale soudě podle všeho se Stalin neomezil jen na publikaci Ekonomických problémů socialismu v SSSR – tedy práce orientované převážně na specifické podmínky samotného SSSR. V roce 1952 byla v Madridu vydavatelstvím NOS vydána kniha Rudá symfonie (*Sinfonia en Rojo Mayor*) od jakéhosi Josefa (Josého) Landowského v překladu Mauricia Carlavilly. V doslovu překladatele je uvedeno, že rukopis nalezl v letech Velké vlastenecké války v chalupě poblíž Leningradu u mrtvoly s dokumenty na jméno Josef (José) Landowski nějaký Španěl nazvaný A. I. (zřejmě z Francovy Modré divize, která bojovala na straně hitlerovců na Leningradské frontě), a potom ho odvezl do Španělska.

Kapitola z této knihy pod názvem Rentgenografie revoluce byla publikována v Rusku v časopise *Mladá garda* č. 3 – 4 z roku 1992 s odkazem na 9. španělské vydání, které vyšlo v Barceloně⁴²⁸ (v prvním madridském vydání se ta kapitola nachází na str. 421 až 461 z celkového počtu 488 stran). Tato kapitola pojednává o výsledku trockisty G. Ch. Rakovského, který byl údajně proveden na speciální chatě NKVD v roce 1938. Výslech probíhal formou rozhovoru u večere. Podle informací se během něj Rakovskij nacházel pod vlivem psychotropních látek, které ho zbavily schopnosti sebeovládání, takže odpovídal na pokládané otázky upřímně, to znamená, že říkal to, co si

⁴²⁸ Text je umístěn v adresáři Jiní autoři v Informační databázi vnitřního prediktoru SSSR šířené na CD.

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“ opravdu myslel.

To, co bylo publikováno v Mladé gardě, vytváří dojem, že zvláštní služba pracující přímo pro Stalina s cílem uvést do veřejného oběhu určitou informaci týkající se marxismu a „světového zákulisí“ vydala román-mystifikaci a včlenila ho do kultury Západu. Přitom vše, co říká o marxismu a světové revoluci během výslechu na speciální chatě osoba nazvaná jménem skutečně žijícího trockisty, který byl v roce 1938 odsouzen na 20 let – G. Ch. Rakovského – je pravdivé.

Ovšem ta historka o tom, že lékaře Josefa Landowského díky jeho vynikajícím úspěchům v oblasti narkologie a toxikologie Národní komisariát vnitřních záležitostí (NKVD) angažoval ke spolupráci, a proto byl přítomen u výslechu; že naťukal dvěma prsty na psacím stroji nezaevidovaný exemplář stenogramu výslechu; že potom zanechal práce pro NKVD a ten potom zapomněl, že se jedná o nositele tajemství, a pustil ho z očí; že se v důsledku toho ocitl během Velké vlastenecké války na Leningradské frontě i se svým osobním archivem, který tajně vynesl z chaty komisariátu, kde žil během své práce pro něj; a že díky celému tomuto řetězci hrubých narušení tehdejšího systému ochrany státních tajemství v SSSR byl tento osobní archiv plný tajemství nalezen u jeho mrtvoly – to je všechno mystifikace, která má za cíl nějak pravděpodobně objasnit, jak se ta informace, která skutečně neměla vyjít na světlo v SSSR ani na Západě v marxistických – psychotrockistických – kruzích, dostala ven⁴²⁹.

⁴²⁹ Všechno to silně připomíná reálný případ, kdy v letech 2. světové války Velká Británie napomohla tomu, aby Hitler v roce 1943 vydal rozkaz připravovat se k odražení vylodění vojsk spojenců z antihitlerovské koalice v Řecku, zatímco reálná příprava k vylodění probíhala v Itálii, a to také bylo provedeno.

Hitler se radil se svým osobním astrologem. Jiný astrolog, který s tímto astrologem spolupracoval před válkou a znal tedy jeho systém, byl za války angažován jako poradce ve Velké Británii, aby duplikoval na základě tohoto známého systému doporučení, která Hitler bude dostávat od svého osobního astrologa. Tento poradce při tom duplikování přišel k názoru, že Hitler dostane doporučení, aby se připravil na vylodění vojsk spojenců v Řecku. Když o tom informovali Churchilla, tak dal rozkaz, aby se připravovali k vylodění v Itálii, přestože tenkrát štáby skutečně pracovaly na operaci otevření druhé fronty v Řecku.

Poté byla v Atlantickém oceánu vylovena mrtvola v uniformě britského důstojníka s aktovkou plnou tajných dokumentů, ze kterých vyplývalo, že se

6.7. Obrana budoucnosti před „světovým zákulisím“

Netrváme na tom, že Josif Džugašvili nepsal jen pod pseudonymem Josif Stalin, ale že jednou vydal ve Španělsku knihu i pod pseudonymem Josef Landowski. Ale ta okolnost, že se Rudá symfonie objevila na Západě prakticky zároveň s Ekonomickými problémy socialismu v SSSR, a že se navzájem tematicky doplňují – to není jen prostá hra slepé a pošetilé náhody... „Náhoda je mocným okamžitým nástrojem Prozřetelnosti.“⁴³⁰

připravuje vylodění a otevření druhé fronty v Řecku. Tyto dokumenty byly předány velení nacistického Německa. To vše Angličané doprovázeli usilovným „hledáním“ – samozřejmě „neúspěšným“ – „tajného kurýra“, což se německá rozvědka také dozvěděla. To německé velení přesvědčilo, že je na správné cestě, když se připravuje k odražení vylodění spojenců na kontinent v Řecku, že je nutné posilovat vojenský potenciál právě tam. Jenže vylodění spojenců bylo provedeno v Itálii a osobní Hitlerův astrolog skončil svůj život v koncentračním táboře...

Takže ten trik s mrtvolou „nositele tajemství“ je v arzenálu scénářů zvláštních služeb klasikou.

⁴³⁰ Alexandr Sergejevič Puškin – O druhém dílu Dějin ruského národa od N. A. Polevoje (1830). Citováno podle Plných akademických sebraných spisů v sedmnácti svazcích, které bylo znovu vydáno v roce 1996 vydavatelstvím Voskresenje (Neděle) na základě vydání Akademie věd SSSR z roku 1949, str. 127.

7. Perspektivy bolševismu

Osudy většiny lidí, kteří litují krachu SSSR, je možné charakterizovat slovy Henryho Forda:

Vzdalo se daleko více lidí, než bylo poraženo. Ne proto, že by neměli dost vědomostí, peněz, chytrosti či jim chybělo přání vyhrát, jednoduše neměli dost rozumu a nebyli dost tvrdí. Obyčejná, hrubá a primitivní síla houževnatosti je nekorunovanou královnou světa vůle. Lidé se díky svému špatnému úsudku šeredně mýlí. Vidí úspěchy, kterých dosáhli jiní a myslí si pak, že jsou lehce dosažitelné. To je osudová chyba! Je to naopak, neúspěchy jsou velice časté a úspěchu se dosahuje velice nesnadno. Neúspěchy jsou důsledkem klidu a bezstarostnosti; za úspěch musíte zaplatit vším, co máte a vším, čím jste. (H. Ford – Můj život, mé úspěchy, 15. hlava, Nač být dobročinným?)

A Fordova slova, která jsou pokračováním tohoto textu, jsou určena „demokratizátorům“ a „novým ruským“ *židům*⁴³¹ *všech národností a ras*, kteří si myslí, že v Rusku zvítězili nad bolševismem, a že ho tím porazili i na celém světě:

To proto jsou úspěchy tak ubohé a opovrženíhodné, neshodují-li se s obecným prospěchem a pokrokem.

Na podzim roku 1991 se v Moskvě v Akademii práce a sociálních vztahů konalo sovětsko-americké sympozium, kterého se účastnili i Japonci. Japonský miliardář Hiroshi Teramachi tam v odpověď na neustálé vyzdvihování „japonského zázraku“ sovětskými ekonomy a sociology pronesl následující:

⁴³¹ Těm, které zasvrběly ruce a zachtělo se jim jít napsat udání, aby nás „pohnali k odpovědnosti“ za „extrémismus“ apod., doporučujeme Slovník živého velkoruského jazyka od V. I. Daľa, aby se konečně dozvěděli, co slovo „ŽID“ vlastně znamená. Dá vám to, pravda, dost práce, abyste našli plné vydání tohoto slovníku, neboť problém je v tom, že z většiny reedic slovníku V. I. Daľa ŽIDÉ vládnoucí v SSSR a Rusku toto heslo odstranili, aby židé různého národnostního původu i všichni ostatní byli přesvědčeni o tom, že židé jsou všichni Židé/Hebrejci (příslušníci semitského národa) a jen oni, a že židé jiného etnického původu vůbec žádnými Židy nejsou.

Jinak řečeno, ta skutečnost, že bylo z reedic Slovníku V. I. Daľa odstraněno heslo „ŽID“, je ve vztahu k Židům/Hebrejcům projevem protizidovského/hebrejského rasizmu; a ve vztahu k Rusům všech národností je to aktem internacistického extrémismu.

Vy nemluvíte o tom hlavním, o vaší vedoucí roli ve světě. V roce 1939 jste byli vy, Rusové, ti moudří a my, Japonci, ti hloupí. V roce 1949 jste ještě více zmoudřeli a my byli stále ti hloupí. V roce 1955 jsme my zmoudřeli a vy jste se proměnili v pětileté děti. Celý náš ekonomický systém jsme prakticky úplně okopírovali z toho vašeho <tj. ze systému stalinské epochy> pouze s tím rozdílem, že u nás máme kapitalismus, soukromé výrobce a více než 15% růstu jsme nikdy nedosahovali, kdežto vy jste – při společenském vlastnictví výrobních prostředků – dosahovali 30% růstu i více. Ve všech našich firmách visí vaše hesla ze stalinské epochy. (A. Šabalov – Jedenáct úderů soudruha Stalina, Rostov na Donu, 1995)

Jestliže japonský miliardář v podstatě vyčítá pomateným ruským sociologům a ekonomům – pseudovědeckým konzultantům vládnoucího režimu – odpadlictví od pokrokového stalinského dědictví, je to ukazatelem toho, že na základě principů bolševismu je možné do spolupráce na budování komunismu zaangažovat všechny myslící lidi ve všech státech světa, nezávisle na jejich třídní příslušnosti.

Jinak řečeno, globalizace na principech stalinského bolševismu již probíhá. A nyní, poté, kdy v Rusku bolševická veřejná iniciativa vypracovala sociologickou teorii a získala na jejím základě konceptuální moc, kterou zpřístupnila každému, kdo si ji přeje získat, je globalizace na principech davo-„elitářství“ odsouzena zajít na úbytě.

Naše věc je spravedlivá. Vítězství bude naše, neboť my jsme s Bohem!

3. ledna — 15. července 2002
Upřesnění: 22. března 2003

Přílohy

1. Biblická doktrína zavedení otrokářství v globálním měřítku

„**Svému bratru nebudeš půjčovat na úrok, na žádný úrok** (v kontextu – soukmenovci-židovi) **ani za stříbro, ani za pokrm, ani za cokoli, co se půjčuje na úrok; cizinci** (tj. ne-židovi) **na úrok dávej, aby ti hospodin, bůh tvůj** (tj. ďábel, proto hospodin s malým h, jestliže se podíváte na podstatu lichvářského parazitismu z hlediska svědomí) **požehnal ve všem, k čemu přiložíš ruku svou na zemi, do které jdeš, abys ji ovládl**“ (to poslední se netýká jen starověku a země zaslíbené starověkým židům Palestiny, neboť to není převzato ze zprávy o dešifrování jediného svitku nalezeného při vykopávkách, ale ze současné, masově vydávané knihy, propagované všemi Církvemi a určitou částí „inteligence“ jako jediná pravda seslaná nám údajně Shora)“ – *Deuteronomium, 23:19, 20.* „**a budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou vládnout nebudou**“ - *Deuteronomium, 28:12.* „**Potom synové cizinců** (tj. následující pokolení ne-židů, jejichž předci u plemene lichvářů-souvěrců upadli do prokazatelně nesplacitelných dluhů) **budou stavět hradby tvoje** (jako jsou dnes mnohé rodiny palestinských Arabů závislé na možnosti jezdit za výdělkem do Izraele) **a jejich králové ti budou k službám** (na jeden z nevydařených komplimentů na svou adresu: „Vy jste král židů“, odpověděl jeden z Rothschildů: „Já jsem žid králů“); **neboť ve svém rozlíčení jsem tě bil, ale ve své blahosklonnosti k tobě budu milostivý. Tvé brány budou neustále otevřené, nebudou zavírány ve dne ani v noci, aby k tobě přicházely pronárody se svým bohatstvím a přiváděly i své krále. Neboť pronárody a království, jež by ti nechtěly sloužit, zhynou, takové pronárody propadnou úplně zkáze.**“ – *Izajáš, 60:10-12.*

Hierarchie všech takzvaných „křesťanských církví“, včetně hierarchie ruského Pravoslaví, trvají na svatosti této ohavnosti a kánon Nového zákona, který prošel cenzurou a byl upravován ještě před Nikajským koncilem (325 našeho letopočtu), ji zvěštuje jménem Krista až do skonání věků, bez jakéhokoliv opodstatnění tak činit, jako dobrodiní přinášející Boží Záměr:

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky. Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“ – Matouš 5:17, 18.

Toto je tedy konkrétní smysl Bible, kterým se řídí veškerá biblická civilizace. Všechno ostatní v ní jsou drobnosti a přidružené okolnosti.

* * *

Z uvedeného je vidět, že se to vše pohybovalo v mezích čtvrté priority zobecněných prostředků řízení/zbraní. Ale ve 20. století se pohlaváři biblického projektu, když vyčerpali možnosti prostředků agrese do výše čtvrté priority, rozhodli použít prioritu třetí.

V životě společnosti existují dvě vzájemně se podmiňující otázky, a odpovědi na ně buď umožňují, nebo naopak znemožňují, osobní a v důsledku i společenský rozvoj:

- Je zajištěn přístup k výtobytkům kultury (produktům umění, vědy, projekčně-konstrukční mysli apod.) všem a každému, což je nezbytné pro osobnostní rozvoj lidí v procesu, při kterém si osvojují výtobytky z kultury minulosti a jejího návazného rozvoje?
- Zajišťuje společnost živobytí těm lidem, kteří své síly věnují uměleckému, vědeckému, technickému a dalším druhům výzkumné a tvůrčí činnosti?

V důsledku toho, že se výzkumné a tvůrčí druhy činnosti zdaleka ne vždy pojí s výnosnou účastí na společenském „sjednocení“ práce, jsou celé dějiny současné globální civilizace plné životopisů těch, které jejich současníci považovali za podivíny a darmojedy, a které, pokud je přímo neuštvali, nechali zemřít v bídě; jejich potomci potom – zaslouženě – považovali stejné lidi za vynikající tvůrce, kteří na desetiletí a někdy i staletí předstihli ve svém vnímání a chápání světa tu úroveň, která ve společnosti převládala v době jejich života.

Ta skutečnost, že společně s tvůrci zneuznanými davo-„elitářskou“ společností, se ve společnosti vždy také vyskytují zaslouženě zavrhaní *grafomani*, kteří v podstatě nemají svým současníkům ani potomkům co říci a za skutečné tvůrce se pouze pokoušejí vydávat, není ospravedlněním pro to, aby se společnost a státní moc v životě vyhýbaly odpovědi na tyto dvě vzájemně související otázky.

Ještě jednou zdůrazňujeme: jedná se o dvě různé, i když vzájemně související otázky, a je nepřipustné je směšovat, a ještě více je nepřipustné, pod záminkou odpovědi na to, jak zajistit živobytí

Příloha 1. Biblická doktrína zavedení otrokářství...

lidem, kteří se zabývají výzkumnou a tvůrčí činností, uzurpovat si a znepřístupňovat ostatním lidem produkty jejich úspěšné práce v oblasti umění, vědy a projekčně-konstrukční činnosti.

Jenže přesně to se děje pod konceptuální nadvládou pohlavárů biblického projektu ve společnosti, kde převládá Já-centrické vnímání a chápání světa.

Ve světě je vytvářen globální systém řídicí přerozdělování informací – tj. ještě jeden systém mafiánské nadvlády nad společností – na základě právní úpravy o „autorských právech a právech s nimi souvisejících“. Monopolně vysoká solventnost jedněch a chudoba druhých zajišťovaná organizovanou korporativní lichvou a burzovními spekulacemi umožňuje:

- napřed uzákonit institut „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ pod záminkou ochrany zájmů autorů a jejich finančního zajištění z příjmů pramenících z využívání jejich tvorby;
- následně tato právní úprava a praxe jejího uplatňování umožňuje vykupovat autorská práva na umělecká díla, vynálezy, vědecko-technické i jiné informace;
- a ve třetí etapě je vytvářen systém, který umožňuje řídit přístup k takto korporativně-mafiánsky přisvojeným výtvarným dílům kultury a tím pádem – *řídit směřování rozvoje kultury na základě šíření jedněch informací a pronásledování širitelů jiných informací pod záminkou porušování „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících.*

A to vůbec není náš výmysl. S účinkem tohoto systému se střetnul již H. Ford, když u soudu musel dokazovat své právo vyrábět automobily navzdory patentu vydanému na jméno jakéhosi George Seldena. Henry Ford o tom píše následující:

Naše cesta byla celkem trnitá. Postup naší práce byl zpomalen grandiózním soudním procesem, který byl zahájen proti naší Společnosti⁴³² s cílem donutit ji připojit se k syndikátu automobilových továrníků, kteří se mylně domnívali, že je automobilový trh omezený, a je proto nutné tuto výrobu monopolizovat. Jednalo se o známý soudní spor ve věci Seldenova patentu. Náklady na soudní výdaje někdy pro nás dosahovaly velmi citelných částek. A sám Selden, který před

⁴³² Ford Motors

nedávnem zemřel, měl s tímto soudním sporem málo co společného, neboť byl veden trustem, který měl díky tomuto patentu v plánu získat monopol. Podstata té situace byla následující:

Georg Selden si již v roce 1879 podal žádost o vydání patentu na vynález charakterizovaný následujícími slovy: „výroba jednoduché, pevné a levné silniční lokomotivy s malou hmotností, lehce řiditelné a dostatečně výkonné, aby dokázala zdolávat střední stoupání“.

Tato žádost byla podle zákona zaregistrována na patentovém úřadě a bylo jí přiděleno vstupní číslo, než byl v roce 1895 na jejím základě vydán patent.

V roce 1879, když byla podávána původní žádost, nikdo ještě neměl představu o automobilu, v okamžiku vydání patentu byly samohybné kočáry již dávno realitou.

Mnozí technici, včetně mě, kteří se po mnoho let zabývali projektováním automobilů, tedy jednoho krásného dne s překvapením zjistili, že konstrukce samohybného kočáru je chráněna patentem již mnoho let, přestože žadatel patentu pouze popsal nápad a neučinil nic ve směru jeho praktické realizace. (H. Ford – Můj život, mé úspěchy, 3. hl., Přistupujeme k reálné práci).

Henry Ford soudní proces vyhrál, a proto se mohla automobilová firma Ford Motors zapsat do historie. Od těch dob se však „ochrana“ „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ samozřejmě posunula ještě dál. Podíváme se na rozhovor, který poskytnul webu Pravda.ru dne 27.06.2002 obsahový redaktor časopisu Mir Internet a jeden ze zakladatelů veřejné iniciativy iFREE⁴³³ Alexandr Sergejev:

Alexandr Sergejev: V našem Manifestu iFREE se uvádí: Pod záminkou ochrany autorských práv je šíření informací ve všech podobách uměle omezováno téměř nepřekonatelnými finančními nebo právními bariérami. Výsledkem je, že sama tvůrčí činnost je mimo korporativní rámce, které by jí poskytovaly právní a finanční podporu, odsouzena být buď nezákonnou nebo okrajovou.

(...)

Teď o hrozbě pro kulturu. Autorské právo upevňuje principiální rozdělení všech lidí na autory a spotřebitele kultury. Ale takové rozdělení je v rozporu se současnými tendencemi v

⁴³³ Zkratka: Information Free – informace, osvobodit.

Příloha 1. Biblická doktrína zavedení otrokářství...

rozvoji umění a vědy⁴³⁴. Samozřejmě že tradiční formy čistě autorské tvorby jsou zachovávány, ale na jejich pozadí stále více vzrůstá význam zcela jiné, neautorské kultury. Jedná se o fankluby, happeningy, společné muzicírování, veřejné diskuse, telekonference, síťové projekty s neurčitou a proměnlivou sestavou účastníků⁴³⁵.

Neautorská kultura existovala vždy, například v podobě folklóru. Její hlavní odlišností od autorské kultury je neexistence pevně daného dělení na spotřebitele a autory. Existují v ní spíše účastníci a lídři. Se vznikem knihtisku, zvukového záznamu, rádia a televize byla neautorská kultura odsunuta do pozadí, neboť pouze profesionální autoři a redaktoři mohli řádným způsobem organizovat drahý tiskový prostor a neméně drahý vysílací čas.

Internet odkrývá pro rozvoj neautorské kultury zcela nové možnosti. Ale za více než 500 let, které uplynuly od dob Gutenberga a obzvláště ve 20. století, jsme na její existenci téměř zapomněli. Současná právní úprava v oblasti autorského práva ohromně autorskou kulturu před tou neautorskou upřednostňuje. Jedná se o efektivní metodu přisvojování si kulturních hodnot⁴³⁶ a omezování přístupu k nim široké veřejnosti.

Ale budoucnost spočívá právě v neautorské kultuře. A nemyslete si, že neautorská kultura bude zcela určitě nějakým okrajovým jevem. Profesionální autorství vzniklo pouze jako odpověď na činnost knižních vydavatelů. Dominantní forma vzájemné součinnosti s kulturou se mění. Po epoše vysílání se opět navracíme ke vzájemné komunikaci, a to se musí zákonitě projevit i v právních normách upravujících činnost v oblasti kultury a v první řadě v autorském právu – hlavní překážce stojící na cestě neautorské kultury.

⁴³⁴ Je v rozporu se samotnou lidskou podstatou, a proto se jedná o jednu z podob satanismu.

⁴³⁵ Ale síťové projekty na internetu, to je pouze začátek: na základě stejných principů mohou být postaveny vědecké, projekčně-konstrukční, politické a jiné projekty. Odráží se v nich činnost na základě virtuálních struktur, což bylo rozebíráno dříve v hlavním textu této knihy.

⁴³⁶ Těmi, kteří jsou sami o sobě z tvůrčího hlediska neplodní a na vytváření žádných produktů z umělecké, vědecké, projekčně-konstrukční ani jiné tvůrčí činnosti se nepodílejí.

Otázka: Na postsovětském prostoru ještě autorské právo nemělo takovou možnost plně se uplatnit. Ale v Rusku to vypadá, že už je to hotová věc, zdá se, že analogem Digital Millennium Copyright Act 1998 (DMCA) jsou pozměňovací návrhy k zákonu Ruské federace O autorském právu a právech s ním souvisejících. Návrh zákona o změnách obsahuje i odpovědnost za obcházení technických prostředků ochrany autorských práv a práv s nimi souvisejících a zákaz výroby a šíření zařízení využívaných k obcházení nebo ulehčujících obcházení prostředků ochrany... A ještě mnoho dalšího. A budou-li tyto pozměňovací návrhy přijaty⁴³⁷?

A. Sergejev: Jestliže tyto pozměňovací návrhy budou přijaty, bude naše právní úprava ještě horší než v Americe, která se v oblasti svobody šíření informací již blíží k úrovni charakteristické pro totalitární státy. (část citace jsme zvýraznili) Mimochodem v USA je již projednáván další návrh zákona na zákaz výroby a prodeje aparatury a programového vybavení, které nebudou vybaveny zabudovanými prostředky autorsko-právní kontroly informací⁴³⁸.

Rozmanitost druhů informační činnosti a informačních vztahů je nekonečná. Kterákoliv z těchto činností může být pro někoho nevýhodná, a má-li příslušná lobby dostatek sil, tak tuto činnost zakáže a lobby svobody je často slabší. Svoboda se vytrácí pomalu, v téměř neviditelných dávkách. Každý z takovýchto kroků se sám o sobě nezdá být podstatným, ale vždyť kapka za kapkou i kámen vyhloubí.

Nedávno se objevila zpráva, že některé společnosti se prostřednictvím soudu pokoušejí zakázat rozmístování odkazů, které nevedou na první strany jejich webů, neboť si tak prý může návštěvník daného zdroje vytvořit jiný dojem, než jaký jeho tvůrce plánoval. Dokonce ani v sovětských dobách⁴³⁹

⁴³⁷ Činnost Státní dumy RF zaměřená na podřízení Ruska západní koncepci „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících, je jen dalším jejím protilidovým aktem a projevem amorální myšlenkové prázdnoty jedněch dumských činitelů a idiotismu těch druhých.

⁴³⁸ Je to jen další z kroků v budování systému skupování informací na základě lichvářství a korporativně-mafiánské kontroly jejich šíření.

⁴³⁹ Ve skutečnosti byla v sovětských dobách právní úprava z oblasti autorských práv a práv s nimi souvisejících zaměřena na to, aby výdobytky kultury byly co nejsnadněji přístupné lidem, aby se s nimi mohli seznamovat. A ta skutečnost, že byrokracie, obzvláště v poststalinských dobách,

Příloha 1. Biblická doktrína zavedení otrokářství...

nikoho ani nenapadlo, aby zakázal odkazovat se na určité stránky knih. Jenže někomu tato praxe najednou prostě nevyhovuje.

V podstatě je to tak, že čím více je zákazů, tím více se z toho dá vytrískat peněz. Schéma je to velice jednoduché a známé ještě z dob inkvizice – zavedeme nový veřejný zákaz – morální, právní, politický – a potom začneme prodávat odpustky...

A přestože tento problém společnost odhalila, rozebírá A. Sergejev pouze prodej „odpustků“ za účelem bezpracného výdělků. Ale to hlavní zůstalo mimo pozornost a nebylo jasně vyjádřeno, tj. v zájmu pohlavářů biblického projektu ztotočnění všech bylo mlčky opominuto:

Formuje se a sílu nabírá jeden z druhů mafiánské nadvlády nad společností, která není uplatňována surovým diktátem ale zprostředkovaně – na základě řízeného šíření informací výhodných pro pohlaváry biblického projektu a pronásledování těch, kteří šíří nepohodlné informace pod záminkou, že porušili autorská práva. Průběžným výsledkem je pak skutečnost, že pod uzákoněnou nadvládou mezinárodní mafie lichvářů, obchodníků skupujících © copyrighty, se do značné míry ocitá směřování rozvoje kultury jako celku a vědy i techniky jmenovitě.

Zaměňujete tak otázku dostupnosti všech kulturních výtvarků všem lidem otázkou údajné ochrany zájmů tvůrců nových věcí před parazitismem na jejich tvorbě se biblické „světové zákulisí“ pokouší realizovat své otrokářské ambice novými prostředky.

Ruské představy o autorských právech naopak spočívají v tom, že **autorské právo je právem člověka, který byl Bohem něčím obdařen, zase na oplátku obdařit ostatní lidi plody své tvorby v rámci toho, jak sám upřímně chápe Boží Záměr.** Tyto představy nejsou slučitelné s ničemností západní koncepce „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících a s právní úpravou, která je jejich odrazem.

Ignorujte právní úpravu o „autorských“ právech a právech s nimi souvisejících kvůli veřejnému blahu a Bůh Vám přitom buď nápomocen.

potlačovala tvůrčí činnosti a tvůrce, již nemá vztah k právní úpravě jako takové, ale k praxi jejího uplatňování.

Příloha 1. Biblická doktrína zavedení otrokářství...

Ani v té nejhorší noční můře-přeludu by nás snad nemohlo napadnout, že by se Ježíš jako kverulant někde u soudu domáhal svého © copyrightu na Evangelium. Již samotný vznik institutu © copyright na Západě však je vyjádřením skutečnosti, že Západ žije pod nadvládou Nového zákona, mafiánsky zprivatizovaného a překrouceného tak, jako byl předtím mafiánsky zprivatizován a překroucen Starý zákon poslaný nám Shora prostřednictvím Mojžíše.

2. Rozhovor s Josephem E. Stiglitzem

Rozhovor s Josephem E. Stiglitzem, bývalým viceprezidentem Světové banky, ekonomickým poradcem prezidenta USA Clintona, laureátem Nobelovy ceny za ekonomii v roce 2001, který nedávno napsal knihu o MMF pod názvem *El malestar en la Globalizaciyn* (Nemoc globalizace – přibližný překlad). Rozhovor byl zveřejněn v nedělní příloze novin El Pais z 23. června 2002. Úryvky z rozhovoru:

— ***Vy píšete, že když jste pracoval v Clintonově administrativě, tak vás překvapilo, že mnohá řešení byla jak v Bílém domě, tak i v MMF často přijímána na základě ideologických a politických důvodů, a vůbec nebyla diktována ekonomickou potřebou?***

— V určitém smyslu mne to, co se dělo v Bílém domě zase tak moc nepřekvapilo. Co mě zarazilo, byla ta skutečnost, že ideologie a politika hrály tak velice podstatnou roli v mezinárodních ekonomických organizacích, kde měli podle předpokladu udávat hlavní tón odborníci z ekonomické oblasti. Výzkumy například prokázaly, že liberalizace finančních trhů nevedla k ekonomickému růstu, ale k destabilizaci ekonomiky. My jsme to věděli, ekonomická věda radila, aby se v tom nepokračovalo, přesto však MMF i nadále trval právě na takovéto liberalizaci. Jeho motivy přitom byly čistě ideologické a politické...

— ***Když se čtenář blíží ke konci vaší knihy, tak ho může bezděčně napadnout následující otázka: Kdo přijímá ta rozhodnutí ovlivňující světové události, které potom mají dopad na životní úroveň miliónů lidí?***

— Podle mých zkušeností z práce v americké vládě a Světové bance neexistuje nějaký jeden člověk, který by podobná rozhodnutí přijímal. Jde o složitý proces, ve kterém je zaangażováno mnoho sil. Dokonce ani prezident USA není schopen mnohé tyto procesy ovlivnit. Nemá k tomu k dispozici ani potřebné informace. Musí přijímat příliš mnoho rozhodnutí a je nutné zohledňovat charakter informací, které se k němu dostanou... Neboť různé skupiny se pokoušejí kontrolovat informace, které se k němu dostávají a informují ho pouze o tom, co je schopné přimět ho k tomu, aby zaujal tu či onu pozici,

jakou si přejí. Mnozí nedokážou pochopit, že neexistuje takový člověk, který by celou tu situaci dokázal kontrolovat sám.

— Dobře, tak to není jeden člověk, a není to prezident Spojených států, ale někdo, nějací lidé přece ta rozhodnutí přijímat musí. Kdo to tedy dělá?

— V knize jsem se pokusil vysvětlit tu fundamentální roli, jakou v daném procesu hrají velké finanční zájmy a transnacionální korporace. Ale zároveň bych chtěl zdůraznit, že ve hře tam jsou i úplně jiné síly. Například hnutí Jubileum-2000 sehrálo podstatnou roli ve zmírnění dluhu. MMF vzdoroval, ale občanské hnutí se ukázalo být natolik silným, že v daném případě vyhrálo. A uvnitř samotné Světové banky je mnoho ekonomů, kteří jsou upřímně znepokojeni problémy chudoby a životního prostředí...

— Ve své knize nenecháváte nikoho na pochybách o tom, že reálnou moc má ministerstvo financí USA a MMF. To oni tedy určují politiku?

— Ano, MMF určuje makroekonomickou a finanční politiku. Bohužel k tomu, aby stát získal pomoc Evropské unie nebo Světové banky, je obvykle napřed nutné získat souhlas MMF. V tomto smyslu je moc Fondu nebývale vysoká...

— Ministerstvo financí USA a MMF v mnohých krizových situacích v rozvojových zemích záměrně dávaly doporučení, která vedla jenom ke zhoršení daných problémů — na tom ve své knize trváte — ale naopak odpovídala ekonomickým nebo ideologickým zájmům vyspělých států. Co to z morálního hlediska znamená?

— Znamená to, že využívaly krizové situace v těchto státech pro své vlastní zájmy...

— Vy tam dále vyprávíte o tom, jak se vám některé hlavy států smutně přiznávaly, že byly nuceny tancovat, jak MMF pískal, nehledě na to, že jeho doporučení byla zjevně pro jejich vlastní státy špatná; jako by MMF hrál roli mezinárodního četníka nutícího je přijímat rozhodnutí, která pro ně byla destruktivní.

— Ano, bály se dostat se do černých seznamů MMF. V takovém případě by nedostaly úvěry od Mezinárodního

měnového fondu, ani od Světové banky či Evropské unie. A s ohledem na špatná hodnocení od MMF by mohly těžko počítat i se získáváním soukromého kapitálu. Je to ještě horší. Bály se dokonce i jen otevřeně o svých problémech mluvit, neboť se obávaly, že už jenom taková otevřenost sama o sobě bude mít stejné následky; že MMF ji bude považovat za drzost a pokus o konfrontaci, že je potrestá a pomstí se jim za to. Pokládaly tedy vlastně jakýkoliv otevřený dialog za absolutně nemožný.

— ***Považujete ze strany MMF za chybu tu okolnost, že nebere do úvahy názory vlád těch států, kde realizuje svou politiku. Je to přesně tak, jak popisujete ve své knize: představitelé Mezinárodního měnového fondu se dostaví na příslušné místo, za tři-čtyři dny navrhnou vedení státu podepsat určité podmínky⁴⁴⁰, které jsou pro všechny stejné, a potom to samé vedení obviní z korupce?***

— Oni mají celou řadu podmínek...

— ***Nemohl byste nám říci, jak funguje MMF? Jak je určována jeho ekonomická politika?***

— V MMF má pouze jeden stát právo veta, a to uplatňuje ministerstvo financí Spojených států.

* *
*

A dále to pokračuje ve stejném smyslu.

18. července 2002

⁴⁴⁰ V rozhovoru poskytnutém El Pais to není, ale v jiných rozhovorech, které je možné dohledat na internetu Stiglitz tvrdí, že představitelé MMF mají standardní podmínky pro všechny státy, které mají 111 bodů. Stiglitz také tvrdí, že všem nabízejí vysoké úplatky a ti, kteří se bez ohledu na tuto skutečnost odmítnou podepsat, jsou jednoduše likvidováni.